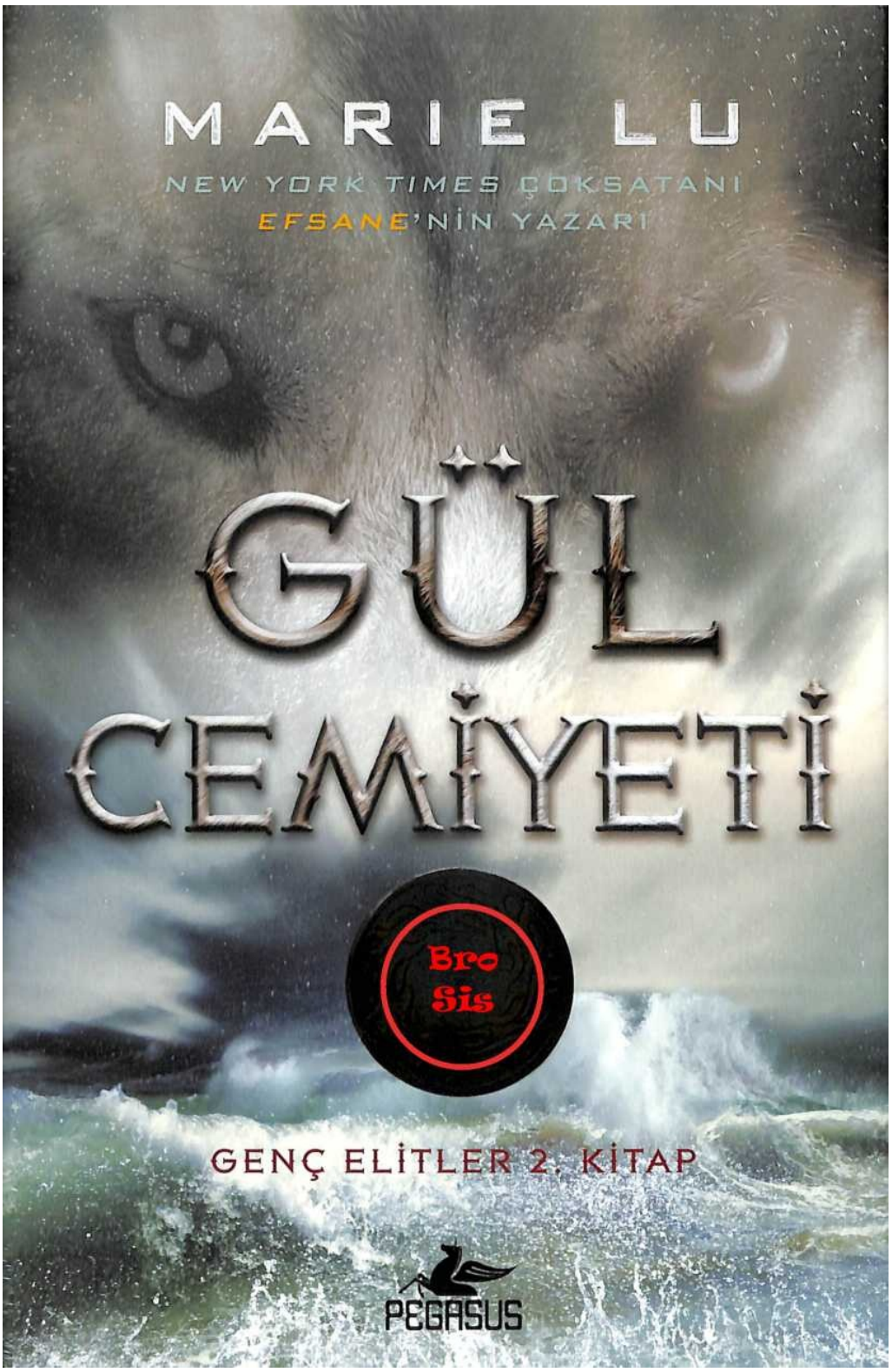

MARIE LU
NEW YORK TIMES ÇOKSATANI
EFSANE'NİN YAZARI
GÜL CEMİYETİ
Bro Sis
GENÇ ELİTLER 2. KİTAP
PEGASUS

BİR ZAMANLAR BABASI, PRENSİ VE DOSTLARI OLAN BİR KIZ VARDI. SONRA İHANETE UĞRADI VE İNTİKAM ALMAYA YEMİN ETTİ.

Ailesi ve arkadaşları Adelina Amouteru'nun kalbini kırmış, onu intikamın kollarına teslim etmişlerdir. Artık Beyaz Kurt adıyla bilinen ve korku salan Adelina, Genç Elitler'den oluşan kendi ordusunu kurabilme umuduyla Kenettra'dan kaçar. Amacı, onu ölümün kıyısına götüren beyaz pelerinli Engizisyon Mihveri askerlerini yok etmektir.

Ancak Adelina kahraman değildir. Korku ve nefretten beslenen güçleri, kontrol edemeyeceği bir boyuta ulaşmıştır. Yeni Elit arkadaşlarına güvenmemektedir. Bunlar yetmezmiş gibi Engizisyon'un lideri Teren Santoro onu öldürmek istemekte, eski arkadaşları Raffaele ile Hançer Cemiyeti ise intikam açlığının önüne geçmek için çabalamaktadır. Adelina içindeki iyiliğe tutunmaya çalışsa da tüm varlığı karanlığa bağlı biri nasıl iyi olabilir?

"Güç peşindeki zıt kutuplar, pek çok kişinin öldüğü, canının yandığı veya sonsuza dek değiştiği efsanevi savaşlar kaleme alan Lu, harika bir iş çıkarmış."
Publishers Weekly

www.pegasusyayinlari.com
ISBN: 978-605-299-219-7
9 786052 992197

"Benzersiz ve akıl almaz... Adelina kesif bir karanlığın antikahramanı: Lucifer, Macbeth ve Darth Vader gibi arketiplerin hamurundan yoğrulmuş sıradışı bir genç kadın."
Kirkus Reviews

"Etkisi altına aldığı kadar rahatsız da eden, ince ince işlenmiş bir olay örgüsü..."
Booklist

"*X-Men* veya *Yıldız Savaşları* hayranı mısınız? Marie Lu'nun *Gül Cemiyeti*'nin başkahramanı Darth Vader ile Magneto karışımı. Aynı zamanda genç bir kız. Evet... bizce de harika."
MTV.com

"Serinin hayranları kitabın başkahramanının kendi kötülüğüne yenilmesini ve bundan zevk duymasını okurken çok heyecanlanacak."
School Library Journal

MARIE LU Çevrimiçi bilgisayar oyunu şirketi Online Alchemy'de sanat yönetmeni ve Fuzz Academy'nin sahibidir. Bir akşam *Sefiller*'i izlerken ünlü bir suçlu ile dâhi bir dedektif arasında doğabilecek bir aşkın modern dünyada nasıl olabileceğini düşünüp *Efsane*'yi yazmak için ilham bulur. 2006'da Güney Kaliforniya Üniversitesi'nden mezun olmuştur ve zamanının çoğunu trafikte bekleyerek geçirdiği Los Angeles'ta yaşamaktadır.

Twitter: @Marie_Lu

YAZAR FOTOĞRAFI: PAUL GREGORY
KAPAK GÖRSELİ: SHUTTERSTOCK
KAPAK TASARIMI: LINDA MCCARTHY

GÜL

Pegasus Yayınları: 1697 Gençlik: 326

Gül Cemiyeti

Marie Lu Özgün Adı: The Rose Society

Yayın Koordinatörü: Berna Sirman Editör: Çiçek Eriş Düzelti: İlker Sönmez
Sayfa Tasarımı: Ezgi Gültekin Kapak Uygulama: Pınar Yıldız

Baskı-Cilt: Alioalu Matbaacılık Sertifika No: 11946 Orta Mah. Fatin Rüştü Sok. No: 1/3-A Bayrampaşa/İstanbul Tel: 0212 612 95 59

1. Baskı: İstanbul, Temmuz 2017 - Ciltli ISBN: 978-605-299-219-7

Türkçe Yayın Hakları © PEGASUS YAYINLARI, 2017 Copyright © Xiwei Lu# 2015 Harita © Russell R. Charpentier, 2014

Bu kitabın Türkçe yayın haklan Akçalı Telif Hakları Ajansı aracılığıyla Penguin Random House LLC'nin bünyesindeki Penguin Young Readers Group'un alt yayıncısı G. P. Putnam's Sons'tan alınmıştır.

Tüm hakları saklıdır. Bu kitapta yer alan fotoğraf/resim ve metinler Pegasus Yayıncılık Tic. San. Ltd. Şti.'den izin alınmadan fotokopi dâhil, optik, elektronik ya da mekanik herhangi bir yolla kopyalanamaz, çoğaltılamaz, basılamaz, yayımlanamaz.

Yayıncı Sertifika No: 12177

Pegasus Yayıncılık Tic. San. Ltd. Şti.

Gümüşsüyü Mah. Osmanlı Sk. Alara Han No: 11/9 Taksim/İSTANBUL Tel: 0212 244 23 50 (pbx) Faks: 0212 244 23 46 www.pegasusyayinlari.com / info@pegasusyayinlari.com

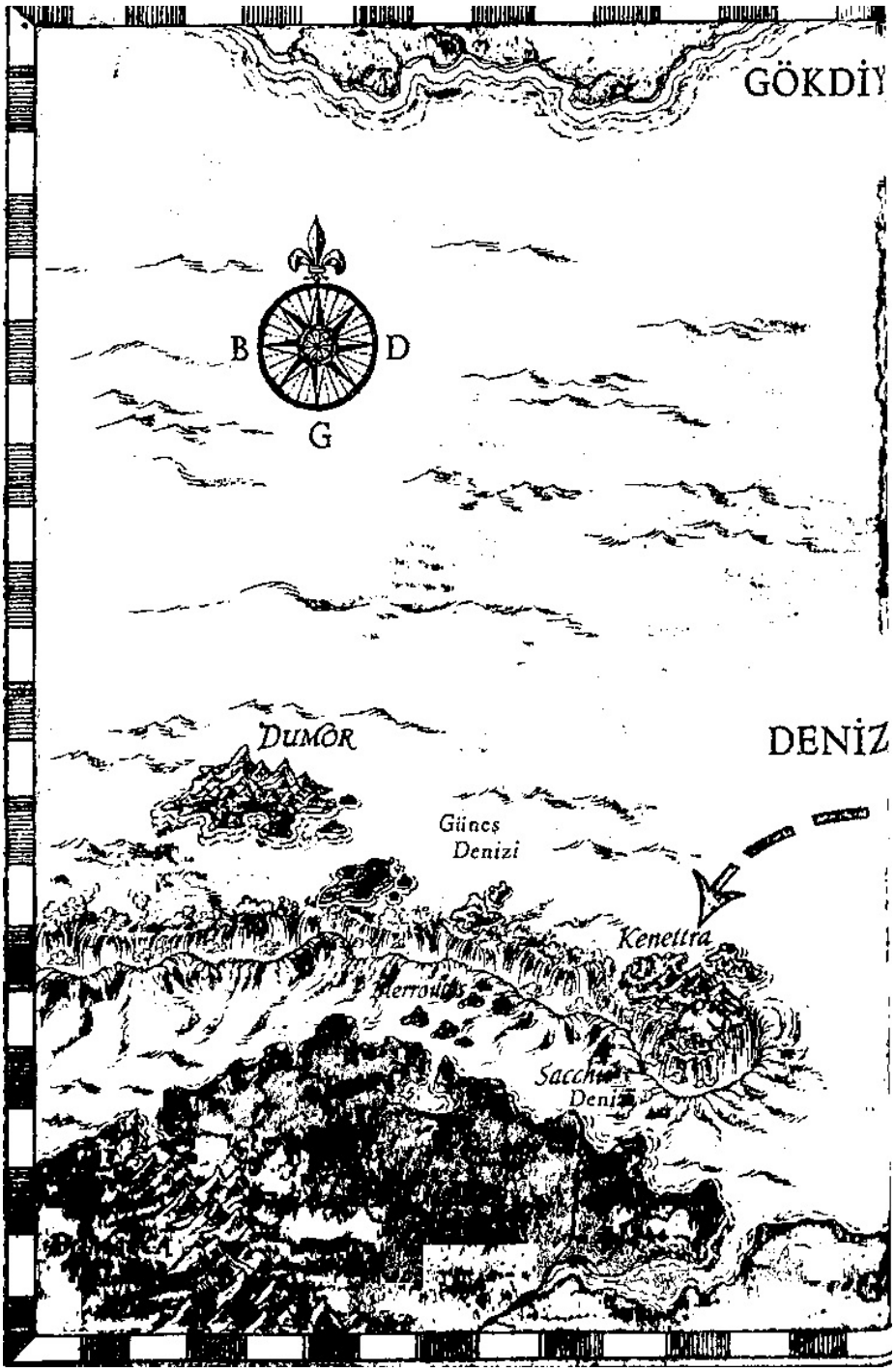
MARIE LU

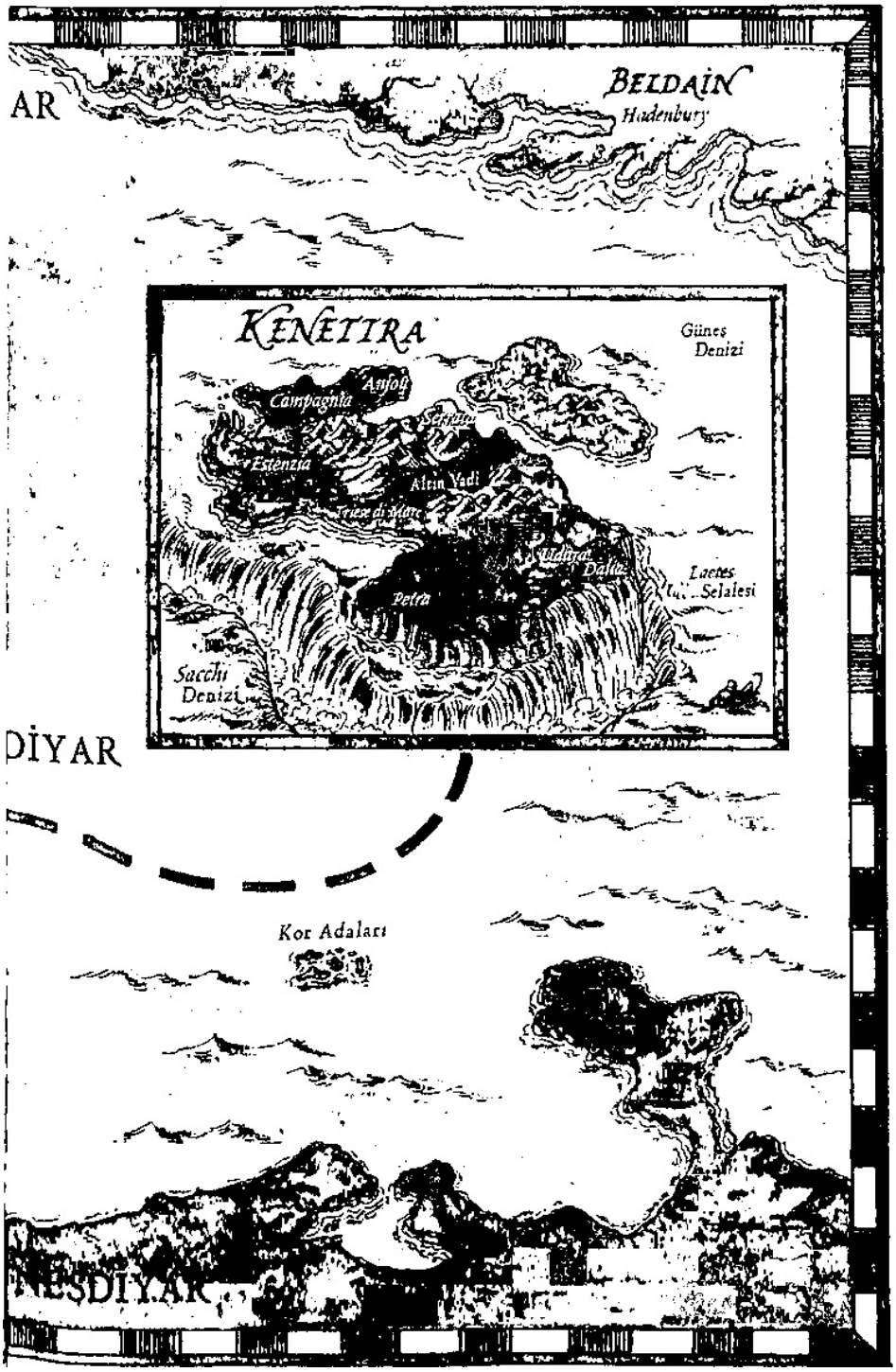
GÜL CEMİYETİ

İngilizceden çeviren:
Özge Nur Küskün

PEGASUS YAYINLARI

Cassie için, ne olursa olsun kardeşiz

GÖKDİ
B
D
G
DUMOR
DENİZ
Güneş
Denizi
Kenettra
Merroutis
Sacchu
Deni

Adelina Amouteru

en küçük bir kızken, annem uzun öğleden sonralarını bana masal anlatarak geçirirdi. O masallardan birini çok iyi hatırlıyordum.

Bir zamanlar açgözlü bir prens, kötü bir kıza âşık olmuş.

Prensin elinde, ihtiyaç duyduğundan fazlası varmış ama bu ona asla yeterli gelmezmiş. Prens hastalandığında, kendine biraz daha yaşam vermesi için ölüm tanrıçası Moritas'la pazarlık etmeye, Ölüler Diyarının canlıların dünyasıyla buluştuğu Büyük Okyanus Krallığına gitmiş. Tanrıça isteğini reddedince prens onun ölümsüz altınını almış ve yeryüzüne kaçmış.

Moritas intikam almak üzere, kızı öfke meleği Caldorayı, prensi alıp getirmesi için göndermiş. Caldora ılık, fırtınalı bir gecede denizin köpüklerinden çıkarak maddeleşmiş, üzerinde gümüş ipekten başka bir şey yokmuş, sisler arasında insanın canını acıtacak güzelliğe sahip bir hayalet gibiymiş. Prens onu karşılamak için kıyıya koşmuş. Caldora ona gülümseyerek yanağına dokunmuş.

"Sevgim karşılığında bana ne vereceksin?" diye sormuş. "Krallığını, ordunu ve hâzineni bırakmaya razı mısın?"

Caldoranın güzelliğiyle gözleri kör olan ve kendini övmek için sabırsızlanan prens başını onaylarcasına sallamış, "istediğin her şeyi veririm," diye cevap vermiş. "Bu dünyadaki en büyük erkeğim. Tanrılar bile dengim değildir."

Böylece prens ona krallığını, ordusunu ve hâzinesini vermiş. Caldora onun bu bağışlarını gülümseyerek kabul edip gerçek melek biçimini -iskelet gibi, yüzgeçli ve korkunç halini- gözler önüne sermiş. Ardından prensin krallığını yakıp yıkmış ve onu alıp annesi Moritasm sabırla beklediği Ölüler Diyarına çekmiş. Prens bir kez daha tanrıçayla pazarlık etmeye çalışmış ama artık çok geçmiş. Prensin kendisinden çaldığı altına karşılık, ruhunu yutuvermiş.

Bu masalı şimdi, kız kardeşimle birlikte bir ticaret gemisinin güvertesinde durup sahile, sabah sislerinin ardından beliren şehir devlet Merroutas a bakarken düşünüyordum.

Bir gün, sadece toz ve rüzgâr haline geldiğimde benim hakkımda nasıl bir hikâye anlatacaklardı?

Bir zamanlar babası, prensi ve cemiyette arkadaşları olan bir kız varmış. Sonra her biri ona ihanet etmiş ve kız hepsini yok etmiş.

Şehir Devlet Merroutas Denizdiyar

Fırtınalı gecede çakan şimşek, şafaktan önceki bir anlık karanlık gibiydiler.

Daha evvel var olmadılar, bundan sonra da olmayacaklar. -*Çenç E/it/er hakkında yazılmış bilinmeyen bir kaynaktan*

Adelina Amouteru

anırım burada olabilir.”

(vj&sKız kardeşim Violettanın sesiyle düşüncelerimden irkilerek sıyrıldım. “Hmm?” diye mırıldandım, kalabalık bir sokakta ilerlerken kolumu onunkine doladım.

Violetta dudaklarını bana tanıdık gelen bir endişe ifadesiyle büzdü. Dikkatimin dağıldığını anlıyordu fakat buna takılmamaya karar vermesine sevinmiştim. “Sanırım burada olabilir, dedim. Ana meydanda.”

Senenin en uzun gününün ikindi vaktiydi. Şehir devlet Merroutas’taki kutlamaların en civcivli yerinde, Kenettra ve Ta-moura İmparatorluğu arasındaki zengin, hareketli ara yollarda kaybolmuştuk. Güneş neredeyse batmıştı ve gökyüzündeki üç ay yeryüzüne oldukça yakın, denizin üzerinde asılı duran dolgun, iri birer küre şeklinde duruyordu. Merroutas oruç tutarak geçirilecek bir ayın başlangıcı olan Yaz Dönümü Yaradılış Festivali kutlamalarıyla ışıl ışıldı. Violettayla eğlence düşkünlerinin oluşturduğu kalabalıkta geziniyor, kutlamanın gökkuşağı renkleri arasında kayboluyorduk. Bu gece ikimizin üzerinde de Tamoura ipekleri vardı, saçlarımız sarılıydı ve parmaklarımız bronz yüzüklerle süslüydü. Boyunlarında yaseminden çelenkler asılı insanlar her yandaydı, daracık ara sokaklara doluşmuş, kubbeli saraylarla kutsal hamamların etrafında upuzun sıralar halinde dans ederek meydanlara doluşuyorlardı. Eşya yüklü gemilerle dolu kanalların ve birbirini tekrar eden binlerce çember ve kareden oluşan altın ve gümüş oymalarla kaplı binaların yanından geçtik. Balkonlara asılı gösterişli duvar halıları dumanlarla kaplı gökyüzüne doğru uzanıyordu. Üzerlerinde ağır zırhlar yerine dalgalanan ipekler olan askerler yanımızdan küçük gruplar halinde geçiyorlardı. Giysilerinin kollarına ay ve taçtan oluşan bir

amblem dikilmişti. Bunlar Engizisyon Mihverinden değildi ama Teren'in hemen bulunmamız için deniz ötesinden gelen haberlerini duyduklarına hiç şüphe yoktu. Askerlerin yanından uzaklaştık.

O an sanki bir belirsizliğin içindeymişim gibi hissettim, kutlamalarsa dört bir yanımda dalgalanıyordu. Tüm bu eğlenceyi seyretmek gerçekten çok tuhaftı. Benim tüm bunlarla işim neydi? Enerjimi beslemiyordu. Bunun yerine sessiz kaldım, karanlık düşüncelerime geri dönerken kalabalık caddelerde Violettanın beni ilerletmesine izin verdim.

Üç hafta önce Kenettradan ayrıldığımızdan bu yana, yatağımın başucunda beliren ve birkaç saniye sonra kesilip giden fısıltılarla uyanıyordum. Diğer zamanlarda da etrafta hiç kimse yokken hafif mırıltılar benimle konuşuyordu. Sesler her zaman orada olmuyordu ve benimle konuştukları her sefer onları anlayamıyordum. Fakat zihnimin köşelerinde duran varlıklarını her zaman hissedebiliyordum. Orada bir bıçak vardı; sesler ve

sessizlikten oluşan bir dönüşüm, simsiyah yanan bir lamba. Aman vermeyen, gittikçe büyüyen bir ateş. Bana söyledikleri şey şuydu:

Adelina, Enzonun ölümü için neden kendini suçluyorsun?

İllüzyonlarımı kontrol altına almalıydım, diye cevap verdim fısıltılara sessizce. Enzonun hayatını kurtarabilirdim. Hançerlere daha çabuk güvenebilirdim.

Bunların hiçbiri senin suçun değildi, diye itiraz etti zihnimdeki sesler. *Sonuçta onu sen öldürmedin; hayatına son veren senin silahın değildi. Öyleyse neden oradan sürülen kişi sen oldun? Hançerlere geri dönmek zorunda değildin; Raffaele yi kurtarmalarına yardım etmen gerekmiyordu. Ama yine de sana sırt çevirdiler. Neden herkes senin iyi niyetlerini unutuyor; Adelina?*

Senin hatan olmayan bir şey için neden kendini suçlu hissediyorsun?

Çünkü onu seviyordum. Ve o ölmüştü.

Böylesi daha iyi, dedi fısıltılar. *Sen her zaman merdivenlerin başında bekleyerek bir kraliçe olduğunu hayal etmez miydin?*

“Adelina,” dedi Violetta. Kolumu çekiştiriyor, dudakları arasından fısıltılar saçılıyordu.

Başımı iki yana salladım ve yoğunlaşmak için kendimi zorladım. “Onun burada olduğundan emin misin?” diye sordum.

“O değilse başka bir Elit’tir.”

Merroutasa, Engizisyonun Kenettradaki meraldi gözlerinden kaçmak için gelmiştik. Burası, Kenettra kontrolünde olmayan en yakın yerdi fakat önünde sonunda onlardan uzağa, güneydeki Güneşdiyara doğru gidecektik.

Fakat buraya başka bir neden için de gelmiştik.

Şimdiye dek tek bir Elit hakkında anlatılan hikâyeleri işit-mişseniz, bunlar mutlaka Afsuni hakkında bir çocuk hakkındadır. Bir zamanlar dostum olan güzel eşlikçi Raffaele bana öğleden sonra yaptığımız eğitim seansları sırasında Afsıımden söz etmişti. O zamandan beri onun ismini sayısız gezginden işitmiştim.

Bazıları onun, Kenettranın doğu ucundaki Kor Adalarının sık ormanları arasında kurtlar tarafından büyütüldüğünü söylüyordu. Diğerleriyse, Domaccanın Güneşdiyar çöllerinde doğmuş, gezgin göçebeler tarafından büyütülmüş bir kimsesiz olduğunu. Söylentilere göre üzeri tepeden tırnağa yapraklarla kaplı, zihni ve elleri bir gece tilkisi gibi hızlı, vahşi, neredeyse yabani bir çocuktu. Yıllar önce aniden ortaya çıkmış ve o zamandan beri defalarca, yasa dışı kumar oynamaktan Kenettra kraliçesinin hâzinesindeki mücevherleri çalmaya kadar birçok suçtan dolayı onu tutuklamaya çalışan Engizisyon Mihverinin elinden kaçmıştı. Hakkında anlatılan hikâyelere bakılırsa, Afsuni insanı lavtasından yükselen müzikle kandırarak bir uçurumdan aşağı, denize uçurabilirdi. Ve gülümsediğinde dişleri şeytani bir ışıltıyla parlardı.

Onun bir Genç Elit olduğunu bilmemize karşın kimse gücünün ne olduğunu kesin bir biçimde anlayamıyordu. Yalnızca yakın zamanlarda Merroutas’ta görüldüğünden emin olabiliyorduk.

Bir sene öncesindeki, güçlerim olduğunu bilmediğim zamanlardaki kızla aynı kişi olsam, böylesi dillere düşmüş bir Elifi aramaya cesaretim olmazdı. Ama öte yandan kendi babamı öldürmüştüm. Hançer Cemiyetine katılmıştım. Onlara ihanet etmiştim ve onlar da bana ihanet etmişti. Ya da belki de diğer türlü olmuştum. Bundan asla emin olamıyordum.

Şimdi tek *bildiğim* şey, Hançerlerin düşmanım olduğuydu. Sizden nefret eden ve

korkan bir dünyada tek başınızaysanız, sizin gibi olan diğerlerini bulmaya çalışırsınız. Yeni arkadaşlar.

Elit arkadaşlar. Kendi cemiyetinizi kurmanıza yardımcı olabilecek arkadaşlar.

Afsuni gibi arkadaşlar.

"Selam size, güzel Tamoura kızları!"

Koyun yakınlarındaki diğer geniş meydana girmiştik. Üzerleri dumanı tüten çanaklarla dolu yiyecek tezgâhları ve uzun burunlu maskeler takmış, masalarda numaralar yapan kumar oynatan adamlar kıyı boyunca sıralanmıştı. Yiyecek satan bir adam, ona baktığımızda bize gülümsedi. Saçları Tamoura eşarbıyla sarılmış, koyu renk sakalına güzelce şekil verilmişti. Adam bizi başıyla selamladı. Ben de içgüdüsel olarak kendi başıma dokundum. Gümüşi saçlarım hâlâ kısaydı ve kendim kesmeye çalıştığım için dağınık olduğundan bu akşam, kaşlarımın hemen üzerinde salınan altın püsküllleri olan bir başörtüsüyle süslenmiş altın rengi iki kumaş şeridinin altındaydılar. Yüzümün yaralı kısmına bir illüzyon dokudum. Bu adama göre solgun kirpiklerimin rengi simsiyahtı ve gözlerim de kusursuzdu.

Adamın sattığı şeylere göz attım. Dumanları üzerinde tavalarda, içleri doldurulmuş üzüm yaprakları, kuzu şişler ve sıcacık ekmek. Ağzım sulanıyordu.

"Anavatanımdan güzel kızlar," diye mırıldandı. "Lütfen, gelin!" ve "Orucunuzu açın," haricinde söylediklerinin geri kalanını anlamadım. Ben de ona gülümsedim ve başımla onayladım. Daha önce hiç Tamoura etkisinin bu kadar yoğun olduğu bir şehre gitmemiştim. Eve dönmüşüm gibi hissettiriyordu.

Burası gibi bir yeri yönetebilirsin, diye fısıldadı kafamın içindeki sesler ve kalbim neşeyle doldu.

Adamın tezgâhına yaklaştığımızda Violetta iki bronz para çıkarıp adamın eline verdi. Ben geride kaldım. Violettanın adamı güldürüşünü seyrettim, ardından adam onun kulağına bir şeyler söylemek üzere eğildi ve kardeşim çekingen bir şekilde kızardı. Violetta ona güneşi bile harap edebilecek bir tebessümle gülümsedi. Karşılıklı bu gülüşmelerin sonunda Violetta elinde iki şişle döndü. Adamın tezgâhından ayrılırken satıcı dikkatini yeni müşterilerine yöneltmeden önce onun sırtına bakakalmıştı. Tekrar önceki lisanına geri döndü. *"Avei, avei!* Kumarı unutun ve gelip taze ekmek yiyin!"

Violetta bana bir bronz para verdi, “indirim yaptı,” dedi. “Çünkü bizi sevmiş.”

“Tatlı Violetta.” Şişlerden birini alırken ona bakarak tek kaşımı kaldırdım. Şimdiye dek para cüzdanlarımız dolu kalmıştı çünkü soylulardan para çalmak için güçlerimi kullanabiliyordum. Benim katkım buydu. Ama Violettanın yeteneği tamamen farklıydı. “Bu gidişle yemeklerini yememiz için onlar bize ödeme yapmaya başlayacak.”

“Ben de bunun üzerinde çalışıyorum.” Violetta bana aslında hiç de masum olmayan, masumane bir tebessümle baktı. Meydanın dört bir yanına baktı ve bir tapınağın önünde yanan devasa şenlik ateşine gelince durdu. “Yaklaştık,” dedi bir ısırık alırken. “Enerjisi fazla güçlü değil. Biz oraya doğru giderken değişiyor.” Yemeğimizi yedikten sonra gücünü uygulamaya döken, insan kalabalığı arasından bizi uzun bir yoldan götüren Violetta yı takip ettim. Estenzia dan kaçtığımızdan bu yana her gece karşılıklı oturup onun güçlerini üzerimde denemesine izin vermiştim, tıpkı küçükken saçlarımı ördüğü zamanlardaki gibi. Violetta birer birer alıp çekiyordu. Sonra onun gözlerini bağlıyordum ve odada sessizce yürüyerek yerimi hissedip hissedemeyeceğini test ediyordum. Violetta enerji ipliklerime dokunmak için uzanıp yapılarını inceliyordu. Onun daha da güçlendiğini anlayabiliyordum.

Bu beni korkutuyordu. Fakat Violettayla birlikte Hançerlerden ayrıldıktan sonra bir söz vermiştik: Güçlerimizi *asla* birbirimize karşı kullanmayacaktık. Violetta yarattığım sanrılarla kendisi için koruma istediği takdirde ona bunu her zaman verecektim. Karşılığında Violetta da benim yeteneklerime hiçbir zaman dokunmayacaktı. Bu kadar.

Birine güvenmek zorundaydım.

Violetta meydanın orta yerinde durana kadar neredeyse bir saat boyunca yürümüştük. Kardeşim kaşlarını çattı. Ben de yanında durarak yüz ifadesini inceledim. “Onu kayıp mı ettin?”

“Olabilir,” diye cevap verdi Violetta. Müzik sesinden onu güçlükle duyuyordum. Violetta nihayet sola dönüp kendisini takip etmem için bana başıyla işaret etmeden önce bir süre daha bekledik.

Violetta bir kez daha durdu. Kendi etrafında dönüyor, ardından iç geçirerek kollarını kavuşturuyordu. “Onu yine kaybettim,” dedi. “Belki de geldiğimiz yönden geri dönmeliyiz.”

Bu sözcükler ağzından çıkar çıkmaz bir sokak satıcısı daha bizi durdurdu. Satıcı, kumar oynatan diğer adamlar gibi giyinmişti; yüzü uzun burunlu bir *dottore* maskesiyle tamamen gizlenmişti, bedeniyse rengârenk, uyumsuz örtülerle kaplıydı. Tekrar baktığımda, bu örtülerin her birinin lüks ipeklerden yapıldığını, güzelce dokunup kaliteli boyalarla boyandığını fark ettim. Satıcı Violettanın elini aldı, öpmek istercesine maskesine doğru kaldırdı ve elini kalbine bastırdı. Küçük tezgâhının yanına gitmemiz için ikimize birden işaret etti.

Bu numarayı hemen hatırladım; oyunu oynatan kişinin önünüze on iki renkli taş koyduğu ve içlerinden üç tanesini seçmenizi istediği bir Kenettra kumar oyunuydu. Oynatıcı daha sonra taşları kupaların altında karıştırırdı. Genelde gruplar halinde oynanırdı ve üç taşın da nereye saklandığını bilen tek kişi olmanız halinde yalnızca kendi paranızı kazanmakla kalmaz, diğer oyuncuların bahisleriyle birlikte oynatıcının cüzdanındaki tüm paraları alırdınız. Oyunu oynatan adamın yüklü cüzdanına bir kere bakmam, onun uzun zamandır kaybetmediğini anlamama yetmişti.

Adam tek bir kelime etmeden bizi başıyla selamladı ve üç taş seçmemiz için işaret etti. Yanımızda toplanan diğer insanlara da aynı hareketi yaptı. Eğlenceye katılan diğer iki kişinin büyük bir hevesle taşlarını seçtiklerini gördüm. Diğer yanımızda genç bir *malfetto* vardı. Kanlı humma yüzünden kulağı ve yanağı boyunca uzanan, oldukça nahoş görünen bir yarası vardı. Düşünceli görünümünün ardında korkuyordu.

Mmm. Enerjim, kan kokusuna çekilen kurtlar misali birden ona yöneldi.

Violetta bana doğru eğildi. “Hadi bir tur oynayalım,” dedi, onun da gözleri *malfetto'yii* sabitlenmişti. “Sanırım bir şeyler sezinliyorum.”

Oyun oynatan adama başımla onay verdim, ardından ileri uzanan eline iki altın bıraktım. Adam abartılı hareketlerle beni selamladı. “Kız kardeşim ve benim için,” dedim, oynamak istediğimiz üç taşı işaret ederek.

Adam bizi başıyla sessizce onayladı. Ardından taşları karıştırmaya başladı.

Violettayla dikkatimizi *malfetto* üzerinden ayırmıyorduk. Çocuk kupaların dönüşünü yoğunlaşmış bir ifadeyle izliyordu.

Biz adamı beklerken diğer oyuncular onun bulunduğu yöne bakarak gülüyorlardı. *Malfetto* larla dalga geçen birkaç laf edildi. Delikanlı onları

duymazdan geldi.

Oyunu oynatan adam sonunda kupaları çevirmeyi bıraktı. On iki kupayı yan yana dizdi, ardından ellerini cüppesinin altında kavuşturdu ve tüm oyunculara, seçtikleri taşların hangi kupaların altında olduğunu tahmin etmeleri için işaret etti.

“Dört, yedi ve sekiz,” diye bağırdı ilk oyuncu, adamın tezgâhına vurarak.

“iki, beş ve dokuz,” diye cevap verdi bir diğer oyuncu.

İki oyuncu daha tahminlerini dile getirdiler.

Oyunu oynatan adam bize döndü. Başımı kaldırdım. “Bir, iki ve üç,” dedim. Diğerleri tahminime biraz güldüler ama onları duymazdan geldim.

Malfetto da tahminini dile getirdi. “Altı, yedi ve on iki,” diye bağırdı.

Adam önce ilk kupayı, ardından ikinci ve üçüncüyü kaldırdı. Ben oyunu kaybetmiştim. Hayal kırıklığına uğramış gibi yaptım ama dikkatimi *malfetto* delikanlıdan ayırmıyordum. *Altı*, *yedi* ve *on iki.* Adam altıncı kupaya geldiğinde kupayı kaldırdı ve delikanlının doğru seçimini gözler önüne serdi.

Çocuğu işaret etti. Çocuk sevinçle bağırdı. Diğer oyuncular ona iğrenç bakışlar attılar.

Adam yedinci kupayı kaldırdı. Delikanlının tahmini bu kez de doğruydu. Diğer oyuncular gergin bir şekilde birbirlerine bakmaya başladılar. Çocuk son taşı yanlış bilirse, hepimiz paralarımızı oyunu oynatan adama vermiş olacaktık. Fakat delikanlı üçüncüyü de doğru tahmin etmişse, o zaman tüm paramızı o alacaktı.

Adam son kupayı da çevirdi. Delikanlının tahmini doğruydu. Oyunu kazanmıştı.

Adam bize keskin bir bakış attı. *Malfetto* çocuk şaşkın, neşe dolu bir çığlık attı, bu sırada diğer oyuncular ona öfkeyle bakıyorlardı. Nefret kıvılcımları, siyah noktalara dönüşen enerji ışıltıları halinde göğüslerinde belirdi.

“Ne düşünüyorsun?” diye sordum Violettaya. “Enerjisine dair bir şeyler hissediyor musun?”

Violettanın bakışları kendi halinde kutlama yapan çocuğun üzerinde kaldı, “izle onu.”

Adam hepimizin ortaya koyduğu parayla birlikte cüzdanını da gönülsüzce çocuğa verdi. Çocuk madeni paraları toplarken diğer oyucuların aralarında mırıldandıklarını gördüm. Çocuk adamın tezgâhından ayrıldığında diğerleri de gergin yüzleri ve omuzlarıyla onun ardından gittiler.

Ona saldıracaklardı. “Gidelim,” diye fısıldadım Violettaya. Violetta tek kelime etmeden beni takip etti.

Delikanlı bir süre, kendini attığı tehlikeyi fark edemeyecek kadar mutlu görünüyordu. Meydanın sonuna varana dek diğer oyuncuların farkına varmadı. Yürümeye devam etti fakat artık adımları telaşlıydı. İçindeki korku belirtilerinin sabit bir sızıntıya dönüştüğünü hissettim ve bu hissin güzel tadı beni baştan çıkardı.

Delikanlı meydandan çıkarak ışıkların loş olduğu ve fazla insanın bulunmadığı daracık bir yan sokağa saptı. Violettayla gölgelerin arasına girdik ve bizi gözlerden saklaması için üzerimize güçlükle fark edilen bir yanılsama resmettim. Kaşlarımı çatarak delikanlıya baktım. Afsuni gibi ünlü birinin bu kadar düşüncesizce davranmasına olanak yoktu.

Sonunda diğer oyunculardan biri ona yetişti. Çocuk ellerini kaldırma fırsatını bulamadan, adam ona çelme taktı.

Diğer bir oyuncu çocuğun üzerine düşer gibi yaptı ama eğilirken midesine bir yumruk indirdi. Çocuk acıyla bağırdı ve içindeki korku dehşete dönüştü. Artık enerjisinin ipliklerini hemen başının üzerinde dolaşan kasvetli, ışıldayan bir ağ halinde görebiliyordum.

Diğer oyuncular göz açıp kapayıncaya dek delikanlının etrafını sardılar. İçlerinden biri onu gömleğinden yakaladı ve iterek duvara yasladı. Delikanlının başı sertçe duvara çarptı ve bir an içinde gözleri geriye devrildi. Yere düştü ve kıvrılarak tortop oldu.

“Neden kaçıp gittin?” dedi adamlardan biri *malfettoy*a. “Hepimizi kandırıp paramızı alırken eğleniyormuş gibi görünüyordun.” Diğerleri onun lafını kestiler.

“Hem bir *malfetto* onca paraya ne için gerek duyar ki?” “İzlerini iyileştirmesi

için bir *dottore* mi tutacaksın?”

“Nasıl bir duygu olduğunu anlayabilmek için kendine fahişe mi tutacaksın?”

Olup bitenleri sadece seyrettim. Hançerlere ilk katıldığımda ve *malfetto* ların taciz edildiğini gördüğümde hemen odama gidip ağlardım. Şimdiye dek sakince durabilecek, bu tür bir manzaranın suçluluk duygusuna kapılmadan gücümü beslemesine izin verebilecek kadar çok olay görmüştüm. Bu yüzden, saldırganlar delikanlıya eziyet etmeye devam ederken öylece durdum ve beklenti haricinde hiçbir şey hissetmedim.

Diğerleri ona tekrar vurmaya fırsat bulamadan *malfetto* sendeleyerek ayağa kalktı ve koşmaya başladı. Diğer oyuncular peşinden gittiler.

Onlar giderken, “O bir Elit değil,” diye mırıldandı Violetta. Başını iki yana salladı, yüzünde ciddi anlamda şaşkın bir ifade vardı. “Üzgünüm. Başka birini sezinlemiş olmalıyım.”

O grubu takip etmek için içimde neden büyük bir istek duyduğumu bilmiyordum. O çocuk Afsuni değilse benim de ona yardım etmem için ortada herhangi bir neden yoktu. Belki de bunun nedeni bastırılmış hayal kırıklığı ya da karanlık duyguların çekiciliğiydi. Ya da Hançerlerin, Elit olmadıkları sürece *malfettohsı* kurtarma riskine girmeyi reddedişlerinin zihnime yerleşmiş anısı. Belki de demir bir kazığa bağlanmış, taşlanarak tüm şehrin gözleri önünde yakılmayı beklediğim zamana ait kendi anılarım.

Kısacık bir an kraliçe olduğum takdirde, *malfettohsm* canlarını yakma eylemini suç saydıracağımı hayal ettim. Bu sayede çocuğu kovalayan adamları tek bir emirle infaz ettirebilirdim.

Onların ardından koşmaya başladım. “Hadi,” diye ısrar ettim Violettaya.

Bunun anlamsız olduğunu bilse de, “Yapma,” diyecek oldu bir an.

“Nazik davranacağım.” Gülümsüyordum.

Violetta tek kaşını kaldırarak bana baktı. “Senin nazik olma anlayışın diğerlerinden farklı.”

Karanlıkta, etrafımıza sardığım illüzyonun içinde görünmez vaziyette, aceleyle

ilerledik. Çocuk kendisini kovalayanlardan kurtulmak için köşeyi dönmeye çalışırken, az ileriden bağırışlar yükseldi. Hiçbir faydası yoktu. Onlara yaklaştıkça, diğerlerinin ona ulaştığını ve çocuğun acı çığlığının etrafta yankılandığını duydum. Biz de köşeyi döndüğümüzde, saldırganlar delikanlının etrafını tamamen sarmıştı. İçlerinden biri, yüzüne indirdiği bir yumrukla çocuğu yere serdi.

Kendime engel olamadan harekete geçtim. Tek bir hamleyle uzanıp bizi gözlerden saklayan enerji ipliklerini bir kenara çektim. Ardından doğruca adamların oluşturduğu çemberin içine girdim. Violetta olduğu yerde kalıp olanları sessizce seyrediyordu.

Saldırganların orada olduğumu fark etmeleri zaman aldı. Nihayet, korkudan titreyen *malfetto* çocuğun yanına gidip önünde dikildiğimde beni fark ettiler. Bir an tereddüt ettiler.

“Nedir bu?” diye mırıldandı elebaşı, bir an aklı karışmıştı. Bakışları, hâlâ yaralı yüzümü gizleyen illüzyon üzerinden kayıp geçti. Onun gördüğü eksiksiz, güzel bir kızdı. Yine sırıtmaya başladı. “Bu senin fahişen mi, pis *malfettoT* diye alay etti çocukla. “Şansın nasıl bu kadar yaver gitti?”

Adamın yanında duran bir kadın bana kuşkulu gözlerle baktı. “Bu kız grubun içindeki diğer oyunculardan biriydi,” dedi diğerlerine. “Muhtemelen çocuğun kazanmasına yardım etmiştir.” “Ah, haklısın,” diye cevap verdi elebaşı. Bana döndü. “Yanınızda diğer kazandıklarınızdan bir şeyler var mı? Belki de paylaşıyorsunuzdur.”

Diğer saldırganlar o kadar emin görünmüyorlardı. İçlerinden biri yüzümdeki gülümsemeyi fark etti ve bana gergin bir şekilde baktı, ardından bakışları Violettanın beklediği yere kaydı. “Hadi son verelim şu işe,” diye karşı çıktı, kesesini kaldırarak. “Zaten paramızı geri aldık.”

Elebaşı dilini şaklattı. “İnsanların gitmesine izin vermek gibi bir alışkanlığımız yoktur,” diye cevap verdi. “Hile yapanları kimse sevmez.”

Güçlerimi bu kadar dikkatsizce kullanmamalıydım. Ama burası tenha bir ara sokaktı ve içimdeki bu cezbedici hisse daha fazla karşı koyamıyordum. Violetta bir sonraki hamlemi sezinleyerek, bana karşı çıkarcasına grubun çevrelediği halkanın dışından hafifçe enerji ipliklerimi çekiştirdi. Onu umursamayıp ısrarla yerimde kalarak yavaşça yüzümdeki illüzyonu kaldırdım. Yüz hatlarını titreşerek

değişti ve kademe kademe dönüştü, önce sol gözümün üzerinde uzun bir yara belirdi, ardından gözümün bulunduğu yerdeki biçimi bozulmuş deri, eski bir yaradan kalma pürüzlü, zarar görmüş et ortaya çıktı. Koyu renk kirpiklerim solgun gümüş rengine dönüştü. Bir süredir yarattığım illüzyonların hassasiyeti, onları ne kadar hızlı ya da yavaş oluşturabil-diğim üzerinde çalışıyordum. Artık enerji ipliklerimi çok daha isabetli bir şekilde kullanabiliyordum. Gerçek yüzümü aşama aşama çemberin içindeki insanlara gösterdim.

Gruptakiler yerlerinde donup yüzümün yaralı kısmına bakakaldılar. Bu tepkilerinin beni eğlendirmesine şaşırdım. *Malfettonnn* gizlice çemberden çıkarak en yakındaki duvara dayandığını bile fark etmemiş görünüyorlardı.

Elebaşı kaşlarını çatarak bana baktı, ardından bıçağını çekti. “Bir iblis,” dedi sesinde belli belirsiz bir tereddütle.

“Belki öyledir,” diye cevap verdim. Sesim buz gibi çıkmıştı. Bu hâlâ alışmaya çalıştığım bir sesti.

Adam tam saldırmak üzereyken yerdeki bir şey dikkatini dağıttı. Kaldırım taşlarına baktı ve orada, olukların arasında kıvrılarak ilerleyen parlak kırmızı, küçük bir kurdele gördü. Bu, ileri geri gidip duran, yolunu kaybetmiş minik bir yaratığa benziyordu. Adamın kaşları çatıldı. Minik illüzyona doğru eğildi.

Daha sonra kırmızı şerit patlayarak bir düzine kadar şeride ayrıldı, şeritlerin her biri farklı yönlere giderek geride kan izleri bıraktı. Herkes irkilerek geriye çekildi.

“Tanrılar adına neler oldu?” diyecek oldu adam.

Şeritleri öfkeyle yerde ve daha sonra duvarlar boyunca zikzaklar halinde ilerlettim. Düzineler yüzlere, yüzler binlere dönüştü, sonunda tüm sokak şeritlerden oluşan göz kamaştırıcı bir tarlaya benzedi. Fenerlerden süzülen ışığı kararttım ve tepemizde kızıl renkli fırtına bulutlarından oluşan bir yanılsama yarattım.

Adamın sakinliği bir anda çatırdadı, telaşı gözler önüne serildi. Kan rengi şeritler tüm sokağı kaplarken arkadaşları benden hızlı adımlarla uzaklaştılar. Göğüskafeslerini korku kapladı ve bu his içime güç ve açlık hissi gönderdi. Yarattığım sanrılar onları korkutuyor, karşılığında beni daha güçlü kılıyordu.

Dur. Violettanın bir kez daha enerjimi çekiştirdiğini hissettim. Belki de durmalıydım. Sonuçta bu saldırganların paraya susamışlıkları çoktan kaybolup gitmişti. Fakat durmak yerine omuz silkip devam ettim. Bu oyun zevkliydi. Eskiden böyle bir histen daha çok utanırdım ama artık düşünüyordum da neden nefret duymayacaktım ki? Neden bu bana zevk vermesindi?

Adam bir anda yeniden bıçağını kaldırdı. Ben şeritleri dokumaya devam ettim. *Bıçağı göremiyorsun*, diye alay etti onunla, zihnimdeki sesler. *Nerede bıçak? Bir saniye önce elindeydi ama onu bir yerlerde bırakmış olmalısın.* Silahı görebilmeme karşın adam eline öfke ve şaşkınlıkla baktı. Ona göre bıçak ortadan kaybolmuştu.

Saldırganlar sonunda korkularına boyun eğdiler. Aralarından birkaçı kaçıp gitti, diğerleriyse donakalıp duvara yanaştılar. Elebaşı arkasını dönüp kaçmaya çalıştı. Dişlerimi gösterdim. Ardından binlerce kan rengi şeridi ona doğru fırlatıp hepsini elimden geldiğince sıkarak onun etini yırtıp geçen jilet gibi şeritlerin kesiklerini ve tenini yakışını hissetmesini sağladım. Çığlıklar atarak yere düşmeden önce elebaşının gözleri bir an yuvasından uğradı. Avını ipeksi ağının içinde tuzağa düşüren bir örümcek gibi, keskin ipleri etrafına sıkıca sardım. *İpler tenini testere gibi kesiyormuş gibi hissediyorsun, değil mi?*

“Adelina,” diye seslendi kardeşim aceleyle. “Diğerleri.”

Kardeşimin uyarısını, tam diğerleri arasından iki kişi -önceden konuşan kadın ve başka bir adam daha- cesaretlerini bana doğru hamle yapacak kadar topladıkları an kavradım. Birden saldırıya geçtim, illüzyonumu onların üzerine de gönderdim. Yere düştüler. Derilerinin etlerinden ayrıldığını düşünüyorlardı ve şiddetli ızdırap onları ki büklüm yaptı.

O kadar odaklanmıştım ki ellerim titriyordu. Adam sokağın bitiminde çırpınıyordu, ben de onun yerlerde sürünmesine izin verdim. Tüm dünyayı onun bakış açısından görmek nasıl bir şeydi? Gördüğü ve hissettiği şeylerin neler olabileceğini hayal ederek, illüzyonu ona yöneltmeye devam ettim. Adam hıçkırıklara boğuldu, her hareketi için tüm gücünü kullanıyordu.

Güçlü olmak çok güzeldi. Diğer insanların düşüncelerinizle etkilendiklerini görmek. Kral ve kraliçelerin de hissettikleri şeyin bu olduğunu düşünüyordum; yalnızca birkaç sözcükle bir savaş başlatabilir ya da tüm nüfusu esir alabilirlerdi. Küçük bir kızken, eski evimin merdivenlerinde çömelmiş halde, başımda ağır

tacımla diz çöken bir insan seline bakıyormuş gibi yaparak fantezisini kurduğum şey de bu olmalıydı.

“Adelina, hayır,” diye fısıldadı Violetta. Kardeşim artık yanımda duruyordu ama ben yaptığım şeye öylesine odaklanmıştım ki onun varlığını güçlükle hissedebiliyordum. “Onlara iyi bir ders verdin. Gitmelerine izin ver.”

Yumruklarımı sıkarak devam ettim. “Beni durdurabilirsin,” diye cevap verdim gergin bir gülümsemeyle, “bunu gerçekten isteseydin.”

Violetta buna karşı çıkmadı. Belki o da derinlerde bir yerde bunu yapmamı istiyordu. Kendimi koruduğumu görmek. Bu yüzden beni durmam için zorlamak yerine elini kolumun üzerine koyarak bana birbirimize verdiğimiz sözü anımsattı.

“*Malfetto* kaçtı,” dedi. Sesi çok yumuşaktı. “Gücünü daha büyük şeyler için sakla.”

Sesindeki bir şeyler öfkemi delip geçti. Birden enerjimin tümünü bir kerede kullanmanın bitkinliğini hissettim. Adamı illüzyonumun kavrayışından kurtardım. Adam kaldırım taşlarına yığılarak sanki hâlâ etini doğrayan o şeritleri hissedebiliyormuş gibi göğsünü kavradı. Yüzü gözyaşları ve tükürüğe bulanmıştı. Kendimi güçsüz hissederek bir adım geriledim.

“Haklısın,” diye mırıldandım Violettaya.

Violetta yalnızca rahadamış bir şekilde iç geçirdi ve beni tuttu.

Yaralı yüzüme iyice bakabilmesi için titreyen elebaşına doğru eğildim. Yüzüme bakmaya bile cesaret edemiyordu. “Gözüm üzerinde olacak,” dedim. Sözlerimin gerçek olup olmamasının bir önemi yoktu. Onun durumunda, bunu denemeye cesaret edemeyeceğini biliyordum. Adam bunun yerine başını hızla onaylarcasına salladı. Ardından sendeleyerek ayağa kalktı ve koşarak oradan uzaklaştı.

Diğerleri de aynı şeyi yaptılar. Ayak sesleri, köşeyi dönene, kutlamaların seslerine karışıp gidene dek sokakta yankılandı. Gittiklerinde, cesaretim tamamen tükenmiş vaziyette soluğumu verdim ve Violettaya döndüm. Kardeşimin yüzü kireç gibi olmuştu. Eliyle benimkini öylesine sıkıca kavramıştı ki parmaklarımız bembeyaz kesilmişti. Artık sessizleşen sokakta birlikte öylece

duruyorduk. Başımı iki yana salladım.

Kurtardığımız *malfetto* Afsuni olamazdı. O bir Elit değildi. Ve bir Elit olsa bile, zaten çoktan kaçıp gitmişti. İç geçirdim, ardından dizlerimin üzerine çökerek yerde dengemi buldum. Tüm bu olup bitenler beni çok daha kötü yapmıştı. *Neden onu öldürmedin?* dedi kafamın ardındaki sesler, öfkeli bir şekilde.

Tepemizden gelen hafif, boğuk bir ses irkilmemize neden olana dek orada ne kadar kaldığımızı bilmiyordum.

“İyi olmak da buraya kadarmış, ha?” dedi ses.

Ses ilginç bir şekilde bana tanıdık gelmişti. Etrafımızdaki sokağın üst kısmında bulunan katlara baktım ama karanlıkta bir şeyleri seçebilmek zordu. Bir adım gerileyerek sokağın ortasına geldim. Uzaklarda bir yerde, kutlama sesleri devam ediyordu.

Violetta elimi çekiştirdi. Gözleri, tam karşımızdaki bir balkonda sabitlenmişti. “O,” diye fısıldadı. Ben de o yöne baktığımda, sonunda balkonun mermer çıkıntısına yaslanarak sessizce bizi izleyen maskeli bir figür gördüm; bu, kumar oynatan adamdı.

Kız kardeşim bana doğru eğiliyor. “O bir Elit. Hissettiğim kişi *oydu”*

Hayatın ironisi, yüzlerine maske takanların, yüzleri açıkta gezenlere göre bize daha sık gerçekleri söylemeleridir.

-Maskeli Balo, *£alvatore £>accona*

Adelina Amouteru

izim de ona baktığımızı görünce adam hiçbir tepki vermedi.

B

Bunun yerine, balkonun duvarına yaslanarak sırtından bir

lavta çıkardı. Düşünceli bir ifadeyle, sanki akort edermiş gibi çalgının birkaç telini çekiştirdi, ardından sabırsız bir homurdanmayla yüzündeki *dottore*

maskesini çıkarıp attı. Düzinelerce koyu renk, upuzun saç örgüsü omuzlarına düştü. Cüppesi oldukça genişti ve göğsünün orta yerine dek düğmeleri iliklenmemişti, iki kolunu da süsleyen altın bilezikler bronz teninde parıldıyordu. Yüz hatlarını pek iyi seçemiyordum ama bulunduğum yerden bile gözlerinin koyu bal renginde olduğunu ve gecenin içinde parladığını anlayabiliyordum.

“Kalabalık içinde ilerlerken ikinizi seyrediyordum,” diye devam etti sözlerine, yüzünde kurnaz bir gülümsemeyle. Bakışları Violettaya çevrildi. “Senin gibi birini fark etmemek olanaksız. Ardında bıraktığın kırık kalplerden oluşan yol çok uzun ve tehlikelerle dolu olmalı. Ama yine de sevgini kazanmak için can atan taliplilerinin kendilerini ayaklarının dibine attıklarından eminim.”

Violetta kaşlarını çattı. “Affedersiniz?”

“Çok güzelsin.”

Violetta kıpkırmızı kesildi. Balkona daha da yaklaştım. “Sen de kimsin?” diye seslendim.

Ciddi bir şekilde çalmaya başladığında notaları melodiye dönüştü. Bu melodi dikkatimi dağıttı. Küstah tavrına karşın yetenekliydi. *Hipnotize edici* bir yetenekle çalıyordu. Eski evimin arka tarafında, Violetta’yla birlikte ağaçların oyuklarına saklandığımız bir yer vardı. Rüzgâr ne zaman yaprakları hışırdatarak esip geçse havada yankılanan bir kahkaha gibi işitilirdi ve biz bunun, serin bir bahar öğleden sonrasının tadını çıkaran tanrıların kahkahası olduğunu hayal ederdik. Bu gizemli adamın müziği bana o sesi hatırlatıyordu. Parmakları lavtanın telleri boyunca akıcı hareketlerle vuruşlar yaparak gidip geldi, çaldığı parça bir günbatımı gibi doğal geliyordu kulağa.

Violetta bana baktı ve o an adamın melodiyi oracıkta yarattığını fark ettim.

İnsanı lavtasından yükselen müzikle kandırarak bir uçurumdan aşağı, denize uçurabilir.

“Peki *sen*,” dedi çocuk notaların arasında, dikkatini Violet-tadan bana yönlendirerek. “Bunu nasıl yaptın?”

Gözlerimi kırpıştırarak ona baktım, hâlâ şaşkındım. “Neyi nasıl yaptım?” diye cevap verdim.

Çocuk bana rahatsızca bakacak kadar bir süre duraksadı. “Ah, tanrılar aşkına, bu kadar nazlanmayı bırak.” Çalmaya devam ederken sesi kayıtsız ifadesini korudu. “Belli ki sen bir Elitsin. O kan şeritleri ve bıçakla yaptığın şeyi nasıl yaptın?”

Sözlerime devam etmeden önce Violetta bana hafifçe başıyla onay verdi. “Kız kardeşimle aylardır birini arıyoruz,” dedim.

“Öyle mi? Kumar tezgâhımın bu kadar popüler olduğunu bilmiyordum.”

“Afsuni isminde bir Genç Elit’i arıyoruz.”

Çocuk konuşmayı bıraktı ve hızlı bir dizi nota çaldı. Parmakları hızdan neredeyse görünmez olacak şekilde lavtanın telleri üzerinde uçuşuyordu fakat notalar gevrek ve berrak, mutlak bir mükemmellikte çıktı. Sanki uzunca bir süre çalmıştı. Melodiyi tamamlarken notalarında bir hikâye oluşuyordu; neşeli ve hüzünlü, hatta belki komik bir şey, gizli bir şaka. Çocuğun bize cevap vermesini istiyordum ama aynı zamanda çalmayı bırakmasını da istemiyordum.

Sonunda bana bakmak üzere durdu. “Kim bu Afsuni?” Violetta boğuk bir ses çıkardı, bu sırada ben de elimde olmadan kollarımı kavuşturarak şaşkın bir ifadeyle burun kıvırdım. “Afsuniyi duyduğuna eminim,” dedi kardeşim.

Çocuk başını yana çevirdi, ardından Violettaya çekici bir şekilde gülümsedi. “Buraya bana hayali insanlar hakkındaki düşüncelerimi sormaya geldiysen, hayatım, vaktini harcıyorsun demektir. Benim duyduğum tek Afsuni, annelerin çocuklarına gerçekleri söyletmek için kullandıkları bir tehdittir.” Tek elini havada salladı. “Bilirsin. *Yalan söylemekten vazgeçmezsen Afsuni dilini çalar. Bilgegününde tanrıları düzgün bir şekilde onurlandır-mazsan Afsuni evcil hayvanlarını yiyip yutar?*

Bir şeyler söylemek üzere ağzımı açtım ama çocuk kendi kendine konuşurmuş gibi devam etti. “Sanırım bu yeterli bir kanıttır,” diye cevap verdi omuz silkerek. “Evcil hayvan yemek iğrenç bir şey ve dilleri çalmak da çok kaba bir davranış. Kim böyle bir şey yapar ki?”

Küçücük bir şüphe şeridi sürünerek göğsüme yerleşti. Ya bize doğruyu söylüyorsa? Tüm o hikâyelerde anlatılan delikanlıya benzemiyordu. “Kumar oyununu nasıl yönetip böyle sıkça kazanabiliyorsun?”

“Ah, *şu mesele*.” Bir süre daha şarkı çalmaya devam etti. Sonra birden durdu,

bize doğru eğildi ve iki elini birden kaldırdı. Bir kez daha dişlerini göstererek gülümsedi. “Efsun.”

Ben de ona gülümsedim. “Yani, Afsuni numaraları demek istiyorsun.”

“Bu sözcük oradan mı geliyor?” dedi neşeyle ve tekrar geriye çekildi. “Bunu bilmiyordum. Parmakları lavtanın tellerini buldu ve çalmaya devam etti. Bize olan ilgisini kaybettiğini anlayabiliyordum. “El çabukluğu, ışık hileleri ve dikkat dağıtma taktiğinin zekice kullanılmasından başka bir şey değil, tatlım. Ve, bilirsin, asistanının yardımları. Muhtemelen hâlâ bir yerlerde saklanıyordur, aptal çocuk, korkudan ödü patlamıştır. Kaçmaması için onu uyarmıştım.” Bir an durdu. “İşte bu yüzden sizinle konuşuyorum, ikinize de, yardımcımı kurtardığınız için minnettar olduğumu söylemek istemiştim ve şimdi de gecenin tadını çıkarmanız için sizi yalnız bırakacağım. Genç Elifinizi bulmada iyi şanslar dilerim.”

Diğer malfetto *başından beri onunla çalışıyormuş*. Derin bir soluk aldım. Çocuğun *Genç Elit* deyişindeki bir şeyler, zihnimdeki eski bir anıyı tetiklemişti. Sesi bana tanıdık geliyordu. Bu sesi daha önce de duyduğumu biliyordum. Ama nerede? Bu anıyı bir yere oturtmaya çalışarak kaşlarımı çattım. *Nerede, nerede*... Ve daha sonra farkına vardım.

Hapishane arkadaşım. Engizisyon beni ilk kez yakalayıp zindanlarına attığında, bitişik hücremde yarı delirmiş bir arkadaşım vardı. Gülen, kıkırdayan, monoton bir sesle şarkı söyleyen, uzun hapis hayatının ardından delirdiğini düşündüğüm birine ait bir ses.

Kızım. Senin bir Genç Elit olduğunu söylüyorlar. Öyle misin? Çocuk onu tanıdığımı belirten ifadeyi gördü çünkü bir an yine çalmayı bıraktı. “Yüzün çok tuhaf bir hal aldı,” dedi. “Kötü bir kuzu şiş mi yedin? Bu bir keresinde bana olmuştu.”

“Seninle birlikte hapisteydik.”

Bu sözlerim üzerine durdu. Donup kaldı. “Affedersin?” “Aynı hapisteydik. Birkaç ay önce, Daliada. Hatırlıyor olmalısın... Sesini tanıyorum.” Bir soluk alarak bir kez daha hatırladım. “Ben o gün yakılarak ölüme mahkûm edilmiştim.” Karanlıkta gözlerimi kısarak ona baktığımda, artık gülümsemediğini fark ettim. Bakışlarını tamamen bana yöneltti.

“Sen Adelina Amouterusun,” diye mırıldandı kendi kendine, bakışları yepyeni bir ilgiyle yüzümde dolandı. “Evet, elbette, *elbette* osun sen. Bunu hissetmeliydim.”

Başımı yukarı aşağı salladım. Bir an, ona çok fazla şey söyleyip söylemediğimi merak ettim. Engizisyonun bizi istediğini biliyor muydu acaba? Ya bizi Merroutas askerlerine teslim etmeye karar verirse?

Bana saatler gibi gelen bir süre boyunca düşündü. “O gün hayatımı kurtarmıştın,” diye devam etti.

Şaşkınlıkla kaşlarımı çattım. “Nasıl?”

Bir kez daha gülümsedi ama bu, Violettaya yönelttiği tatlı gülümsemeden farklıydı. Evet, daha önce hiç bunun gibi bir gülümseme görmemiştim; kedi gibi, gözlerinin kenarlarını çarpıtan ve bir anlığına ona öfkeli ve yabani bir görünüm kazandıran bir gülümsemeydi. Köpekdişlerinin uçları parlıyordu. Yüz ifadesi yüzünün tamamını değiştiriyor, onu hem göz korkutucu hem de karizmatik birine dönüştürüyordu ve şimdi dikkatinin her zerresi, sanki dünyada başka hiçbir şey yokmuş gibi bana yönelmişti. Violettayı tamamen unutmuş gibi görünüyordu. Bundan ne çıkaracağımı bilemiyordum ama yanaklarımın kızarmaya başladığını hissettim.

Çocuk bana gözlerini kırpmadan baktı, lavtasını çalarken müzikle birlikte mırıldandı. Ardından bakışlarını başka yöne çevirerek tekrar konuştu. “Afsuniyi arıyorsanız, onu Güney Mer-routasm terk edilmiş hamamlarında, bir zamanlar Bethesdanın Küçük Hamamları denen bir binada bulma şansınız yüksek. Yarın günün ilk ışıklarıyla oraya gidin. Onun görüşmelerini özel mekânlarda yapmaktan hoşlandığını işitmiştim.” Tek parmağını havaya kaldırdı. “Ama sizi uyarayım, o kimseden emir almaz. Onunla konuşmak istiyorsanız, kendisine iyi bir sebep sunmalısınız.”

Ve Violetta ya da ben herhangi bir şey söyleyemeden balkondan ayrıldı, arkasını döndü ve binanın içinde gözden kayboldu.

- Raffaele Laurent Bessette
- Teren Santoro
- Raffaele Laurent Bessette
- Adelina Amouteru
- Adelina Amouteru

- Adelina Amouteru
- Adelina Amouteru
- Maeve Jacqueline Kelly Corrigan
- Teren Santoro
- Adelina Amouteru
- Adelina Amouteru

Raffaele Laurent Bessette

is. Sabahın erken saatleri.

? Ailesinin pis evinde, yalınayak çömelmiş, çamurlar içinde çubuklarla oynayan küçük bir çocuğun anısı. Çocuk başını kaldırınca köyün çamurlu patikasında, bir deri bir kemik kalmış eşeği ardındaki yük arabasını çeken yaşlı bir adamın geldiğini gördü. Oynamayı bıraktı. Annesine seslendi, sonra araba ona doğru yaklaşırken ayağa kalktı.

Adam, çocuğun önünde durdu. Birbirlerine baktılar. Çocuğun zayıf yüzündeki bu gözlerde bir şeyler vardı. Gözlerinin biri bal gibi sıcacık bir renk, diğeri zümrüt gibi yemyeşildi. Fakat bundan fazlası da vardı. Adam ona bakmaya devam ederken, onun kadar küçük birinin nasıl bu denli ciddi bir ifadeye bürünebildiğini merak etmişti.

Adam anneyle konuşmak için küçücük eve girdi. Annesini ikna etmesi gerekmişti. Kadın, biraz para kazanabilmesi için elinde bir şans olduğunu söyleyene dek onu içeri almak istememişti.

“Burada incik boncuk ya da iksirler satabileceğiniz fazla müşteri bulamazsınız,” dedi annesi adama, altı çocuğuyla paylaştığı küçücük, karanlık odada ellerini birbirine kenetleyerek. Adam, kadının ona gösterdiği sandalyeye oturdu. Kadının gözleri hiçbir şey üzerinde tam olarak odaklanamıyor, sürekli bir şeyden diğerinin üzerine kayıp duruyordu. “Kanlı humma bizi mahvetti. Geçen sene kocamı ve en büyük oğlumu elimden aldı. Gördüğünüz gibi, diğer çocuklarımdan ikisini işaretli bıraktı.” Kadın, mücevher tonlarındaki gözleriyle sessizce onları izleyen küçük çocuğu ve erkek kardeşini işaret etti. “Burası her zaman fakir bir köy olmuştur, efendim, ama şimdi yıkımın eşiğinde.” Çocuk, adamın gözlerinin tekrar tekrar kendi üzerine çevrildiğini fark etti. “Peki, kocanız olmadan nasıl geçiniyorsunuz?” diye sordu adam.

Çocuğun annesi başını iki yana salladı. “Tarlalarımızda çalışmaya çalıştım. Mallarımızın bir kısmını sattım. Ekmeklik unumuz bize birkaç hafta daha yeter ama o da kurtlandı.” Adam onu tek kelime etmeden dinledi. Çocuğun işaretli erkek kardeşine hiç ilgi göstermedi. Annesi sözlerini bitirdiğinde arkasına yaslanıp başını onaylarcasına salladı. “Ben Estenzia ve Campagnia liman şehirleri arasında teslimat yapıyorum. Size küçük oğlunuz, iki gözü farklı renk olan oğlunuz hakkında bir şeyler sormak istiyorum.”

“Ne bilmek istiyorsunuz?”

“Oğlunuz için size beş altın veririm. Alımlı bir çocuk; büyük liman şehrinde yüksek fiyata gider.”

Çocuğun annesinin şaşkın sessizliği karşısında sözlerine devam etti: “Estenziada, asla mümkün olamayacağını düşündüğünüz kadar mücevher ve servetin olduğu saraylar var. Bunlar gösteriş ve zevk saraylarıdır ve sürekli yeni kan ararlar.” Adam bu noktada başıyla çocuğu işaret etti.

“Yani onu bir geneleve mi götüreceksiniz.”

Adam bir kez daha çocuğa baktı. “Hayır. Yüz hatları bir genelev için fazla güzel.” Kadına doğru eğildi ve sesini alçalttı, “işaretli çocuklarınız burada zorluk çekecek. Küçük çocuklarını, herkese hastalık ve kötü şans getirmelerinden korktukları için ormana bırakan köyler hakkında hikâyeler duydum. Çocuklarını, hatta *bebeklerini* sokaklarda diri diri yakan insanlar gördüm. Böyle şeyler burada da olacaktır.”

“Olmayacak,” diye cevap verdi kadın şiddetle. “Komşularımız fakirdir ama iyi insanlardır ”

“Çaresizlik herkesin içindeki karanlık tarafı ortaya çıkarır,” dedi adam omuz silkerek.

Akşam olana dek tartıştılar. Çocuğun annesi teklifi reddetmeye devam ediyordu.

Çocuk onları sessizce dinliyor, düşünüyordu.

Nihayet akşam olduğunda, çocuk ayağa kalktı ve sessizce annesinin elini tuttu. Ona adamla gideceğini söyledi. Annesi ona bir tokat atarak böyle bir şey yapmayacağını söyledi ama çocuk istifini bozmadı.

“Herkes açlıktan ölecek,” dedi çocuk usulca.

“Neleri feda ettiğini anlayamayacak kadar küçüksün,” diye azarladı onu annesi.

Çocuk diğer iki kardeşine baktı. “Her şey güzel olacak, anne.” Annesi güzel oğluna baktı, gözlerine bir kez daha hayran oldu ve ellerini kapkara saçlarında gezdirdi. Parmaklarıyla, çocuğun birkaç tutam safir mavisi gibi parlayan saç

buklesiyle oynadı. Çocuğunu kendine doğru çekti ve ağladı. Uzunca bir süre oğluna sarılıp öylece kaldı. Çocuk da annesine sarıldı, bunun ne anlama geldiğini bilmeksizin, annesine yardım ettiği için kendiyle gurur duydu.

“On iki altın,” dedi kadın, adama.

“Sekiz,” diye karşılık verdi adam.

“On. Oğlumu bundan daha azına vermem.”

Adam bir süre sessiz kaldı. “On,” diye anlaştı kadınla.

Çocuğun annesi, adamla sessizce bir şeyler konuştu, sonra oğlunun elini bıraktı.

“Adın nedir, küçük adam?” diye sordu adam, külüstür arabasına binen çocuğa yardım ederken.

“Raffaele Laurent Bessette.” Çocuğun vakur bir hali vardı, hâlâ evine bakıyordu. Çoktan korkmaya başlamıştı. Annesi onu bir daha ziyaret edebilecek miydi? Yoksa bu, ailesini bir daha hiç göremeyeceği anlamına mı geliyordu?

“Pekâlâ, Raffaele,” diye cevap verdi adam ona, kısrağının sağrısına kırbacıyla hafifçe vurarak. Çocuğun dikkatini, ona iri bir dilim ekmek ve peynir vererek dağıttı. “Daha önce hiç başkente, Kenettraya gittin mi?”

Adam iki hafta sonra çocuğu Estenziadaki Fortunata Sarayına üç bin altına sattı.

Raffaelenin gözleri hafifçe kıpırdandı, ardından yeni doğan günün pencereden içeri dolan zayıf ışığına açıldı. Dışarıda hafifçe kar yağıyordu.

Raffaele kıpırdandı. Şöminenin yanıp sönen ateşi ve yatağının üzerine yığılmış kürkler bile insanın canını acıtan soğuk havaya engel olmak için yeterli değildi. Raffaelenin tüyleri soğuktan diken diken olmuştu. Kürk yatak örtülerini çenesine dek çekerek tekrar uyumaya çalıştı. Fakat fırtınalı denizde iki hafta boyunca Kenettradan kuzeye, Beldain e seyahat etmek onu olumsuz etkilemiş ve tüm bedeni yorgunluktan sızılar içinde kalmıştı. Beldain kraliçesinin yaz kalesi, Estenzia’nın parlak mermer salonları ve sıcak, güneş gören bahçelerine nazaran soğuk ve rutubetli bir yerdi. Raffaele böyle soğuk bir yaza alışkın değildi. Diğer Hançerler de güçlükle dinleniyor olmalıydı.

Raffaele bir süre sonra iç geçirdi, üzerindeki kürkleri bir kenara attı ve yataktan kalktı. Gün ışığı, sıkı karnını, kaslarını ve ince boynunu tüm hatlarıyla ortaya çıkarıyordu. Sessiz adımlarla, yatağın ayakucunda cüppesini bıraktığı yere yürüdü. Bu cüppeyi kendisine Campagnia Düşesi olan Kenettralı bir asilzade hediye ettiği için birkaç sene önce de giymişti. Kadın, Raffaeleye öylesine âşık olmuştu ki esasen servetinin büyük kısmını Hançerleri desteklemek için harcamıştı. Müşterileri ne kadar güçlü olursa, aşkını da o kadar fazla satın almaya çalışırlardı.

Raffaele, Düşes m iyi olup olmadığını merak etti. Hançerler Kenettraya kaçtıktan sonra, koruyucularıyla iletişime geçmek için onlara güvercinleri yollamışlardı. Düşes onlara cevap vermeyen koruyuculardan biriydi.

Raffaele cüppesini üzerine geçirerek vücudunu baştan aşağı kapladı. Oldukça ağır ve lüks kumaş ayaklarının dibine toplandı ve ışıkta parladı. Raffaele parmaklarını uzun, siyah saçlarının arasında gezdirdi, ardından saçlarını başının tepesinde zarif bir topuz haline getirdi. Soğuk sabah güneşinde, saçlarının arasındaki ufak tefek safir mavisi teller parıldıyordu. Elleri, kaftanının kol kısmının serin yüzeyinde geziniyordu.

Enzonun odasına geldiği, prensi Adelina hakkında ilk uyardığı zamanı düşünüyordu. Parmakları bir an, kederle öylece havada asılı kaldı.

Geçmişi düşünmenin hiçbir faydası yoktu. Raffaele başını çevirip şömineye baktı, ardından sessiz adımlarla odadan çıktı. Cüppesi peşinden, ağır kadifeden oluşan bir çarşaf misali sürükleniyordu.

Koridorlarda bayat bir koku vardı; yüzyıllar kadar eski, rutubetli taşların ve eski fenerlerde biriken küllerin kokusu. Koridorlar giderek aydınlandı, sonunda yaz kalesinin bahçelerine açıldılar. Çiçeklerin üzeri, vakit öğleyi geçtikten hemen sonra eriyecek, incecik bir kar tabakasıyla kaplanmıştı. Raffaele bulunduğu yerden baktığında kalenin aşağılardaki bahçelerini, Beldain'in kayalık kıyılarını görebiliyordu. Serin bir rüzgâr yanaklarını uyuşturuyor ve saç tutamlarını yüzüne doğru savuruyordu.

Bakışları, kalenin ön kapılarının içindeki ana avluya çevrildi.

Normalde alan bu saatte ıssız olurdu. Fakat bugün, Esten-zia'dan kaçıp gelen, küçük ateşlerin etrafında ve eski battaniyelere sarılmış *malfettohs* alanları dolduruyordu. Gece bir gemi dolusu *malfetto* daha gelmiş olmalıydı. Raffaele

insanların oluşturduğu yığınların hareketlenişini ve yerlerini değiştirmelerini izledi, daha sonra geri dönmek üzere kaleye girdi.

Raffaele ana avluya girerken birkaç *malfetto* onu hatırladı. Yüzleri ışıldadı. “Bu, Hançerlerin lideri!” diye bağırdı içlerinden biri.

Diğer *malfettohs* ileri atıldılar, hepsi Raffaelenin sakinleştirme yeteneğinden medet umarak onun ellerine ve kollarına dokunmak için sabırsızlanıyorlardı. Bu günlük bir ritüeldi. Raffaele onların ortasında hareketsiz durdu. Onca insan teselli edilmek için yalvarıyordu.

Gözleri, kendisinden biraz daha uzun boylu kel bir çocuğa takıldı, saçlarını uzun zaman önce humma almıştı. Raffaele onu dün de beklerken görmüştü. İleri çıkması için çocuğa işaret etti. Çocuğun gözleri şaşkınlıkla açıldı, ardından koşarak Raffaelenin yanına gitti.

“Günaydın,” dedi.

Raffaele ona dikkatle baktı. “Günaydın,” diye cevap verdi.

Çocuk sesini alçalttı. Raffaele nin dikkatini herkesten önce çekebildiği için gergin görünüyordu. “Gelip kız kardeşimi görebilir misiniz?” diye sordu.

“Olur,” diye cevap verdi Raffaele hiç tereddüt etmeden.

Bu cevap üzerine kel çocuğun yüzü şenlendi. Diğer herkes gibi, o da gözlerini Raffaelenin yüzünden ayıramıyordu. Genç eşlikçinin koluna dokundu. “Bu taraftan,” dedi.

Raffaele gruplar halindeki *malfettdhsm* arasından geçerek onu takip etti. Ön kola yayılmış pürüzlü, koyu renk bir iz. Yaralı bir kulak ve aralarına gümüş teller serpiştirilmiş koyu renk saçlar. Birbiriyle uyumsuz renkte gözler. Raffaele gördüğü işaretleri sessizce aklına kazıdı. Süzülerek geçtiği yerlerde fısıltılar patlak verdi.

Çocuğun kız kardeşinin yanma ulaştılar. Kız, avlunun bir köşesinde kıvrılıp yatmış, yüzünü bir şalın ardına saklamıştı. Raffaelenin yaklaştığını görünce köşesinde daha da büzüşerek gözlerini yere indirdi.

Kızın yanma yaklaşırlarken çocuk, Raffaele ye doğru eğildi. “Estenzia’da

dükkânların camlarını kırdıkları gece Engizisyon onu yakaladı," diye mırıldandı. Raffaele ye daha da yaklaşarak kulağına bir şeyler fısıldadı. Raffaele onu dinlerken kızı inceliyordu. Orasında burasında bir çizik, bir çürük, bacaklarında kararmış ve morarmış noktalar fark etti.

Çocuk konuşmasını bitirdiğinde Raffaele anlayışla başını salladı. Kaftanını bacaklarının altına sokuşturarak kızın yanında diz çöktü. Kızın enerjisinin dalgası üzerinden akıp geçti. Raffaele acıyla yüzünü buruşturdu. Öylesine ezici bir üzüntü ve korku duyuyordu ki. *Adelina burada olsaydı*, *bunu kullanırdı*. Kıza dokun-mamaya çok dikkat etti. Yatak odasında müşterilerinden bazıları bunu ona yapmış, onu morluklar içinde titrerken bırakmışlardı. Sonrasında istediği en son şey teninin üzerindeki bir el olurdu.

Uzunca bir süre, Raffaele öylece oturup hiçbir şey söylemedi. Kız, bakışları büyülenmiş gibi yüzüne çevrilmiş halde sessizce onu izliyordu. Omuzlarındaki gerginlik hiç dinmiyordu. Raffaele ilk başta yanına vardığında, ondan bir küskünlük ve düşmanlık dalgası yayıldığını hissetti. Fakat gözlerini üzerinden ayırmadı.

Kız en sonunda konuştu. "Baş Engizisyoncu hepimizi esir edecek. Biz öyle duyduk."

"Evet."

"Engizisyonun Estenzianın her yanında esir kampları açtıkları söylendi."

"Bu doğru."

Genç kız, Raffaele nin darbenin etkisini azaltmayı reddedişine şaşırmış gibi görünüyordu. "Bizimle işleri bittiğinde hepimizi öldüreceklerini söylüyorlar."

Raffaele sessiz kaldı. Ona cevap vermek için bir şey söylemeye gerek olmadığını biliyordu.

"Hançerler onu durduracaklar mı?"

"Hançerler onu yok edecekler," diye cevap verdi Raffaele. Bu sözler nazik sesine, sanki metal ipek kumaşı kesiyormuş gibi biraz tuhaf kaçıyor. "Bundan ben de emin olacağım."

Kızın gözleri yine yüzünde dolaştı, onun narin güzelliğini inceliyordu. Raffaele elini ona uzattı ve sabırla bekledi. Bir süre sonra kız da kendi elini uzattı. Çekinerek ona dokundu, ardından elini tuttu. Bu temas esnasında Raffaele kızın yüreğine dokundu, onun yürek sızısını paylaştı, elinden geldiğince yatıştırıp kucakladı, üzüntüsünü alarak yerine teselli verdi. *Biliyorum.* Gözyaşları kızın gözlerine batıyordu. Elini uzunca bir süre orada tuttu ve sonunda geri çekerek yüzü yere dönük halde tekrar çömeldiği yere geri döndü.

“Teşekkürler,” diye fısıldadı kızın kardeşi. Diğerleri Raffae-lenin arkasında toplandılar, onu korkuyla karışık bir şaşkınlıkla izliyorlardı. “Estenziadan ayrıldığımızdan beri ilk kez konuştu.” “Raffaele!”

Lucentm sesi bu sahneyi yarıda kesti. Raffaele arkasına döndüğünde Rüzgârgezenin kalabalığın arasından kendine yol açarak geldiğini gördü, bakır rengi bukleleri uçuşuyordu. Burada, anavatanında boynuna ve bileklerine sarılmış kalın kürklerle, saçlarının arasında şangırdayan boncuklarla, her şeyiyle tipik bir Beldain’li genç kız gibi görünüyordu. Lucent, Raffaele nin önünde durdu.

“Günlük şifa seansını bölmek istemezdim,” dedi, kendisini takip etmesi için ona işaret ederek, “ama kız dün gece geldi. Bizi görmek istemiş.”

Raffaele avludaki *malfetto'hsz* başıyla selam vererek veda etti, ardından Lucent’in adımlarına yetişti. Lucent muhtemelen Raffaele nin izini sürmek zorunda kaldığı için telaşlı görünüyordu ve sürekli kollarını ovalıyordu. “Kenettra yazları beni yumuşatmış,” diye şikâyet etti yürürlerken. “Bu soğuk kemiklerimi sızlatıyor.” Raffaele ona cevap vermediğinde öfkesini ona yöneltti. “Gerçekten bu kadar boş vaktin var mı?” dedi. “Her gün *malfetto* mültecilerle dertleşmek Engizisyondan intikamımızı almamıza yardımcı olmayacak.”

Raffaele ona bakma zahmetine girmedi. “Kel çocuk bir Elit,” diye cevap verdi.

Lucent kuşku dolu bir ses çıkardı. “Gerçekten mi?”

“Bunu dün fark ettim,” diye devam etti Raffaele. “Çok zor fark edilen bir enerji ama onda bu enerji var. Onu daha sonra yanıma çağırırım.”

Lucent öfkeyle baktı. Raffaele onun gözlerindeki kuşkuyu, hemen ardından onu şaşırttığı için beliren öfkeyi görebiliyordu. Raffaele sonunda omuz silkti. “Ah, iyilik yapmak için her zaman iyi bir nedenin var, değil mi?” diye mırıldandı.

“Pekâlâ, Michel tepelerde olduklarını söylüyor.” Lucent’in adımları hızlandı.

Raffaele, *malfetto* larla buluştuğu her seferinde olduğu gibi yüreğinin yine buruk olduğunu söylemedi. Orada daha fazla kalmak istediğini, onlara yardım edebilmek için daha fazlasını yapmayı arzu ettiğini. Bundan bahsetmenin hiçbir anlamı yoktu. “Kraliçeniz beni affedecektir,” dedi.

Lucent öfkeyle burnundan soludu ve kollarını göğsünde kavuşturdu. Fakat bu soğukkanlı gösterisinin ardında Raffaele onun enerji ipliklerinin acıyla büküldüğünü hissedebiliyordu; iplikler yıllar boyunca içinde sürekli gerilen tutku ve özlemden oluşan bir düğüm haline gelmişti ve Lucent, Beldain prensesiyle tekrar kavuşacağı için endişe duyuyordu. Lucent Beldain’den sürgün edileli ne kadar olmuştu? Maeve’den ne kadar zamandır ayrıydı?

Raffaele empati duyarak ona karşı yumuşadı. Tek bir kez koluna dokundu. Lucent’in etrafındaki enerji telleri ışıldadı ve Raffaele bunlara uzanıp onu yatıştırmak için güçlerini çekiştiriyor. Lucent tek kaşını kaldırarak ona baktı.

“Onu göreceksin,” dedi Raffaele. “Sana söz verdim. Seni beklettiğim için üzgünüm.”

Raffaele nin dokunuşu üzerine Lucent biraz sakinleşti. “Biliyorum.”

Sonunda, kalenin arka tarafındaki geniş otlaklara açılan yüksek bir taş kapıya ulaştılar. İlerideki avluda birkaç asker talim yapıyordu. Lucent kaleyi geride bırakıp upuzun çimlerin arasına girene dek Raffaeleyi düello yapan askerlerin etrafından geniş bir yay çizdirerek geçirmek zorunda kaldı. Küçük bir tepeye çıktılar. Raffaele rüzgârda ürperdi, kar taneleri arasında gözlerini kırpıştırdı ve pelerinini omuzlarına daha sıkı sardı.

Tepenin zirvesine ulaştıklarında diğer iki Hançer de nihayet görüş açılarına girdi. Mimar Michel, Kenettra giysilerini, boynunu gizleyen kalın Beldain kürkleri alabilmek için takas etmişti. Michel alçak sesle yanındaki kızla konuşuyordu. Yıldız Hırsızı Gemma, inatla en sevdiği Kenettra giysilerini giymişti. Fakat onun bile üzerine attığı bir Beldain pelerini vardı ve soğukta titriyordu. İkisi de Lucent ve Raffaele yi selamlamak için konuşmayı bırakıp başlarını kaldırdılar.

Onlara en uzun süre bakan Gemma oldu. Raffaele onun hâlâ babasından bir haber duymayı, belki bu haberi Raffaelenin getireceğini umduğunu biliyordu. Fakat Raffaele yalnızca başını iki yana salladı. Baron Salvatore, güvercinlere

yanıt vermeyen koruyuculardan bir diğeriydi. Gözlerini ondan kaçırırken Gemma'nın yüzü asıldı.

Raffaele bakışlarını, açıklıkta bulunan diğer arkadaşlarına yöneltti. Alanın etrafında dizilmiş asker çemberinin iç kısmında birkaç asilzade -giysilerinin koyu mavi kol kısımlarından anlaşıldığı kadarıyla prensler- ve altın rengi çizgileri olan devasa bir beyaz kaplan vardı. Kaplanın kuyruğu çimenlerin arasında tembelce hışırdıyordu ve gözleri kısılarak uykulu birer yarık halini almıştı. Herkesin dikkati, açıklığın orta yerinde düelloya tutuşmuş iki rakibin üzerindeydi. Bunlardan biri, açık sarı saçları ve çatık kaşları olan bir prensti. Prens kılıcıyla ileri atıldı.

Rakibi, pelerininin kenarı kürklerle kaplı genç bir kadın, hatta bir kızdı. Keskin biçimli altın renginde bir iz yanaklarından birini süslüyordu ve yarı siyah yarı altın sarısı saçları, kızgın bir kurdun sırtındaki tüyleri hatırlatacak şekilde özenli örgüler halinde toplanmıştı. Genç kız, kılıcın darbesinden kolaylıkla kaçındı, prense sırıttı ve kendi kılıcını sallayarak onunkiyle çarpıştırdı. Kılıç gün ışığında parlıyordu.

Michel, Raffaele ye yaklaştı. "Artık kraliçe oldu," diye mırıldandı. "Annesi birkaç hafta önce öldü. Ben ona kazara Prenses Hazretleri şeklinde hitap ettim, sen sakın bunu yapma."

Raffaele başını onaylarcasına salladı. "Hatırlattığın için teşekkürler." *Majesteleri Beldain Kraliçesi Maeve.* Genç kraliçe dövüşürken Raffaele kaşlarını çattı. Kızın etrafında bir enerji, bir Elit e ait olması gereken olağandışı enerji ipliklerinden vardı. Daha önce kimse Beldain prensesi hakkında böyle bir şeyden bahsetmemişti fakat belirtilerin hepsi oradaydı, hareket eden ipliklerden oluşan bir tabaka halinde parıldıyorlardı. *O bunu biliyor mu?* Neden böyle bir şeyi sır olarak saklasındı ki?

Raffaelenin dikkati daha sonra, düelloyu seyreden prenslerden birine yöneldi. En genç olanına. Kaşları daha da çatıldı.

Bu prenste de farklı bir enerji vardı. Ancak bu bir Elit m enerjisi gibi değil, coşkunun, *capcanlı* bir dünyanın enerjisiydi. Raffaele şaşkın bir halde gözlerini kırpıştırdı. Bu tuhaf güce dokunmak için uzandığında, kendi gücü adeta buz gibi yakan bir şeye temas etmişçesine derhal geri çekildi.

Kılıçların çarpışırken çıkardığı ses onu tekrar düelloyu seyretmeye itti. Maeve

kılıcını tekrar tekrar kardeşine doğru salladı. Prensi çemberin kenarına, askerlerin nöbet tuttuğu yere dek itti ve bir anda kardeşi ona şiddede karşılık vermeye başlayarak onu tekrar orta alana geçmeye zorlardı. Raffaele onları yakından izliyordu. Prens, Maeve'den otuz santim kadar uzun olmasına karşın pek korkmuş gibi görünmüyordu. Bunun yerine, kardeşinin kılıcına kendisininkiyle karşılık verirken ona sataşıyor, tekrar gülüyor ve etrafında dönüyordu. Kardeşini hazırlıksız bir anında yakalamaya çalıştı ancak prens onun hareketini önce gördü. Aniden yere çömelerek kardeşinin bacaklarını hedef aldı. Kız hatasını çok geç fark etti ve yere düştü.

Prens kardeşinin başında dikildi, kılıcını genç kızın göğsüne doğrulttu. Başını iki yana salladı. "Bu daha iyi," dedi. "Ama hâlâ hamlemin tam nereye gideceğini anlayamadan, fazla sabırsızca hamle yapıyorsun." Prens kolunu işaret etti, ardından yavaşça sallanan bir hareket yaptı. "Bunu görüyor musun? Yakalayamadığın şey işte bu. Hamleni yapmadan önce açıyı gör."

"Açıyı gördü, Augustine," diye lafa karıştı diğer prenslerden biri. Maeve e göz kırptı. "Sadece yeterince hızlı karşılık veremedi." "aS*'enin* saldırılarından kurtulmak için yeterince hızlı karşılık verirdim," diye seslendi Maeve, kılıcını ikinci kardeşine doğrultarak. Bu yanıt üzerine diğer prenslerden bazıları kıkırdadı. "Gece eve topallayarak dönerdin." Kraliçe kılıcını kınına soktu, kaplanı kulaklarının arkasından okşamak üzere yanına gitti ve Augustine'i başıyla onayladı. "Daha iyisini yapacağım, söz. Öğleden sonra yine alıştırma yapalım."

Raffaele ikisini izlerken Prens, kız kardeşine gülümseyerek onu başıyla selamladı. "Nasıl istersen," diye cevap verdi.

Daha sonra Maeve kardeşinin işareti üzerine dikkatini Hançerlere çevirdi. Michel ve Gemma hemen diz çöktüler. Kraliçenin bakışları ilk Lucent e çevrildi, yüzünde onu tanıdığını belirten bir ışıltı belirdi ve tasasız ruh hali anında daha ciddi bir hal aldı. Hiçbir şey söylemedi. Bunun yerine, Lucent diz çöküp saç bukleleri önüne düşerken onu başıyla selamlayana dek bekledi. Maeve onu bir an daha izledi. Ardından delici bakışları Raffaeleye yöneldi ve Raffaele bakışlarını yere eğdi. O da Lucent gibi yaptı. "Majesteleri," dedi.

Maeve tek elini kılıcının kabzasına yasladı. Yanakları hâlâ heyecandan kıpkırmızıydı. "Bana bak," diye emretti. Raffaele başını kaldırıp bakınca, "Sen Raffaele Laurent Bessette misin? Elçi misin?" diye devam etti.

“Öyleyim, Majesteleri.”

Maeve bir an ona dikkatle baktı. Önce Raffaelenin orman yeşili sol gözünü, sonra bal sarısı sağ gözünü inceliyormuş gibiydi. Vahşi bir gülümsemeyle parlak dişleri ortaya çıktı. “Söyledikleri kadar güzelmişsin. Güzel bir yüz için güzel bir isim.”

Raffaele nin yüzü kızardı, başını her zamanki belli belirsiz şekliyle, müşterilerine sürekli yaptığı gibi yana eğdi. “Beni onurlandırdınız, Majesteleri. Ünümün Beldain gibi uzak diyarlara gelmiş olması beni gururlandırdı.”

Maeve onu düşünceli bir ifadeyle izliyordu. “Sen Prens Enzonun en güvendiği akıl danışmanıydın. Senden büyük bir sevgiyle bahsederdi. Ve şimdi de onun yerine Hançerlerin lideri olduğunu görüyorum. Kutlarım seni.”

Enzonun isminin anılmasının beraberinde getirdiği sızıyı yok saymaya çalışırken Raffaelenin kalp atışları hızlandı. “Bu benim kutlayabileceğim bir şey değil,” diye cevap verdi.

Maeve m bakışları bir an yumuşadı, belki de kendi annesinin ölümünü anımsamıştı. Enzo nun ölümüne dair Maevein ilgisini çeken başka bir şey, Raffaelenin onun kalbinde hissettiği, bir an gelip geçen bir duygu var gibiydi ama kraliçe bundan bahsetme-meye karar vererek onu merakta bıraktı. “Elbette,” dedi sonunda.

Augustine onun kulağına bir şeyler fısıldadı. Genç kraliçe kardeşine doğru eğildi ve tüm dikkatini Raffaeleye yöneltmesine karşın, Raffaele onun enerjisindeki değişimden, dikkatini gerçekten de Lucente yöneltmeyi *arzu ettiğini* anlayabiliyordu. “Kendisinin Kenettra ve Beldain arasındaki ticaret yollarını açacağını umduğum için, Prens Enzonun ölümü benim lehime bir durum değil. Senin de lehine bir durum değil, Elçi çünkü prens sizi başsız bıraktı. Fakat kral da öldü. Söylediğinize göre Giulietta şu an onun yerine bakıyor ve ülkeme her gün yeni *malfetto* mülteciler geliyor.”

“Bizi ülkenize almanız çok nazikçe bir hareket, Majesteleri.” “Saçma.” Maeve hepsine ayağa kalkmalarını işaret ederek sabırsızca elini salladı. Ayağa kalktıklarında atlarına ıslık çaldı. Beyaz kaplanı dinlendiği yerden kalktı ve salınarak Maeve’in yanına geldi. “Kanlı hummayı tanrılar yarattı, Raffaele,” dedi, her biri eyerlerine tırmanırken “Yani böylece işaretlileri ve Elitleri de onlar yarattı. Tanrıların çocuklarını öldürmek küfür sayılır.” Kraliçe topuklarıyla atının

sağrısına vurdu, ardından diğerlerini yüksekçe bir tepeye doğru yöneltti. “Ancak sizi ülkeme nezaketimden almadım. Hançerlerinizin gücü artık zayıfladı. Lideriniz öldü ve içinizden birinin size sırt çevirdiğine, Engizisyonca birlikte hareket ettiğine dair duyumlar aldım. Ya koruyucularınız sizi bırakıp kaçmış ya da yakalanıp öldürülmüşler.”

“Siz hariç,” dedi Raffaele. “Majesteleri.”

“Ben hariç,” diye katıldı Maeve. “Ve ben hâlâ Kenettrayla ilgileniyorum.”

Kraliçe onları çıkıntılı bir kayalık boyunca götürdü, dalgalar aşağıdaki kayalıklara çarparken Raffaele sessizce atını sürüyordu. “Bizi neden buraya getirdiniz?” diye sordu kraliçeye.

“Size bir şey göstermeme izin verin.” Maeve onları bir süre daha uçurumun kıyısında ilerletti, sonunda arazinin kıvrım yaparak sert rüzgârlara karşı bir sığınak oluşturduğu bir alana vardılar. Burada kıyıya o kadar yakın ilerlediler ki Raffaele koyu tümüyle görebildi.

Aşağıdaki manzara dudak uçuklatıcı türdendi. Raffaelenin hemen ardında duran Lucent hızla nefesini tuttu.

Yüzlerce Beldain savaş gemisi koyun kumsalına yayılmıştı. Denizciler aceleyle borda iskelelerinden güvertelere koşturuyor, gemilere kasalar yüklüyorlardı. Gemiler ileriye doğru, uçurumların uzaklarda kaybolduğu hat boyunca uzanıyorlardı.

Raffaele, Maevee döndü. “Kenettrayı istila etmeyi mi planlıyorsunuz?”

“Madem tahta *malfetto* veliaht prensinizi oturtamıyorum, öyleyse bunu kendim yaparım.” Maeve bir an durdu, tepkisini ölçmek için yüzünü inceledi. “Ama yardımınızı almak istiyorum.” Raffaele sessizce oturuyordu. Beldain en son yüz sene önce Kenettrayla savaşa girmişti. Enzo tüm bunları görebilseydi ne düşünürdü? Kendi tahtını yabancı bir kraliçeye vermek konusunda ne düşünürdü? *Bunun hiçbir önemi yok*, diye hatırlattı kendine sert bir şekilde. *Çünkü Enzo öldü*.

“Nasıl bir yardıma ihtiyacınız var?” dedi Raffaele bir süre sonra.

“Kralın ölümünün ardında Ustad Teren Santoro nun olduğunu duydum,” diye

cevap verdi Maeve. “Bu doğru mu?”

“Evet.”

“Kralın ölmesini neden istedi?”

“Çünkü Kraliçe Giuliettaya âşık. Kraliçe diğer nedenlerin yanı sıra onu özellikle yardımı için yanında tutuyor”

“Ah. Bir sevgili,” dedi Maeve. Bu söz üzerine Lucent’in gözleri bir an kraliçeye çevrildi, sonra tekrar başka yöne baktı. “Kraliçe genç, yeni ve zayıf. Engizisyonun ve kraliçenin ordusunun güçsüz kılınması gerek. Bu konuda bana yardım edebilecek ne yapabilirsiniz?”

Raffaele nin yüzünde yoğunlaşmış bir ifade vardı. “Giulietta, yanında Teren varken güçlü,” dedi genç kadına. Sözlerine devam ederken her bir Hançer le bakıştı. “Fakat Teren, kraliçesinden çok daha kudretli bir şeye güveniyor; tanrıların *malfetto* lan yok etmesi için onu görevlendirdiği inancına. Bu güveni parçalayıp onları ayırabilirsek, istilanın başarıya ulaşma şansı artar. Ve güvenlerini parçalayabilmek için Terenin, kraliçesine itaatsizlik etmesini sağlamamız gerekir.”

“Teren asla böyle bir şey yapmaz,” diye lafa girdi Lucent. “Teren’i Giuliettanın etrafındayken gördünüz mü? Ondan söz ederken işittiniz mi?”

“Evet,” diye hak verdi arkadaşına Michel. “Teren kraliçeye tıpkı bir köpek gibi itaat ediyor. Ona hakaret etmek yerine ölmeyi yeğler.”

O ana dek sessiz kalmış Gemma konuştu. “Onları birbirine düşman etmek istiyorsanız şehre girmemiz gerekecek,” dedi. “Şu an Estenziaya girmek imkânsız. Tüm *malfetto* lar surların dışına çıkmaya zorlandılar. Her sokağı Engizisyon kolluyor. Lucent’in güçleriyle bile surları ya da kapıları aşıp içeri giremeyiz. Şehirde çok fazla asker var.”

Maeve’in kürkleri yanaklarına değiyordu. “Kenettra’nın yeni bir hükümdarı var,” dedi. “Geleneklere göre Estenziaya gidip onu bizzat görmem, kendisine hediyeler ve bir de sıcak bir karşılama götürmem gerek. Bir iyi niyet vaadi.” Bu noktada tek kaşını kaldırarak gülümsedi. Hemen arkasında olan Augustine de hafifçe gülüyordu. Maeve’in gözleri tekrar Raffaeleye çevrildi. “Sizi şehre sokacağım, sevgili Elçim, şayet kraliçe ile Engizis-yoncu’nun arasını

açabilirseniz.”

“Ben bir eşlikçiyim,” diye cevap verdi Raffaele. “Bir yolunu bulurum.”

Maeve sessizce, hazırlanan donanmasını seyrediyordu. “Başka bir şey daha var,” dedi ona bakmadan.

“Evet, Majesteleri?”

“Söyle bana, Raffaele,” diye devam etti, başını hafifçe ona çevirerek, “gücümü hissedebildiğini söyle.” Bunu diğer Hançerlerin duyabilmesi için yeterince yüksek bir tonda söylemişti. En yakınında bulunan Michel bu sözler üzerine kaskatı kesildi. Gemma sert bir şekilde soluk aldı. Fakat Raffaele en çok Lucent’in tepkisine dikkat etti; yüzünün aniden hastalanmış gibi soluklaşması, gözlerinde beliren şaşkınlık ifadesi. Raffaeleye baktı.

“Onun gücü mü?” diye sordu, ilk kez Maeve’e unvanıyla hitap etmeyi unutarak.

Raffaele bir an tereddüt etti, ardından genç kraliçeye başını eğdi. “Hissettim,” diye cevap verdi ona. “Bunu bizimle paylaşana dek size sormanın kabaca bir davranış olacağını düşündüm.” Maeve hafifçe gülümsedi. “O halde benim de bir Elit olduğumu söylemem senin için bir sürpriz olmayacaktır.” Lucent’in şaşkınlığına tepki vermemiş gibi görünüyordu fakat gözleri bir an ona kaydı.

Raffaele başını iki yana salladı. “Bu benim için sürpriz değil, Majesteleri. Ancak Hançerlerim üzerinde farklı bir etki yaratmış olabilirsiniz.”

“Peki, yaptığım şeyin ne olduğunu tahmin edebilir misin?” Raffaele bir kez daha, kraliçenin etrafını saran enerjiyi incelemek için uzandı. Bu onu ürperten, tanıdık bir histi. Enerjisine dair bir şeyler karanlıkla, Korku ve Öfke melekleriyle, Ölüm tanrıçasıyla uyum halindeydi. Adelinada hissettiği uyumların aynısıydı. Adelina’nın yalnızca hatırası bile Raffaelenin, atının dizginlerine sıkıca yapışmasına neden oldu. “Tahmin edemiyorum, Majesteleri,” diye cevap verdi.

Maeve omzunun üzerinden, düello maskesi hâlâ yüzünde olan en genç prense baktı ve başını onaylarcasına salladı. “Tristan,” dedi. “Yüzünü görelim.”

Kraliçenin emri üzerine diğer kardeşleri sessizliğe büründüler. Raffaele, Lucent’in kalbinin deli gibi attığını hissediyordu ve ona baktığında, gözlerinin

kocaman olduğunu fark etti. Genç prens başıyla onayladı ve uzanıp yüzündeki maskeyi çıkardı.

O da erkek kardeşleri gibi Maevee benziyordu. Fakat diğerleri doğal ve eksiksiz görünmelerine karşın bu prens öyle değildi, esrarengiz enerjisi hâlâ etkisini koruyordu ve Raffaele nin aklından çıkmıyordu.

“En küçük kardeşim, Prens Tristan,” dedi Maeve.

Sonunda sessizliği bozan Lucent oldu. “Mektuplarınızda onun iyileştiğini söylemiştiniz,” dedi boğulurcasına. “Bana onun hiçbir zaman ölmediğini söylemiştiniz.”

“Öldü.” Maeve m yüz ifadesi sertleşti. “Ama onu geri getirdim.” Lucent’in rengi attı. “Bu imkânsız. Siz onun neredeyse boğulduğunu söylemiştiniz... ve anneniz -Ana Kraliçe- neredeyse oğlunun ölümüne neden olduğum için beni ülkeden sürmüştü. Bu *imkânsız.* Siz...” Lucent, Maeve e döndü. “Bana hiç söylemediniz. Mektuplarınızda buna dair hiçbir şey okumadım.”

“Sana söyleyemezdim,” diye yanıtladı Maeve sert bir şekilde. Ardından daha sakin bir sesle devam etti: “Annem saraydan çıkan her mektuba bakıyordu, özellikle de sana yazılanlara. Onun gücümü keşfetmesi gibi bir riske giremezdim. O da tıpkı senin gibi, tıpkı diğer *herkes* gibi Tristanın hiç ölmediğini düşündü çünkü annem seni sürgüne yolladığı akşam onu geri getirdim.” Raffaele tanık olduğu şeye inanmakta güçlük çekerek öylece baktı. Canlıların dünyasına ait olmayan enerji iplikleri. Bu huzursuz edici, doğal olmayan bağı şimdi anlıyordu. Maeve’in onlara bunu neden anlattığını da hemen anlamıştı.

“Enzo,” diye fısıldadı. “Siz onu...”

“Prensinizi geri getirmek istiyorum,” diye tamamladı Maeve onun sözlerini. “Sizin de görebildiğiniz gibi Tristan yine hayatın tadını çıkarabiliyor. Hatta daha da fazlası, Ölüler Diyarının bir kısmını da yanında getirdi. Bir düzine insanın gücünü kazandı.” Enzonun tekrar hayata dönmesi düşüncesi Raffaeleyi soluksuz bıraktı. Bir süre başı döndü. *Hayır. Bekle biraz.* Prens Tristan’da, kraliçenin onlara söylemediği bir şeyler vardı. “Peki ya diriltilen Elitler?” diye sordu.

Maeve yine gülümsedi. “Bir Elit’i diriltmek gücünü de artırıyor olmalı. Ve Enzo gibi güçlü biri diriltildiği zaman neredeyse yenilmez olabilir. Kenettraya

saldırdığımızda onun gücünü kendi safımda istiyorum. Bu benim sınavım, *Elitlerden* de Elit birini yaratma girişimi.” Maeve, Raffaeleye doğru eğildi. “Olasılıkları bir düşün; diriltebileceğim diğer Elitleri, safımıza katacağımız dizginlenemez gücü.”

Raffaele başını iki yana salladı. Prensi yeniden görme düşüncesiyle neşelenmesi gerekirdi. Fakat o, Traistan’ın enerjisinde Ölüler Diyarının izlerinin gezindiğini hissediyordu.

“Bunun işe yaradığından şüphelisin,” dedi Maeve bir süre sonra. “Geri getirdiğim insanlar canlılar dünyasında her zaman birine bağlı olmalılar. Onları Ölüler Diyarının sürekli çekiminden kurtaracak canlı bağlara ihtiyaçları var. Tristan bana bağlı, bu da bana bir dereceye kadar onun üzerinde kontrol - koruma- gücü veriyor. Enzonun da birine bağlanması gerekecek.”

Bana bağlanacak. Maeve’e bakarken Raffaelenin gözleri kısıldı. *Bunu yapmak istiyor.* “Ben bunun bir parçası olamam,” dedi sonunda. Raffaelenin sesi boğuk olmasına karşın sert çıkmıştı. “Bu, tanrıların düzenine karşı gelmektir.”

Bu sefer de Maeve’in sesi sertleşti. “Ben tanrıların *çocuğuyum*diye çıkıştı ona. “Bana bu güç bahşedildi. Tanrılar bunu kutsuyor... Hiçbir düzene karşı gelmiyor.”

Raffaele başını salladı. Elleri titriyordu. “Ben buna katıla-mam, Majesteleri,” dedi yine. “Enzo’nun ruhu Ölüler Diyarı nda istirahate çekildi. Onu geri çekmek, kutsal Moritas’ın tarafından gerçek dünyaya geri getirmek... O artık buraya ait değil. Bırakalım da istirahat etsin.”

“Ben senden izin istemiyorum, eşlikçi,” diye cevap verdi Maeve sertçe. Raffaele tekrar ona baktığında başını kaldırdı. “Unutma Raffaele, Enzo Kenettranın veliaht prensiydi. Bir *ma/fettoyd\ı*, bir Elit’ti, eski liderinizdi. Ölmeyi hak etmedi. Kendi ülkesinin *malfetto* larının güvenliğini görmek için geri gelmeyi hak etti. Kenettraya hükmedeceğim ama yokluğumda tüm yetkilerimi ona devredeceğim.” Maeve’in gözlerinde taş gibi sert bir ifade belirdi. “Sen ve Hançerlerin uzun zamandır bunun için mücadele etmiyor musunuz?”

Raffaele sessiz kaldı. Tekrar on yedi yaşma, Fortunata Sarayında soylulardan oluşan insan selinin orta yerinde durup o kalabalık içinde Enzonun enerjisini ilk kez hissettiği güne geri dönmüştü. Hançerlerin eski evinin yeraltı eğitim mağarasında, prensin diğerleriyle düello yapışını seyrediyordu. Raffaele önce

Michele, ardından Gemmaya, sonra da Lucent e baktı. Onlar da ağırbaşlılıkla ve sessizce ona bakıyorlardı. Hepsinin istediği şey bu olabilirdi.

Fakat Enzo ölmüştü. Hepsi yas tutmuş ve bu durumu kabullenmişti. Ve şimdi...

“Onu geri *getireceğim*,” diye devam etti Maeve “ve onu istediğim kişiye bağlayacağım.” Ardından sesi daha nazik bir hal aldı. “Ama ben onu, kendisini en çok önemseyen insanlara bağlamayı tercih ederim. Canlılarla olan bağ bu şekilde en güçlü hale gelir.” Raffaele hâlâ cevap vermiyordu. Zihnini susturmak isteyerek gözlerini kapadı. Bu fikrin içini sıkıştıran yanlış tarafını zorla zihninden atmak istiyordu. Sonunda gözlerini açtı ve kraliçenin bakışlarıyla karşılaştı. “Döndüğünde aynı kişi mi olacak?”

“Bunu bilemeyiz,” dedi Maeve yavaşça, “ben deneyene dek bilemeyiz.”

VII. SAHNE *(Çocuk haricinde herkes sahneden çıkar.)*

ÇOCUK. Sen umacı mısın?

(Umacı girer.)

UMACI. Sen şövalye misin?

ÇOCUK. Ben şövalye değilim! Kral da değilim; asker de, rahip de. Bu yüzden, mücevheri çalmak için burada olmadığımdan emin

olabilirsin.

-Mücevherin Baştan Çıkarıcılığının orijinal çevirisinden, *Tristan Qhirs!ey*

Adelina Amouteru

>ethesdanın Küçük Hamamları denen yerin, Merroutas’ın ! bitiminde bir dizi harabe olduğu ortaya çıkmıştı.

Ertesi sabahın erken saatlerinde güneş ufukta yükselir ve balıkçı kayıkları koyun sularına açılırken Violetta’yla birlikte şehir devletin ana kapılarından çıktık. Hepsi eski taş kemerlerin altında bulunan, terk edilmiş, kubbeli evlere doğru giden toprak patikada ilerliyorduk.

Burası bir zamanlar fazlasıyla hareketli bir yere benziyordu. Fakat hamam -ya da yapıdan geriye kalanlar- yumuşak bir zemine inşa edilmişti, yapının kaderini belirleyen de bu olsa gerekti. İnsanlar hamamı terk ettikçe, yapının etrafındaki küçük yerleşim alanını da terk etmiş olmalıydılar. Belki de ilk önce, bu alana su taşıyan kemerli suyolu çökmüştü. Bir zamanlar ihtişamlı görünen giriş kısmındaki sütunlar artık yıkılmıştı ve taştan yapılmış tesis, bataklık kıvamındaki toprağa gömülmüştü. Taşların üzerini, parlak yeşil ve sarı tonlarında çiçekleri olan sarmaşıklar bürümüştü. Bu mekânın harap olmuş güzelliğine karşı güçlü bir çekim hissettim.

“O burada,” diye fısıldadı Violetta arkamdan, dikkatini topladığı için alnı kırışmıştı.

“Güzel.” Kendi harap olmuş yüzümdeki maskeyi düzelttim ve girişe yaklaştım.

Hamamın içi soğuk ve karanlıktı, taştan yapılmış kemerli tavanı yosun ve sarmaşıklarla kaplıydı. İnce ışık huzmeleri tavan açıklığından içeri girerek aşağıdaki su dolu havuzları aydınlatıyordu. Eski mermer sütunların arasında dikkatle ilerledik. Hava nem ve misk kokuyordu, içeride yeşil ve canlı bir şeylerin kokusu vardı. Damlayan suların sesi her yanımızda yankılanıyordu.

Sonunda havuzun başladığı noktada durdum. “Nerede o?” diye fısıldadım.

Violetta tavana baktı. Yarım bir daire çizerek döndü, ardından karanlık bir köşeye odaklandı. “Orada.”

Gölgeler arasında görebilmek için kendimi zorladım. “Afsuni,” diye seslendim. Sesim beni ürküttü; tekrar tekrar duvarlardan yankılandı ve sonunda yok olup gitti. Biraz mahcup olmuş bir halde boğazımı temizledim ve daha sakin bir tonda devam ettim: “Seni burada bulabileceğimizi söylediler bize.”

Uzun bir sessizlik oldu, öyle ki artık Violettanın yanılmış olabileceğini düşünmeye başlamıştım. Ardından biri kahkaha attı. Ses yüzeylerden yansıyarak gelirken, hamamın yosun tutmuş küpeştelerinden aşağı bir yaprak yığını yağarcasına geldi. Koyu renk saç örgülerinin izi ışığın içinde birden belirip kayboldu. Sanki bu onu koruyabilecekmiş gibi, içgüdüsel olarak kolumu Violettanın önüne doğru uzattım.

“Adelina” diye seslendi o oyunbaz ses. “Seni görmek ne güzel.” Sesin geldiği yeri tam olarak belirlemeye çalıştım.

“Öyleyse sen Afsuni misin?” dedim. “Yoksa sadece bizimle alay mı ediyorsun?”

“Mücevherin Baştan Çıkarıcılığt diye bir komedi vardı, hatırlar mısın?” diye devam etti bir süre durduktan sonra. “Bu oyun birkaç sene önce büyük bir tantanayla Kenettra da ilk gösterimini yapmıştı, bir süre sonra da Engizisyon oyunu yasakladı.”

Oyunu hatırlıyordum. *Mücevherin Baştan Çıkarıcılığı*, bir umacının ininden değerli bir mücevheri çalabileceğini söyleyerek övünen ve ödülü ondan önce kapan küstah bir çocuk tarafından yenilgiye uğratılan sersem, ukala bir şövalye hakkındaydı. Oyun, *Yıldız Hırsızının Hikâyeleri* koleksiyonunu kaleme almış ünlü yazar Tristan Chirsley tarafından yazılmıştı ve oyunun son performansı Dalia’da, insanlarla tıka basa dolu bir tiyatro salonunda sergilenmişti.

Yıldız Hırsızı. Başımı iki yana sallayarak Gemma ve diğerlerini düşünmemeye çalıştım. “Evet, elbette hatırlıyorum,” diye cevap verdim. “Bunun konumuzla ne ilgisi var? Sen Chirsley hayranı mısın?”

Muazzam boşlukta bir kahkaha daha yankılandı. Tepemizde, yüksekte bir yerlerde yine ayak sürüme sesleri ve yaprakların hışırtısı duyuldu. Bu kez başımızı kaldırıp baktığımızda, başlarımızın hemen üstünde, çürümekte olan ahşap bir kirişin üzerine çömelmiş karanlık bir siluet gördük. Ona iyice bakabilmek için kenara çekildim. Gölgelerin arasında tek görebildiğim şey, merakla üzerime sabitlenmiş bir çift altın rengi göz oldu.

“Konumuzla çok ilgisi var,” diye cevap verdi, “çünkü o oyun benden esinlenerek yazıldı.”

Engel olmama fırsat kalmadan dudaklarımın arasından bir kahkaha kaçtı. “Sen Chirsley nin oyununa esin kaynağı mı oldun?” Karanlık siluet, ayağını kirişten aşağı sarkıtarak salladı. Bugün ayakkabı giymediğini fark ettim. “Engizisyon, oyunu, kraliçenin saraydaki mücevherlerinin çalınmasıyla alakalı olduğu için yasakladı.”

Violettanın kuşku dolu bakışlarını yakaladım. Yoldayken işittiğimiz, Afsuninin Kraliçe Giuliettanın tacını nasıl çaldığıyla alakalı söylentiler aklıma geldi. “Öyleyse akıllı delikanlı için mi yoksa ukala şövalye için mi esin kaynağı oldun?” diye takıldım.

Şimdi karanlıkta parlayan bembeyaz dişlerini görebiliyordum. O kaygısız gülüş.

“Beni incitiyorsun, hayatım,” dedi. Ceplerindeki bir şeye uzandı ve bulduğu şeyi bize attı. Attığı nesne dümdüz bir çizgi halinde yere düştü, düşerken parıldıyordu. Havuzun en sığ noktasına şapırdayarak düştü.

“Dün gece yüzüğünü unutmuşsun,” dedi.

Yüzüğüm mü? Havuza doğru koştum, diz çökerek suyun içine dikkatle baktım. Gümüş yüzük bir ışık demeti içinde parlayarak bana göz kırpıyordu. Bu dördüncü parmağıma taktığım yüzüktü. Kolumu sıyırıp yüzüğe uzandım ve avucumun içine sıkıca sakladım.

Yüzüğü dün gece benden almış olamazdı. Bu imkânsızdı. Ellerime bile dokunmamıştı. Balkondan aşağı bile inmemişti!

Delikanlı güldü, ardından bu kez Violettanın tarafına başka bir şey attı. “Bakalım başka ne var...” Attığı şey süzülerek yere düşerken bunun kumaş bir şerit olduğunu fark ettim. Alaycı bir şekilde başını eğerek, “Elbisenizin kuşağından bir parça, leydim,” dedi Violettaya. “Tam hamama girdiğiniz sırada.”

Aralarında başıma sardığım eşarba taktığım altın bir iğne ve Violettanın elbisesinin kol kısımlarına takılı üç süslü taş da olan daha çok eşyayı yere attı. Kollarımdaki tüyler diken diken oldu, “ikiniz çok unutkansınız,” diye söylendi giderken.

Violetta eşyalarını toplamak üzere yere eğildi. Taşları dikkatle kollarına iliştirirken Afsuniye sert bir bakış attı. “Gördüğüm kadarıyla çok namuslu bir vatandaş bulmuşuz, Adelina,” diye mırıldandı.

“Bunun bizi etkilemesi mi gerekiyor?” diye seslendim. “Ucuz sokak numaralarından oluşan bir gösteriyle mi yani?”

“Aptal kız. Bana gerçekte ne sorduğunu biliyorum.” Afsuni ışığa doğru atladı. “Bunu yapmayı nasıl başardığımı soruyorsun. Hiçbir fikrin yok, değil mi?” Bu dün tanıştığımız delikanlıydı. Kalın örgüleri omuzlarından aşağı dökülüyordu ve üzerinde ipek kumaş yamalarından kocaman, kahverengi yapraklara kadar her türlü şeyle dikilmiş bir tunik vardı. Daha yakından baktığımda, yaprakların gerçekte metalden yapıldıklarını fark ettim. *Altından*.

Gülüşünü hatırlıyordum; yabani, bize hakkımızdaki her şeyi irdelediğini anlatan keskin bir gülümsemeydi. Üzerimizdeki eşyaları inceleyen bir gülümseme.

Gözlerindeki bir ifade tüm bedenimin ürpermesine neden oldu. Hoş bir ürpertiydi.

Meşhur Afsuni.

“Eşyalarımızı nasıl aldığına dair hiçbir şey bilmediğimi itiraf ederim,” dedim, başımı sertçe sallayarak. “Lütfen. Aydınlat bizi.”

Sırtına asılı lavtasını çıkardı ve birkaç nota çaldı. “Yani sonuç olarak etkilendiniz.”

Bakışlarım lavtaya kaydı. Bu, önceki gün çaldığı lavtadan farklıydı. Şimdi elinde olan, üzeri parlayan elmaslar ve zümrütlerle kaplanmış, telleri altın rengine boyanmış, sap kısmındaki yuvarlak çıkıntıları değerli taşlardan yapılmış, gösterişli bir enstrümandı. Alet oldukça şatafatlı ama bir o kadar karmaşık gibiydi.

Afsuni beğenimizi sunmamız için lavtayı bize doğru uzattı. Alet ışığın altında deli gibi parlıyordu. “İnanılmaz bir şey, değil mi? Bir gecelik kumar oyunuyla alınabilecek en iyi lavta bu.” Demek ünlü bir hırsız kazandıklarını bu şekilde harcıyordu. “Böyle bir ucubeyi almak için *nereye* gidiyorsun?” dedim kendime engel olamadan.

Afsuni şaşkınlıkla gözlerini kırpıştırdı, ardından incinmiş bir şekilde kaşlarını çattı. Lavtasına sarılarak göğsüne bastırdı. “Bence çok güzel,” dedi savunmaya geçerek.

Violettayla birbirimize baktık. “Senin gücün ne?” diye sordum. “Tüm söylentiler senin bir Genç Elit olduğunu söylüyor. Bu doğru mu yoksa hırsızlık yeteneği olan sıradan bir çocuk musun?” “Peki ya bir Elit değilsem?” dedi sırıtarak. “Hayal kırıklığına uğrar mısınız?”

“Evet.”

Afsuni kirişin üzerinde arkasına yaslandı, lavtasına sarıldı ve bana tıpkı bir hayvanın yapacağı şekilde dikkatle baktı. “Pekâlâ. Seni aydınlatacağım,” dedi. Dilini dişlerinde gezdirdi. “Sen illüzyonlar yaratıyorsun. Değil mi?”

Onu başımla onayladım.

Afsuni beni işaret etti. “Bir şey yarat. Herhangi bir şey. Hadi bakalım. Bu yıkık dökük yeri güzel bir hale getir.”

Bana meydan okuyor. Violettaya baktım ve kardeşim, bana izin verircesine omuz silkti. Böylece derin bir nefes aldım, içimde gömülü ipliklere uzandım, onları dışarı doğru çektim ve dokumaya başladım.

Etrafımızı saran hamamın içi birden fırtınalı bir gökyüzünün altındaki yemyeşil tepelerden oluşan bir manzaraya dönüştü. Bu manzaranın bir kenarı boyunca yüksek çağlayanlar sıralanmıştı ve baliralar okyanustaki gemileri çağlayanların tepesine taşıyarak onları yüksekteki sığ denizlerin üzerine güvenli bir şekilde yerleştiriyorlardı. Dalia dünyaya geldiğim şehirdi. Dokumaya devam ettim. Tepemizden ılık bir rüzgâr esip geçti ve hava, yaklaşan yağmurun kokusuyla doldu.

Afsuni bu değişen illüzyonu şaşkın gözlerle izledi. O an tüm haylazlığı ve cesaret gösterileri ortadan kayboldu, gördüklerine inanamıyormuş gibi gözlerini kırpıştırıyordu. Sonunda tekrar bana baktığında, tebessümü şaşkınlık ifadesiyle dolu. Derin bir nefes aldı. “Bir daha,” diye fısıldadı. “Başka bir şey yap.”

Afsuninin güçlerimi takdir etmesi biraz daha dik durmama neden oldu. Dalia illüzyonunu sildim, ardından üçümüzü birden, gece yarısı okyanusunun karanlık derinliklerinin içine soktum. Yalnızca loş, mavi ışıklarla aydınlanan karanlık sularda yüzüyorduk. Okyanus şekil değiştirerek ufkun hemen üzerinde asılı duran üç ayla birlikte, Estenziaya yukarıdan bakan bir tepedeki gece yarısı manzarasına dönüştü.

Sonunda illüzyonları geri alarak etrafımızı saran harabeleri geri getirdim. Afsuni bana bakarak başını iki yana salladı fakat tek kelime etmedi.

“Sıra sende,” dedim kollarımı kavuşturarak. Bedenim, tükettiğim enerji nedeniyle uğulduyordu. “Gücünü göster bize.”

Afsuni başını tek bir kez eğdi. “Öyle olsun,” diye cevap verdi.

Violetta elimi tuttu. Aynı anda, görünmez bir şeyler karanlık enerjim üzerindeki kavrayışımı itti ve etrafımızdaki dünya birden silinip gitti.

Gözlerimi parlak ışıktan korumak için ellerimi havaya kaldırdım. Etraf gözlerimizi acıtacak kadar parlaktı. Yoksa onun gücü bu muydu? *Hayır, bu*

doğru olamaz. Işık yavaşça sönükleşirken etrafıma bakma şansım oldu. Hamam hâlâ oradaydı, hâlâ etrafımızda duruyordu... fakat, beni şaşırtan bir şekilde eski haline bürünmüştü. Yıkık dökük sütunlardan sarmaşıklar ya da yosunlar sarkmıyordu, ufalanan kubbeli çatısından yere düşen, ışıktan şekiller oluşturan delikler yoktu. Bunun yerine, karşımızda dikilen sütunlar yepyeni ve cilalıydı, havuzdaki suyun -yüzeyinde süzülen taçyapraklarıyla süslü havuzun sularının- üzerinden etrafa buharlar yayılıyordu. Havuzun kenarına tanrıların heykelleri dizilmişti. Bu manzara karşısında kaşlarımı çattım, ardından gözlerimi kırpıştırarak geçiştirmeye çalıştım. Violetta yanımda ağzı bir karış açık durdu. Konuşmaya çalıştı.

“Bu gerçek değil,” diye fısıldadı sonunda.

Gerçek değil. Elbette değildi. Bu sözlerle birlikte, bu yerin etrafa yaydığı enerjiyi, her şeyi bir arada tutan milyonlarca ipliği hatırladığımı fark ettim. Yenilenmiş hamam bir illüzyondu. Tıpkı benim yarattığım gibi bir şeydi. Aslında bu mükemmel hamamın imgesini yaratan enerji iplikleri tam olarak benim ipliklerime benziyordu.

Bir illüzyon yaratıcısı daha mı?

Hiçbir şey anlamıyordum. Bu delikanlı bana ait olması gereken bir güçle nasıl bir şeyler yaratmış olabilirdi?

İllüzyon hiçbir uyarı vermeden parçalandı. Aydınlık tapmak, kaynar suları ve heykeller; hepsi bir anda yok olup bizi yıkık dökük hamamın karanlık boşluğuyla bıraktı. Görüş alanımda hâlâ ışık benekleri süzülüyordu. Sanki gözlerim gerçek bir şeyle kamaşmışçasına karanlığa uyum sağlamak zorunda kaldım.

Afsuni aylak bir şekilde bacaklarını salladı. “Seni daha önceden tanısaydım,” dedi derin düşüncelere dalmış bir halde, “neler neler yapardım.”

Boğazımı temizledim ve fazla afallamış gibi görünmemeye çalıştım. “Sende... sende benim güçlerim mi var?”

Sesimdeki tereddüt üzerine güldü. Gösterişli bir şekilde başıyla yarım yamalak bir selam vererek ayakları üzerine sıçradı ve dans ediyormuşçasına, kirişin üzerinde bir kez döndü. Bunu hiç çaba sarf etmeden yapmış gibi görünüyordu. “Aptal olma,” diye cevap verdi. “İki Elit *tam olarak* aynı güce sahip olamaz.”

“Öyleyse...”

“Taklit ediyorum,” diye devam etti sözlerine. “Ne zaman bir başka Elit e rastlasam ve karşılaştığım Elit gücünü kullansa, bir an havada onun enerjisinin örüntüsünü görebiliyorum. Ardından -bir anlık bile olsa- gördüğüm şeyi kopyalıyorum.” Afsuni durup, adeta yüzünü iki parçaya ayıracak kadar büyük bir gülümsemeyle baktı bana. “İşte hayatımı farkında bile olmadan bu şekilde kurtardın. Zindanda bitişik hücremdeyken seni taklit ettim. Askerlere hücremin boş olduğunu düşündürerek onları kandırdım ve kaçtım. Teftiş için hücreme geldiler ve onlar kapıyı açar açmaz dışarı çıktım.”

Olup bitenleri yavaş yavaş kavrıyordum. “Herhangi bir Elit’i taklit edebilir misin?”

Afsuni omuz silkti. “Güneşdiyar’da kaybolup meteliksiz kaldığımda Simyacı denen bir Elit’i taklit ettim ve bir vagon dolusu ipeği altına dönüştürdüm. Engizisyondan kaçıp Kenett-raya gittiğimde, adamlarının bana attığı oklardan korunabilmek için Baş Engizisyoncunun yaraları iyileştirme yeteneğini taklit ettim.” Afsuni ellerini açtı, tam lavtasını yere düşürecekken aleti tekrar kavradı. “Ben zehirliymiş gibi yapan rengârenk balığım. Anlıyor musun?”

Taklit. Elime bakıp parmaklarımı oynattım, yüzüğümün ışıkta parlayışını seyrettim. Violettanın tekrar elbisesine bağladığı kuşağa baktım. “Eşyalarımızı çaldığında,” dedim yavaşça, “benim gücümü bize karşı kullandın.”

Afsuni lavtasının tellerinden birini akort etti. “Evet, öyle. Yüzüğünün yerine yanılsamasını yerleştirdim, balkonda durduğuma sizi inandırırken de parmağından çıkarıp aldım.”

Elbette. Bu, soyluların cüzdanlarından para çalarken benim de yapacağım -daha önceden *yaptığım*- bir şeydi. Afsuninin gücünün kapsamını kavramaya çalışarak yutkundum. Kalbim daha da hızlı atmaya başladı.

Violettanın ona karşı duyduğu güvensizlik büyülenmiş bir ifadeye dönüşmüştü. “Yani bu da -doğru insanların etrafında-ken- her şeyi yapabileceğin anlamına geliyor.”

Afsuni meseleyi tıpkı onun gibi idrak etmişçesine ağzını açıp onunla alay etti. “Aynen öyle. Sanırım haklısın.” Lavtasını tekrar sırtına attı, bir sütuna ulaşana dek çatıdaki kiriş üzerinde sıçradı, ardından daha aşağıdaki bir kirişe atladı,

böylece bize doğru, boynunda asılı rengârenk kolyelerden oluşan çılgınca diziyi görebileceğimiz kadar yakına eğildi. Daha çok değerli taş. Ve şimdi, gözlerinde beni rahatsız eden şeyi fark edebiliyordum.

Gözbebekleri tuhaf bir biçimde oval -tıpkı bir kedininki gibi kısık- görünüyordu.

“Peki öyleyse,” dedi Afsuni. “Birbirimizle tanıştık ve hoşbeş ettik. Söyleyin bakalım. Ne istiyorsunuz?”

Derin bir soluk aldım. “Kız kardeşim ve ben Engizisyon’dan kaçıyoruz,” dedim. “Şu anda onlardan uzağa, güneye gidiyoruz, ta ki Kenettra’ya dönüp intikamımızı alacak kadar müttefik toplayana dek.”

“Ah. Engizisyondan intikam almak istiyorsun.”

“Evet.”

“Sen ve geri kalanımız.” Afsuni güldü. “Neden? Seni zindana attılar diye mi? Korkunç oldukları için mi? Durum buysa, onları rahat bıraksan iyi olur. Güven bana. Artık özgürsün. Neden geri dönesin?”

“Estenziadaki son haberleri duydun mu?” diye sordum. “Kraliçe Giulietta hakkındaki haberleri? Ve kardeşinin...” Enzonun ölümünden bahsederken bir an nefesim kesildi. Şimdi bile bunu söylemeye dilim varmıyordu.

Afsuni başıyla onayladı. “Evet. Bu haber oldukça çabuk yayılıyor.”

“Üstat Teren Santoro nun Kenettradaki tüm *malfetto\2x* yok etmeyi planladığını da duydun mu? Teren, kraliçenin gözdesi, ona bunu yapacak gücü verecektir.”

Afsuni kirişe yaslandı. Bu haber onu rahatsız etmiş olsa bile durumu belli etmiyorou. Bunun yerine, saç örgülerini topladı ve hepsini tek omuzu üzerine çekti. “Yani söylemeye çalıştığınız şey, Terenin o ufak çaplı, acımasız kampanyasını durdurmak istediğiniz. Ve bunu yapmanıza yardımcı olması açısından da Genç Elitlerden oluşan bir ekip toplamak istiyorsunuz.”

“Evet.” Umutlarım biraz arttı. “Ve ismini en çok duyduğumuz Elit sensin.”

Afsuni daha bir dikleşti ve gözleri keyifle parladı. “Gururumu okşuyorsun, hayatım.” Bana kederli bir ifadeyle gülümsedi. “Ama korkarım ki gururumu

okşaman yeterli olmayacak. Ben yalnız çalışırım. Bulunduğum noktada son derece mutluyum ve yüce bir amaca katılmak gibi bir isteğim yok. Benimle vaktinizi boşa harcadınız."

Yükselen umutlarım, geldikleri gibi çabucak kaybolup gittiler. Elimde olmadan omuzlarım düştü. Böyle bir üne sahipken geçmişte diğer Elitler de ona gelmiş olmalıydı. Bizim yanımızda yer almayı kabul edeceğini bana düşündüren ne olmuştu sanki? "Neden yalnız çalışıyorsun?" diye sordum.

"Çünkü kazancımı paylaşmaktan hoşlanmıyorum."

Başımı kaldırıp ona hafifçe kaşlarımı çatarak baktım. *Bize katılmak zorunda,* diye ısrar etti kafamdaki fısıltılar. Hançerler böyle güçlere sahip birini saflarına katmak için her şeyi yaparlardı. Enzo ya da Raffaele Hançer Cemiyetine katılması için ikna ederken ona ne söyleyebilirlerdi? Enzonun beni cemiyete alışını, kulağıma fısıldadığı şeyi hatırlıyordum. *Sana haksızlık edenleri cezalandırmak istiyor musun?*

Yanımda duran Violetta, karanlıkta elimi sıktı. Gözucuyla bana baktı. "Zayıf noktasını bul," diye mırıldandı. "Ne istediğini bul."

Farklı bir taktik denedim. "Madem dünyadaki en adı çıkmış hırsızsın," dedim "ve yaptığın işte bu kadar iyisin, o halde nasıl oldu da Engizisyona yakalandın?"

Afsuni dirseğini dizine dayadı ve bacaklarını salladı. Bana tuhaf bir şekilde gülümsedi... fakat bu gülümsemenin ardında umut ettiğim şeyi gördüm. Bir öfke parıltısı. "Şansları yaver gitti," diye cevap verdi, o kayıtsız ses tonu öncekine göre biraz daha sertleşmişti.

"Belki de dikkatsiz davranmışsındır," diye üsteledim. "Yoksa yeteneklerini abartıyor musun?"

Afsuninin gülümsemesi bir an hafifçe titreşti. İç geçirerek gözlerini devirdi. "Mutlaka bilmeniz gerekiyorsa," diye mırıldandı, "Dumor'dan düke hediye olarak getirilmiş bir sandık dolusu nadir safiri çalmak için Daliadaydım. Ve Engizisyonun beni yakalamasının tek nedeni, almam gerekenden fazla safir için geri dönmemdi." Afsuni iki elini de kaldırdı. "Kendimi savunmam gerekirse, oldukça ağır bir taştı."

Elinde değil, diye düşündüm. Dünyanın en nam salmış Elitlerinden birinin hâlâ

para için ufak tefek sokak oyunları oynatmasının, tüm gece boyunca kazandığı altın sikke kesesini işe yaramaz, değerli taşlarla kaplı bir lavtaya harcamasının, giysisine altın yapraklar dikili olmasının nedeni buydu. Ceplerindeki altın sikkeler ya da parmaklarındaki değerli taşlar asla ona yetmiyordu, daha fazlasını elde edeceğini bildiği müddetçe asla tatmin olmuyordu. Bir kez daha üzerindeki saf ipek kumaşa baktım. Para avuçlarına dökülüyor ve parmakları arasından akıp gidiyordu.

Elimi daha da sıkıca kavrayışından, Violettanın da aynı sonuca vardığını anladım. Yakaladığımız açık işte buydu.

“Kenettranın kraliyet hâzinesinde, Daliada çalmaya çalıştığın safirlerin bin katı var. İkimiz de bunu biliyoruz. Daha önce de kraliyet mücevherlerini çalmaya çalışmıştın, şimdi de tahtın ardındaki onca altını hayal et.”

Beklendiği gibi, Afsuninin gözleri öylesine ışıltılı bir şekilde parladı ki bir adım gerilemek zorunda kaldım. Başını şüpheyle

bana doğru kaldırdı. “Bunu bana, sanki Kenettra kraliyet hâzinesini çalmayı hiç düşünmemişim gibi söylüyorsun,” dedi. “Öyleyse neden hâlâ yapmadın?”

“Çok safsın.” Cevabım üzerine hayal kırıklığına uğramış gibi başını iki yana salladı. “O altınları kaç tane muhafızın kolladığı hakkında hiçbir fikrin var mı? Hâzinenin kaç noktaya yayıldığı hakkında? Hâzinenin tümünü çalabileceğini düşünen aptal demektir.” Afsuni burnunu çekti. “Ben de burada bir an hâzineyi çalabilmek için müthiş bir fikrin olduğunu düşünmüştüm.” “Öyle bir fikrim var,” diye cevap verdim.

Afsuni kısa bir kahkaha attı ama şimdi beni çok daha ciddi bir şekilde incelediğini anlayabiliyordum. “Öyleyse lütfen Adelina, bunu benimle paylaş. Gerçekten de tüm Kenettra kraliyet hâzinesinin senin olabileceğini düşünüyor musun?”

“*Bizim*,” diye düzelttim onu. “Bize katılırsan, bir daha altın elde etmek için mücadele vermen gerekmeyecek.”

Afsuni tekrar güldü. “İşte şimdi bana yalan söylediğini biliyorum.” Öne doğru eğildi. “Ne yani, etrafını illüzyonlarla kaplayıp gizlice hazine odasına girerek her seferinde bir kucak dolusu altın alıp çıkacak mısın? Bir gecede oraya defalarca kez gidip gelsen bile bunun kaç yaşam süresince devam edeceğini biliyor

musun? Ve bu altınların tümünü *çalabilsen* bile, hepsi birden nasıl ülke dışına nakledilebilir ki? Hatta sırf Estenzia dışına?" Afsuni kiriş üzerinde ayağa kalktı, usulca daha yüksekteki kirişe uzanabileceği bir yere zıpladı ve arkasını dönmeye başladı.

"Ben altını *çalmakla* ilgili bir şey söylemedim," diye seslendim ona.

Afsuni birden durdu, ardından yüzüme bakmak için döndü. "Öyleyse hâzinenin tümünü nasıl almayı planlıyorsun, hayatım?"

Gülümsedim. Zihnimde bir anı parıldadı: O soğuk, yağmurlu gece; babamın alt kattaki yabancıyla konuşması; ben merdivenlerin başında oturuyordum, tünediğim yerde sanki balkonda duran bir kraliçeymişim gibi davranıyordum. Gözlerimi kırptım. Bu isteğin gücü içimde çılgın bir rüzgâr gibi esip geçti. "Çok basit. Tahtı Kraliçe Giulietta ve Engizisyon Mihverinin elinden alacağız. Sonra da Kenettra kraliyet hâzinesi bizim hakkımız olacak." Afsuni gözlerini kırptı. Ardından gülmeye başladı. Kahkahası daha da yükseldi, sonunda gözleri yaşlarla parladı ve soluklanmak için kendini durdurdu. Kendine geldiğinde yarıklar halindeki gözleri karanlıkta parlıyordu. Ardından gelen sessizlikte üsteledim. "Bize katılırsan ve birlikte Kenettra Kraliçesi nin tahtını ele geçirirsek, *malfettolznn* kendileri gibi bir hükümdarları olacak. Terenin kanımıza susamışlığına son verebileceğiz. Hayal ettiğinden daha fazla altına sahip olacaksın. Binlerce elmas kasalı lavta alabileceksin. Kendi adanı ve kaleni satın alabileceksin. Bir kral olarak hatırlanacaksın."

"Ben kral olmak istemiyorum," diye cevap verdi Afsuni. "Çok fazla sorumluluğu var." Fakat bu cevabı gönülsüzce vermişti ve hiç kıpırdamıyordu. *Planımı düşünüyor.*

"Hiçbir şey için sorumlu olmana gerek yok," dedim. "Tahtı ele geçirip ülkeyi kurtarmama yardım et ve şimdiye dek arzu ettiğin her şeye sahip ol."

Upuzun bir sessizlik daha oldu. Afsuninin bakışları maskem üzerinde dolaştı. "Çıkar onu," diye mırıldandı.

Ondan böyle bir tepki beklemiyordum. Düşünmek için zaman kazanırken dikkatimi dağıtmaya çalışıyordu. Başımı iki yana salladım. Onca zaman sonra bile en büyük zaafımı yeni bir yabancıya gösterme düşüncesi içime hâlâ bir korku düşürüyordu.

Afsuninin yüzündeki ifade hafifçe de olsa bir an titreşti ve o vahşi ifadenin bir kısmı gözlerinden sızdı. Sanki beni tanıyordu. “Çıkar maskeni,” diye fısıldadı. “Ben bir *malfettonun* izlerini yargılamam, Adelina, yüzünü benden saklayan biriyle de çalışmam.”

Violetta başını onaylarcasına sallayınca maskeme uzanıp başımın arka tarafındaki küçük ilmikle oynadım. Maske gevşedi, ardından tamamen çözülerek elimde sallanmaya başladı. Soğuk hava yüzümdeki yaraya vurdu. Sabit bir ifadeyle Afsuniye bakmak, vereceği tepkiye kendimi hazırlamak için kendimi zorladım. Kendi Elitlerim olacaksa bana güvenmeliydiler.

Afsuni yaklaştı ve uzunca bir süre yüzüme baktı. Gözlerinde altın rengi şeritleri görebiliyordum. Yavaş, tembel bir gülümseme yüzüne yayıldı. Bana işaretim hakkında bir şey sormadı. Bunun yerine ipek gömleğinin ucunu kaldırdı ve belinin bir kısmını açığa çıkardı.

Sertçe soluk aldım. Korkunç bir yara teninde yılın misali kıvrılıyor, gömleğinin iç kısmına doğru gözden kayboluyordu. Gözlerimiz buluştu ve bir an ikimiz de birbirimizi anladık.

“Lütfen,” dedim, sesimi alçaltarak. “Geçmişinde sana neler olduğunu ya da izinin tümünün neye benzediğini bilmiyorum. Ama altın vaadi seni yeterince ikna etmediyse, Kenettradaki diğer milyonlarca *malfettoyu.* düşün, kimse onları kurtarmazsa önümüzdeki birkaç ay içinde hepsi ölecek. Sen bir hırsızsın, bu yüzden belki kendi ahlak kuralların vardır. Kalbinde bizim gibi olanların ölümü için yas tutacak bir yer var mı?”

Sözlerim bir şekilde Afsuniyi etkiledi ve gözleri uzaklara daldı. Bir an durdu ve boğazını temizledi.

“O sadece bir söylenti,” dedi bir süre sonra. “Yani kraliçenin mücevherleri hakkında anlatılanlar.”

“Kraliçenin mücevherleri mi?”

“Evet.” Afsuni bana baktı. “Kenettra kraliçesinin taç mücevherleri. Onları çalmadım. Çalmaya *çalıştım* ama başaramadım.” Onu dikkatle izliyordum. Konuşmamızın dengesinde değişen bir şeyler vardı. “Ama onları yine de istiyorsun,” diye karşılık verdim.

“Ne diyebilirim ki? Bu benim zaafım.”

“Öyleyse ne yapacaksın? Bize katılacak mısın?”

Altın yüzüklerle kaplı incecik parmağını kaldırdı. “İstediğini elde etmene yardım edersem sözünü tutacağından nasıl emin olabilirim?”

Omuz silktim. “Hayatının geri kalanını bir seferde bir avuç dolusu mücevher çalarak ve Merroutas sokaklarında kumar oyunları oynatarak mı geçireceksin?” diye karşılık verdim. “Beni önceden tanısaydın neler yapabileceğini merak ettiğini kendin söylemiştin. Pekâlâ, işte sana şans.”

Afsuni bana acıma benzeri bir ifadeyle gülümsedi. “Kraliçe olacak kız,” diye mırıldandı düşünceli bir şekilde. “Tanrılar ilginç oyunlar oynuyor.”

“Bu oyun falan değil,” dedim.

Afsuni sonunda başını kaldırdı ve sesini yükseltti. “Sana bir can borcum var ve bunun üzerine asla oyun oynamam.”

Sessizce ona baktım, önceki geceyi, *malfetto* arkadaşını kurtardığımız için bize teşekkürlerini sunmak üzere buluştuğu geceyi düşündüm.

Afsuni elini bana doğru uzattı. “Engizisyonla mücadele etmek istiyorsan arkanda bir sürü insana ihtiyaç duyacaksın. Ve arkanda insanların olmasını istiyorsan da kendine bir şekilde nam salman gerek. Ben arkalarından gitmeye değer olduklarına ikna olmadığım müddetçe kimsenin arkasından gitmem.”

“Seni ikna etmek için ne yapabilirim?”

Afsuni gülümsedi. “Beni bir yarışta yen.”

“Yarış mı?”

“Aramızda oynayacağımız küçük bir oyun,” dedi Afsuni. “Önce başlamana bile izin vereceğim.” Gülümsemesi kayboldu ve hınzır bir şekilde başını yana eğdi. “Bu şehri, Gece Kralı isminde bir adam yönetiyor. Birçok askeri, bir de adanın dört bir yanına dağılmış on bin paralı askerden oluşan gizli bir ordusu var. Kollarında ay ve taç amblemi olan adamlarının sokaklarda devriye gezdiğini görmüşsündür.”

Kollarımı kavuşturdum. “Gördüm.”

“Kendisi Merroutasın en çok çekinilen adamıdır. Ordusunda bir hain bulduğu zaman derisini diri diri yüzdüğünü ve derileri pelerinine diktirdiğini söylerler.”

Bu sahneyi hayal ederken tüylerim diken diken oldu... yalnızca korkudan değil, aynı zamanda durumun cazibesinden. *Bizimle aynı soydan bir ruh*$_y$ dedi kafamdaki fısıltılar. “Bunun bizimle ne ilgisi var?” diye sordum, fısıltıları bastırmak için sesimi yükselterek.

“Yarın sabah konağına girip her zaman yakasına taktığı değerli elmas broşu çalacağım. Benden önce onu *sen* çalabilirsen... size katılırım.” Beni başıyla alaycı bir şekilde selamladı ve bu, yüzümün kızarmasına neden oldu. “Yalnızca değerli kimselerle çalışırım. Ve sadece bu görevin tehlikelerini anladığından emin olmak istiyorum.”

Violetta da ben de hırsızlıkta uzman değildik. Kılık değiştirebilir ya da bizi görünmez yapabilirdim ama güçlerim hâlâ mükemmel değildi. Ya yakalanırsak? Bir direğe bağlanıp kırbaçlandığımızı, derimizin kol ve bacaklarımızdan ayrıldığını hayal ettim.

Buna değmezdi.

Yüz ifadem üzerine Afsuni gülümsedi. “Çok korkuyorsun,” dedi.

Kafamdaki fısıltılar uyanarak beni harekete geçirdiler. *Gece Kralının kontrolünde on bin paralı asker var. Emrinde on bin paralı asker olması için nelerini vermezdin?* Başımı iki yana salladım, fısıltılar silinip gitti ve beni Afsuninin teklifini düşünmek üzere bıraktılar. Bu da onun oyunlarından biriydi. Ünlü numaralarından biri. Belki de sadece eğlencesine meydan okuyordu. Doğru yanıtın ne olabileceğini araştırmak üzere onu dikkatle inceledim. Gerçekten de Afsuni alıp kaçmadan önce ödüle ulaşabilir miydim? Güç ve sürat birbirinden farklı iki şeydi.

“Bu şansı sana veriyorum,” dedi Afsuni tasasız bir ifadeyle, “çünkü Engizisyon Kulesinden kaçmama yardım ettin.”

“Ne kadar da cömertsin,” dedim şakayla karışık.

Afsuni bunun üzerine sadece mutlu, çınlayan bir sesle bir kez daha güldü ve

takılarla süslü elini uzattı. “Anlaştık mı o halde?”

Ona ihtiyacım vardı. Küçük orduma ihtiyacım vardı. Violetta bile elime dokunarak onunkine doğru hafifçe itti. Bu yüzden yalnızca bir saniye tereddüt ettim.

“Anlaştık,” diye cevap verdim, elini sıkarak.

“Güzel.” Afsuni başını onaylarcasına salladı. “O halde benim de sözüm söz.”

Teren Santoro

'stenzianın kenar mahallelerinde serin bir sabahtı. Şehri 'çevreleyen duvarlar boyunca dizilmiş onlarca yıkık dökük ahşap ve taş sığınak, akşam yağan yağmurlar nedeniyle çamurla kaplanmıştı. Bunların arasında *malfettohs* geziniyordu.

Yığınlar halinde kirli beyaz çadırlar sığınakların arasına saçılmıştı. Engizisyon nöbet noktaları.

Teren Santoro kendi çadırındeki divanda uzanıyor, giyinirken Kraliçe Giuliettayı seyrediyordu. Gözleri kraliçenin sırtından yukarı çıktı. Giulietta bugün her gün olduğu gibi çok zarifti; üzerinde harika, mavi bir binici elbisesi vardı ve koyu renk saç bukleleri tepesinde toplanmıştı. Buklelerini tekrar dikkatle topuzuna tuttururken Teren onu seyretti. Sadece birkaç dakika önce saçları açıktı, bukleleri omuzlarından aşağı uzanıyor, yanaklarını okşuyor, parmaklarının arasından ipek misali yumuşak bir şekilde geçiyordu.

“Bu sabah *malfetto* kamplarını tümüyle denetliyor musun?” diye sordu kraliçe. Çadırına geldiği andan beri ona söylediği ilk sözler bunlardı.

Teren başıyla onayladı. “Evet, Majesteleri.”

“Ne dürümdalar?”

“Çok iyi. Onları şehrin dışına taşıdığımız zamandan bu yana adamlarım onları tarlalarda çalışmak üzere görevlendirdi ve dokuma işiyle meşgul etti. Çok verimli oldular...”

Giulietta onun yüzünü profilden görebileceği şekilde döndü. Gülümsedi. “Hayır,” diye kesti sözünü. “Ben *nasıllar* demek istedim.”

Teren bir an tereddüt etti. “Ne demek istiyorsunuz?”

“Bu sabah atımla çadırların arasından geçerken *malfettohsm* yüzlerini gördüm. Hepsi de çok zayıftı, gözleri çukura kaçmıştı. Adamların onları çalıştırdığı kadar besliyor mu?”

Teren kaşlarını çattı, ardından doğrulup oturdu. Sabahın ilk ışıkları, göğsündeki

solgun yaralardan oluşan labirenti gösteriyordu. “Çalışmaya devam edecekleri kadar besleniyorlar,” diye cevap verdi. “Daha fazla değil. Mecbur kalmadığım sürece yiyecekleri *malfettohsa.* harcamamayı tercih ederim.”

Giulietta ona doğru eğildi. Ellerinden birini Teren’in karnına koydu, ardından göğsüne, oradan da teninin üzerinde sıcacık bir iz bırakarak boğazındaki boşluğa uzandı. Teren in kalbi hızla atmaya başladı ve bir an neden söz ettiklerini unuttu. Giulietta dudaklarını onunkilere değdirdi. Teren sabırsızca onu öpmek için eğildi, elini incecik boynunun arkasına götürdü, kraliçeyi kendine doğru çekti.

Giulietta ondan uzaklaştı. Teren kendini onun derin, karanlık gözlerine bakarken buldu. “Açlıktan kıvranan kölelerden iyi köle olmaz, Üstat Santoro,” diye fısıldadı, saçlarını okşayarak. “Onları yeterince beslemiyorsun.”

Teren gözlerini kırptı. Endişe etmesi gereken onca şey arasında ona kölelerinin sıhhatini mi soruyordu? “Ama,” diye söze başladı, “onlar her an gözden çıkarılabilir, Giuletta.”

“Öyle mi?”

Teren derin bir nefes aldı. Giulietta, Prens Enzonun arenada ölümünden ve tahtı resmen elde edişinden bu yana, Teren’in ilk başta yaptığı planlardan sapıyordu. Sanki Teren’in, *malfettd\%x%.* karşı duyduğu nefret sandığı şeye karşı ilgisini kaybetmiş gibi.

Fakat Teren bugün kraliçesiyle tartışmak istemiyordu. “Şehri onlardan temizliyoruz. Ölen her *malfettomın* yerine, farklı bir şehirden getirilen bir başkasını koyacağız. Adamlarım şimdiden diğer...”

“Şehri onlardan temizlemiyoruz,” diye cevap verdi Giulietta. “Onları garabetlikleri yüzünden, bize kötü şans getirdikleri için cezalandırıyoruz. Bu *malfetto* arın hâlâ surların içinde aileleri var. Ve bu ailelerden bazıları olup bitenlerden hiç de memnun değil.” Küçümser bir ifadeyle başını sallayarak çadırın kanadına baktı. “Kanallarındaki su kirli. Bu kamplardakilerin hasta düşmeleri an meselesi. Uysal bir şekilde çalışmalarını istiyorum, Teren. Ama bir *ayaklanma* istemiyorum.”

"Fakat...”

Giuliettanın bakışları sertleşti. “Onlara yemek ve su ver, Üstat Santoro,” diye

emretti kraliçe.

Teren başını iki yana salladı, Kenettra Kraliçesiyle -kendisinden çok daha saf olan biriyle- tartışmaktan utanıyordu. Bakışlarını yere çevirdi ve başını salladı. “Elbette, Majesteleri. Kesinlikle haklısınız.”

Giulietta bileklerindeki kıvrımları düzeltti. “Güzel.”

Kraliçe divandan kalkarken, “Bu gece beni görmeye gelecek misiniz?” diye mırıldandı Teren.

Giulietta ona ilgisiz bir ifadeyle baktı. “Bu gece görmek istersem seni bana getirmesi için birini gönderirim.” Kraliçe arkasını döndü ve çadırdan ayrıldı. Çadırın kanadı ardından kapandı.

Teren başını yerden kaldırmadı ve kraliçenin gitmesine izin verdi. Elbette gitmesine izin verecekti. O kraliçeydi. Fakat yüreğini sıkan bir his belirdi içinde.

Ya onu üzersem, o da kendine yeni birini bulursa?

Bu düşünce göğsüne bir acının yayılmasına neden oldu. Teren bu hayali kafasından silip attı ve gömleğini almak üzere ayağa kalktı. Burada kalamazdı; hareket etmesi, bir yerlere gidip düşünmesi gerekiyordu. Kat kat zırhını kuşandı. Ardından çadırdan çıktı ve dışarıda bekleyen nöbetçiye başıyla selam verdi. Teren ve kraliçesi arasında neler olduğunu bilmiyormuş gibi davranan nöbetçi de ona selam verdi.

“Komutanlarımı topla,” dedi Teren. “Ben tapınakta olacağım. Benimle dışarıda buluşsunlar, böylece bugünkü yoklama hakkında konuşabiliriz.”

Nöbetçi hemen başıyla selam verdi. Teren onun soluk mavi gözlerine uzun süre bakamayacak kadar korktuğunu anlayabiliyordu. “Hemen efendim.”

Tanrılara adanmış tapınaklar surun karşı tarafına bin adım aralıklarla inşa edilmişlerdi ve girişleri, tavana oyulmuş kanatları olan dev taş sütunlarla işaretlenmişti. Teren, çadırının önünde bağlı duran atı umursamadan, en yakında bulunan tapınağa yürüyerek gitti. Beyaz çizmelerine çamur bulaştı. Tapınağa ulaştığında merdivenlerden çıktı ve yapının serin koridorlarına girdi, içerisi, sabahın bu erken vaktinde bomboştu.

Mermer yolun iki yanında, tanrıların ve meleklerin on iki heykeli sıralıydı. Yolun başında, içlerinde yasemin kokulu suyun olduğu tabaklar vardı. Teren çizmelerini çıkardı, ayaklarını suya batırdı ve yol boyunca ilerledi. Orta kısma varınca diz çöktü. Tüm tanrıların gözleri etrafını sarmıştı. Tapmaktaki tek ses, kapıların dışına asılmış çanların arada sırada çıkardıkları sesti.

“Üzgünüm,” dedi Teren sonunda. Gözleri yere sabidendi, gözlerinin uçuk, nabız gibi atan renkleri sönükleşti. Sözcükleri heykellerin ve sütunların arasında yankılandı, sonunda yok olup giderek anlaşılmaz hale geldi.

Teren nasıl devam edeceğinden emin olamadan bir an tereddüt etti.

“Kraliçemin kararını sorgulamamalıydım,” diye ekledi bir süre sonra. “Bu tanrılara yapılan bir hakaret.”

Kimseden cevap gelmedi.

Teren konuşurken kaşlarını çattı. “Ama bana yardım etmek zorundasınız,” diye devam etti. “Kamplardaki sefil *malfetto* lardan daha iyi olmadığımı ve Majestelerine itaat etmem gerektiğini biliyorum. Ama benim görevim bu ülkeyi *malfetto* lardan kurtarmak. Kraliçe... onun kalbinde çok fazla sevgi var. Sonuçta kardeşi *malfettdy*du. Onları ne kadar acilen yok etmesi gerektiğini bilmiyor. *Bizi!*[9] İç geçirdi.

Heykeller sessiz kaldı. Hemen arkasından, içinde su ve yasemin bulunan tabakları yerleştiren rahiplerin çıraklarının hafif ayak sesleri geldi. Teren yerinden kıpırdamadı. Düşünceleri Giulietta ve *malfetto* lardan, Estenziadaki arenada kılıcını Prens Enzonun göğsüne geçirdiği sabaha gitti. Öldürdüğü insanlar hakkında nadiren düşünürdü ama Enzo... Teren hâlâ etini delip geçen kılıcın hissini, prensin korkunç iç çekişini hatırlayabiliyordu.

Enzo nun ayaklarının dibine yığılışım, çizmelerine sıçrayan parlak kırmızı kan lekelerini.

Başını iki yana salladı, neden sürekli Enzonun ölümünü düşündüğünden emin değildi.

Aklına, hummadan önceki altın yıllara ait bir çocukluk anısı geldi... Teren ve Enzo hâlâ küçük birer çocukken saray duvarlarının önündeki ağaçlardan birinin tepesine tırmanmak için mutfaklardan koşarak çıkmışlardı. Enzo daha büyük ve

daha uzun boylu olduğu için birinci geliyordu. Eğilip Terene elini uzatıyor, onu yukarı çekiyor ve gülerek okyanusu işaret ediyordu. *Buradan baliraları görebilirsin,* diyordu küçük prens. Mutfaktan aldıkları artık et dilimlerini paketlerinden çıkarıp dallara geçiriyorlardı. Ardından bir çift şahin, dallardaki yiyecekleri almak üzere saldırırken arkalarına yaslanıp bu manzarayı hayranlıkla seyrediyorlardı.

O akşam, Teren in babası Engizisyon eğitimine geç kaldığı için onu döverken, Prens Enzo, Teren ve onlara tepeden bakan Baş Engizisyoncu'nun arasına girmişti.

Bırakın da oğlumu cezalandırayım, Ekselansları, demişti babası. *Bir askere tembellik öğretilemez.*

O benim emirlerime uydu, efendim, diye cevap vermişti Enzo, başını dimdik tutarak. *Bu benim suçumdu, onun değil*

Teren in babası o gece oğlunu bağışlamıştı.

Bu anı Terenin gözlerinin önünden kaybolup gitti. Teren uzunca bir süre dizüstü durdu; sonunda zırhının metal kısımları dizlerini kesene, yaralar hemen iyileşmesine karşın dizlerini kanatana dek. Başını kaldırıp tanrıların heykellerine baktı, zihninde yığılan duyguları anlamaya çalıştı.

Veliaht prensinizi öldürmem, diye sordu sessizce, *doğru muydu?*

Tapınak cüppeleri içindeki bir kız ve bir delikanlı -rahibin çırakları- yanında belirip heykelin ayaklarının dibine taze çiçekler yerleştirdiler. Teren onları gülümseyerek seyretti. Küçük kız onun Baş Engizisyoncu üniformasını fark edince yüzü kızardı ve reverans yaptı. "Duanızı böldüğüm için özür dilerim, efendim," dedi.

Teren onun özrünü eliyle geçiştirdi. "Gel buraya," diyerek yanına çağırdı kızı ve küçük kız yanına gitti. Teren kızın sepetindeki çiçeklerden birini aldı, çiçeğe beğeniyle baktı ve kızın kulağının üstüne taktı. Karşısındaki mükemmel bir çocuktu; pürüzsüz ve işaretsiz bir teni, kafasının etrafında kızıl saçları ve iri, masum gözleri vardı. "Tanrılara çok iyi hizmet ediyorsunuz," dedi Teren.

Kız ona sevinçle gülümsedi. "Teşekkürler, efendim." Teren elini usulca onun başının üzerine koydu ve gitmesine izin verdi. Kızın koşturarak çocuğun yanına

gidişini izledi.

Terenin, kendisi gibi canavarlardan korumaya çalıştığı dünya işte buydu. Başını kaldırıp bir kez daha heykellere baktı, küçük kız ve çocuğun tanrıların ona ne yapması gerektiğini söyleme biçimi olduğundan emindi. *Doğruydu. Doğru olmak zorunda.* Yalnızca Giuliettayı, tüm bunları onun tahtı uğruna yaptığına inandırmak zorundaydı. Çünkü onu seviyordu.

Sonunda ayağa kalktı. Peleriniyle zırhını düzeltti ve tapınağın girişine yöneldi. Kapıları hızla açtı. Güneş ışığı her yanını kaplıyor, bembeyaz giysilerini ve zırhını altın rengine boyuyordu. Karşısında çadırlardan ve yıkık dökük sığınaklardan oluşan bir yığın vardı, iki Engizisyoncu kırbaçlanmış, ölü bir *malfettoy*u tozlu yollarda sürükleyip cesedi yanan bir ateş yığınının içine atarken olup bitenleri kayıtsızca izliyordu.

Komutanlarından bazıları merdivenlerin alt tarafında onu beklemeye başlamıştı. Hepsi de onu görünce doğruldular.

"*Malfetto*ların tayınlarını yarıya indirin," dedi Teren, eldivenlerini düzelterek. Gözleri ışıkta belirgin bir biçimde parladı. "Bu arındırma işinin hızlanmasını istiyorum. Kraliçeyi haberdar etmeyin."

II Koçayı 1315 tarihinde tatbik edilmiş bu Teminat Belgesi, Dalia'lı Sör Marzionun Saygın Merroutas Gece Kralı ile kontrollü bir ticaret münasebetine girebileceğine, kazanılan paranın yüzde seksenini Gece Kralına getirilmemesi halinde neticenin tutukluluk ve infaz olacağına şahitlik eder.

-Ua/ia'/ı ç§ör zJVlarzio ve <JVlerroutasʸlı Çece Kfah arasındaki 'Teminat belgesi

Adelina Amouteru

/f* akkındaki diğer her şey gibi, Afsuninin bana meydan oku-grl yuşu da muhtemelen bir numaraydı.

O akşam Merroutas'ın uzak bir ucundaki küçük bir handa yerde otururken, "Yarın harekete geçeceğini söyledi," dedi Violetta. Her gece olduğu gibi yine güçlerimizle alıştırmalar yapıyorduk.

“Yarından önce harekete geçecek.” Yerde karanlıktan oluşan küçücük bir şerit dokdum ve belli bir şekle göre dans etmesini sağladım. “Düzenbazlar gerçeği söylemezler.”

“O halde ne yapmalıyız? Onu yenmek istiyorsak fazla vaktimiz yok.”

Başımı iki yana sallayarak şeridi dans eden, minyatür bir periye dönüştürdüm. Yüzünü elimden geldiğince ayrıntıyla şekillendirdim. “Unutma,” dedim, “hedefimiz o elmas broşu Af-sum den önce çalmak değil. Amacımız, peşimizden gelinmeye değer kimseler olduğumuz konusunda onu ikna etmek.”

Yarattığım dans eden peri illüzyonunu, perinin sırtını kamburlaştırıp güzel saçlarının yerine iğrenç, sivri uçlu demirler koyup değiştirirken Violetta beni izliyordu. Şekli iriyarı ve hantal bir canavara dönüştürdüm. “Sana söyledikleri hakkında düşünüyorsun, değil mi?” diye sordu Violetta bir süre sonra. “Gece Kralının ardında bir ordusu ve on bin kişilik paralı askerleri olduğunu düşünüyorsun. Sen de emrinde bu tür bir destek birliği olmasını çok isterdin.”

“Bunu nereden bildin?”

Violetta çenesini ellerinin arasına alıp yarattığım illüzyonu takdirle seyrederken bana çekingen bir şekilde gülümsedi. “Doğduğumdan beri birlikteyiz, sevgili Adelinettam. Ve bence Afsuni nin sana o paralı askerlerden bahsetmesinin bir nedeni vardı.” “Neymiş bu neden peki?”

“Belki de askerleri kendi safına çekmeni istiyordur.” İllüzyonumla oynarken rahatlatıcı bir sessizliğe büründük. Canavarım yavaş yavaş, Violettanın en sevdiği hayvan olan çok güzel, altın renkli bir karacaya dönüştü. Bu manzara karşısında kız kardeşimin gülümsemesi tüm yüzüne yayıldı ve görüntüyü onun için daha da sevimli bir hale getirmem için beni cesaretlendirdi. “Afsuni kibirli biri,” dedim. “Onu safımıza katmak istiyorsak, yalnızca o elmas broşu çalamayız.” Bir kez daha ona baktım. “Onu yapabileceğimiz şeylerle şaşırtmalıyız.”

Violetta gözlerini yarattığım karaca illüzyonundan bana çevirdi ve tek kaşını kaldırdı. “Bunu nasıl yapmayı düşünüyoruz? Afsuni’yi duydun. Ve Yaz Dönümü Festivalinde askerleri de gördün. Hepsi de Gece Kralından korkuyorlar. Gece Kralı onlara korkuyla hükmediyor.”

Bu sözler üzerine, karacanın altın rengi postu siyaha dönüştü ve yaratığın gözleri

kızıl bir tonda parladı. Violetta içgüdüsel olarak irkildi.

“Ben de öyle,” dedim.

Violetta yapmak istediğim şeyin farkına vardı. Hem tedirgin hem de hayranlık dolu bir ifadeyle hafifçe güldü, ardından başını iki yana salladı. “Sen her zaman oyun oynama konusunda iyi olmuşsundur,” diye karşılık verdi. “Ben seni asla geçemem.” *O kadar da iyi değilim*, diye düşündüm, sözleri ona yakınlık duymamı sağlasa da. *Terenin oyununu ona karşı oynamaya çalıştım ve her şeyi kaybettim.*

“Adelina,” diye fısıldadı, bu kez ciddi bir şekilde. “Ben kimseyi öldürmek istemiyorum.”

“Bunu yapmayacaksın,” diye cevap verdim, elini tutarak. “Biz sadece yapabileceğimiz şeyleri göstereceğiz. Paralı askerler işverenlerine karşı gelme konusunda ikna edilebilirler. Gece Kralından çok daha güçlü olduğumuzu gösterebilirsek -bizden korkmasını sağlayabilir ve adamlarının bunu gördüğünden emin olabilirsek- içlerinden bazıları saflarını değiştirebilir. *Bizim* peşimizden gelebilir.”

Violetta başını kaldırıp bana baktı ve bakışlarımı inceledi. Bu bakışlarda, bir zamanlar kendi başımın çaresine bakmam için beni yalnız başıma bıraktığı için bir suçluluk ifadesi vardı. “Pekala,” dedi.

Bu onun bana, beni bir daha asla aldatmayacağını söyleme şekliydi. Kardeşimin elini sıktım, ardından arkama yaslandım. “Hadi bakalım,” dedim Violettaya. “Gücümü benden al.”

Violetta uzanıp enerji ipliklerimi çekiştirdi. İllüzyonum çılgınca titreşti. Violetta gücünü kullandığında, sanki görünmez bir el boğazıma uzanıp enerjimi bedenimden çekip alıyormuş gibi hissettim. Violetta enerjime sıkıca sarılınca illüzyonum çözülü-verdi. Gücüme erişmeye çalıştım fakat artık erişemiyordum. Bir panik hissi, bana kendimi bir daha hiç koruyamayacağımı, artık herkesin görebileceği şekilde ortada olduğumu düşündüren o ani ve tanıdık koru hissi, adeta garez gibi içimde belirdi.

Telaşlanma. Kendime, birbirimize verdiğimiz sözü hatırlattım ve rahatlamak için kendimi zorladım. “Devam et,” diye mırıldandım Violettaya, sıktığım dişlerimin arasından. Bunu yapmasına izin vermek zorundaydım. Onun da dayanıklılığı

üzerinde çalışması gerekiyordu.

İçimdeki panik duygusunu geri itmeye, bu hisse alışmaya çalışırken saniyeler adeta sürünerek ilerliyordu. Bu histe kesin bir teselli vardı, evet. Karanlığın yokluğu. Gecenin içindeki sapkın fısıltıların eksikliği. Fakat tüm bunlar olmadan kendimi çaresiz hissediyor ve babamın karşısında korkudan köşeye sinen halime dönüşüyordum. Tekrar tekrar enerjime ulaşmaya çalıştım. Tekrar tekrar içimde, bir zamanlar karanlıklardan oluşan çalkalanan havuz yerine hava ve boşluktan başka bir şey bulamadım. Dakikalar geçti.

Buna daha fazla dayanamayacağımı hissettiğimde sonunda boğulurcasına, "Gücümü geri ver," dedim.

Violetta soluğunu salıverdi.

Gücüm hızla geri geldi ve güç içime akın edip göğsümün her köşesini ve çatlağını kötülüğüyle doldururken omuzların çöktü. İkimiz de bitkinlikle arkamıza yaslandık. Violettaya hafifçe gülümsedim.

"Ne kadar sürdü?" diye sordu Violetta, tekrar soluklanmayı başardığında. Gücünü kullandığı her seferin ardından olduğu gibi solgun ve narin görünüyordu ve yanakları doğal olmayan bir şekilde kızarmıştı.

"Dünkünden uzun sürdü," diye cevap verdim, "iyiydi."

Dürüst olmak gerekirse, onun daha hızlı öğrenmesini, böylece Terenle çok yakında bir kez daha yüzleşebilmeyi istiyordum. Fakat onunla pratik yaparken, Violettanın hastalanması ihtimaline karşı dikkatli olmam gerekiyordu. Onu cesaretlendirerek yavaş ve usulca yol alıyordum. Belki de bunu aynı zamanda ondan korktuğum, asla yenemeyeceğim şey onun gücü olduğu için yapıyordum. Neticede kız kardeşim, bana hiç söylemeden güçlerimi baskıladığı için çocukken uğradığım istismarın kısmen sorumlusuydu. Violetta kız kardeşim olmasaydı, onu çok sevmeseydim, daha katı yürekli olsaydı... "Peki, ne yapıyoruz?" diye sordu Violetta. Gece Kralının sarayının bulunduğu yöne döndüm. Batan güneşe karşı gözlerimi kıstım. Düşündüğüm şeyi hissettikleri an, zihnimdeki fısıltılar tekrar uyandılar, ardından heyecanla kıpırdanıp cıvıldamaya, her karanlık köşeyi doldurana dek düşüncelerimi itip kakmaya başladılar. Bu kez onları dinledim. Bu, Engizisyon a, onlardan intikam almak için geldiğimi, beni ezip geçemediklerini belirtebilmem için bir şanstı.

“Gece Kralının korkuyla ayaklarımızın dibine sinmesini sağlayacağız,” dedim.

Sıcak ve rutubetli bir geceydi ve batan güneşin altında şehir parıldıyordu. Violettayla dumanların doldurduğu sokaklarda ilerleyip sonunda şehrin orta yerinde bulunan bir konağın yemyeşil bahçesine tepeden bakan bir tepeye vardık. Buradaki tüm balkonlarda, taht ve ay tasvirleri olan mavi ve gümüş rengi bayraklar asılıydı. Gece Kralının konutu.

Afsuninin broşu çalmak için neden böyle bir geceyi seçtiğini anlayabiliyordum. Çünkü hava çok sıcaktı, herkes bir şeyler yiyip dışarıda aylaklık ediyordu ve hareketli bir alan, bir hırsızın çalışabilmesi için çok daha kolay bir yer olmalıydı. Sahiden de Gece Kralının konağının bahçesi, hepsi de akşam yemeğini hazırlayan hizmetçilerin sesiyle uğulduyordu.

Violettayla bir sıra ağacın altına saklandık. Konağı çevreleyen duvarlar boyunca görevlendirilmiş muhafızlara bakıyorduk. Tepenin öteki ucunda askerler, ana girişin yakınında devriye geziyorlardı.

“Duvarların üzerinden geçemeyiz,” diye fısıldadım. “Patırtı çıkarmadan geçemeyiz.” Rüzgârgezen bizimle olsaydı, hiç çaba sarf etmeden bizi duvarların üzerine çıkarırdı fakat artık Hançerlerle birlikte olmadığımıza göre, ancak kendi güçlerime güvenebilirdim.

“Bak,” dedi Violetta usulca, koluma dokunarak. Aşağıdaki ana girişi işaret etti. Genç dansçılardan oluşan bir kalabalık kapıların yanında toplanmış, içeri alınmayı bekliyordu. Gülüşüp muhafızlarla konuşuyorlardı.

“Farklı bir yol bulalım,” diye mırıldandım. Bu insanların görünüşünden hoşlanmamıştım. Her nedense süslü saçları ve rengârenk ipek giysileri bana fazlasıyla Fortunata Sarayını, bir zamanlar tanıdığım, kirpiklerinin tek bir hareketiyle seyircilerini hipnotize edebilen şehvetli eşlikçileri anımsatıyordu.

“Enerjini saatler boyunca bizi görünmez kılmaya mı harcamak istiyorsun?” dedi Violetta. “Bu içeri girmenin en kolay yolu. Raffaelenin seni eğittiğini söylemiştin, yani şeyde kalırken...” “Biliyorum,” diyerek, belki de niyetlendiğimden daha sert bir şekilde kestim sözünü. Ardından başımı iki yana sallayarak sesimi yumuşattım. Violetta haklıydı, içeri girmek istiyorsak, dansçı kılığında girmeli ve muhafızlarla hoş geçinmeliydik. “Ama ben müşterileri hiçbir zaman Raffaele gibi hayran bırakamadım,” diye bir itirafta bulundum. “Yalnızca, asla konuşma gereği duymayan bir acemiyi oynamıştım.”

“Bu çok zor değil, gerçekten.”

Ona solgun bir ifadeyle baktım. “Senin gibi işaretsiz bir *malfetto* için zor olmayabilir.”

Violetta yalnızca başını kaldırdı ve bana muzip bir bakış attı. Bu, babamdan bir şey istediği zamanlarda ona attığı bakışın aynısıydı. “Sen güçlüsün, sevgili Adelinettam,” dedi “ama yanmış bir patatesli börek karizmasına sahipsin.”

“Yanmış patatesli börek *severim*, isli bir tadı vardır.” Violetta gözlerini devirdi. “Söylemeye çalıştığım, ne sevdiğinin bir önemi yok, *diğerlerinin* ne sevdiği önemli. Tek yapman gereken dinlemek, karşındakini mutlu eden şeyi aramak ve o kısmı beslemek.”

İç geçirdim. Violetta önemli şeyler konusunda yalan söyleyemiyor olabilirdi ama birini nasıl etkileyeceğini iyi bilirdi. Bakışlarım kapının önündeki dansçılar üzerinde bir süre durdu ve bana üzüntü veren bir hisle, onların arasında olduğumuzu hayal ettim. Fortunata Sarayına dair çok fazla anı belirdi zihnimde. *Ben yalnızca değerli kimselerle çalışırım*, demişti Afsuni. Bu geceyi atlatamazsak, değersiziz demekti.

Belki de Afsuninin bağlılığı tüm bunlara değmiyordu. Etrafta onun kadar değerli olmasa da, Gece Kralına karşı hayatlarımızı riske atmadan bize katılmayı isteyebilecek başka Elitler de vardı. Afsuni bunlar arasında en nam salmış Elit olabilirdi ama onu kendi safımıza çekmemiz için bizi bir yılan deliğine sokuyordu.

Daha sonra Terenin uçuk renkli, çılgın gibi bakan gözlerini hatırladım. Arenadaki katliamı, Enzonun ölümünü ve Terenin alaylarını düşündüm. Her işe yarayabilen gücüyle Afsuni, Teren le çarpışabilecek tek kişi olabilirdi. Kenettraya döneceksem, bunu ayaktakımından bir grup Elit’le birlikte yapamazdım. Yanımda *en iyisinin* olması gerekiyordu. Bu, Afsuninin de ötesinde bir şeydi. Bu, Gece Kralı nin kudretini almamızla, *kendi* gücümüzü toplamamızla alakalı bir şeydi.

Cesur olmalısın, dedi fısıltılar.

Yüzümün yaralı kısmına küçük bir illüzyon dokumaya başladım. “Tamam,” diye mırıldandım. “Seni takip edeceğim.” Oraya vardığımızda, girişte altı muhafız olduğunu gördük. Çoğunun, dansçıların güzel yüzleriyle baştan çıkarılamayacak

kadar deneyimli askerler olduklarını hemen anladım. Derin bir nefes alıp saçlarıma doladığım ipek eşarbı düzelttim. Violetta da aynısını yaptı. Kapıya yaklaştığımız sırada, muhafızların her bir dansçıyı incelediğini gördük. Bazılarını gruptan attılar. Askerlerden biri, bir kızın saçlarını çekti. Kız tiz sesiyle bağırdı.

"*Malfetto*'lar giremez," dedi muhafız onlara, elini kılıcının kabzasına dayayarak. "Gece Kralının emri."

Muhafızın bakışları Violettaya döndü. Kız kardeşim diğerleri gibi yalvarmadı; bunun yerine gözleri, mahcup bir ifadeyle askerin gözleriyle buluştu, yüzünde masumiyet dolu bir ifade belirdi ve tereddütle ona yaklaştı.

Asker onu içeri almak için bir an duraksadı. "Ah, yeni bir kız," dedi, bakışları kardeşime dönmeden önce bir an bana kaydı. "Bu kız hoş gözüküyor." Asker, sanki ondan onay beklercesine diğer arkadaşına baktı. "Bu akşam Gece Kralının etrafında çok fazla altın saçlı kız olacaktı. Buna ne dersin?"

Diğer asker Violettayı hayranlıkla inceliyordu. Kız kardeşim güçlükle yutkundu ama onlara hafifçe, ağırbaşlı bir şekilde gülümsedi. Daha önce onun bu ifadeyle birçok talibinin sevgisini kazandığını görmüştüm.

Sonunda, ilk asker başını onaylarcasına salladı. "İçeri gir." Violettayı eliyle çağırdı.

"Bu benim kardeşim," dedi Violetta beni göstererek. "İçeri birlikte girelim, lütfen."

Asker bakışlarını bana yöneltti. Benim güzelliğimin de Violet-tanın daha keskin, daha tekinsiz hali olduğunu fark eden askerin gözlerindeki arzu parıltılarını gördüm. İleri çıktım, ardından sesimi sertleştirip omuzlarımı dikleştirdim. "Kız kardeşimi içeri alıp beni burada bırakamazsınız," dedim. Raffaelenin başını yana eğişini hatırlıyordum, şimdi onlara kendi tebessümümü sunarak aynısını yapıyordum. Benim tebessümüm Violettanınkinden farklıydı; daha karanlık, daha az naif, karşısındakine başka şeyler vaat eden türdendi. "Biz en iyi, ikimiz birlikte olduğumuz zaman eğlendiririz," diye ekledim, Violettanın koluna girerek. "Gece Kralı hayal kırıklığına uğramayacak."

İlk asker düşünceli bir şekilde beni izlerken, diğer askerler gülüyordu. "İlginç bir çiftsiniz," diye mırıldandı. "Çok güzel. Gece Kralı nin eğleneceğinden şüphem

yok.”

Soluğumu sessizce verdim ve içeri kabul edilen dansçılara katıldık. Muhafızlar kapıyı açıp içeri girmemize izin verirken askerin bize bakmaya devam ettiğini gördüm, Gece Kralına karşı duyduğu kıskançlık hissi yüzünden açıkça okunuyordu. Başımı eğerek düşüncelerimi saklamaya çalıştım.

İçeride, bahçe fenerlerle aydınlatılmıştı. Ateşböcekleri karanlıkta dans ediyor, içerideki kahkaha ve hareketliliğin hafif uğultusuna karışıyorlardı. Orta alana yaklaşırken, peşimizden gelen askerler geride kalmaya başladılar. Sonunda ilk asker durdu ve bize döndü.

“Kuralları biliyorsunuz,” dedi. Ardından bizi, gruba yeni girenleri hatırladı ve “Davet edildiğiniz yere gideceksiniz, başka bir yere değil. Avludaki bahçelerde kalın. Konuklardan biri tarafından size sunulmadıkça şaraplara ya da yiyeceklere dokunmayın. Olay çıkaran herhangi birine dışarı kadar eşlik etmekten bir an bile tereddüt etmem,” diye ekledi. Ardından bahçeyi gezmemiz için izin verdiğini belirten bir el işareti yaptı.

“Sence Afsuni nasıl içeri girecek?” diye fısıldadı Violetta, birlikte yürürken.

“Onun çoktan geldiğinden eminim,” diye fısıldadım. Birkaç konuk yanımızdan geçip gitti, bakışları bir süre yüzümüzde kaldı. Violetta onlara sevimli bir şekilde gülümsedi ve konukların yüz ifadeleri gevşedi. Violetta gibi davranmaya çalışarak onu dikkatle izledim.

Bu tavırlar işe yarıyordu. Bir çift kiralık dansçıya göre üzerimize yeterli miktarda ilgi çekiyorduk. Erkekler bize sürtünerek fazlaca yakınımızdan geçiyorlardı, öyle ki giysilerinin ipek kolları bizim açıkta olan kollarımıza temas ediyordu. Hatta Gece Kralının etrafa dağılmış diğer askerlerinin bile ilgisini çekmiştik; içlerinden biri omzumu okşayacak kadar uzunca bir süre duraksadı. Onun dokunuşu üzerine kaskatı kesildim.

“Bu gece çok güzel dansçılar getirmişler,” diye mırıldandı, hem beni hem de Violettayı başıyla selamlayarak. Violetta tatlı bir şekilde kızararak ona baktı ve asker de alandaki devriyesine devam etmeden önce ona gülümsedi. Ben aynı hareketi yapamayacak kadar şaşkındım. Bir asker bana en son dokunduğunda, kılıcıyla göğsümde bir kesik açmıştı.

Violetta yüzümdeki ifadeyi görünce kolunu benimkine doladı ve kulağıma

eğildi. “Rahatlamalısın, sevgili Adelinetta’m,” diye fısıldadı. “Özellikle de askerlerin etrafındayken.”

Elbette Violetta haklıydı. Kendime burada hiç kimsenin yüzümün gerçek, yaralı kısmını göremeyeceğini hatırlattım. Görebildikleri tek şey, güzelliğimin yanılsamasıydı.

Gece uzadıkça kalabalık da arttı. Gece Kralı nı ararken ben de yavaş yavaş rahatlamaya başlamıştım. Violetta bir çift yakışıklı soyluyu işaret etti ve onlar da bizi fark ettiklerinde hafifçe kıkırdayarak başını çevirdi. Ben de onunla birlikte gülüp sorular kafamda dönüp dururken bizi yönlendirmesine izin verdim. Gece Kralının gizli paralı askerleri buralarda mıydı?

En sonunda Gece Kralının maiyetine rastlayana dek tüm alanı gezip dolaştık.

Baştan aşağı ipekler içindeki soylu beyefendiler, çimenlerinde rengârenk yastıklar sıralanmış ve ortadaki çukurda harlı bir ateş yanan özel bir köşede konuşup gülüşüyorlardı. Ateşin üzerinde bütün bir kızarmış kuzu dönüyordu. Çukurun etrafını, içlerinde mis kokulu pilavlar, hurmalar ve içleri doldurulmuş kavunlar bulunan büyük tabaklar çevreliyordu. Birkaç dansçı burada toplanmış, seyircilerini davul ritimleri ve fırıl fırıl dönen ipekleriyle kendilerine hayran bırakıyordu. Diğerleri koruyucularıyla birlikte oturup gülüyorlardı.

İçlerinden hangisinin Gece Kralı olduğunu hemen anladım.

İnsan çemberinin en gösterişli parçasıydı: Parmakları kalın altın yüzüklerle süslenmişti ve koyu renk gözleri siyah farla daha da vurgulanmıştı. Başında narin bir taç vardı. Sağ tarafındaki bir asilzade kulağına bir şeyler mırıldandı. Solunda askerlerinden biri durdu ve elindeki şarap kadehindeki son damlaları içti. Diğer birkaç asker de, eldivenli elleri kılıçlarının kabzalarında, her an harekete geçmeye hazır halde yakınlarda nöbet tutuyordu. Bakışlarım, Gece Kralının ipek gömleğinin yakasına kaydı.

Yakasında, dışı elmas kaplı kocaman bir broş vardı. Afsuninin böylesine devasa bir şeyin peşine düşmesine pek şaşmamalıydı, broşun parıltısını avlunun karşı tarafından görebiliyordum. Etrafıma bakındım. Afsuni henüz harekete geçmemişti.

Violettayla çembere kadar geldik. Birkaç asilzade başlarını kaldırıp bize bakınca omuzlarımı geriye attım ve onlara en büyüleyici tebessümümle gülümsedim.

Neyse ki asilzadelerin de gözleri şaşkınlıkla açıldı ve onlar da bana gülümsediler.

Ona yaklaşırken Gece Kralı gülüyordu. Ardından hemen yanındaki minderlerden oluşan küçücük yeri işaret etti. “Mer-routas’taki en güzel dansçılarla bir gece,” dedi, biz bacaklarımızı altımızda kavuşturup otururken. “Yaz Dönümü bize lütfuyla geldi.” Siyah kalemle boyanmış gözleri önce Violettanın, ardından da benim üzerimde bir an durdu. Bakışlar hep bu sıradaydı. “İsminiz nedir, güzellerim?”

Violetta ona yalnızca cilveli bir bakış attı, bu sırada ben yüzümün kızarmasına izin verdim. Gece Kralı ikimizin de *malfetto* olduğunu bir bilseydi.

“Mülkünüzü kirleten hiçbir *malfetto* yok,” dedi Gece Kralı nin yanında oturan adam. “Bu gittikçe daha da güçleşiyor, efendim. Kenettradan gelen haberleri duydunuz mu?”

Gece Kralı ona gülümsedi. “Yeni kraliçe neler yaptı?” “Kenettramn Baş Engizisyoncusu bir hüküm verdi, efendim,” diye cevap verdi adam. “Tüm *malfettohs* başkentten çıkarılıp surların hemen dışındaki sığınaklara yerleştirilmişler.”

“Peki, onlara ne yapacaklarmış?” Gece Kralı konuşurken bir yandan bize hayranlıkla bakıyordu. One doğru uzanıp bize bir tabak hurma uzattı.

“Öldüreceklerine eminim, içinde kaçak *malfetto* ların bulunduğu gemileri geri çeviriyoruz.”

“Baş Engizisyoncu,” diyerek derin düşüncelere daldı Gece Kralı. “Görünüşe göre kraliçe ona oldukça büyük bir yetki vermiş, değil mi?”

Adam başıyla onayladı. Gözleri şarabın tesiriyle parlıyordu. “Eh, onun her zaman kraliçenin yatağında olduğunu biliyor olmalısınız. Baş Engizisyoncu küçük yaşlarından beri kraliçeye deliler gibi âşık.”

Gece Kralı bir kahkaha attı, bu sırada biz de onunla birlikte güldük. “Pekâlâ,” dedi, “tahtı fethetme sürecinde ona başarılar dilerim.”

Demek Teren gerçekten birilerini umursuyordu, yalnızca Giuliettaya sadık bir asker olmakla kalmamış, aynı zamanda ona âşık olmuştu. Bu mümkün olabilir

miydi? Yüzümdeki tebessüm orada donup kaldı ve daha sonra ne şekilde kullanabileceğimi merak ederek bu bilgiyi bir kenarda sakladım.

Gece Kralıyla konuşan asilzade dikkatini bana yöneltti. Onu tanımam biraz zaman aldı. Bu adamı neden daha önce görmediğimi bilemiyordum.

Afsuni bana, yüzünde tembel bir gülümsemeyle baktı. Gözleri bu gece birer yarık halinde gözükmüyordu; gözbebekleri koyu renk ve yuvarlaktı ve karışık saç örgüleri başının tepesinde toplanmıştı. Üzerinde gösterişli ipekler vardı. İnsanların aklını ne şekilde çelip Gece Kralı nin yanma gittiği hakkında hiçbir fikrim yoktu ama onda vahşi yanının hiçbir belirtisini göremiyordum. En varlıklı aristokrat gibi, saçları güzelce yapılmış ve oldukça karizmatik görünüyordu. O kadar farklıydı ki karşımdakinin o olduğunu bile anlayamamıştım. Neredeyse düşüncelerini okuyabilecekmişim gibi hissettim.

Ah. işte oradasın, aşkım.

“Bu dansçı bu şehirde yeni, dostum,” dedi Afsuni, Gece Kralına. Kolunu rahat bir tavırla diğer adamın omzuna attı. “Onu daha önce görmüştüm. Onun çok iyi olduğunu, sarayda eğitildiğini işittim.”

Rahatsızlığımı sakladım ve yüzümü kızartmaya devam ettim. Afsuni yoluma engeller çıkararak bana sataşıyordu. Öyle olsun. Gece Kralı m Afsuninin çemberinden nasıl uzaklaştırabileceğimi düşünerek onlara gülümsedim.

“Öyle mi?” Gece Kralı ellerini çırptı. “Belki de bize eğitimini gösterebilirsin.”

Violettaya çabucak bir bakış attım, ardından ayağa kalktım. Bir kez daha yakasındaki parlak broşa baktım. Daha sonra ateşin önünde durdum ve zamanla davulun ritmine uygun olarak hareket etmeye başladım.

Fortunata Sarayında öğrendiğim her şeyden faydalandım. İlginç bir şekilde bedenim bunları hatırlıyordu, popüler bir Kenettra dansına başladım ve ortadaki çukurun etrafında zarif hareketlerle salındım. Diğer asilzadeler beni seyretmek için durdular. Raffaeleye ait bir anı, bana bir eşlikçi gibi yürümeyi, kur yapmayı ve dans etmeyi öğretişi izinsiz bir şekilde zihnime giriverdi. Bu anı dikkatimi dağıttı ve birden Raffaele yanımda belirdi; elinin sanrısı hafifçe sırtıma baskı yaptı, ipek gibi saçları safir rengi bir nehir misali omuzlarına dökülüyordu. Beni bir çembere doğru götürürken kahkahasını işitebiliyordum. *Sabır, sevgili Adelinetta'm,* dedi o güzel sesi. Raffaele beni saraydaki gece için hazırlarken

Enzonun içeri girdiğini gördüm ve genç prensin derin, kızıl gözlerini, parlak maskemi hayranlıkla izleyişini hatırladım.

Violetta beni uyarırcasına enerjimi çekiştirdi. Minnetle ona baktım, ardından hislerime sıkıca sarıldım. Raffaelenin hayali hafifçe titreşip yok oldu. Görünüşe göre yarattığım şeyi başka kimse görmemişti, belki de hiçbir şey yaratmamıştım. Derin bir nefes aldım. Raffaele burada değildi. Asla burada olmayacaktı, bu yüzden bunu düşünmem çok saçmaydı. Hançerlere dair düşünceleri kafamda bir kenara attım ve tekrar asilzadelere odaklandım. Violetta, Gece Kralına daha da yaklaştı, ona bir şeyler mırıldandı ve onunla birlikte güldü. Dikkatini dağıtmama yardım ediyordu.

Afsuni arkasına yaslandı ve dans ederken beni izledi. Yüzündeki ifade ilginçti. Asıl durumu bilmesem, hareketlerimin onu memnun ettiğini düşünürdüm. “Sarayda eğitilmiş,” diye mırıldandı ve bu kez bunu Gece Kralının işitemeyeceği kadar usulca söyledi.

Afsuninin, Violettanın yavaşça gücünü ondan oyarcasına aldığı, onu benim illüzyonlarıma karşı korunmasız hale getirdiği hakkında hiçbir fikri yoktu.

Çemberin etrafında dolandım. Dolanırken de sessizce Gece Kralının yakasına sahte bir elmas broş yanılsaması ördüm. Ardından gerçek broşun üzerini örterek onu görünmez hale getirdim. Merkezdeki çukurun etrafında ilk turumu atarken Afsuni, Gece Kralı nin kulağına bir şeyler fısıldadı. Daha sonra Gece Kralı nin alkış tuttuğunu gördüm.

Gülümsedim. Afsuni sahte broşu almıştı.

Gece Kralı şimdi bana bakıyordu. Raffaelenin, cazibesiyle büyülenen müşterilerine verdiği tepkiyi düşündüm. Gözlerimi yere çevirdim ve utangaç bir şekilde başımı yana eğdim.

Gece Kralı alkışladı. “Fevkalade!” dedi, ben tekrar yerime otururken. “Bu şehirde nerede yaşıyorsun, güzelim? Seni bir daha görmek isterim.”

Gece Kralının sesi tüylerimi diken diken etti ama ben sadece güldüm. “Henüz çok yeniyiz, efendim,” diye cevap verdim, konuyu değiştirerek. “Ve sizin hakkınızda pek az şey biliyoruz.” Bu sözlerim onu eğlendirdi. Elimi aradı ve beni kendine doğru çekti. “Ne bilmek istiyorsun?” diye mırıldandı. “Ben dünyadaki en zengin adamlardan biriyim. Değil miyim, dostum?” Afsuniye

bakmak üzere durdu.

Afsuni, kurnaz gülümsemesiyle gözlerini üzerimden ayırmıyordu. “Gece Kralı sıradan bir soylu değildir, tatlım,” dedi. Sözcüklerinde gizli bir meydan okuma ifadesi vardı. “Başkalarının sahip olmak için her şeylerini verebilecekleri bir servet ve kudretin üzerinde oturur.”

Afsuninin iltifatı üzerine Gece Kralı sırıttı. “Kenettra bizimle ticaret yapmayı sever. Onun yağma malları herkesten daha çok hoşumuza gider. Bunca güveni nasıl kazanıyorum biliyor musun?” Kolunu bana doladı ve kollarında amblemler bulunan askerleri başıyla işaret etti. “Sana nasıl olduğunu söyleyeyim. Dünyanın en amansız paralı askerleri hizmet etmek için her zaman en güçlüyü seçerler ve bu kez de *beni* seçtiler. Şehrim bu askerlerle dolup taşıyor. Bu yüzden, beni görmek istersen, hayatım, sadece sokaktan geçen birinin kulağına fısılda. Bana kadar ulaşacaktır. Ve ben de seni alması için birini gönderirim.”

Kudredi adamlar neden güzel bir yüz gördüklerinde bu kadar aptalca davranıyordu? Sessizce, tüm çemberin etrafına bir illüzyon örmeye başladım. Bu ilk bakışta hemen göze çarpmayan bir illüzyondu; bulanık fener ışığı ve boğuk alkış sesleri eşliğinde, şarapla kendinden geçmiş insanlara ait bir illüzyon. Gece Kralı gözlerini ovuşturdu, ardından bana gülümsedi. “Ah, güzelim,” dedi ağzında geveleyerek. “Bu gece içkiyi fazla kaçırmış gibiyim.” *Dünyanın en amansız paralı askerleri hizmet etmek için seni seçtiler*; dedi kafamdaki fısıltılar, *çünkü henüz benimle tanışmadılar.* Onu yanağından öpmek üzere eğildim. Bunu yaparken yakasına uzandım. Ardından gerçek elması çıkardım ve ipek elbisemin cebine koydum.

“Belki biraz dinlenmeniz gerekiyordur, lordum,” diye karşılık verdim, ayağa kalkarak.

Gece Kralının eli, herhangi bir ikazda bulunmaksızın ortaya çıkıverdi ve bileğimi kavradı. Olduğum yerde donup kaldım; etraftakiler de kıpırdamıyordu. Afsuni bile adamın hızı karşısında bir an durmuştu. Gece Kralı, sarhoşluğuna karşı koydu ve yüzündeki tebessümü katılaştırdı. “Ben söyleyene kadar buradan ayrılamazsın,” dedi. “Umarım askerlerim sana bu avludaki kuralları söylemiştir.”

Ateşin etrafındaki herkes gergin ifadelerle birbirine baktı. Ben Violettayla bakıştım. O da benim işaretimi görüp Gece Kralına doğru eğildi ve kulağına bir şeyler fısıldadı. Gece Kralı kaşlarını çatarak onu dinledi, ardından bir kahkaha

patlattı.

Diğer asilzadeler ona katılırken, omuzların gevşemeye başladığını görebiliyordum. Gece Kralı, bileğimi saran elini gevşetti, sonra ayağa kalktı. Violettayı yanma çekerken diğer kolunu da benim belime doladı. “İki maceraperest kardeş. Nereli olduğunuzu söylemiştiniz?” Birlikte çemberin dışına çıkıp avlu boyunca ilerlerken ardımdan geldi.

Hemen arkamızda, askerlerinden birkaçı birbirine baktı ve onlar da bizi takip etti. Afsuninin bakışları da üzerimizde kaldı ve bir an gözleri benimkilerle buluştu. Şaşkın ve meraklı görünüyordu.

Gece Kralının paralı askerlerinin nerede olabileceğini görmek için avluda etrafıma baktım. Bu askerler herkesin iddia ettiği gibi tehlikeliyse, bizi dikkatle izliyorlar demekti. Omzumun üzerinden son bir kez, kaçamak bir bakış atarken, Afsuni nin çemberden kaybolduğunu gördüm.

Bahçeleri geçip avlunun etrafını çevreleyen galerilerin birine girerken Gece Kralının etrafındaki o bulanık, şarap etkisine benzer illüzyonu sürdürdüm. Burada, kemerli geçitlerin gölgeleri her yanımızı kaplıyordu ve karanlık tarafından yutulmuştuk. Gece Kralı nı takip eden askerler bizi kısa bir mesafeden takip ediyor, bizi gözden kaçırmaksızın ona mahremiyet alanı tanıyorlardı.

Gece Kralı beni kendine doğru çekti, ardından galerilerden birinin sütununa dayadı. Ben de aynı anda enerjime uzandım, onu buldum ve iplikleri yakınıma doğru çektim. Dokumaya başladım.

Galeriyi aydınlatan ışıklar birer birer titreşti. Askerler afallayıp irkildiler. Sönen fenerlere baktılar. Ardından, içlerinden biri bize baktı ve Violettayla birlikte üzerimize bir görünmezlik örtüsü çekerken bağırdı. Gece Kralından uzaklaşarak kavrayışından kurtulduk.

Gece Kralı gözlerini açıp gittiğimizi görünce geriye doğru sendeledi.

Görünmezliğimin kusurlarını sakladığı için geceye sessizce teşekkürlerimi sundum. Dokumaya devam ettim.

“Muhafızlar!” diye bağırdı Gece Kralı, adamlarını eliyle yanına çağırarak. Adamları hemen yanına koştular. İlginç bir şekilde, galerinin gölgeleri arasından birkaç gölge daha ortaya çıktı. Bu adamlar normal muhafızlardan daha farklı

giyinmişlerdi; sıradan soylulara benziyorlardı, tek farkla, her birinin elinde birer hançer vardı. *Paralı askerler*; diye düşündüm.

“Nereye gittiler?” dedi biri soluklanarak, üzerimizden geçip giden bakışlarıyla etrafına bakarak. Violettayla kıpırdamadan, sütunlara elimizden geldiğince sıkı bir şekilde yaslanarak duruyorduk.

“Onları nasıl göremezsiniz?” diye çıkıştı Gece Kralı, kendi utancını unutmaya çalışarak. *“Bulun onları*.”

Beceriksizce koşuşan askerleri görünce gülümsedim. Dişlerimi sıktım ve Gece Kralına uzandım.

Gece Kralı nin bir anda soluğu kesildi. Yere baktı. Ardından bir çığlık attı, yere düştü ve sürünerek geriye doğru gidip bir duvara dayandı. Bacaklarını kırmızı, iğrenç görünümlü yaralardan oluşan bir öbek kaplarken sanki üzerine bir kova dolusu zehir dökülmüş gibi giysilerini yakıp geçti. Gece Kralı sürekli bağırıyordu. Etrafındaki adamları ve paralı askerler dehşet içinde ona bakıyorlardı. Kalabalığın tepesinde karanlık bir enerji dalgası asılı kaldı ve ben bu enerjiyi büyük bir açlıkla içip korkularının içimi kaplamasına ve beni güçlendirmesine izin verdim.

Gece Kralının çığlıkları salonda yankılanıyordu. Diğer izleyiciler de başına üşüşmüşlerdi. Bir an onların şoke olmuş yüzlerini gördüm; Merroutasm kudretli hâkimini bir duvarın dibine çökmüş, korkudan felç olmuş halde görmenin yarattığı şaşkınlığı. Güzel. Görsünler bakalım.

Biraz sonra bir hata yaptım. Askerlerden biri kazara geriye, tam üzerime doğru sendeledi ve beni bulunduğum yerden dışarı doğru itti. Bu ani darbe, dikkatimin yarattığım görünmezlik illüzyonundan başka yere yönelmesine neden oldu ve bir anda, yalnızca bir an Violettayla birlikte görünür hale geldik. Onlarca çift göz üzerimize dikildi.

Yerde duran Gece Kralı bizi gördü, dudakları hiddetle kıvrıldı. *“Siz”* dedi tükürürcesine ve önce bana, ardından kardeşime baktı.

Başımı kaldırıp üzerindeki illüzyonu kaldırdım. Kalbim, göğsümde hiddetle çarptı.

“Bir iblis. Kahrolası *malfettohs”* diye tısladı. “Hırsızlar, fahişeler...” Gece

Kralının sesi tehditkâr ve çirkin bir hal aldı. Violettaya döndü ve gözlerinde can alma arzusunu gördüm. Kardeşim bir adım geriledi ve Gece Kralı bana odaklandı. “Sizi parçalara ayırıp ana meydanda yakacağım.”

Diğerlerine baktım ve bakışlarımı paralı askerlere yönelttim. Buraya ilk geldiğimizde, Gece Kralı nı kendi adamları ve paralı askerleri önünde dehşete düşüreceğimi, böylece benim ne kadar

güçlü olduğumun farkına varacaklarını -ve bana hizmet etmeye geleceklerini- düşünmüştüm. *Kimseyi öldürmeyi düşünmemiştim.*

Fakat şimdi Gece Kralına bakarken kız kardeşime ve bana savurduğu tehditleri işitmiştim ve nefretin tüm gücünü kalbimde duyuyordum. Hedefim onun acımasız paralı askerlerini kazanmaksa -Kraliçe Giulietta ve Engizisyon için gerçek bir tehdit oluşturmaksa- belki de onu korkutmaktan fazlasını yapmam gerekiyordu.

“Yakalayın onu!” diye bağırdı muhafızlardan biri.

Onlara öfkeyle baktım. Gördükleri şeyden emin değildim ama bakışlarımdaki bir şeyler tereddüt etmelerine neden oldu. Kılıçları çekilmiş halde kıpırdamadan öylece havada durdu. “Beni göremiyorsanız,” dedim sakince, “nasıl yakalayabilirsiniz?”

Sonunda askerlerden biri üzerime atıldı. Ortadan kayboldum. Kafamdaki fısıltılar kaosa dönüştü. Violetta devam etmem için çığlık çığlığa bağırıyor fakat bulanık düşünceler uluyan bir rüzgâr misali hızla üzerime geliyorlardı. Dişlerimi sıkarak gücümü topladım. Etrafımızda bulunan insanların içindeki karanlığı, Gece Kralının öfkesini, askerlerin korkusunu arayarak uzandım, bunların beni güçlendirmesine izin verdim. En yakınımda duran askerin üzerine kırbaç misali bir illüzyon indirdim.

Asker sendeleyerek çığlık attı. Onun bakış açısına göre, şu anda oldukça yüksek ve derin bir uçurumun ucunda duruyordu.

Gece Kralına uzandım ve onun da etrafına bir illüzyon sardım.

“Ne yapıyorsun?” diye bağırdı Violetta. “Bu planımızın bir parçası de...”

Gece Kralı kılıcını çekti, Violettaya doğrultup ileri atıldı. Kılıç havayı yararken

tısladı ve doğruca kardeşimin boğazını hedef aldı.

Gece Kralı, kılıcının bir yanılsama olduğunu çok geç fark etti. Kılıcı bir anda toz duman ederek yok ettim. Bu sırada, beline bağlı gerçek kılıcı kapmıştım. Uzuvlarım kendi kendilerine hareket ediyordu; bir görünüp bir kayboldum. Zihnimdeki fısıltılar kükreyerek, içimi tıslamalarıyla doldurarak kapatıldıkları kafeslerden dışarı taşıyordu. Tam üzerime saldırırken kılıcı doğruca ona doğru kaldırdım.

Gece Kralı nin ağırlığı beni geriye itti. Kılıcın yumuşak eti parçalayışını hissettim. Kendi kılıcı içinden geçip giderken gargara yapar gibi bir çığlık attı.

Gözleri yuvalarından uğradı ve çevirdikleri kuzunun son anlarında çıkardığına benzer boğuk bir çığlık attı. Kanlar, üzerindeki narin ipek giysilerin üzerine saçıldı. Hemen kılıcı bıraktım ve Gece Kralı, iki elini de nafile bir çabayla üzerinden çekip çıkarabilmek için kılıcın kabzasına sıkıca kenetleyerek birkaç adım geriye doğru sendeledi. Kendi sonunun genç bir kızın ellerinden geldiğine inanamıyormuş gibi şaşkın bir halde bana baktı. Bir şeyler söylemeye çalıştı ama çok güçsüzdü. One doğru düştü, yan tarafı yere çarpıp kanı etrafında giderek genişleyen bir çember oluştururken hareketsiz kesildi.

Bir an herkes -Violetta, ben, askerler, paralı askerler- sadece olup bitenlere öylece baktık. *Öfkeni daha büyük şeyler için sakla*, demişti Violetta bana.

Küçük bir kızken, doğru şeyi yapabildiğim takdirde babamın beni seveceğine inanmak isterdim. Bunun için sürekli uğraşmıştım ama babam umursamamıştı. Babam öldükten sonra, Engizisyon Mihveri gelip beni tutuklamıştı. Onlara masum olduğumu söylemeye çalışmıştım ama onlar yine de beni zincirlemiş ve sürükleyerek, yakmak üzere kazığa götürmüşlerdi. Kendim gibi Genç Elitleri arayarak Hançer Cemiyetine katıldığımda, onlardan biri olmak için, onları memnun edebilmek için ve uyum sağlayabilmek için gücüm dahilindeki her şeyi yapmıştım. Onlara kalbimi açmıştım. Teren Santoronun, yeni arkadaşlarıma ihanet etmem için beni zorlayarak kurduğu tuzaktan kendimi kurtarmaya çalışmıştım. Hatalar yapmıştım, insanlara hem çok az, hem çok fazla güvenmiştim. Fakat tanrılar şahit ki çok uğraşmıştım. Elimdeki her şeyi vermiştim.

Her zaman elimden gelenin en iyisini yapmıştım ama yine de, bir şekilde, bu hiçbir zaman yeterli olmamıştı. Kimse yaptıklarımı umursamamıştı. Hep bana

sırt çevirmişlerdi.

Neden *ben* böyle olamıyordum? Neden *ben* kızının sevgisine aldırış etmeyen baba olamıyordum? Neden *ben* yalvaran kurbanlarının kazığa bağlanıp yakılışım seyretmekten zevk alan Baş Engizisyoncu olamıyordum? Neden *ben* yapayalnız, kaybolmuş bir genç kızın, önce arkadaşı olup ardından onu yanından uzaklaştıran kişi olamıyordum? Neden *ben* darbeyi ilk indiren kişi olamıyordum, düşmanlarımın bana saldırmayı düşünme fırsatını bile bulamayacakları kadar erkenden ve büyük bir gazapla onlara saldıran kişi olamıyordum?

İyi olmanın bu kadar *güzel* tarafı neydi?

Paralı askerlerden biri bana baktı. “Beyaz Kurt,” diye fısıldadı, sözcükleri dudaklarının arasından güçlükle çıkararak.

Askerin irileşmiş gözlerine baktım. Gücümü fark etmesi ve Elit ismimi bilmesi bir zamanlar beni korkuturdu; birileri burada olduğumu bilecek, birçok insan peşime düşecek diye korkardım. Ama korkmuyorum, hiç korkmuyordum. Varsın, bunu kimin yaptığını öğrensinler ve tüm bu söylentiler Kenettraya kadar gitsin.

“Onun sana verdiklerinden fazlasını verebilirim,” diye karşılık verdim, başımla Gece Kralının cesedini işaret ederek.

Tepemizden bir ıslık sesi geldi. Başımı kaldırıp baktığımda, Afsuninin duvarın tepesine tünemiş olduğunu gördüm. Afsuni kaşlarını çattı, ardından bize bir halat uzattı. Halat bana çarpmadan önce yüzümü korumayı son anda başardım.

“Bize yardım mı ediyorsun?” diye seslendi Violetta ona, duvarın yanından.

Afsuni duvarın kenarına bir şey koydu, ardından halatı onunla sıkıştırdı. “Yaptığım şey için *yardım* abartı bir sözcük olur,” dedi ve sonra tepede gözden kayboldu. Paralı askerlerden bazıları yaşadıkları trans halinden sıyrılıp silahlarını çıkararak saldırıya geçti. Onlara bildiğim tek şekilde karşılık verdim. Üzerimize görünmezlik örtüsünü attım, ardından halatı kavradım. Violetta da halatı yakalamıştı. Bunu yapar yapmaz, halat bizi havaya kaldırdı. Paralı askerler hemen altımızda dururken biz duvarın üzerine doğru uçup kendimizi yukarı çektik. Duvara önce Violetta çıktı ve benim de diğer tarafa geçmeme yardım etti. Birlikte aşağı atlayıp birkaç kere takla attıktan sonra sendeleyerek ayağa kalktık.

Konaktan çıktığımızda daha çok asker peşimizden geldi. Aniden yitirdiğim enerjinin bitkinliğini hissettim ve üzerimizdeki görünmezlik örtüsü arada titreşip kaybolarak bizi gözler önüne serdi. Bir ok omzumun üzerinden ıslık çalarak geçti ve giysimin kolunda bir çentik açtı. En yakın ara sokağın gölgelerine doğru koşuyorduk fakat askerler peşimizden geliyordu. Yolumuzu keseceklerdi.

Bir anda arkamızda bir illüzyon belirdi; sanki gerçek bir şeymiş gibi kaskatı, tuğla bir duvardı. Askerler şaşkın çığlıklar attılar. Violetta korkarak önce arkasına, sonra kendi kendisine baktı. Görünmez haldeydik. Afsuni yukarıdan yine bize ıslık çaldı. *Beni taklit ediyor*; diye düşündüm farkına varınca. *Ve bizi koruyor.*

Daracık sokakların oluşturduğu labirentlerde koşarken Afsuni ardımızda seri illüzyonlar yaratmaya, sesler çok uzaktan gelmeye başlayana dek askerleri yavaşlatmaya devam etti. Duman ve baharat çuvallarıyla dolu koridorlardan hızla geçtik, tüccarların seslerinin etrafımızda upuzun, tek bir notaya dönüşmesini dinledik. Görünmez biçimlerimiz kendilerine çarptığında insanlar şaşırıyordu. Uzunca bir süre boyunca koştuk, sonunda başlarımızın üzerinde asılan nemli giysiler haricinde hiçbir şeyin bulunmadığı daracık pazar alanlarından sakin bir sokağa döndük.

Afsuni hiçbir yerde görünmüyordu. Dizlerimi çeneme çekerek yaslandığım duvarda aşağı doğru kaydım. Başımı ellerime eğdim. Violetta da aynısını yaptı. Alınlarımızda boncuk boncuk terler oluşmuştu ve seri bir şekilde soluk alıp veriyorduk. Titrememe engel olamıyordum. Ölümden hemen önce gelen dehşet hissi, hissedebildiğim en yoğun enerji dalgalarından biriydi ve Gece Kralının ölümünün enerjisi bana şimdi ulaşıyordu. Bir şeylere, herhangi bir şeye saldırmak istiyordum ama kendimi tuttum ve soluk alıp verişlerimi düzenledim. *Sakin ol.* Yapabildiğim tek şey Gece Kralının şaşkın ifadesini, etrafında biriken kanları gözümün önüne getirmekti. Bu sahne zihnimde tekrar tekrar oynadı. Düşüncelerim bulanıktı.

Violetta saçlarıma dokundu. Tereddütle gücümü çekiştirdi, arzu edersem benden almak için izin istiyordu. Başımı iki yana salladım. Hayır, buna alışmak zorundaydım.

“Söz vermiştin,” dedi bana.

Şaşkınlıkla başımı kaldırıp ona baktım. Violetta gözlerini kısmıştı, içinde

kabaran bir öfke dalgası gördüm. “Ben sözümden dönmedim,” diye cevap verdim.

Violetta elini omzumdan çekti ve çenesini öylesine sıktı ki bir an kırılacağını sandım. “Kimseyi öldürmeyeceğini söylemiştin. Sadece onları korkutup güçlerimizi göstereceğini söylemiştin.” “Ben *senin* kimseyi öldürmeyeceğini söylemiştim,” diye çıkıştım ona, alnımdaki terleri silerek.

“Bunu yapmak zorunda değildin.” Violettanın sesi tizleşti. “Şimdi Merroutas’ın her yanında peşimize düşecekler. Tüm limanları kapayacaklar, bundan eminim. Buradan nasıl ayrılacağız? Neden yapıyorsun bunu?”

“Gece Kralının sadece gözünü korkutup broşunu çalsaydık peşimize düşmeyecekler miydi sanıyorsun? Her şey sona erdikten sonra paralı askerlerinin bana nasıl baktığını gördün mü?” Violetta solgun görünüyordu. “Bizi bulacaklar ve bunun için öldürecekler.”

“Hepsi değil. Bazıları yaptığımız şeyden etkilenip bize katılacak.”

“Bu daha farklı bir şekilde yapılabilirdi.”

Ona öfkeyle baktım. “Tamam. Gelecek sefere onlara çok nazik bir şekilde sorarsın. Merak etme. Yine de *senin* ellerini kana bulaman gerekmeyecek.”

Meydandan gelen ışık arkasından vuran karanlık bir siluet ara sokağa girerken konuşmamız yarıda kesildi. Gölge bize yaklaşırken yarıya indirilmiş peçesinin ardından bize bakan kedi gözleri anımsadım. Topuz yaptığı saç örgüleri tepesinde toplanmıştı. “Geri geldin,” diye fısıldadım.

Afsuni bana doğru eğildi. “Pekâlâ,” diye başladı söze. Peçe sesinin boğuk çıkmasına neden oluyordu. *“Neden yaptın bunu?”*

“Çünkü bize kılıcıyla saldırıyordu.”

“Ama...” diye kekeledi Afsuni. “Gayet *iyi* gidiyordun, ikiniz de kaçabilirdiniz. Cinayet haricinde diğer seçenek buydu. Bunu da bir ara düşünmelisin çünkü çok işe yarıyor.”

“Elmas broşu aldığından emin misin bari?” diye sordum. Afsuni bize kibirli bir şekilde gülümsemeden önce Violettaya başımla işaret edince kız kardeşim ipek

giysisinin içinden gerçek elmas broşu çıkardı.

Afsuni gözlerini kırpıştırdı. Ardından ceplerini karıştırarak bir yerlere sakladığını düşündüğü sahte broşu aradı. Beklendiği üzere elleri cebinden bomboş çıktı. Çabucak bize baktı. Sessiz bir an geçti.

“Biz kazandık,” dedim, ona broşu göstererek. Olanlar nedeniyle ellerim hâlâ titriyordu ama onun bunu fark etmemesini umuyordum.

“Bana tüm güçlerinizden bahsetmemişsiniz,” dedi. Tekrar Violettaya bakınca onun uzanıp kardeşimin gücünü taklit etmeye çalıştığını tahmin ettim. Violetta gücünü ondan çekerken Afsuninin gözleri irileşti. *Yapamıyor*; diye düşündüm. “Gücümü benden aldın,” diye fısıldadı. Bakışları tekrar bana döndü. “Dansın sırasında illüzyonlarını fark etmeyişime şaşmamalı. Beni oyuna getirdiniz.”

“Sadece bir an için,” diye itiraf etti Violetta. “Gücünü uzun süre elimde tutamam.”

Afsuninin deliye dönmesini ya da en azından kızmasını bekledim. Bunun yerine gözbebekleri yuvarlak halini aldı ve

yüzündeki peçenin ardında ufacık bir gülümseme oynaştı. “Beni oyuna getirdiniz,” dedi yine.

Sessiz kaldım. Bunca olayın tam ortasında her şey apaçık ortadaydık. Üçümüz buradayken, bedenim takatsiz ve bitkin düşmüşken olup bitenleri hatırlamakta güçlük çekiyordum. Dante ve Enzonun ölümünün ardından duyduğum sersemlik hissi yine üzerime çöküyordu. Gözümü kapadım ve Gece Kralının zemine yayılan kanını düşünmemeye çalışarak duvara yaslandım. Dikkatli olmadığım takdirde Gece Kralının, hiddetle kıvrılmış yüzü hâlâ bana dönük haldeki illüzyonunu buraya çağırabilirdim.

Bir süre sonra Afsuni kollarını kavuşturdu. “Gece Kralı on-yıllardır buraya hükmediyordu. Yaptığınız şeyin gerçek önemini kavradığınızı sanmıyorum.” Durdu ve bize daha dikkatli bakmak için peçesini kaldırdı. “Belki de kavramışsınızdır. Sabaha dek Merroutas’taki herkes ismini işitmiş olacak. Hepsi de merak edecek ve birbirlerine Beyaz Kurt ismini fısıldayacaklar. Senden korkacaklar.” Afsuni başını yine iki yana salladı ve bu kez bunu hayranlıkla yaptı. “Kendine paralı askerlerden oluşan bir ordu kazanmış olabilirsin.”

Kalbim deli gibi çarpmaya başladı. Yaptığım şey için Afsuni bana tiksintiyle bakmıyordu. Acıma ifadesiyle ya da ihtiyatla da bakmıyordu. *Hayranlıkla bakıyor. Bir adamı öldürdükten sonra.* Kendimi nasıl hissedeceğimi bilemiyordum. Dehşet? Gurur? Violetta elmas broşu ona verdi. “Al. Bunu isteyen şendin.” Afsuni saygı dolu bir ifadeyle broşu elinde çevirdi.

“Neden bize yardım etmek için geri geldin?” diye sordum. “Yoksa bu...” Düşündüğüm şeyi ilk önce ondan işitmeden dile getirmedim.

Afsuni duvara yaslandı ve peçesini aşağı çekti. Bize alayla baktı. “Her zaman gücünü taklit edebileceğim kadar yakınımda olman halinde ünüme ne kadar daha ün katabileceğimi biliyor musun? Oradan oraya birlikte gidersek neler yapabileceğimi biliyor musun? Ve kız kardeşinin, Elitlerden güçlerini alabilme yeteneği?” Afsuni merakla Violettaya baktı ve kardeşim onun bakışlarından rahatsız olarak hafifçe öksürdü. “Çok enteresan,” diye mırıldandı. “Gerçekten de çok enteresan.”

Orada öylece durup dinliyordum, hâlâ bir sis perdesinin ardında kaybolmuştum. Onun nelerle uyumlu olduğunu merak edip durdum. Hırs. Açgözlülük. Belki de tıpkı benim gibi kötülük dolu şeyler. Bir kez daha, ne düşündüğünü merak ederken buldum kendimi.

Bir kralı öldürebiliyorsan, belki Engizisyon dan da intikamını alabilirsin.

“Bize katılacak mısın?” diye sordum.

Afsuni yüzümü inceledi. Ardından elini bana uzattı.

Raffaele Laurent Bessette

affaele atıyla Kraliçe Maeve'in ardından Estenzia kapılanlarından içeri girdi. Yanlarında, kraliçenin üç erkek kardeşi .

vardı, iki kardeşi, Augustine ve Kester, atlarıyla onun yanında ilerliyorlardı. Kester bir Elit'ti fakat Raffaele henüz onun güçlerini sergilediğini görmemişti. Esrarengiz bir enerjiye sahip prens Tristan üçüncü erkek kardeş olarak en küçükleriydi. Maeve'in beyaz kaplanı, atının önünde sessizce ilerliyordu.

Raffaele başını dimdik tuttu ve gözlerini sabit bir şekilde önüne dikti. Uzun, mavi bir pelerin peşinden sürükleniyor, atının sağrılarından aşağı uzanıyordu. Altın prangalar bileklerini ve boynunu süslüyordu. Engizisyoncular, Maeve ve yoldaşları için geniş bir yolu çitle ayırmışlardı, insanlar kraliçeyi görmek için kalabalıklar halinde toplanmıştı. Hepsi de onu başıyla selamlıyordu fakat Engizisyoncular yolun kenarında sıralandıkları için *malfetto* kraliçeyi alkışlamak ya da ona tezahürat etmekten fazlasıyla korkuyormuş gibi görünüyorlardı, insanlar başlarını kaldırmaya cesaret ettiklerinde, kraliçenin devasa beyaz kedisine korkuyla karışık bir merakla bakıyorlardı.

Afsuni duvara yaslandı ve peçesini aşağı çekti. Bize alayla baktı. "Her zaman gücünü taklit edebileceğim kadar yakınımda olman halinde ünüme ne kadar daha ün katabileceği m i biliyor musun? Oradan oraya birlikte gidersek neler yapabileceğimi biliyor musun? Ve kız kardeşinin, Elitlerden güçlerini alabilme yeteneği?" Afsuni merakla Violettaya baktı ve kardeşim onun bakışlarından rahatsız olarak hafifçe öksürdü. "Çok enteresan," diye mırıldandı. "Gerçekten de çok enteresan."

Orada öylece durup dinliyordum, hâlâ bir sis perdesinin ardında kaybolmuştum. Onun nelerle uyumlu olduğunu merak edip durdum. Hırs. Açgözlülük. Belki de tıpkı benim gibi kötülük dolu şeyler. Bir kez daha, ne düşündüğünü merak ederken buldum kendimi.

Bir kralı öldürebiliyorsan, belki Engizisyon dan da intikamını alabilirsin.

"Bize katılacak mısın?" diye sordum.

Afsuni yüzümü inceledi. Ardından elini bana uzattı.

Raffaele Laurent Bessette

affaele atıyla Kraliçe Maeve'in ardından Estenzia kapılanlarından içeri girdi. Yanlarında, kraliçenin üç erkek kardeşi vardı. İki kardeşi, Augustine ve Kester, atlarıyla onun yanında ilerliyorlardı. Kester bir Elit'ti fakat Raffaele henüz onun güçlerini sergilediğini görmemişti. Esrarengiz bir enerjiye sahip prens Tristan üçüncü erkek kardeş olarak en küçükleriydi. Maeve'in beyaz kaplanı, atının önünde sessizce ilerliyordu.

Raffaele başını dimdik tuttu ve gözlerini sabit bir şekilde önüne dikti. Uzun, mavi bir pelerin peşinden sürükleniyor, atının sağrılarından aşağı uzanıyordu. Altın prangalar bileklerini ve boynunu süslüyordu. Engizisyoncular, Maeve ve yoldaşları için geniş bir yolu çitle ayırmışlardı. İnsanlar kraliçeyi görmek için kalabalıklar halinde toplanmıştı. Hepsi de onu başıyla selamlıyordu fakat Engizisyoncular yolun kenarında sıralandıkları için *malfetto* kraliçeyi alkışlamak ya da ona tezahürat etmekten fazlasıyla korkuyormuş gibi görünüyorlardı. İnsanlar başlarını kaldırmaya cesaret ettiklerinde, kraliçenin devasa beyaz kedisine korkuyla karışık bir merakla bakıyorlardı.

Raffaele, Tristan'ın sırtına baktı. Denizde seyahat ettikleri iki hafta boyunca genç prens tek bir kelime bile etmemişti. Şimdi bile, Maeve onun kulağına bir şeyler mırıldanmak üzere eğildiğinde sessizdi. Prensin enerjisi tuhaf, karanlık bir şekilde titreşti. Bu Raffaelenin dikkatini dağıttı. Aklından çıkarmak için kafasını iki yana salladı.

Prens hayatta, diye hatırlattı Raffaele kendi kendine. Sahip olduğu tuhaf enerji endişe edilecek bir şey değildi. Enzo da yaşayabilirdi. *İstediğim bu değil mi?*

Kafile sonunda Estenzia'nın geniş ana meydanına, doğruca sarayın önüne ulaştı. Meydan bugün, brandaları rüzgârda uçuşan bir dizi beyaz çadırla süslenmişti ve her çadırın üzerinde Kenettra ve Beldain bayrakları yan yana dalgalanıyordu. Kraliçe Giulietta en büyük çadırın altında geçici kurulmuş tahtında, büyük ve süslü oymaları olan bir sandalyede oturuyordu. Karşısındaki çadırda ikinci boş taht duruyordu. Bu, Maeve için ayrılmıştı. İki kraliçenin arasında, iki sıra Engizisyoncu'nun gözcülük ettiği geniş bir kaldırım uzanıyordu.

Raffaele nin bakışları, Giuliettanın yanında duran Baş En-gizisyoncu'ya çevrildi. Teren. O da Raffaeleye baktı. Raffaele onun kendisini hatırladığını biliyordu.

Kafile çadırlara ulaşana dek ilerlediler. Teren onlara yaklaştı. Uçuk renkli gözleri

Raffaeleye kayarak bir süre onun üzerine kaldı. Raffaele de ona bakmak için kendini zorladı. Teren onu gördüğüne şaşırmış gibiydi. Beldain Kraliçesi burada olmasaydı Baş Engizisyoncu muhtemelen onu öldürürdü. Ancak Teren bunu yapmak yerine Maeve'in atının önünde durdu. Elini uzattı. Beyaz kaplan hemen yanında homurdandı fakat ondan uzak durdu.

"Majesteleri," dedi. "Yardım ister misiniz?"

Maeve ona soğuk bir şekilde baktı. Siyah ve altın rengi saç örgüleri başının ortasında toplanmıştı, sırtından küçük saç tutamları sarkıyordu. Altın rengi şeritler yüzünü süslüyordu. Tek bir rahat hareketle atından aşağı atladı ve Teren m yanından geçip gitti. Raffaele ve diğerleri atlarından inerken, uzun adımlarla Giuliettanın çadırına doğru ilerledi.

"Majesteleri," diye seslendi Maeve, Giulietta'ya. Elini, kalçasındaki kılıcın kabzasına koydu. Başıyla kraliçeyi selamlamadı.

Meydanda bir sessizlik oldu. Ardından Giulietta gülümsedi ve kollarını açtı. "Majesteleri," diye cevap verdi Giulietta. "Ke-nettraya hoş geldiniz. Lütfen rahatınıza bakın."

Bu sözler üzerine, kalabalık nihayet alkışlamaya başladı. Raffaele onlara baktığında, birçoğunun Kenettra bayrakları salladığını gördü. Giuliettanın tebessümü silinmedi ancak bu soğuk bir tebessümdü. Raffaele onun yüzünü incelerken yanında Enzoyu hayal etti. Kraliçeyle Enzonun birbirlerine ne kadar benzediklerini düşününce ürperdi; biri diğerinin daha narin haliydi, ikisi de oldukça hırslıydı.

Maeve, Giuliettanın selamını kabul edercesine başını eğdi, ardından kendi tahtındaki yerini almak üzere döndü. Kardeşleri yanındaki sandalyelere yerleştiler, Raffaele ise kraliçenin yanında ayakta durdu. Kollarını kavuşturunca bileklerindeki altın prangalar birbirlerine çarptı.

"Beldain kraliyet ailesinden birini burada ağırlayalı uzun zaman oldu," dedi Giulietta aralarındaki mesafeden ona. Raffaele bu mesafenin, iki genç hükümdarın da kendilerini güvende hissedebilecekleri kadar uzak olduğunu fark etti.

"Beldain *Kraliçesi*diye düzeltti Maeve onu, hırçın gülümsemesiyle. "Sizi tebrik etmeye geldim." Başını eğdi.

“Teşekkürler,” diye karşılık verdi Giulietta. Terene başıyla işaret etti, o da adamlarına dönerek ıslık çaldı. “Şerefinize büyük bir şölen vereceğiz. Size bir hediyem var.”

Teren, Engizisyoncularına elini salladı. Raffaele onların, iki kraliçenin çadırının arasındaki boşluktan bir şey çıkardığını gördü. Bu bir attı; çok güzel, iri, kuvvetli adaleleri, parlak postu ve beyaz yeleleri olan bir at. Tüy gibi incecik siyah kıllar bacaklarının alt kısımlarını süslüyordu. Engizisyoncular onu dışarı, meydana çıkarırken at başını şiddetle salladı.

Teren atı ona gösterirken, Maeve’e neşeyle gülümsedi. “Muhteşem bir Güneşdiyar aygırı,” diye açıkladı. “Kraliçemiz tarafından siz Majestelerine cömertçe takdim edilen, ulusumuzun güzelliğinin örneklerinden yalnızca biri.”

“Eşimin en sevdiği attı,” diye ekledi Giulietta onun sözlerine. Raffaele dikkatle dinliyordu. Bu, üstü kapalı bir hakaretti; Maevem büyük ihtimalle Giulietta tarafından katledildiğini bildiği, ölmüş bir krala ait, elden düşme bir hediye. Maeve m iki yanında, Augustine ve Kester birbirlerine kasvetli bir ifadeyle baktılar. Fakat Maeve gözlerini attan ayırmıyordu. “Güzel bir hayvan,” diye karşılık verdi. “Teşekkürler.”

Daha sonra ileri çıkması için Raffaele ye başıyla işaret etti. *Korkma*, dedi Raffaele kendine. Yavaşça çadırın basamaklarından indi, sonunda iki çadırın arasında, tam orta noktada durdu. Teren kılıcını çekti. Diğer Engizisyoncular da onun gibi yaptılar.

“Ben de size bir hediye getirdim,” dedi Maeve.

Sessizlik. Hiçbir ses işitilmiyordu. Raffaele Giuliettaya odaklandı, upuzun kirpikleri yanaklarına sürünüyordu, biraz sonra zarif bir şekilde diz çöktü. Mavi pelerini bir çember halinde etrafında toplandı. Raffaele başını eğdi ve Giuliettanın boynunda parlayan altın prangayı görebilmesi için parlak saçlarını tek omzuna doğru attı.

“Bu *malfettoyu* tanıyorum” dedi Giulietta, buz gibi sesiyle. “Hakkında çok dedikodu yapılan, hain kardeşimin arkadaşı olan bir Hançerdi.”

“Bir zamanlar ülkenizdeki en namlı eşlikçilerden biriymiş,” diye karşılık verdi Maeve. “Kendisi benim ülkemde saklanırken bulundu.”

Giulietta yüzünde apaçık bir kuşku ifadesiyle ona baktı. Raffaele sessizce bekledi. “İlk görüşmemize yalanlarla başlamadığınızı umarım,” dedi. “Beldain halkı *malfetto* lan sever, biz sevmeyiz. Neden bir *malfetto* yu bana esir olarak geri veresiniz?” “Yalan söylediğimi mi düşünüyorsunuz?” dedi Maeve sakin sesiyle.

“Beni ahmak yerine koyuyor olabileceğini düşünüyorum, evet.” “Beldain’liler, sizin onları adlandırdığınız şekliyle *malfettohr* rınızın, tanrıların kendi elleriyle işaretledikleri ve kendi güçleriyle kutsadıkları çocukları olduklarına inanıyorlar. Ama ben sizin, Hançerleri avladığınızı biliyorum,” dedi Maeve. “Liderlerini aramızda bulduğumuzda onu size geri getirmek istedik. Sizin için yaptığım fedakârlığı bilin, sizin geleneklerinize karşı bizim geleneklerimiz, hepsi müşterek barış ve refahımız için.”

Raffaele Maeve m sakin tavrı karşısında hayrete düşerek bekledi.

“Size zarar verebilecek güçleri yok,” diye devam etti Maeve. “Nefret ettiğiniz bir cemiyetin lideri ama burada yalnız. Savunmasız bir delikanlıdan sırf işaretli olduğu için korkuyor musunuz Giulietta?”

Kalabalık arasından mırıltılar yükseldi. Raffaele başını kaldırmadı fakat gözucuyla Terenin dudaklarının hiddetle büzüştüğünü görebiliyordu. Giulietta, Maeve’in sözlerine tepki vermiş gibi görünmüyordu. Raffaele ona bakmak üzere bakışlarını kaldırdığında, kraliçeyi de kendisine bakarken buldu. Kraliçe ona hayranlıkla baktı ve ondan kendisine doğru gelen ufak tefek beğeni dalgalarını hissetti.

Maeve işitilebilir bir şekilde iç geçirdi. “Buraya düşmanınız olarak gelmedim, Majesteleri,” dedi Giulietta’ya. “Annem öldü ve ben de yas tutarak tahtta onun yerini aldım, ikimiz de yeni hükümdarlarız. Uluslarımızın yüzyıllardır savaştıklarını biliyorum ama ben artık bu durumdan bıktım. Bu savaşlardan ne kadar az şey geçti elimize. Ve kanlı humma Kenettrayı derinden yaraladı.” Maeve öne doğru eğildi. “Buraya geldim çünkü ikimizin de yararlanabileceği bir ilişki geliştirmek istiyorum. Giulietta, gelin uluslarımızı nasıl birbirine yaklaştırabileceğimizi konuşalım. Refah düzeyini tekrar nasıl yükseltebileceğimizi konuşalım. Bana getirdiğiniz güzel hediye için de size minnettarım.” Başıyla atı işaret etti. “Ve umarım siz de benim hediyemi kuşkulanacak bir şey olarak değil de iyi niyetimin bir göstergesi olarak görürsünüz.” Raffaele’yi işaret etti. “Karşılığında, şayet bu *malfettoy*u

yargılamayı tercih ederseniz sizden naçizane olarak onu mahkemede yargılama nezaketini göstermenizi ve kendisine adil bir ceza vermenizi rica ettim. Ya da onu affedebilirsiniz, Majesteleri.” Kalabalıktan daha çok mırıldanma sesi yükseldi. Raffaele böylesi iyi bir yalan karşısında şaşkına döndü. Maeve’in, kendi sevdikleri *malfettohsm* kaybı nedeniyle acı çeken ailelerin önünde yaptığı açıklama onu şaşırtmıştı.

Teren, Maevee küçümseyerek baktı. “Kraliçemizden, bir iblisin iğrenç köpeğine saygı duymasını isteyemezsiniz.”

Maeve m yanındaki Kester elini kılıcının kabzasına attı. Elit enerjisi hareketlendi. Raffaelenin dikkati önce ona, ardından belli belirsiz hareket eden Tristana kaydı. Genç prensi ilk kez kaşlarını çatarken görüyordu ve yüz ifadesindeki bir şeyler onu tepeden tırnağa ürpertti. Maeve, Tristanı Ölüler Diyarından geri getirmenin, onun gücünü on misli artırdığını söylemişti. Raffaele ilk kez buna inanıyordu. Maeve elini güçlükle algılanacak bir şekilde salladı ve Tristan geri çekildi.

Teren sözlerine devam etmek istermiş gibi görünüyordu fakat Giulietta başını bir kez sallayarak onu durdurdu. Raffaele bu durumu -aralarındaki bir anlık anlaşmazlığı- fark etti. Bu sahneyi zihninin bir köşesine sakladı.

Sonunda Giulietta Maevee hitap ederek konuştu. “Size hiçbir şeyin sözünü vermem. Ama ricanızı düşüneceğim.”

Ani bir hareketlenme Raffaelenin dikkatini dağıttı. Bu, Giuliettanın yanından ayrılarak kendisine doğru hızla gelen Terendi. Karanlık, öfke dolu bir enerji düğümü Engizisyoncunun göğsünde dalgalanıyordu. Raffaele gerildi. Teren’in hemen arkasında, Giulietta onu duygusuz gözlerle izliyordu. *Terene hareket etmesini söylemedi,* diye düşündü Raffaele. *Kraliçenin izni olmadan mı harekete geçti?*

Teren, Raffaelenin birkaç adım ötesinde durdu. Maevee gülümsedi. “Majesteleri, Beldain’in, hummadan kurtulan bu işaretli kimseleri kutsal saydığını söylüyorsunuz.” Tüm kalabalığın kendisini duyabilmesi için etrafında döndü. “Beldain kraliçesini ülkemizde görmek bizim için bir ayrıcalık ve sizi burada ağırlamak bizi çok heyecanlandırıyor. Fakat Kenettrada farklı geleneklerimiz vardır.”

“Üstat Santoro.” Giuliettanın sesi fazla yüksek çıkmıyordu fakat Raffaele bu

sesin sahip olduğu ikaz edici tonu duydu. *Bunu bağırarak söylemek istemiyor çünkü Engizisyon üzerinde kontrol sahibi değilmiş gibi görünmek istemiyor.* Teren onu duymazdan geldi. “Kenettra’da,” diye devam etti Teren yüksek sesle, “hediye olsun ya da olmasın, bir *malfetto* Estenziaya ayak basamaz.”

Güzel, diye düşündü Raffaele. Özellikle Tereni öfkelendirmek için hediye olarak Raffaele yi seçmişlerdi. *Beni ilk önce kendisinin yakalayamamış olmasına mı yoksa kraliçesinin kendisi yerine bana bakmasına mı kızıyor?*

“Kenettrada,” dedi Teren, “hükümdara karşı hıyanet suçu işleyen bir *malfetto* mutlak surette infaz edilir. Engizisyonum, bu suçluyu bana getirdiğiniz için siz Majestelerine minnettar, böylece biz de münasip cezayı uygulayabileceğiz.”

“Üstat Santoro.” Bu kez Giuliettanın sesi şiddetli bir kırbaç sesi gibi çıkmıştı. Teren sonunda onunla yüzleşmek üzere döndü ve kraliçe ona gözlerini kısarak baktı. Ağzı dümdüz bir çizgi halini aldı. “Yeterli.”

Kalabalık huzursuzca kımıldanmaya başlarken kraliçe elini kaldırıp onları susturdu. “Geçmişimizde yeterince kan akıtıldı,” dedi. “Bugün akıtılmasın.”

Teren ağzını açtı, ardından çabucak kapadı. Başıyla Giuliettayı selamladı, Raffaeleye son bir kez ifadesiz bir bakış attı ve hızla Giuliettanın çadırına girdi. Giulietta ona bakmadı. Engizisyoncular Raffaele yi kollarından yakalarken Giulietta ona yaklaştı.

“Her zaman yerinize Baş Engizisyoncunun konuşmasına mı izin verirsiniz, Kenettra Kraliçesi?” diye sordu Maeve alçak bir sesle.

“Hediyenizi kurtarmak için araya girer miydiniz, Beldain Kraliçesi?" diye karşılık verdi Giulietta, dudaklarının kenarlarında ufacık bir tebessüm oynaştı. Sesinde bir soğukluk, bir meydan okuma vardı ve birden, yalnızca birkaç dakika önce zikredilen nazik sözcükler boşa gidecekmiş gibi görünüyordu.

Sonra Giulietta başını iki yana salladı. “Baş Engizisyoncunun hareketlerini affedin,” dedi sonunda yüksek ve berrak bir sesle. “Yalnızca ülkesini şiddetle savunuyor, hepsi bu.”

Maeve ayağa kalkarken Raffaele ona baktı. Maeve Giulietta’ya veda edercesine başını salladı ve yeni atının dizginlerini aldı. Kalabalık gidişini izlerken atını yol boyunca, Estenzia sarayına doğru sürdü.

Giulietta Raffaele’yi bir süre daha inceledi. Hemen yanında Teren, onun Raffaele’nin yüz hatlarına hayranlıkla bakışını fark etti. Kaşlarını çattı.

Raffaele ne düşüneceğini bilmiyordu. Daha önce kraliçe ve Teren arasında böyle bir anlaşmazlık olduğunu duymamıştı. Dahası, Giuliettanın *malfetto'hsz* karşı tavırları, Enzo’nun ölmesini istediği zamanlardan bu yana değişmiş gibiydi. Artık tahta geçtiği için, *malfettohx2i* karşı verdiği sözde savaştan vazgeçmiş olabilir miydi? Yoksa tüm bunlar, hem Teren in desteğini güvenceye almak hem de kardeşinden kurtulmak için tasarladığı planın parçaları mıydı? Raffaele merak ederek onun enerjisini inceledi. *Giulietta, kendisine karşı geldiği için Tereni cezalandıracak mı?*

Giulietta sonunda ayağa kalktı. Engizisyon ona eşlik etmek üzere bir araya toplandı. Basamaklardan indi, Raffaele nin önünde durdu ve etrafında bir tur attı. Raffaelenin göz hizasına gelmek için diz çöktü. “Kalk, eşlikçi,” diye mırıldandı, çenesini kaldırarak. Kraliçenin teması sert, hatta oldukça haşindi. Raffaele ürperdi ve kendisine söyleneni yaptı.

“Gel,” diye emretti kraliçe. Ardından saraya gitmek üzere arkasını döndü.

Whitham Amca, çabuk kalk!

Whitham Amca, o kafanı kesecek. Merdivenlerin altına gir, bir yere saklan, Whitham Amca, o öldürmek istiyor seni.

■***'ÜÛhitham zAmca ve arby ^ay aleti^ bir çocuk şarkısı***

Adelina Amouteru

' rtesi sabah kendimi oldukça tuhaf hissederek Küçük Ha-*1* marnlarda uyandım.

Bir süre hareketsiz yattım. Duyduğum şey tam *acı* değildi. Bunun yerine, etrafımı saran havada, her şeyin puslu görünmesine neden olan hafif bir basınç vardı. Gözümü kapayıp bekledim. Belki de yalnızca başım dönüyordu. Yaralarından kanlar akan kralların kâbuslarıyla gece boyunca iyi uyuyamamıştım ve çok yorgundum. Belki de sebep havadaki nemdi; tavandaki deliklere baktığımda gökyüzü bulanık görünüyordu, bulutlar koyu griydi. Kafamın içindeki fısıltılar tekrar kıpırdanmaya, capcanlı rüyalarla geçen bir gecenin sonrasında her zaman oldukları gibi hareketlenmeye başladılar. Bana ne söylediklerini anlamaya çalıştım fakat bugün fısıltılar anlaşılmazdı.

Gözümü tekrar açtığımda o his ortadan kaybolmuştu. Fısıltılar sessizleşti ve doğrulup oturdum. Yanımda yatan Violetta hâlâ uyuyor, göğsü sabit bir ritimde inip kalkıyordu. Afsuni görünürlerde yoktu.

Bir an öylece oturup sessizliğin ve hamam harabelerinin serin havasının tadını çıkardım.

Birkaç dakika sonra tepemizdeki yapraklar hışırdamaya başladı ve tavandaki deliklerin ardında bir figür belirerek ışığın bir kısmının içeri girişini engelledi.

“Sizi Merroutas’tan çıkarmamız gerek,” diye seslendi Afsuni, aşağı atlarken. Onun sesini duyan Violetta uyandı. Hafifçe kalkarak dirsekleri üzerinde doğruldu. Afsuninin bir toz bulutuyla mermer zemine inene dek seri bir şekilde bir kirişten diğerine sıçrayışını hayranlıkla izledim. Saçları ve yüzü, yağmurdan ıslanmış bir örtüyle gizlenmişti. “Bu şehirde nasıl bir karmaşa çıkardığınızı biliyor musunuz?”

Bunları söylerken durumdan pek rahatsızmış gibi bir hali yoktu. “Neler oldu?” diye sordum.

Afsuni sadece sırıttı ve başını sallayarak saçlarındaki suları etrafa sıçrattı. *“Harika* bir karmaşa çıktı, olan şey bu,” dedi. “Beyaz Kurt ismi herkesin dilinde ve Gece Kralının sarayında olanlara ait söylentiler büyük bir hızla yayılmış. Herkes onu öldürmeyi başaranın kim olduğunu bilmek istiyor.” Kısacık bir an tereddüt etti. “Bu hiç de fena bir başlangıç sayılmaz, tatlım, ancak şu an bu adadaki en çok aranan kişi olduğun düşünülürse, buradan kaçmak isteyebilirsin. Çıkardığın karmaşa, şehri limanını kapamaya zorladı. Senin de gördüğün gibi, buradan ayrılma konusunda bazı sıkıntılar yaşayabiliriz.”

Violetta bana baktı, ben de tepkisiz bir halde bakışlarına karşılık verdim. “Gece Kralının eski paralı askerlerinden haber var mı?”

Afsuni yüzünü saran örtüyü açtı. “Dün geceden sonra kendinize bazı düşmanlar kazandırdığınıza eminim. Ama hayranlarınız da oldu. Bakın.” Bana bir şey fırlattı.

Bu bir parşömen rulosuydu. “Nereden aldın bunu?”

“Bu şehirde bazı bağlantılarım olduğunu düşünmüyor musun?” Afsuni bana bakarak dargın bir şekilde kaşlarını çattı fakat ben beklemeye devam ettiğimde

gözlerini devirdi. “Bir arkadaşım limanlarda çalışıyor. Bunu bana bu sabah verdi.” Notu açmam için bana sabırsızca elini salladı.

Rulonun ipini çözdüm ve parşömen açıldı.

bir Vfrr.

Kalbim deli gibi çarptı. Violetta Afsuniye bakarken, parşömeni bir o yana bir bu yana çevirdim. “Ama bu bir işe yaramaz,” dedi. “Ne gemisi? Nerede ve ne zaman?”

Afsuni notu benden alıp kâğıdı parmaklarına sürttü. “İşe yaramaz değil,” diye düzeltti onu “Kâğıdı ışığa tut.”

Violetta onun söylediğini yaptı ve tam olarak güneş ışığının altına denk gelene kadar kâğıdı hareket ettirdi. Kâğıda daha iyi bakabilmek için onun yanma geçtim. Afsuninin neden söz ettiğini biraz sonra anladım. Işıkta kâğıdın üzerinde hafif bir filigran belirdi. Bu, Gece Kralının damgasına benziyordu ancak hilal şeklindeki ayın içinden geçip giden kılıç daha geniş, merkezinden geçen derin bir de oluğu vardı.

“Çift Taraflı Kılıç” dedi Afsuni. “Geminin ismi bu. Daracık bir karavela; gözlerini kısıp baktığında kılıca benziyor. Gece Kralının özel filosunun bir parçası.”

Gece Kralının özelfilosunun bir parçası. Bu da demek oluyordu ki, gemiyi kullanan kişi öldüğünü duyar duymaz Gece Kralına sırt çevirmeye karar vermişti. Ya da...

“Bu bir tuzak olabilir,” diye söze girdi Violetta, düşüncemi tamamlayarak. “Adelinayı gemilerinde istemelerinin sebebinin onu öldürmek ya da Gece Kralının sadık adamlarının karşısına çıkarmak olmadığını nereden biliyoruz?”

“Bunu bilemeyiz,” diye cevap verdi Afsuni. ikimize de birer giysi çıkını attı. “Ama önümüzde pek bir seçenek yok. Kralın sadık paralı askerlerinin ve diğer askerlerinin şu anda şehri arayıp tarıyor. Merroutas küçük bir ada. Kaçmazsanız sizi bulurlar.” Askerlerin harabeleri aramaya gelmeleri sadece an mesele-siydi. Ayağa kalktım, notu Violettanın elinden aldım ve kafama sardığım örtüye sokuşturdum. “Buradan şimdi ayrılırsak, bizimle ilgilenen paralı askerler yerimizi nasıl bulacak? Adamlarımı nasıl toparlayacağım?”

“Bir şeyler düşünürsün. Denizden onlara bir güvercin gönderirsin,” dedi Afsuni kollarını kavuşturarak. “Hazırlanın. Düşünürken bir yandan da harekete geçin, canlarım. Sizinle gelme kararını onlara yakalanmak için almadım ben. Rıhtıma giderken en azından bizi görünmez yapabilir misin?”

“Hayır,” diye cevap verdim. Bu sabah.çok yorgundum. Zaten yeterince zor olan görünmezlik, karmaşa içindeki kalabalıklar arasında daha da zorlaşıyordu. Taklit edecek çok şey vardı ve sürekli değişen ortamda hareket halindeki dalgalar gibi görünürdük. Ayrıca birilerine de çarpardık ve bu da insanları irkilterek dikkatleri üzerimize çekerdi. Afsuni yardım etse bile gücümüzü en çok ihtiyaç duyacağımız zamana saklamamız daha iyi olurdu.

“Tamam. Elinden ne gelirse. Bir şarkı ve dans bile hiçbir şey yapmamandan iyidir.” Afsuni bir an durup bana sırıttı. “Ve ben seni dans ederken gördüm, hayatım.”

Yüzüm kızardı, bakışlarımı ondan kaçırdım. İlk kez Raffa-ele’den başka biri için dans etmiştim. “İlk bakışta fark edilmeyecek şekilde kılık değiştirebiliriz,” diye bir öneride bulundum, Afsuninin yorumunu zihnimden çıkararak. “Yüzlerimize daha farklı ifadeler dokurum.” Afsuni yanaklarımın rengini görünce güldü fakat görünüşe göre benimle daha fazla alay etmemeye karar vermişti ve bunun yerine yalnızca acele etmemiz için bize işaret etti.

Hazır olup şehre yöneldiğimiz sırada güneş incecik, gri yağmur damlalarını çoktan yok etmişti ve gökyüzü masmavi ışıldıyordu.

Violettayla aynı ata bindik. Violetta bana sıkıca sarıldı; sıcacık, narin bedeni hafifçe titriyordu. Dikkati kalabalık sokaklardan, kılıçlarını çekmiş askerlerin kenarlarında sıralandığı binalara ve çatılara kaydı. Gece Kralının mavi-gümüş flamaları hâlâ balkonlarda asılıydı ama sokaklar, kafası karışık insanlar ve yığınla *malfetto* doluydu. Bu görmeye alışkın olduğum bir sahneydi: Genç Elitlerin gücüne saygı duyanlar, onların ne kadar tehlikeli olduklarını haykıran insanlarla çatışıyordu. *Malfettohu* köşelerde saklanıyorlardı.

Afsuniye baktım. Atının üzerinde başı dimdikti, sürekli kalabalığı inceliyordu. Lavtası, sanki her an çalmaya karar verecekmiş gibi kucağındaydı. Başıyla balkonlara asılı Gece Kralının flamalarını işaret etti, ardından atının eyerinden bana doğru eğildi. “Bu renkler pek hoş değil bence,” diye mırıldandı. “Ne dersin?” “Nasıl yani?” diye mırıldandım.

“İzini bırak, Adelina,” diye kışkırttı beni sessizce.

Ne demek istediğini biraz sonra anladım. Başımı çevirip tekrar flamalara baktım. Gece Kralının kanı hâlâ minik pullar halinde tırnaklarımın içindeydi. Aynı flamaların kralın konağının duvarlarını kapladığını hayal ettim. Gece Kralının paralı askerlerinin, liderlerini kimin öldürdüğüne dair şüpheleri varsa, ben de varlığımı tüm şehrin gözü önünde pekiştirirdim. Enerjimi toplayıp dokumaya başladım.

Kalabalıktakiler şaşırdılar. Yüzleri balkonlara çevrildi ve işaret etmek üzere ellerini havaya kaldırdılar. Hemen tepelerinde, mavi-gümüş flamaların tepeleri sanki üzerlerine yeni bayraklar açılıyormuş gibi beyaza dönmeye başladı. İllüzyon birbiri ardına her bayrağın üzerine düştü, sonunda tüm sokak boyunca uzanarak Gece Kralının ay ve taçlı ambleminin üzerini kavrayıp yerlerini bembeyaz flamalarla değiştirdi. Kumaşın yanılsamasının ışıkta parıldamasına izin verdim, böylece flamalar rüzgârda dalgalanırken renkleri beyazdan gümüş rengine dönüp durdu. İçimdeki enerji nabız gibi attı ve kafamdaki fısıltılar neşeyle bir şeyler mırıldandılar.

“Ah, Adelina,” dedi Violetta arkamdan. O bile bu manzara karşısında şaşkına dönmüştü. “Bunlar çok güzel.” Violettanın çocukken şenliklere katıldığımız ve binaların üzerindeki kralın flamalarını hayranlıkla seyrettiğimiz zamanları hatırlayıp hatırlamadığını merak ederek gülümsedim. Bunlar artık benim flamalanmdı.

Afsuni hiçbir şey söylemedi. Ağzının kenarlarında ufacık bir gülümseme oynaşırken kalabalığın tepkisini seyrediyordu; şaşkın mırıldanmaları, dudaklarda dolanan bir ismin fısıltısını.

Beyaz Kurt. Beyaz Kurt.

Sonunda durmak zorunda kaldık. Önümüzde, sokağı enine kesen, insanları geri dönüp yeni bir rota izlemeye zorlayan askerlerin kuşatması vardı. İçlerinden biri beni görünce özür dilercesine başını salladı. “Üzgünüm, hanımefendi,” dedi, eliyle dairesel bir hareket yaparak. “Geri dönmek zorundasınız. Buradan geçemezsiniz.”

“Neler oldu?” diye seslendi Afsuni ona, beyaz flamaları işaret ederek.

Asker başını iki yana salladı. “Korkarım ki size söyleyebileceğim tek şey bu,”

diye cevap verdi. “Lütfen geri dönün.” Kalabalığın geri kalanına sesini yükseltti. “Geri dönün!”

Afsuni sessizce homurdanıyormuş gibi yaptı fakat elini Vi-oletta’nın omzuna atarak bizi döndürdü. “Her zaman başka bir kapı vardır,” dedi yüzünde bir gülümsemeyle *Yıldızları Çalan Hırsız* dan alıntı yaparak.

Dar, kavisli bir kanala varana dek sokakta ilerledik. Afsuni burada bir kayıkçının eline birkaç madeni para tutuşturdu ve hep birlikte aceleyle adamın yük gemisine gittik. Yukarıdaki koşuşturmayı izleyerek, gölgelerde kalarak kanal boyunca süzüldük.

Sabahki tuhaf his geri gelmişti. Başımı iki yana sallayarak kaşlarımı çattım. Birden dünyam değişti ve zihnimdeki fısıltılar, ani bir özgürlük şansı olduğunu hissederek öne atıldılar.

Violetta bana döndü. “İyi misin?” diye fısıldadı.

“İyiyim,” diye cevap verdim.

Fakat iyi değildim. Bu kez gözümü kapayıp tekrar açtığımda hissettiğim şey geçmedi. Dünya tuhaf bir sarı tonuna büründü ve sanki hiçbiri gerçek değilmiş gibi, etrafımdaki sesler kesildi. Bir illüzyon mu yaratıyordum? Bir anda kuşkulanarak Afsuniye baktım. Benim gücümü mü taklit ediyordu?

İşte bu, diye tısladı kafamda beni suçlamaya can atan fısıltılar. *Bunların hepsi üçkâğıt. Ya sana ihanet ettiyse, seni Gece Kralının adamlarına teslim edebilmek için illüzyonlarını taklit ediyorsa? Engizisyona teslim etmek için? Tüm bunlar başından beri bir numaraydı.*

Fakat Afsuni gücünü kullanıyormuş gibi görünmüyordu. Bana dikkat bile etmiyordu. Tamamen kanalın yöneldiği yere odaklanmıştı ve kaşlarını çatmıştı. Violetta da onun bir şeyler yaptığını sezinlemiyordu. Bunun yerine bana endişeyle baktı. Elimi tuttu.

Elim uyuşmuş ve çok uzağımdaymış gibi geliyordu.

“Adelina,” diye fısıldadı kulağıma, “enerjin çok tuhaf. Yoksa

n

sen...

Violettanın sözlerinin geri kalanı uçup gitti, bu yüzden ne söylediğini anlayamadım. Dikkatimi bir şey daha çekmişti. Kanalın bir sonraki dönemecinde, bacaklarını kenardan sarkıtan bir adam oturuyordu. Oraya yaklaştığımızda döndü.

Bu babamdı.

Yüzünde çok iyi anımsadığım o kasvetli gülümseme vardı. Dehşet hissi bir anda boğazıma o kadar sıkıca yapıştı ki güçlükle nefes alabiliyordum. *O burada. Ölmüş olması gerekirdi.*

“Yanlış yöne mi gidiyorsun, Adelina?” dedi babam. Yanından süzülüp giderken ayağa kalktı ve kanalın kıyısından bizimle birlikte yol almaya başladı.

“Git buradan,” diye fısıldadım ona.

Tepki vermedi. Bir köşeyi dönerken peşimizden geldi ve babamın yürüme hızından daha hızlı yol almamız gerekmesine karşın hemen ardımızda kalmayı başarıyordu. Dişlerimi sıkarak oturduğum yerde arkamı döndüm. Yanımda oturan Violetta çok daha telaşlı görünüyordu. Bir şey söyledi —belki de ismimi- ama ona cevap vermek bana pek önemli gelmiyordu. Yapabildiğim tek şey, peşimizden gelirken babamın siluetine bakmak oldu.

“Git buradan,” diye tısladım yine dişlerimin arasından. Bu kez bunu, hem Violettanın hem de Afsuninin başlarını bana çevirmelerine neden olacak kadar yüksek sesle söylemiştim.

“Affedersin?” dediğini duydum Afsuninin.

Onu duymazdan geldim. Babamın gölgesine arkamı döndüm ve soluklanmaya çalıştım. Tekrar gözümü kapadım. Dünya üzerime geldi. “Bu yalnızca bir illüzyon,” dedim paniğe kapıl-mamaya çalışarak. *Her zamanki gibi bir illüzyon*. Fakat korkum yalnızca bu illüzyonu beslemeye, daha da güçlü hale getirmeye yarıyordu. Gerçekliğin hatları bulanıklaşmaya başladı. *Hayır,; hayır; bu bir illüzyon değil*. Babam dirilmişti. Bana yetiştiğinde beni öldürecekti. Tüm bedenim titriyordu.

Arkama baktığımda babamın gitmiş olduğunu gördüm.

Onun yerini Enzo almıştı. *Ölüm Meleği*. Koyu renk kukuletası ve gümüş maskesi tüm yüzünü kaplıyordu ama o olduğunu biliyordum; bunu o uzun boylu, incecik, ölümcül halinden, yürüyüşünün vahşi zarafetinden anlıyordum.

Enzonun iki elinde de birer hançer vardı, ikisi de ısı etkisiyle akkor olmuştu. Bir an yüreğim ağzıma geldi. Görüş açımın sınırları kıpkırmızı kesildi ve Enzo nun benimle çalıştığı zamanları, elime dokunup hançerleri doğru tutabilmem için ellerimi yönlendirdiği zamanları anımsadım. Ona koşmak istiyordum. Maskesini yüzünden çıkarıp kollarımı boynuna dolamak istiyordum. Ona üzgün olduğumu söylemek istiyordum. Ama bunları yapmadım. Enzo bir katilin adımlarıyla ilerliyordu. *Benim peşime düşmüş.*

Ölüm Meleği bileklerini aniden hareket ettirdi.

Ellerinden ateş ışınları patlayarak yükseldi ve kanal boyunca hızla bize doğru geldi. Hemen tepemizde, kanalın kenarları alev aldı. Uğultu ve ısı her şeyi bastırdı, tenimi kavurucu bir sıcaklık kapladı. Alevler dört bir yanımızı sarmıştı. Binaları yalayıp geçtiler, çatıları yakıp kül edene dek yükseldiler. Başımı ellerimin arasına gömüp çığlık attım. Kız kardeşim bir yerlerden bana sesleniyordu ama onu umursamıyordum.

Bir kez daha yakıldığım güne geri gittim, demir kazığa bağlıydım. Teren, ayaklarımın dibindeki çıraların üzerine yanan bir meşale fırlatıyordu.

Suya ihtiyacım var. Sendeleyerek teknenin ucuna gittim. Afsuni bana doğru atıldı ama ben çok hızlı hareket ettim. Bir an sonra üzerime aniden çarpan soğuk suyu hissettim ve tenimi dağlayan alevler söndü. Dört bir yanımda karanlık vardı. Derinlerde farklı şekiller süzülüyordu. Rahatsız edici bir ses beni ismimle derinlere çağırıyordu. Etrafımı saran tüyler ürpertici suda belli belirsiz pençeler görünüyordu.

Kemikli bir el beni kolumdan yakaladı. Çığlık atmak üzere ağzımı açtım fakat ağzımdan ses yerine baloncuklar çıktı. Bir şeyler beni aşağı çekmeye çalıştı.

Adelina.

Ölüler Diyarındaydım. Korku meleği bana sesleniyordu.

“Adelina!”

Formidit'in fısıltıları kız kardeşimin sesine dönüştü ve kolumdaki kemikli elin yerini bir delikanlının eli aldı. Afsuni beni yüzeye çekti. Akciğerlerime hava doldurdum. Birileri beni yavaşça gemiye çekiyordu, sanırım bunlar kayıkçı ile kız kardeşimdi. Sürünerek bir yanıma döndüm. Giysilerim sanki hâlâ beni suya batırıp Ölüler Diyarına vermek istiyormuş gibi ağırlaşarak üzerime yapışmıştı. Çılgınca etrafıma bakındım.

Alevler yok olup gitmişti. Dünyamın o tuhaf sarı tonu solmuş ve havayı kaplayan basınç ortadan kaybolmuştu. Enzo ortalıkta görünmüyordu. Babam da öyle. Tek görebildiğim, bana afallamış halde bakan Afsuni, Violetta ve kayıkçıydı; bu sırada kanal kıyısında birkaç seyirci de toplanmıştı. Bunlardan bazıları askerdi.

Önce Afsuni harekete geçti, izleyicilere dönüp kollarını salladı. "O iyi," diye seslendi. "Sadece yusufçuklardan korktu. Biliyorum. Ben de onun için endişeleniyorum."

Kalabalıktan ona inanmadıklarını belirten bazı mırıltılar yükseldi fakat yalan işe yaradı ve insanlar dağılmaya, dikkatleri şehrin karmaşasına çevrilmeye başladı.

"Gitmeliyiz," dedi Violetta, bana yaklaşırken. Elini yüzüme koydu. Gördüğüm hayallerin, gücümü benden aldığı için kesildiklerini anlamam biraz sürdü. Gücümü yavaşça bana geri verdiğini hissettim. Hemen arkasında duran Afsuni kayıkçıyla konuşurken bana tedirgin bir bakış attı.

Violettaya, "Hiçbir şey görmedin mi?" dedim kekeleyerek. "Sokakları kaplayan alevleri? Kanaldaki köprüden bizi izleyen babamı?"

Violetta kaşlarını çattı. "Hayır. Ama *büyük* olay çıkardık."

Kayıkta arkaya yığılıp yüzümü ellerimle kapadım. *Bir illüzyon.* Yaşadığım şey, kendi yarattığım bir illüzyon olmalıydı. Ama anlamıyordum... gördüğümü başka kimse görmemişti. *Bir halüsinasyon*. Bu nasıl mümkün olabilirdi? Gece Kralının koyu renk flamalarının üzerine dokuduğum beyaz flamaların belirginliğini anımsadım. Güçlerimi geliştirdiğimi düşünmüştüm. Bunları neden kontrol altına alamıyordum?

Bir an sonra Violetta gücümü benden çekip almak zorunda kaldığı için, yüzlerimizin üzerinde tuttuğum illüzyonların da kalktığını fark ettim. Çabucak doğruldum.

Çok geç. Afsuni, öfkeyle beni işaret eden kayıkçıyla tartışmaya başlamıştı. Kayıkçı bizi artık istemiyordu. Ayağa kalktım. Hava, günün erken saatlerinde çok daha sıcaktı. Şimdiyse ıslak giysilerimi adeta ısıran soğuk hava beni ürpertiyordu.

Kayıkçı küçük tekneyi, kanaldaki küçük bir rıhtıma yaklaştırdı, ardından bizi bir dizi küfürle dışarı attı. Afsuni en önden atlayarak ona neşeyle veda etti. Ardından tekne bizden uzaklaştı ve Afsuni bana dönüp kayıkçıdan çaldığı para kesesini gösterdi.

“Madem kaba davranacak,” dedi, “o halde bedelini ödemeli.”

Tam cevap verecekken sokaktaki bir askeri fark ettim. Bu, bizi önceden durdurup farklı bir yoldan gitmek üzere geri döndüren askerdi. Şimdiyse kanalın kenarında durmuş, eski kayıkçımızın kendisine bağırarak söylediği şeyleri dikkatle dinliyordu. Kayıkçı bizim gittiğimiz yönü işaret etti. Askerin dikkati bize yöneldi.

Afsuni Violettanın elini kaparak başını salladı. “Takip et beni.”

Koşmaya başladık. Askerler hemen arkamızda bağırarak bir şeyler söylüyorlardı ve kalabalıkta kendilerine yer açarak bize doğru gelmeye başladılar. Afsuni keskin bir dönüşle küçük bir ara sokağa girdi, ardından tekrar devasa meydana çıktı. Buranın Gece Kralının konağının yer aldığı meydan olduğunu hatırlıyordum. Toplanan kalabalıkların arasından geçtik. Bazı insanlar yas tutuyordu ancak ne kadar samimi olduklarını anlayamamıştım. Diğerleri sevinçle bağırıp çağırıyorlardı. Bu sahneyi daha yakından izlemek için vaktim yoktu. Arkamızdan gelen askerlerin aceleci ayak seslerini işitebiliyorduk.

Afsuni kaşlarını çattı. “Şu an bir illüzyon çok işimize yarardı.”

Denedim ama böyle bir teşebbüste bulunduğum an gücüm dağılıyordu. Gördüğüm tuhaf halüsinasyon nedeniyle o kadar bitkin düşmüştüm ki yerden bir gölge bile kaldıramıyordum. Ona bakarak başımı iki yana salladım. Afsuni fısıltıyla bir küfür savurdu.

“Ben de güçlü olduğunu sanmıştım,” diye çıkıştı.

Afsuni kalabalığın içinde kaybolup giderken bir an, kendi başımızın çaresine bakmamız için bizi bırakıp gideceğini düşündüm.

Afsuni bunu yapmak yerine enerjimi çekti. *Beni taklit etmeye çalışacak.* Gücünün benimkini hafifçe çektiğini hissettim. Gözlerini yana çevirdi ve orada, kalabalığın arasında, farklı bir yönde koşan, bize tıpatıp benzeyen şekilleri harekete geçirdi. Aynı anda, bizi de sıkışık bir insan grubunun arasına doğru çekti.

“Orada!” diye bağırdı askerlerden biri arkamızdan. Kalabalığın arasından onları görebilmek için dönüp baktım. Askerler sahte görüntülerimizin peşinden gidiyorlardı.

Afsuni illüzyonun ortadan kaybolmasına izin verdi. Güçsüz halim göz önünde bulundurulduğunda, muhtemelen bu kadarını yapabiliyordu. Meydanın ucuna ulaştık. Sokaktaki binaların ötesinde liman görünüyordu. Daha hızlı koştum. Arkamda koşan Violettanın solukları kesik kesikti.

“Dümdüz gitmeye devam edin,” diye seslendi Afsuni omzunun üzerinden. “İskelelere ulaşana kadar koşun. Oraya varınca saklanın. Ben sizi bulurum.” Birden farklı bir yola saparak keskin bir şekilde sola döndü.

“Bizimle kal!” diye bağırdım. Birden yakalanacağından korktum. “Asil olmana gerek yok...”

“Kendini abartma,” diye cevap verdi. “Beni beldeseniz iyi olur.” Hemen ardından, ben söyleyecek başka bir şey düşüneme-den kalabalığın arasında gözden kayboldu. Birkaç dakika sonra meydanın köşelerinden birinde tekrar ortaya çıktı, bir kanalı tepeden gören taş korkulukların üzerine sıçrayıp sırtından lavtasını çıkardı. Kalabalığa bağırarak, kulağa alaycı gibi gelen bir şeyler söyledi.

Arkamızda, askerlerin yarısı yollarını değiştirerek onun bulunduğu yöne doğru gittiler. Fakat diğerleri bizim peşimizden gelmeye devam etti.

Bir kez daha enerjimi kullanmaya çalıştım. Yine başarısız oldum. Bir an güçlerimi yeni kullanmaya başlamışım gibi hissettim, onları araştırıyor, uzanıyor ama hiçbir zaman içimde ve etrafımızda uçuşan enerji ipliklerine tam olarak erişemiyordum. Bana neler olmuştu böyle?

Violetta elimi tutan elini biraz gevşetti. Denizcilerin rıhtımlardan birine halatlar savurduğu yeri işaret etti. Beni peşinden sürükledi.

Çatılardan atılan bir ok vınlayarak yanımızdan geçip gitti. Violettanın kolunu kıl payı sıyırmıştı. Yanından geçtiğimiz insanların bazıları çığlıklar attı. Diğerleri, askerlerin peşimizden geldiğini fark eder etmez yolu açtılar. Etrafımızdaki herkesten bir korku dalgası yayılıyordu; bu his beni besliyordu ve gücümün arttığını hissettim. *Hadi ama*, diye teşvik ettim kendimi. Tekrar içimdeki enerjiye uzandım.

Sonunda. Zihnim sıkıca enerjimin etrafına sarıldı. Üzerimize bir görünmezlik örtüsü atarak suretlerimizi tuğla ve mermer duvarlar, kaldırım taşları ve toz, insan kalabalıklarıyla kapladım. Yorgun halimle ve hareket halindeki onca insanla oluşturduğum kusurlu bir kalkandı fakat peşimizden gelenleri geride bırakmak için yeterliydi. Tepemizden bir ok daha geçti fakat bu kez dalgalı kalkanımızın oldukça uzağından uçmuştu. Dişlerimi sıkıp illüzyonun elimden geldiğince hızlı ilerlemesini sağladım. Başka bir ok, arkamızda bir yerlere düştü.

Rıhtıma ulaştık. Burada karmaşa, kalabalık gemileri hazır etme işine dönüştü ve bir fıçı yığınının arkasında kendimize sokulabileceğimiz bir yer bulmayı başardık. Artık hareketsiz olduğumuz için görünmezliğimiz güçlendi ve tamamen gözden kaybolduk. Soluklarım kesik kesikti, ellerim hâlâ çılgınca titriyordu. Violettanın alnında boncuk boncuk terler vardı. Doğal olmayacak kadar solgun görünüyordu ve gerginlikle caddeye bakıyordu.

“Afsuni bizi nasıl bulacak?” diye sordu.

İskele boyunca sıralanmış gemilere baktım, aralarında, gövdesi çift taraflı bir kılıca benzeyen gemiyi aradım. İskele boyunca, hâlâ gemilere bağlı halde, kendilerini rıhtıma almayı reddeden askerlerle tartışan denizcileri bekleyen huzursuz baliralar tarafından köpürtülen sular kabarıyordu. Neredeyse benim boyum kalınlığında olan upuzun bir halat, rıhtıma yanaşmış gemilerin arkasında, suyun üzerinde sallanıyor ve insanların giriş çıkışını engelliyordu. Tekrar gemilere odaklandım. Dakikalar geçmek bilmedi. Bir kez daha, onun yardımıyla bir gemiye ne kadar kolayca binebileceğimizi bildiğim için kendimi, Rüzgârgezenin bizimle olmasını dilerken buldum.

Bu karmaşada Afsuniyi nasıl bulacaktık? Ya bizi bekleyen bir gemi yoksa?

Sonra üzerimize bir gölge düştü. Başımızı kaldırıp iki askerin yüzüne baktık.

Askerlerin elleri kollarımın üzerine kapandı. Onlara karşı çıkamadan bizi yakaladılar. Gece Kralının amblemi giysilerinin kol kısımlarında belirgindi ve

yüzleri kısmen peçelerle kaplıydı. Violetta bana dehşet dolu bir bakış attı. *Bir şeyler yap.* Bir kez daha enerjime uzandım, umutsuzca kavramaya çalıştım.

Asker beni kabaca itti, ardından yüzünü benimkine yaklaştırdı. “Yapma,” dedi sessizce.

Bir anda durdum. Sesindeki bir şeyler beni durdurdu; bizi düşündüğümüz şekilde tutuklamadıklarını bildiren bir uyarı, bir sinyaldi bu. Sessizce onlara bakan Violettaya bir bakış attım.

Diğer iki asker bize yaklaştı. Birisi kılıcını çekti ve diğer askere beni kaldırması için başıyla işaret etti. “Bunlar onlar mı?” diye sordu.

“Olabilir,” dedi beni yakalayan adam. “Gidip komutanı uyar. *Hemen?* Adam bunu öyle bir güçle söylemişti ki diğer iki asker hemen dönerek komutanı uyarmak üzere koşmaya başladılar. Bizim başımızda duran iki asker de adımlarını hızlandırdı. “Kıpırda,” diye çıkıştı beni tutan asker, peçesinin altından. Ve hemen önümüzde, aradığım şeyi gördüm. Kılıca benzeyen bir gemiye giden bir borda iskelesi.

Hep birlikte, borda iskelesinden geçerek bir ileri bir geri gidip gelen diğerlerini dikkatlice atlattık. Bir adım, sonra bir adım daha. Borda iskelesi, ağırlığımız altında gıcırdadı. Bir asker grubu daha koşarak yanımızdan geçerken geminin güvertesine çıktık. Askerler kıyıda duraksadılar. Nefesimi tuttum, elimi o kadar sıkı bir şekilde Violettanın eline dolamıştım ki eklemlerim bembeyaz kesilmişti. Kız kardeşim acıyla yüzünü buruşturdu. Tepemizdeki yelkenler açıldı ve iki tayfa, küpeştedeki kalın halatların düğümlerini çözdü.

Sonunda, iskeledeki askerler bizi fark ettiler. “Hey!” diye bağırdı içlerinden biri, gemimizin en yakınında duran mürettebata. “Onu bağlaman gerekirdi. Direğinizi indirin, liman hâlâ kapalı!”

Güvertedeki hiç kimse onu dinlemedi.

“Liman *kapalı* dedim!” diye seslendi asker yine ve bu kez diğer askerler bizim bulunduğumuz yöne gelmeye başladılar. “Direğinizi indirin!”

Mürettebattan biri bağırdı, geri kalanı da ona bağırıyordu. Gemi limandan ayrılıp pruvasını koyun açıklığına doğru yavaşça çevirirken Violetta’yla hafifçe sendeledik. Liderleri tehlike işaretini vermeleri için diğerlerinin bulunduğu yöne

çılgınca ellerini sallarken, iskeledeki askerler duraksadılar. Bir diğeri okunu, gemimizin bulunduğu yöne doğrulttu. Küpeştenin en yakınındakiler çömeldi.

Başımızdaki askerler bizi itelediler. “Yere yatın,” diye bağırdı biri. Gemi hepimizin sarsılmasına neden olacak şekilde yalpalarken çömeldik. Altımızdaki okyanustan, baliraların rahatsız edici sesleri yükseldi. Dişlerimi sıktım. Bu adamların hepsi bize yardım etmek için burada olsa bile, kıyıda alarma geçmiş onca asker varken bizi nasıl limandan çıkaracaklardı? Halatla bağlanmış bariyerin ötesine geçmek zorundaydık ve bunu yapsak bile peşimizden gönderilen gemiler olacaktı...

“Adelina,” dedi hemen arkamızdan bir ses. Arkamı döndüğümde, yanımıza çömelmiş genç bir adam gördüm.

Bizi yakalamış iki asker ona saygıyla selam verdiler ve genç adam da onlara selam verdi. Gözleri bana çevrildi. Kaskatı kesildim.

Genç adam takındığım ifadeyi görüp ellerini kaldırdı. “Sakin ol,” dedi. “Bunca sıkıntıya, sana zarar vermek için katlanmadık.” Violettaya baktı. “Ve kız kardeşine?” diye ekledi.

“Evet, kız kardeşiyim,” diye cevap verdi Violetta, gemi bir kez daha sarsılırken. Bir tarafa doğru devrildik fakat bizimle konuşan paralı asker pek de zorlanmadan ayağa fırladı ve aceleyle geminin kıç tarafına gitti. Bulunduğumuz yerden okyanusun sularını görür gibi oldum. Geminin üzerinde asılı halat şimdi kesilmiş ve işe yaramaz şekilde öylece salınıyordu. Biz uzaklaşırken iskeleden bağırış çağırışlar geldi.

Afsuni gemi pruvasından içeri atladı. Neredeyse tamamen ıslanmıştı ve genç asker ona yaklaşırken saçlarındaki suları tıpkı bir köpek gibi silkeliyordu. İki adam biraz konuştu. Hâlâ Vio-lettanın elini sıkıca kavrarken onları dikkatle izliyordum.

Birkaç saniye sonra Afsuni ve paralı asker aceleyle bize doğru geliyorlardı. Afsuni yere eğilip ayağa kalkmamıza yardım etti ve kollarını kavuşturarak öylece durdu. Pek endişeli görünmüyordu. Kuşkulu ifadem üzerine omuzlarını silkti. “Rahatla, tatlım,” dedi. “Sizi birilerine satıp kolay yoldan voliyi vurmak isteseydim etrafımı size karşı şansı olmayan adamlarla doldurmazdım.” Paralı asker ona öfke dolu bir bakış attı ve Afsuni iki elini birden kaldırdı. “Yani, demek istediğim, hepiniz *harika* askerlersiniz. Sadece, şey, yani size bahsettiğim

ikili bu. Güvenin bana, onlarla çok tehlikeli oldukları için ilgileniyorsunuz.”

“Başımızın fazlasıyla belaya girmesine neden oldun,” diye cevap verdi paralı asker. “Onları gizlice limana sokacağını sanmıştım, bütün orduyu tepemize toplayacağını değil.”

“Planlar. Çok değişken şeyler.” Afsuni bir an tereddüt etti. “Sen Gece Kralı için çalışan bir paralı askerdin, değil mi? Bizi bu işlerin içinden nasıl çıkaracağını biliyorsun, değil mi? Doğru gemide miyiz hem biz? Çünkü...”

Asker onu duymazdan geldi, ardından en yakınındaki mürettebata bağırarak bir şeyler söyledi ve hızlı adımlarla geminin orta kısmına doğru yürüdü. Mürettebat hemen harekete geçti. Genç asker giderken, gökyüzünün rengi dikkatimi dağıttı. Başımı kaldırıp baktım. Gökyüzü bir anda, yeşil ve grinin iğrenç bir tonuna dönüşmüştü, iri yağmur damlaları çoktan düşmeye başlamıştı. Kaşlarımı çatarak Violettaya baktım. Sadece birkaç saniye önce gökyüzü apaçık ve masmavi değil miydi?

Fakat Violetta nin gözleri askerin sırtında sabidendi. Gözleri irileşti. “Bir Elit,” diye fısıldadı bana.

Afsuni limana bakmak üzere geminin küpeştesine sıçradı. Limanda, Gece Kralının flamalarını taşıyan ufak tefek birkaç *karavela* bize doğru yola çıkmaya hazır görünüyordu. Bizi her an takibe başlayacaklarını düşünerek kendimi hazırladım.

Fakat bizi takip etme şansını yakalayamadılar. Çünkü o anda gök yarıldı.

Çiseleyerek yağan o meşum yağmur birden sağanağa dönüştü. Güverteye kırbaç misali çarparak buz gibi taneciklerle beni şaşkına çevirdi. Kollarımla kendimi korudum; yanımda duran Violetta da aynısını yaptı. Devasa dalgalar gemiyi sarsıyordu. Asker bir yerlerden, üzerimize bir örtü bulması için Afsuniye seslendi.

“Yardım etmekten büyük mutluluk duyarım,” diye mırıldandı Afsuni. Bizi geminin kıç tarafına götürdü, burada sandıkların üzerine serilmiş bir örtünün altında birbirimize sokulduk. Biz yerleşince, Afsuni tekrar askerin yanma koştu. Mürettebat, bizi baliralarımıza tutturan iplerin sıkıca bağlı olduğunu kontrol ederken biz de onları seyrediyorduk.

Gökyüzü giderek kararıp sonunda liman tümüyle gece tarafından yutulmuş gibi görünmeye başlarken, paralı asker de gökyüzüne yoğunlaşmıştı. Askerlerin gemileri iskelede durak-sıyormuş gibi görünüyordu. Böyle bir fırtınada denize açılmaya kalkmaları halinde, okyanus gemileri parçalara ayırırdı. Yine de içlerinden biri bizi takip ediyordu. Violettayla sıkıca tentenin halatlarına asıldık.

Fakat paralı asker endişeli görünmüyordu. Dikkatini bize yaklaşan gemiden ayırmadı, daha sonra bir şeyler arıyormuşçasına gökyüzüne baktı. Yağmur damlaları yüzüne çarptı.

Bize yaklaşan geminin üzerine bir yıldırım düştü. Yerimden sıçradım. Geminin direği önce ikiye ayrılıp ardından alev alırken kulakları sağır eden bir gürültü koptu. Güverteden bağrışma ve çığlık sesleri yükseldi, aramızdaki mesafeye rağmen rüzgâr bunları bize kadar taşıdı. Ardından sicim gibi yağan yağmur yine deniz manzarasının üzerini örterek harap olmuş gemiyi gözlerden uzaklaştırdı. Şaşkınlıkla gözlerimi kırpıştırarak yağmur sularını sildim.

Asker hafifçe gülümsedi, ardından rahatlayarak iç çekti.

Askeri izlerken, zihnimde yavaş yavaş bir anı belirdi. Bu anı, Raffaele’nin beni ilk test ettiği, Hançerlere layık olduğunu kanıtlamayı başaramamış bir Elifin hikâyesini anlattığı güne aitti...

Fırtına büyük bir şiddetle devam ediyordu. Sonunda kız • kardeşimle, hâlâ tentenin ıslak kenarlarını sıkıca kavrarken güverteye uzanmak zorunda kaldık. Bu anıyı zihnimde tekrar tekrar canlandırdım. Raffaelenin bahsettiği Elit güçlerini kontrol etmeyi başaramadığı için, onu Hançerlerin öldürdüğünü düşünmüştüm. Belki de haklıydım. Belki bu delikanlı, düşündüğüm kişi değildi. Fakat Merroutas’tan giderek uzaklaşır ve ardımızda kalan liman fırtınanın içinde kaybolup giderken, Raffaelenin hikâyesinin bu delikanlı hakkında olup olmadığını merak ediyordum.

Yağmuru kontrol edebilen bu delikanlı hakkında.

Bana uykunda ağladığını söylüyorlar. Ayrılığımızın yasını tutma, aşkım çünkü tekrar kavuşacağımız gün hızla gelecek.

- üatan hainliğinden hüküm giymiş meçhul tutukludan nişanlısına mektup

Adelina Amouteru

çık denize ulaştıktan kısa süre sonra korkunç fırtına dindi.

A

. Fakat yağmur devam etti, sonunda bulutların bir daha gök-yüzünden çekilip çekilemeyeceğini merak etmeye başlayana dek sürekli yağdı. Violettayla palavrada, kaptanın bize önerdiği küçük ama özel bir kamarada kalıp temiz havlularla kurulandık.

ikimiz de sessizdik. Duyabildiğimiz tek ses, pencerelerin ardında, gemiye çarpan dalgaların sesi ve tepemizde bağıran mürettebatın uzaktan gelen çığlıklarıydı. Kamaranın bir köşesindeki şifonyerin üzerinde bir ayna vardı ve aynadan yüzümün sade hatları gözüme ilişti; maskem gitmiş, saçlarıma sardığım örtüler çıkarılmış ve kısacık, gümüş rengi buklelerim ortaya çıkmıştı. Enzonun ölümünün hemen ardından saçlarımı bıçakla kesmiştim. Violetta saç tutamlarımı elinden geldiğince düzgün taramama yardım etmişti fakat saçlarım uzunca bir süre kısa kalacaktı. Bunu görmeye hâlâ alışamamıştım.

Keskin bir gök gürültüsü gemiyi sarstı. Gözucuyla Violettanın hafifçe sıçradığını, ardından mahcup bir ifadeyle sakinleştiğini gördüm. Endişeyle, kamaranın dışında uzanan fırtınalı denizi seyrediyordu. Titremelerini önlemek istercesine ellerini bilinçsizce kucağında döndürüp duruyordu.

Beni kendisine bakarken yakaladı. “Ben iyiyim,” dedi ama sesinde bir ürperti vardı.

ikimizin de ne kadar bitkin olduğunu fark ettim. Nereye gidiyorduk? Bu paralı asker ve mürettebatı gerçekten bize yardım etmeye mi çalışıyordu? Biz küçükken, gök gürültülü fırtınalar koptuğunda Violettayı, ona sıkıca sarılarak ve şarkılar mırıldanarak teselli ederdim. Şimdi de kardeşimin yanına oturup kollarımı ona dolayarak ve Violettanın henüz doğmadığı zamanlarda annemin bana söylediği bir şarkıyı seçip ona mırıldanarak aynısını yaptım.

Violetta hiçbir şey söylemedi. Yavaş yavaş titremesi azaldı ancak tamamen kesilmedi. Bana yaslandı ve birlikte sessizce oturduk.

“Adelina,” dedi nihayet. Sesi irkilmeme neden oldu. Beni görebilmek için döndü. “Şehirde sana neler oldu? Kanaldayken?” Başımı iki yana salladım. Bu anı şimdi bana oldukça bulanık geliyordu. Babamın hayaletine dair sanrılar beni hiç rahat bırakmamıştı ama bugün olanlar çok yeni ve korkutucuydu. Onu o kadar berrak görmüştüm ki orada olduğuna inanmıştım. Sokakları alevlere boğan Enzoyu görmüştüm.

Violettanın sesi sertleşti. “Söyle bana,” dedi. “Şimdi söylemezsen bunu içine atacağını biliyorum ve bu hepimiz için çok daha tehlikeli olabilir.”

Derin bir soluk aldım. “Sanırım kazara bir illüzyon yarattım,” diye cevap verdim. “Kontrol edemediğim bir şey. Bu sabah, başımda tuhaf bir basınçla uyandım ve kanala ulaştığımızda, ben...” Kaşlarımı çattım. “Bilemiyorum. O illüzyonları yarattığımı bile hatırlamıyorum. Ama gördüğüm şeylerin gerçek olduğunu sandım.”

Violetta elime dokunmak için çekinerek kendi elini uzattı. “Şu anda bir şeyler yaratabilir misin? Küçük bir şeyler?”

Başımı onaylarcasına salladım. Bir enerji ipliğini belli belirsiz çektim ve avucumun orta yerinden karanlık bir şerit çıktı.

Violetta beni incelerken kaşlarını çattı. Sonunda elimi bıraktı. Şeridin dağılıp gitmesine izin verdim. “Haklısın,” diye cevap verdi. “Şu anda enerjinde tuhaf bir şeyler var ama ne olduğunu pek anlayamıyorum. Sence bunun, Gece Kralının konağında olanlarla bir ilgisi var mı?”

Bu sözler üzerine sinirlendim. “Bunun, Gece Kralını öldürmeme karşı verdiğim bir tepki olduğunu düşünüyorsun,” dedim, yataktan çıkıp kardeşimin önünde dikilerek.

Violetta kollarını kavuşturdu. “Evet, öyle olduğunu düşünüyorum. Aşırıya kaçtığında enerjin kontrolden çıkıyor.”

Çenemi sıkıca kenetleyerek Dantenin ölümünü düşünmeyi reddettim. Enzo nun ölümünü de. “Bu bir daha olmayacak. Hançerlerle kaldığımda güçlerime hâkim olmayı öğrendim.”

“Düşündüğün kadar hâkim olamamışsın demek ki,” diye karşı çıktı Violetta. “Neredeyse hepimizi öldürtüyordun! Gücünü kullandığının farkına bile

varamıyorsan gerçekle yanılsamayı nasıl birbirinden ayıracaksın? Zihninde o tuhaf basıncı bir daha duymayacağından nasıl emin olacaksın?”

“Bu bir daha olmayacak.”

Violettanın yüzünde kaygılı bir ifade vardı. “Ya bir dahaki sefere daha kötü olursa?”

Elimi kısacık saçlarımın arasından geçirdim. Saç tutamları parmaklarımın arasından kayıp geçti. Ya kardeşim haklıysa? Ya enerjimi kontrol edemeyeceğim noktanın ötesine taşıyacak kadar besleyen şey, öfkemi kontrolsüzce salmam, illüzyonlarımı birini öldürecek noktaya götürmem olmuşsa? Düşüncelere daldım. Danteyi öldürdüğümde ve bulanık zihnimle şehirde gezdiğimizde yaptığım şeyi güçlükle hatırlayabiliyordum. Enzonun ölümünün ardından öfkemi Estenziadaki arenanın tümüne salmıştım. Sonrasında bilincim kapanmıştı. Ve bu kez, Gece Kralının ölümüyle...

İç geçirip kardeşime arkamı döndüm, ardından aynaya bakıp saçlarımı düzelterek dikkatimi dağıttım. Görüş açımın uç kısmında, bir an babamın hayaletini gördüğümü sandım. Kamara boyunca ilerlerken bana gülümsüyormuş gibi görünüyordu. Gözleri gölgelerin ardına gizlenmiş ve göğsü, tıpkı öldüğü gece hatırladığım şekliyle açılmıştı. Bu illüzyona baktım fakat ben ona odaklanamadan ortadan kayboldu.

Bu gerçek değil. Enerjimi iyice sıkıştırdım. “Bu bir daha olmayacak,” diye tekrar ettim, Violettanın kaygılarını elimin tek bir hareketiyle bir kenara iterek. “Özellikle de şimdi durumun farkına varmışken.”

Violetta bana acı dolu bir ifadeyle baktı. Küçük bir kızken, tek kanatlı kelebeği kurtarmasına yardım etmeyi reddettiğim zamanki ifadenin aynısıydı bu. “Güçlerin üzerinde düşündüğün kadar kontrolün yok. Güçlerin çılgınca, şimdiye dek hissettiklerimden çok daha kuvvetle değişiyor.”

Sinirim gittikçe kabararak hiddete dönüştü. Hızla ona doğru döndüm. “Belki birileri çocukken tek başıma acı çekmem için beni zorlamasaydı böyle olmazdım.”

Violetta kıpkırmızı kesildi. Cevap vermeye çalıştı fakat sözcükler diline dolaştı. “Ben sadece sana yardım etmeye çalışıyordum,” demeyi başardı sonunda.

“Evet, sen bana her zaman yardım etmeye çalışırsın, değil mi?” dedim alaycı bir ifadeyle.

Kardeşimin omuzları çöktü. Ona böyle sert çıkıştığım için içimde bir suçluluk sızısı duyuyordum fakat henüz bir şeyler söyleme fırsatı bulamadan biri kapıyı çaldı.

“Gelin,” dedi Violetta dikleşerek.

Kapı hafifçe aralandı ve Afsuninin altın sarısı gözlerini gördüm. “Konuşmanızı mı bölüyorum?” diye sordu. “Buradan gelen sesler biraz gergin gibiydi.”

“iyiyiz biz,” dedim, sesim niyedendiğimden daha sert çıkmıştı.

Afsuni bana, söylediklerime inanmadığını belirten bir bakış attı. Kapıyı daha da aralayıp içeri girdi. Upuzun saç örgüleri fırtınadan keçeleşmişti ve yol yol olmuş su damlaları hâlâ teninde parıldıyordu. Afsuni beraberinde yağmur ve okyanusun kokusunu getirmişti. Altın halka küpeleri ışıkta parlıyordu.

Paralı askerin de peşinden odaya girdiğini bir süre sonra fark ettim. Asker kapıyı ardından kapadı. Sonra bize döndü ve aceleyle selam verdi. Uzun boylu, geniş omuzlu biriydi ve teni, belki de yorgunluk nedeniyle oldukça solgundu.

“Yaşadıklarımız neredeyse sizin değerinizden fazlasıydı,” dedi. “Limanlar bugün karmakarışık halde. Söylentilere göre yeni Beldain Kraliçesi de bugün Kenettraya varmış. Ciddi bir deniz trafiği buraya, Merroutasa yönlendirilmiş durumda.” Af-suniye bakarak tek kaşını kaldırdı. “Bu yüzden, tüm bu çılgınca yoğunluğa bir de siz eklendiğiniz için teşekkürler.”

Yeni Beldain Kraliçesi. Lucent’in ara sıra Beldain Prensesi’n-den ve onun kendisine ne kadar düşkün olduğundan bahsedişini anımsadım. Ya Beldain Kraliçesi de Hançer koruyucularından biriyse? Kraliçe şimdi Kenettra’daysa, o halde Hançerler ne durumdaydı?

“Limana ulaştığımızda onlara bazı açıklamalar yapmamız gerekecek,” diye devam etti asker. “Sizlere, o zamana dek Gece Kralının ölüm haberinin Kenettraya ulaşmış olacağının garantisini verebilirim ve Engizisyoncular bugün rıhtımdaki her gemiyi kontrol edecektir.”

Askerin gömleğinin yakasının altında soluk gri bir işaret ilişti gözüme. “Sebep

olduğumuz sıkıntı için özür dilerim,” demeye karar verdim. “Yardımınız için teşekkürler.”

“Bir paralı askere asla teşekkür etme,” diye cevap verdi. Saçlarındaki suları sıkmakla meşgul olan Afsuniye baktı. “Param ödendi.”

“Gece Kralının sarayına sahiden de tek bir elmas broşu çalmak için gittiğimi düşünmediniz, değil mi? Çıkarken yanıma' birkaç altın çuvalı aldım.”

Paralı asker kollarını göğsünde kavuşturarak kendini tanıttı. M Sergio.”

“Adelina,” dedim.

Asker kendisine bakınca Violetta gülümsedi. “Violetta,” dedi. “Kız kardeş.”

Violetta ondan bir tebessüm, hatta bir kahkaha çalmayı başardı. “Tevazuya lüzum yok,” diye karşılık verdi asker. “Afsuni bana gücünden bahsetti.” Bu sözler üzerine Violettanın yüzü hafifçe kızardı.

Afsuni ona başıyla bir işaret yaptı. “Sen Gece Kralının eski adamlarından olmalısın. Değil mi?”

Şimdi, Sergionun kemerine birçok bıçak bağlı olduğunu, hançerinin de çizmesinde durduğunu fark ettim. Kollarında savaş yaralarının izleri vardı. “Evet,” dedi Sergio. “Onun paralı askerlerinden biriydim. Hikâyeleri duyduğunuzu farz ediyorum. Bizden on bin tane varmış, öyle diyorlar fakat gerçekte sayımız ancak beş yüzü buldu.” Tekrar gülümsedi. “Bundan daha fazlasıymış izlenimini vermeyi başarmışız.”

“Neden yardım ediyorsun bize?” diye sordum.

“Ölü bir adama hizmet etmenin hiçbir anlamı yoktur, değil mi? Şu anda adamlarından bazılarının onun yerine geçebilmek için mücadele ettiğinden eminim ancak benim bir adaya hükmetmek gibi bir hevesim yok.” Başını Afsuniye doğru eğdi. “Bu adam bize senin Beyaz Kurt olduğunu ve müttefik aradığını söyledi. Gece Kralına kendi kılıcını sapladığın doğru mu?”

Ve buna bayıldın, dedi kafamdaki fısıltılar birdenbire, sesleri sevinçle doluydu. Onları yatıştırmaya çalışarak sertçe yutkundum. Güçlerim hâlâ zayıf olsa da ona, hemen önümüzde bir gölge yanılsaması yaratıp bunu Sergionun zayıf bir

suretine dönüştürerek cevap verdim. Yanılsamayı geri çekmeden önce Sergionun yüzünde beliren hayret ifadesini gördüm. “Evet,” diye cevap verdim.

Sergio bana yepyeni bir ilgiyle baktı. “Gemideki tek paralı asker ben değilim,” dedi. “Mürettebatın arasında bir düzine asker daha var. İçlerinde senin Merroutas hükümdarı olduğunu düşünenler bile var.” Sergio bir an duraksadı ve onda hafif bir değişim olduğunu fark ettim. “Fakat Gece Kralı bize makul miktarlarda ödeme yapardı. Sen bize ne verebilirsin?”

Afsuni kendinden memnun bir ifadeyle ona gülümsedi. “Kralın size verdiğinin on katı,” diye cevap verdim, olabildiğince uzun görünmeye çalışarak. “Neler yapabildiğimi gördün. Sanırım peşimden gelenleri nasıl kudretli yapabileceğimi, onları sadakatleri için nasıl ödüllendireceğimi tahmin edebilirsin.”

Sergio hafif, alaycı bir ıslık çaldı, ardından gözucuyla Afsuniye baktı. “Bana zengin olduğundan hiç söz etmemiştin.” “Unutmuşum.” Afsuni omuz silkti.

“Peki, sence sözleri önem taşır mı?”

“Ben onunla birlikteyim, değil mi?”

Sergio’nun dudaklarının kenarlan hafifçe kıvrıldı. “Görünüşe göre öyle.”

Yanımda duran Violeta Sergio’ya, yalnızca birinin enerjisini incelediğinde yaptığı gibi odaklanmıştı. “Sen de Elit’sin, değil mi?” diye sordum.

Sergio başını tek bir kez, gelişigüzel bir şekilde salladı. “Mümkündür.”

“Fırtınalar yaratıyorsun.”

Sergio daha da dikleşti. “Evet.” İçeri hâlâ yağmur damlaları giren kamaranın küçücük penceresinden bakmak için bir an durdu. “Başıboş denize açılan teknelerden mal çalmak ve karşılığında kendisinden çalmaya çalışan korsanlan yok etmek Gece Kralının işine geliyordu. Yine de fırtınaların başlaması ve dinmesi için zamana ihtiyaç oluyor. Bu gece rüzgârlı bir yolculuk yapacağız.” *Yağmuru kontrol edebilen çocuk.* Bu o olmalıydı. Raffaele hiçbir zaman ona ne olduğunu açıkça söylememişti, yalnızca Hançerlerin onu yanlarına almayı reddettiğinden bahsetmişti. Ben onu öldürdüklerini düşünmüştüm ama işte o burada, capcanlı karşımdaydı.

“Senden söz edildiğini duymuştum,” dedim.

Sergio kahkaha attı. “Bundan şüpheliyim.”

“Ben de Hançerler için çalışıyordum.”

Sergio, Hançerlerden bahsedildiğini işittiği an kaskatı kesildi. Benim de bir an yüreğim hop etti. *Haklıymışım*. “Sen yağmuru kontrol edemeyen çocuksun,” diye devam ettim.

Sergio bir adım geriledi ve bana şüphe dolu bir ifadeyle baktı. “Raffaele benden mi söz etti?”

“Evet, bir keresinde söz etmişti.”

“Neden?” Sergionun tavırları tümüyle değişmişti; tüm neşesi yüzünden silinmiş, yerini buz gibi, düşmanca bir ifade almıştı.

“Senden, güçlerime hâkim olabilmem için beni uyarmak isterken bahsetti,” diye cevap verdim. “Seni öldürdüklerini düşünmüştüm.”

Fırtınayı seyretmek üzere dönen Sergionun çene kasları kasıldı. Cevap vermedi. Omuz silkerek tekrar bana baktığında aradan upuzun, sessiz bir an geçti. “İşte buradayım,” dedi sertçe. “Demek yanlış düşünmüşsün.”

Keskin bir sızı yüreğimi acıttı. Raffaele Enzoya, aynı şeyi benim için yapmasını söylemişti belki de. Bu kadar nazik biri nasıl bu denli soğukkanlı olabilirdi? Belki Raffaele, en azından benim hesabıma haklı çıkmıştı. Enzo bana zarar vermek istememişti ve bu kararı onu yok etmişti.

“Raffaele ölmemi istedi,” dedim bir süre sonra. “İlk başlarda. Beni cemiyetten uzaklaştırdı, şeyden... Enzonun ölümünden sonra. Buraya, Merroutasa, başka Elitleri aramaya, kendi ekibimi kurmaya geldim. Bize yaşattıkları onca şey için Engizisyondan intikam almak istiyorum. Hançerleri geride bırakan bir ekip olabiliriz. Ve hep birlikte başarabiliriz.”

“Yani tahtı ele geçirmek istediğini mi söylüyorsun?” diye sordu Sergio.

Etrafıma hızla bir illüzyon örerek boyumu ve endamımı vurgulamaya çalıştım, kendimi elden geldiğince hükümdar gibi göstermeye uğraşıyordum. Yanıma

daha fazla Elit alacaksam lider gibi görünmeye başlamam gerekirdi. “Sana, Gece Kralının verdiği ücretin on katını verebileceğimi söylemiştim. Pekâlâ, bu benim teklifim. Kenettra kraliyet hâzineleri Gece Kralınınkileri solda sıfır bırakır.”

Sergio bana kuşku dolu bir ifadeyle baktı. “Kenettra tahtı Engizisyon tarafından korunur.”

“Ve ben Gece Kralını kendi kılıcıyla öldürdüm.”

Sergio sözlerimi bir an düşündü. Sessizlik uzayıp gitti, yalnızca yağmurun ve uğuldayan rüzgârın sesiyle gölgeleniyordu. *Rüzgârgezen le iyi if çıkarırdı*, diye düşünürken buldum kendimi. Onun gidişi üzerine Lucent’in üzülüp üzülmediğini merak ettim. Diğer Hançerlerin Sergio’nun hayatta olduğunu bilip bilmediklerini merak ettim. Sergio nun, bir zamanlar tanıdığım insanlarla geçmişini merak ettim.

“Bunu düşüneceğim,” diye cevap verdi sonunda.

Başımı onaylarcasına salladım fakat yanıtını zaten biliyordum. Bunu gözlerindeki parıltıda görebiliyordum.

Teren Santoro

eni mi çağırtmıştınız, Majesteleri?”

“Evet, Üstat Santoro.” Kraliçe Giulietta tahtında otururken Terene sakin bir ifadeyle baktı. Teren onun güzelliğinin tadını çıkarıyordu. Bugün üzerinde bol, safir mavisi bir elbise vardı ve elbisenin kuyruğu o kadar uzundu ki merdivenlerde arkasından geliyordu. Tepesinde toplanmış saçları, incecik boynunu ortaya çıkarmıştı, gözleri kocamandı ve oldukça koyu renk kirpiklerle çevrelenmişti. Tacı, pencerelerden içeri süzülen sabah ışığını yansıtıyor, taht odasının zemininde minik gökkuşakları oluşturuyordu.

Başka bir şey söylemedi. Kraliçe sinirliydi.

Teren ilk önce söze girmeye karar verdi. “Özür dilerim, Majesteleri.”

Giulietta ona, çenesini eline dayayarak baktı. “Neden?”

“Beldain Kraliçesini toplum huzurunda itibarsızlaştırdığım • - » için.

Giulietta karşılık vermedi. Bunun yerine ayağa kalktı. Ellerinden birini arkasına aldı ve diğer elini, duvarın önünde sırayla dizilmiş bekleyen Engizisyoncular dan birine doğru salladı. “Kraliçe Maeve’in bana getirdiği hediyeden hoşlanmadın,” dedi yürürken.

Raffaele. Teren, o *malfetto* eşlikçinin şu an sarayda tutulduğunu hatırlatan bu söz üzerine içinde kabaran öfkeyi bastırdı. “O size karşı bir tehdittir,” diye cevap verdi.

Giulietta omuz silkti. Onun yanma vardığında, boynunu eğmiş Terene baktı. “Öyle midir?” dedi. “Sen ve Engizisyonun onu zincirlemiştir diye düşünüyordum.”

Teren bunu işitince kızardı. “Zincirledik. Bir yere kaçamayacak.”

“Öyleyse bana karşı bir tehdit falan değildir, değil mi?” Giulietta gülümsedi. “Hançerlerin geri kalanını bulabildin mi?” Teren’in bedeni tümüyle gerildi. Hançerler onun için daimi bir dertti. Teren, onların koruyucularının birçoğunun kaynaklarını kesmişti. Hançerlere bağlı *malfetto* lara işkence etmişti. Civar şehirlerde yerleşebilecekleri muhtemel alanları kısıtlamıştı, isimlerini öğrenmişti.

Fakat henüz onları yakalamayı başaramamıştı. Ekibi onları aramak üzere önceki gün dört bir yana dağılmıştı. Teren güçlükle yutkundu, ardından başını daha da eğdi. “Onları yakalamaları için ilave devriye ekipleri gönderdim...”

Giulietta elini kaldırarak onu susturdu. “Bu sabah bir güvercin geldi. Duydun mu?”

Teren bu sabah *malfetto* kamplarıyla fazlasıyla meşgul olduğu için haberi alamamıştı. “Henüz duymadım, Majesteleri,” dedi tereddütle.

“Merroutas’ın Gece Kralı ölmüş,” diye karşılık verdi Giulietta. “Beyaz Kurt isminde bir Elit tarafından öldürülmüş. Bu Elit hakkındaki fısıltılar her yana yayıldı.” Terene gözlerini dikip baktı. “O Adelina Amouteru, değil mi? Öldürmeyi bir türlü başaramadığın o kız.”

Teren gözlerini, mermer zemindeki bir damara dikti. “Evet, Majesteleri.”

Teren, Engizisyoncu nun dönüşünü ve metal bıçakların yerde sürüklenme

seslerini duydu. “Gece Kralı bizim Merroutas’taki müttefıkimizdi,” dedi Giulietta. “Şimdiyse ortada kaos var. Danışmanlarım bana şehrin durumunun istikrarsız olduğunu ve bir Tamoura saldırısına karşı savunmasız olduğumuzu söylüyorlar.” Adelina. Teren dişlerini o kadar sıkıyordu ki çenesini kırabilecekmiş gibi hissediyordu. Demek Adelina Merroutas’ta, Sacchi Denizinin ötesindeydi... ve şehir devlet hükümdarını öldürmüştü. Adelinanın ciddi bir tehdit olduğu düşüncesi onu sinirden kudurtsa bile, acımasızlığında Terene hitap eden bir şeyler vardı. *Çok etkileyici, benim küçük kurdum*. “Size yemin ederim, Majesteleri,” dedi Teren. “Oraya hemen bir keşif heyeti göndereceğim...”

Giulietta boğazını temizledi ve Teren sözlerini kesti. Başını kaldırıp baktığında, diğer Engizisyoncunun kraliçeye yaklaştığını gördü. Elinde, her birinin ucunda ağır, jilet gibi keskin birer bıçak bulunan dokuz başlı bir kırbaç tutuyordu. Bu, Terenin özel kırbacıydı. Teren yüzünü buruştururken aynı zamanda rahatlayarak iç geçirdi.

Bunu hak etmişti.

Giulietta ellerini arkasında kavuşturup birkaç adım geriledi. “Emirlerime karşı gelerek *malfetto* ların tayınlarını yarıya indirdiğini söylediler bana,” dedi.

Teren ona, bunu nasıl öğrendiğini sormadı. Bunun hiçbir önemi yoktu.

“Üstat Santoro, acımasız bir kraliçe olabilirim. Ama zalim bir kraliçe olmak gibi bir isteğim yok. Zalimlik, adaletsiz cezalar vermektir. Ben adaletsiz biri olmayacağım.”

Teren başını eğik tutmaya devam etti. “Evet, Majesteleri.” “Ben kampların, vatandaşlarımızın geri kalanının görebileceği bir ceza şekli olmasını istedim ama surlarımın dışında yüzlerce çürüyen ceset görmek istemiyorum. Halkımın bana itaat etmesini istiyorum, devrim istemiyorum. Ve sen bu dengeyi bozmaya çalışıyorsun.”

Teren bir şeyler söylememek için dilini ısırdı.

“Zırhını çıkar, Üstat Santoro,” dedi Giulietta omzunun üzerinden.

Teren onun söylediğini yaptı. Zırhı metalik bir sesle yere düştü, ses yankılandı. Tuniğini başından çekip çıkardı. Soğuk hava, sayısız ceza yüzünden yaralanmış

çıplak tenine çarptı. Terenin soluk mavi gözleri salonun ışığında parlıyordu. Giuliettaya baktı.

Kraliçe, ucu bıçaklı kırbacı elinde tutan Engizisyoncu'ya işaret etti.

Engizisyoncu, kırbaçla Terenin sırtına vurdu. Dokuz bıçak birden tenini parçaladı. Teren, ona artık tanıdık gelen acı bedeninde infilak ederken çığlığını bastırdı. Görüş açısının kenarlarında kızıl renkli şimşekler çakıyordu. Eti yarılıp açıldı, hemen sonra iyileşmeye başladı. Fakat Engizisyoncu bir an beklemedi, Teren'in teni kendini birleştirmeye uğraşırken kırbacı tekrar tekrar indirdi.

"Seni, Beldain Kraliçesi ne saygısızca davrandığın için cezalandırmadım," diye bağırdı Giulietta, Teren'in etini diri diri parçalayan bıçakların korkunç sesini bastırmak için. "Bana halkın gözü önünde itaatsizlik ettiğin için cezalandırdım seni. Olay

çıkardığın için. Bir kez daha savaşmaya gücümüzün yetmeyeceği bir ülkenin kraliçesine hakaret ettiğin için. Anlıyor musun?" "Evet, Majesteleri," dedi Teren boğulurcasına, kan damlaları sırtından aşağı akarken.

"Benim adıma kararlar vermeyeceksin, Üstat Santoro." "Evet, Majesteleri."

"Emirlerimi hiçe saymayacaksın."

"Evet, Majesteleri."

"Düşman bir ulusun önünde beni *utandırmayacaksın*." Bıçaklar daha da derine battı. Teren, her an gözlerinin önünden kayıp gidecekmiş gibi olan bilincine karşı gözlerini kırpıştırdı. Kolları mermer zeminde titredi. "Evet, Majesteleri," dedi boğuk bir sesle.

"Dimdik dur," diye emretti Giulietta.

Bu duruş çığlık atmasına neden olsa da, Teren kendini dimdik durmaya zorladı. Engizisyoncu bıçaklarla göğsüne ve karnına da vurdu; bıçaklar batarken Terenin gözleri birden açıldı. Normal bir adam olsaydı, bu darbe onu anında öldürürdü. Tereni sadece elleri ve dizleri üzerine düşürebiliyordu.

Zemin, kanından oluşan incecik bir tabakayla kayganlaşana dek kırbaç cezası devam etti. Mermerin üzerindeki kızıl şeritler, Teren in el izlerinden dairesel

biçimler ortaya çıkardı. Teren bu girdaplara yoğunlaştı. Yukarıda bir yerlerde, tanrıların kendi aralarında mırıldandıklarını duyabiliyordu. Bu, Giuliettadan gelen bir ceza mıydı yoksa tanrılardan mı geliyordu?

Sonunda Giulietta elini kaldırdı. Engizisyoncu durdu. Teren titriyordu. Bedeninin sahip olduğu o şeytani efsunun güçlükle birbirinden ayrılan etlerini tekrar bir araya getirdiğini hissedebiliyordu. Bu yaralar şüphesiz bedeninde izler bırakacaktı;

derisi üzerinde birbiri ardına açılan kesikler, ötekiler iyileşmeden açılmıştı. Sarı sağ kuyruğu terli boynuna yapışmıştı. Bedeni yanıp sızlıyordu.

“Kalk.”

Teren ona itaat etti. Bacakları hâlâ güçsüzdü ama sabit bir şekilde ayakta durabilmek için onları zorladı. Cezasının her anını hak etmişti. Doğrulup dimdik dururken Giuliettanın bakışlarıyla karşılaştı. Bu kez yumuşak bir ses tonuyla, “Üzgünüm,” diye mırıldandı. Bir Engizisyoncu’nun kraliçesinden değil de, bir delikanlının sevgilisinden dilediği bir özürdü bu.

Giulietta soğuk parmaklarıyla Terenin yanağına dokundu. Teren titrerken bile onun usulca yüzünü kavrayan eline doğru eğilip bu anın tadını çıkardı. “Ben zalim değilim,” dedi Giulietta bir kez daha. “Ama bunu unutma, Üstat Santoro. Ben sadece itaat istiyorum. Bu fazla zor geliyorsa, yardımcı olabilirim. Dil olmadan itaat etmek, bacaklar olmadan diz çökmek daha kolaydır.” Teren onun derin, koyu renk gözlerine baktı. Onun sevdiği yanı buydu; her zaman ne yapılması gerektiğini bilen tarafı. Fakat neden hemen Raffaelenin cezalandırılması emrini vermemişti? Raffaelenin infaz edilmesi gerekiyordu.

Böyle bir emir vermedi, diye düşündü Teren, kendisine acı veren bir kıskançlık dalgasıyla, *çünkü ondan başka bir şey istiyor* Giulietta gülümsedi. Terene doğru eğildi, ardından dudaklarını yanağına dokundurdu. Onun temasıyla Terenin canı yandı. “Seni seviyorum,” diye fısıldadı Giulietta. “Ve bir daha emirlerime karşı gelirsen, hoş görmeyeceğim.”

Sapientus Kayalıklarının, Bilgelik tanrısı canlıların dünyasını, ölülerin dünyasından ayırmaya karar verdiğinde, kız kardeşi Moritas’ı sonsuza dek bir başka diyara gönderdiği zaman oluştuğu söylenir. Kayalıkların sivri uçları en görkemli hallerini günbatımında, güneşin altın renkli ışıkları üzerlerine vurup yere upuzun gölgeler resmettiklerinde alırlar. -

Domacca’da Seyahat Kılavuzu, c*An 'Dao*

Adelina Amouteru

fnzo gece beni kâbusumda ziyaret etti.

Akşam olmuş ve Fortunata Sarayının koridorlarındaki fenerler çoktan yakılmıştı. Hançerlerin yeraltındaki mağarasından kahkaha sesleri yükseliyordu fakat Enzo ile ben merdivenlerden avluya çıktık. Dışarıda gece oldukça sessizdi. *Bu, Bahar Aylarından sonraki gece,* diye anımsadım rüyamın bulanıklığı arasında. *Estenzia limanına saldırımızdan hemen sonra.*

Enzoyla, etrafımıza dökülen yağmur damlalarını önemsemeden öpüştük. Beni yatak odama götürdü. Fakat rüyamda bana iyi geceleri dileyip gitmedi. Rüyamda benimle içeri girdi.

Gücümün iş başında olup olmadığını bilmiyordum... fakat Enzo nun koyu renk saç buklelerini yanaklarımda *hissedebiliyordum*, dokunuşlarının bedenime gönderdiği ısı dalgalarını *duyumsayabiliyordum*. Dudakları kulağımı sıyırıp geçti, ardından çeneme ve boynuma temas ederek istikrarlı bir şekilde aşağıya doğru yol aldı. Yatağa oturdum, kollarımız ve bacaklarımız birbirine dolaşana dek onu kendime çektim. Sonuçta burası, yanıma gelip oturduğu ve bana Hançerlere katılma fırsatını sunduğu zaman tanıştığımız yerdi.

Şimdi de yüzünü tenime gömerek öylece kaldı. Isı dalgaları tüm bedenime yayılıyordu, sonunda diri diri yanabileceğimi düşündüm. Gömleği kenara kayarak omzunu açığa çıkardı. O gerçekten burada mıydı? Ben gerçekten tüm o eski görkemiyle Fortunata Sarayında mıydım? Parmağım, köprücükkemiği boyunca gezindi. Ben gömleğini şiddetle çekiştirip üzerinden çıkardıktan sonra ellerimi göğsünde gezdirirken Enzo derin bir soluk aldı. Bana yaslandı. *Bu gerçek. Öyle olmalı*.

O gece bunlar olabilirdi.

“Seni seviyorum,” diye fısıldadı kulağıma. Ve rüyamda öylesine sarılıp sarmalanmış, öpücükleri arasında o kadar kaybolmuştum ki bir an kendime, buna inanma izni verdim.

Enzo duraksadı. Bir kez öksürdü. Karanlıkta yüzünün açılarını görebilecek kadar çevirdim başımı. “İyi misin?” diye sordum gülümseyerek. Kollarımı boynuna

dolamak ve onu kendime doğru çekmek üzere uzattım.

Enzo kaskatı kesildi ve yine öksürdü. Alm kırıştı ve kaşlarını çattı. Benden ayrıldı ve yatağın üzerinde kambur bir vaziyette oturdu. Tekrar tekrar öksürdü, sonunda duramayacak hale geldi. Kan damlacıkları yatak örtülerini lekeledi.

“Enzo!” diye bağırdım. Yanına gittim ve elimi omzuna koydum. Beni eliyle uzaklaştırdı ve başını iki yana salladı fakat o kadar şiddetle öksürüyordu ki konuşamadı. Dudaklarında kan vardı ve dudakları, gecenin karanlığında parlıyordu. Dudakları acıyla büküldü. Ellerinden birini göğsünü kavramak üzere kaldırdı ve ona baktığımda göğsünün orta yerinde, kalbinin tam üzerinde derin, kızıl bir yaranın giderek büyüdüğünü dehşetle fark ettim.

Yardıma ihtiyacı var. Yataktan sıçrayarak kalktım, kapıya koştum ve tüm gücümle açtım. Kollarım ve bacaklarım karanlıkta süzülüyormuş, görünmez bir akıntıda mücadele veriyormuşum gibi hissettim. Hemen arkamda duran Enzonun soluk alıp verişleri korkunç bir hal aldı. Çılgına dönmüş halde koridorun ilerisine doğru baktım.

“İmdat!” diye bağırdım. Neden şimdi bütün fenerler kısılmıştı? Koridorun gölgeleri arasında önümü güçlükle görebiliyordum. Ayaklarım hafifçe yere vuruyordu. Mermerin soğukluğunu hissedebiliyordum. “imdat!” diye bağırdım yine. “Prens... prens yaralı!”

Koridor uzadıkça uzuyordu. *Raffaele ne yapacağını bilir.* Neden yeraltı mağarasına giden yolu bulamıyordum? Raffaele nin diğerleriyle mağarada olmadığını hatırlayana dek koştum. Bu gece geri dönmemişti çünkü Engizisyon tarafından yakalanmıştı.

Koridorun sonu gelmiyordu. Koşarken, sarayın gösterişli duvarları boyunca asılı tablolar soyulmaya, yanıp kül rengine bürünmeye başladılar; alevler köşelerini mahvediyordu. Koridorda kapı ya da pencere yoktu. Uzaklardan bir yerlerden, yağan yağmurun sesi geliyordu.

Soluklanmak için durdum. Kollarım ve bacaklarım yanıyordu. Ardıma baktığımda, kendi yatak odamı göremedim. Aynı koridor, her iki yöne doğru da uzayıp gidiyordu. İleri doğru gitmeye devam ettim, yürüdüm, kalbim göğüskafesime vururcasına deli gibi çarpıyordu. Duvarlarda yeni tablolar belirmeye başladı. Belki de her zaman oradaydılar ve ben onları yeni fark ediyordum.

Hiçbiri anlamlı şeyler yansıtmıyordu. Tablolardan birinde, iri, koyu renk gözleri ve gül rengi dudakları olan bir kız vardı. Kız bir bahçenin ortasında oturuyor, ellerinde ölü bir kelebek tutuyordu. ikinci tabloda, üzerinde beyaz Engizisyon zırhı olan, ağzı kulaklarına varan, dişleri kıpkırmızı bir genç vardı. Ahşap bir kutunun içine çömelmişti. Üçüncü tablo yerden tavana dek uzanıyordu. Bunda da bir genç kızın yüzü vardı ve kızın yüzünün yarısı korkunç biçimde yaralıydı. Gülümsemiyordu. Alnı sinirli bir ifadeyle kırışmıştı ve gözleri, sanki her an açılabilecekmiş gibi kapalıydı.

Korku içimi yiyip bitirmeye başladı. Burada fısıltılar, bana eziyet veren o tanıdık fısıltılar vardı. Yine koşmaya başladım. Koridor giderek daralıyor, dört bir yandan üzerime geliyordu. İleriye doğru nihayet son buldu. Hızlandım. *İmdat!* diye seslendim yine fakat bu ses, sanki su altında bağırmışım gibi tuhaf ve çok uzaklardan geldi.

Adımlarım şimdi su sıçratırcasına sesler çıkarıyordu. Sendeleyerek durdum. Koridor boyunca simsiyah ve buz gibi bir su akıyordu. Geriye çekilmeye çalıştım fakat dalgalar ayağımı kaydırdı ve su beni tamamen yuttu. Düşünemiyordum, işitemiyordum, dört bir yanımdaki girdap gibi karanlık haricinde hiçbir şey göremiyordum. Soğuk beni uyuşturuyordu. Çığlık atmak için ağzımı açtım fakat sesim çıkmıyordu. Yüzeyin aydınlığını aradım ama aynı karanlık dört bir yanımda uzanıyordu.

Ölüler Diyarı.

Derinliklerde simsiyah şekiller yüzüyordu. Nihayet karanlığın içinde, içgüdüsel olarak tekrar koridora çıktığını bildiğim basamaklar gördüm. Canlıların dünyasına çıkan basamaklar. Basamaklara doğru yüzmeye çalıştım ama onlara yaklaşamıyordum.

Adelina.

Omzumun üzerinden baktığımda kapkara derinliğin içinde bir şekil belirdi. Bu anormal bir biçime, upuzun, kemikli parmaklara ve süt beyazı, görmeyen gözlere sahip bir yaratıktı. Ağzı hırlar-casına açılmıştı. Kalbimde hissettiğim korku ürpertiye dönüştü.

Caldora. Öfke meleği.

Basamaklara gitmek için uğraştım ama bunun hiçbir faydası olmadı. Islık gibi

bir ses kulaklarıma doldu. Tekrar ardıma baktığımda Caldoranın, pençeye dönüşmüş elinin bana doğru uzandığını gördüm.

Güverteden gelen uğursuz bir boru sesiyle irkilerek uyandım. Kamaramızın penceresinden içeri güneş ışığı doluyordu. Fırtına dinmişti fakat okyanus hâlâ dalgalıydı. Bacaklarımı yatağın kenarından aşağı uzattım ve deli gibi çarpan kalbimi sakinleştirmeye çalıştım. Fısıltılar hâlâ duyuluyordu ama sesleri kısılmıştı ve birkaç saniye sonra hepsi tamamen solup gitti. Yastığımın üzerinde duran parmaklarım titriyordu. Bu rüya çok gerçekti. Öyle olduğunu umdum. Bir yanım Fortunata Sarayı na geri dönmek, kollarımı Enzo'ya dolamak ve onu hayata döndürmek için can atıyordu fakat diğer yanım, Ölüler Diyarının sularına geri dönmemek için gözünü bile kırpmaktan korkuyordu. Pencereden dışarı bakmak bile içimde bir korku dalgasının belirmesine neden oluyordu. Okyanusun suları, her an bir gemiyi yutmaya hazırmış gibi görünen koyıı renk, donuk bir maviydi.

Violettanın yatağına baktım. Kardeşim orada değildi.

"Violetta?" Hemen ayağa kalktım ve aceleyle kapıya doğru gittim. Geminin karanlık, daracık koridorlarında ilerledim. Kız kardeşim. Gitmişti. Kâbusum -o yanmış, sonu olmayan koridor- tekrar geri geldi ve birden hâlâ bu koridorda kaybolmuş olduğumu düşünerek dehşete kapıldım. Fakat sonra güverteye uzanan merdivene ulaştım ve minnettar bir şekilde basamaklardan çıktım.

Merdivenin tepesinden baktığımda Violettayı geminin pruvasında gördüm, küpeştenin üzerinden eğilmiş, sessizce Sergio yla konuşuyordu. Kollarım ve bacaklarım dermansızlıktan zayıf düşmüştü. Derin bir nefes alıp sakinleştim ve kendimi yukarı çekerek güverteye çıktım. Mürettebatın bir kısmı, ben yanlarından geçerken uzun uzun baktılar. Bunlardan hangilerinin paralı asker olduğunu ve Sergio'nun içlerinden herhangi birine önceki gün yaptığımız konuşmadan söz edip etmediğini merak ettim.

Ben yaklaşırken Sergio elini, Violettanın koluna koydu. Kardeşimin söylediği bir şeye güldü. Kıskandığımı hissettim. Sergio'nun dikkatini çekmek istediğimden değildi bu; tersine o, Violettanın dikkatini çektiği içindi. *O* benim *kardeşimdi*.

"Boru sesi ne içindi?" diye sordum. Kasıtlı olarak aralarına girerek Sergio yu, elini kardeşimin üzerinden çekmeye zorlayarak birbirlerine daha mesafeli olmalarını sağladım. Violetta bana huysuz bir ifadeyle baktı. Ben de ona bakarak

masum bir şekilde gözlerimi kırpıştırdım.

Sergio sabah sisinde hâlâ bulanık bir halde ufukta beliren karayı işaret etti. “Campagnia şehrine yaklaştık. Oraya daha önce gitmiş miydin?” Başımı iki yana sallayınca, “Campagnia, Estenziaya en yakın liman şehridir. Başkentte pek dostça karşılanmayacağımızı tahmin ettim. Limana yanaşmamız imkânsızdı,” diye devam etti sözlerine.

Violetta başını onaylarcasına salladı. “Adelinanın illüzyonları iyidir,” dedi “ama hepimizi sürekli bir şekilde o şehirdeki Engizisyonculardan koruyamaz.”

Estenzia. Nedense başkenti terk edeli bir ömür olmuş gibi geliyordu.

Biz kıyıda yavaş yavaş beliren şehrin dış hatlarını izlerken Sergio bu sözleri omuz silkerek geçiştirdi. “Yakında Campagnia limanına yanaşacağız,” diye güvence verdi. “Bildiğim kadarıyla başkent dışına herhangi bir emir verilmedi. Orası daha güvenli olur.”

Başımla onayladım. Sergio, Violettayla sohbetine geri döndü. Onlar konuşurken ben de güvertede etrafıma bakındım. “Afsuni nerede?” diye sordum.

Sergionun gözleri gökyüzüne doğru çevrildi. “Çanaklıkta,” diye cevap verdi, yukarıyı işaret ederek. “Tüm kazanmalarını kumara yatırıyor.”

Tam da bu sırada, karga sesinin mükemmel bir taklidini işittik. Başımızı çevirip yukarı baktığımızda Afsuni’yi gördük; aşağı o kadar çok eğilmişti ki yere düşeceğinden korktum. Diğer çanaklıktaki denizciye bağırarak bir şeyler söylüyordu.

“Öyleyse yirmi altın olsun,” diye bağırdı tekrar çanaklığa girip gözden kaybolarak.

“O... kazanıyor mu?” diye sordu Violetta, gözlerini kısıp gökyüzüne bakarak. Afsuni kendi kendine bir dizi söz mırıldanırken biz de onu seyrettik. Yarı deli bir hırsız ve reddedilmiş bir Hançer... kendi Elit cemiyetimi kurmak için kesinlikle çok iyi bir başlangıç yapmıştım.

Sergio omuz silkti. “Bunun bir önemi var mı? Kaybetse bile zaten o zavallı piç kurusunun mallarını çalacak.”

Birden, Afsuninin kumar oynadığı denizci ayağa fırladı. Denizi işaret etti. Afsuni de başını karaya doğru çevirip ardından Sergioya bağırarak anlayamadığım bir şeyler söyledi.

Sergio dudağını ısırdı. Onu seyrettim, bedeninden yükselen hafif korku kıvılcımlarını fark ettim. Sise doğru dikkatle baktım. Uzunca bir süre hiçbirimiz hiçbir şey göremedik. Yalnızca sabah güneşi sisin daha büyük kısmını görünür kılınca, Campagnia limanından ayrılan geminin altın rengi yelkenlilerinin ve eğimli gövdesinin belli belirsiz dış hatlarını fark ettim. Boru sesleri yine süzülerek bize doğru geldi. Bu kez sesler kulakları sağır edecek kadar yüksekti.

Afsuni tepemizde, gözcü kulesine bağlı halatı yakaladı ve bayrak direğinden aşağı kaydı. Hafif bir gürültüyle yere indi. Saçları çılgınca dağılmış ve okyanusun tuzlu kokusu giysilerine işlemişti. Yanımızdan geçerken bize şöyle bir baktı. “Bir Engizisyon gemisi,” dedi, soru sorar gibi baktığımı görünce. “Görünüşe göre bize doğru geliyorlar.”

“Gemide Engizisyonun bayrağını mı gördün?” Kollarımı kavuşturdum ve boğazımda yükselen korku hissini bastırmaya çalıştım. “Ama tamamen sıradan görünen bir gemi bu.”

“Ayrıca şu anda koydan geçen tek gemi de biziz,” diye cevap verdi Afsuni. Kaşlarını çatarak okyanusa baktı. “Campagnia limanına giren bir kargo gemisini neden umursasınlar ki?”

Engizisyon gemisi giderek yaklaşıyordu. Bana tanıdık gelen amblemindeki bir şeyler, zihnimdeki fısıltıları harekete geçirdi ve huzursuzlukla minik pençelerini sürümeye başladılar. Boğazımdaki korku yerini başka bir şeye, çılgınca bir cesarete, Gece Kralının karşısına çıktığımda hissettiğime benzer bir şeye bıraktı.

İntikam şansı, dedi kafamdaki fısıltılar tekrar tekrar. *Adelina, bu bir intikam şansı*.

“Teren faaliyetlerini Kenettranın diğer şehirlerine genişletiyor olabilir,” dedi Violetta, bana kuşkuyla bakarak. *İyi misin?* diyordu sanki ifadesi.

Dudaklarımı sıkıca birbirine kenetledim ve fısıltıları bastırdım. “Sence bordalayacaklar mı?” diye sordum Afsuniye.

Afsuni arkamızda konumlanan küçük gemiyi işaret etti. “Bu küçük bir ekip ama

bizi limana yönlendirecektir,” diye cevap verdi. “Daha sonra da gemiyi köşe bucak inceleyecekler.” Bana dönerken yüzünde kasvetli bir ifade belirdi. “Seninle yaptığımız küçük anlaşmadan bu yana geçen üç günde bu kadar büyük sıkıntılara neden olacağını bilseydim, düşünmeden seni Gece Kralına bırakırdım.”

“Güzel,” diye cevap verdim ona. “Seni bir daha tehlikede gördüğümde bunu hatırlarım.”

Yanıtım Afsuninin şaşkın bir kahkaha atmasına neden oldu. “Çok hoşsun.” Onu durdurma fırsatını bulamadan beni bileğimden yakaladı, ardından kendisini takip etmesi için başıyla Violettaya işaret etti. “Görünüşe göre bir arada kalakaldık, değil mi?” dedi. “Saklanmayı öneriyorum.”

Koşarak palavraya indik, burada endişeli ve terli bir mürettebat üyesi öfkeyle Afsuniye bizi geminin iç kısmına götürmesini söyledi. Ayak seslerimiz daracık ahşap zeminde yankılanıyordu.

Uç merdiven indikten sonra nihayet sandıkların zeminden tavana dek rastgele yığıldığı bir odaya ulaştık. Afsuni bizi odanın karanlık kısımlarına götürdü. Oda, içeriye loş bir ışık girmesine izin veren tepedeki ağır demir parmaklıklar haricinde neredeyse zifiri karanlıktı.

Bana anlamlı bir bakış attı. “Sessiz ol,” diye fısıldadı. “Violet-taya baktı. “Kardeşinin gücünü kontrol altında tut. Merroutas’ta olduğu gibi kontrolden çıkmaması hepimizin yararına olur.”

“Sorun çıkarmayacak,” diye cevap verdi Violetta sesinde hafif bir öfkeyle. “O kendini nasıl kontrol edeceğini bilir.”

Afsuninin pek ikna olmamış gibi bir hali vardı ama yine de başını onaylarcasına salladı. Ardından kapıyı kapayıp bizi karanlıkta bırakarak çıkıp gitti.

Violettanın hafifçe titrediğini hissedebiliyordum. Afsuninin ona söylediğini yapıp güçlerimi benden almadı ama o da durumumla ilgili kendini pek rahat hissetmiyordu. “Kendini iyi hissediyorsun, değil mi?” diye fısıldadı.

“Evet,” diye cevap verdim.

Başka tek kelime etmeden bekledik. Bir süre işitebildiğimiz tek şey geminin

dışındaki dalgaların tanıdık sesleri oldu. Daha sonra yeni sesler duyduk. Ayak sesleri.

“Yine kontrolünü kaybetme,” diye fısıldadı Violetta. Böyle uzun bir sessizliğin ardından kelimeleri adeta beni sağır etmişti. Kardeşim bana bakmadı bile. Bunun yerine tepemizdeki parmaklıklara odaklandı.

Ben de parmaklıklara bakmak üzere döndüm. O tuhaf, müphem basıncın Merroutas’ta olduğu gibi yine musallat olmasını bekledim ancak bu kez gücüm sabit kaldı ve ona sıkıca tutundum. “Kaybetmeyeceğim,” diye fısıldadım.

Sesler belli belirsizdi. İki kat ahşap zeminin ardından tek işitebildiğim boğuk insan sesleri ve botların güvertede yarattığı hafif titreşimler oldu. Gemi tayfasının enerjisinde genel bir tedirginlik sezdim. Sesler güvertenin bir ucundan diğerine giderken Violettanın başı da onlarla birlikte döndü.

“Palavraya geleceklerdir,” diye fısıldadı bir süre sonra. Bu sözler ağzından çıkar çıkmaz, basamaklardan gelen bot seslerini duyduk. Sesler birden daha da yükseldi.

Artık askerlerin birbirleriyle konuştuklarını işitebiliyordum. Askerler yukarıdaydı, bize yaklaşırlarken duyduğum korku daha da arttı.

O karışıklıkta, birden Afsuninin neşeli sesi işitildi. “Hey, Campagnia’ya en son geldiğimde şaraplarınıza resmen âşık olmuştum. Daha önce hiç o kadar sarhoş olmamıştım, biliyor musunuz? Ben...”

Bir Engizisyoncu kızgın bir sesle sözünü yarıda kesti. “Mer-routas’tan ne zaman ayrıldınız?”

“Bir hafta önce.”

“Yalan söylüyorsun, delikanlı. Hiçbir gemi Merroutas’tan bizim kıyılarımıza bir haftada gelemez.”

Bu sefer Sergionun çok daha mantıklı sesi işitildi. “Önce bazı malları bırakmak için Dumor limanında demirledik.” “Geminizde herhangi bir Dumor damgası göremiyorum. Bahse girerim Merroutas’tan yeni ayrılmışsınızdır. Pekâlâ, burada, Campagniada bazı yeni kanunlar yürürlüğe girdi. Engizisyon limana gelen tüm gemileri araştıracak. Diğer ülkelerden gelen *malfettohsm* şehre

girmesi yasak.” Bir an Afsuniye daha yakından bakmak istercesine durdu. Muhtemelen o an gözleri şeritler halinde değildi çünkü asker tekrar geri çekildi. “Bu yüzden mürettebatta bir *malfetto* varsa, bunu şimdi söylemeni tavsiye ederim.” “Aklımıza gelen biri yok, efendim.”

“Kaçak yolcunuz da yoktur, değil mi?”

“İsterseniz arayabilirsiniz,” dedi Afsuni. “*Malfetto* lar... bir yığın sıkıntı, değil mi? İskeledeki olaylar patlak verdiği sırada oradan çoktan ayrılmış olduğumuz için hâlâ şanslı olduğumuzu düşünüyorum. Bu şimdiye dek kulağınıza gelmiş olmalı, değil mi?” Karanlıkta Violettaya baktım. O da bana baktı. Dudakları bir sözcüğü söylemek istercesine kıvrıldı. *Hazır mısın?*

Yavaşça, üzerimize bir görünmezlik örtüsü dokuyarak ikimizi bomboş bir odanın zeminindeki ışık şeritlerine, bomboş odanın duvarlarındaki oyuklara dönüştürdüm. Sesler ve ayak sesleri giderek yaklaştı, sonunda hepsi, sanki tam tepemizdeymiş gibi işitildi. Karanlıkta parmaklıklara baktım.

Birden parmaklıkların arasında bir botun tabanı göründü, ardından bir tane daha belirdi. Şimdi tam tepemizdeydiler. Nefesimi tuttum.

“Bu gemide başka kimse var mı?” diye sordu Engizisyoncu. * Sergio olduğunu düşündüğüm birine döndü. “Mürettebatın tamamı burada mı?”

“Hepsi burada, efendim,” diye cevap verdi Sergio. “Erzaklar güvertenin en alt katında.”

Askerler aralarında mırıldandılar. Ayak sesleri bizim bulunduğumuz katta yankılanırken kaskatı kesildim. Birkaç saniye sonra karanlık erzak odasının kapısı açıldı ve biri bizim olduğumuz bölmeye yaklaştı. Görünmezlik illüzyonunu daha da gerdim. Kapı hızla açıldı.

Bir Engizisyoncu gözlerini kısarak doğruca bize baktı. Bakışları içimizden geçti. Canı sıkılmış gibi görünüyordu. Ellerinden biriyle huzursuzca kılıcının kabzasına vurdu. Violettanın eli daha da şiddetle titredi fakat hiç ses çıkarmadı.

Engizisyoncu bir süre odanın etrafına baktı, ardından kapıyı aralık bırakarak odanın geri kalanını araştırmak için etrafta dolaştı. Pelerini dalgalanarak yanımızdan geçti. Nefesimi tutmaya devam ettim. Araştırmasının geri kalanından sonra bu bölmeye girmeye çalışıp bizim bedenlerimize çarparsa onu

öldürmek zorunda kalacaktım.

Yukarıdan tekrar Afsuninin sesi duyuldu. “Yanlış gemiyi arıyorsunuz,” dedi. Sesindeki tasasız masumiyet, çok daha kaygı verici bir tona bürünmüştü. “Bunu nasıl mı biliyorum?” Bir süre cebini araştırdıktan sonra bir şey çıkardı ve ışığa tuttu. Güvertenin aşağısından bile bu nesnenin parıldadığını görebiliyordum. Bu, Gece Kralından çaldığı broştu.

“Bu güzelliğin kenarına oyulmuş armayı gördünüz mü? Bu, Gece Kralı’nın kendi amblemi. Bizler onun Merroutas’tan gelen mahfuz fılosuyuz ve kralımızın ölümüne bizden daha çok üzülen kimse olamaz. Fakat ölmüş olsa bile o, hepinizin olmayı ümit edebileceğinizden çok daha zengin ve güçlü bir adamdır. Muhtemelen Kenettradan elden geldiğince uzaklaşmaya çalışan bir kaçak bulabilmek gibi nafile bir umutla mürettebatımızdan tek bir kişiyi öldürme cüretinde bulunursanız, Baş Engizisyoncunuza ve kraliçenize hesap vermek zorunda kalacağınızı garanti ederim.” Afsuninin sesinde alaycı bir ton belirdi. “Beyniniz bunu yapabiliyorsa bir an düşünün. Neden Kenettradan kaçan biri şimdi *tekrar* Kenettra limanlarından birine yanaşmaya çalışan bir gemide saklansın ki?” Afsuni abartılı bir şekilde omuz silkerek kollarını öne doğru uzattı.

Bizi bu şekilde koruduğu için Afsuniye karşı minnet duymadan edemedim. İyi bir fiyat karşılığında bizi ele verebilirdi.

Başımı iki yana salladım. *Bunu senin için yapmıyor. Kendi için yaptı, para için ve hayatta kalabilmek için yaptı. Senin için değil.*

Bir an Engizisyoncuların, Afsuninin sözlerini ciddiye aldıklarını düşündüm. Bakışlarım, saklandığımız yeri inceleyen Engizisyoncunun üzerinde kaldı.

Daha sonra parmaklıklar ardında Sergionun çizmeleri göründü. İllüzyonumun titreşmemesini umarak başımı kaldırıp baktım. Diğer askerlerden biri Sergio yu boynundan yakalamış ve beline bir bıçak dayamıştı. Sergio bir anda elleri arasından sıyrıldı ve kendi bıçağını çekti. Bulunduğum yerden, bıçağın kenarının ışıkta parladığını gördüm. Diğer Engizisyoncular da silahlarını çektiler. Afsuni de bir hançer çıkarırken dudakları arasından bir inilti ve anlaşılmaz bir küfür çıktı ve Sergioyla birlikte Engizisyonculara karşı koydular.

“Güzel hikâye,” dedi askerlerin lideri. Bıçağını ona doğ- . rultarak, Sergioya doğru bir adım attı. “Fakat elimizde, Gece Kralı nin askerlerinin, kaçaklarla

denize açıldıklarını düşündükleri geminin tarifi var. Bu gemi şüphesiz sizinki. Tebrikler.” Asker sesini yükseltti. “Göster yüzünü, illüzyoncu, yoksa buradakilerden bazıları kellelerini kaybetmeye başlayabilir.”

Violetta bana baktı. Koyu renk gözleri parlıyordu. Diğerleriyle güvertede kalmış olsaydık yüzlerimizi gizleyebilir ve onlar gemiye binmeden askerlere saldırabilirdim. Fakat şimdi, bölmemizin kapısı hâlâ aralık vaziyette tam önümüzde duran Engizisyoncunun bakışları, sanki her an bir şeyler görebilecekmiş gibi içimizden geçip gidiyordu.

Önümüzde duran Engizisyoncu yukarı baktı ve kılıcını çekti. Bunu yaparken de Violettaya sertçe çarptı. Violetta geriye doğru sendeledi, bu da Engizisyoncu nun hızla dönüp bize bakmasına yetti. Adam gözlerini kıstı. Ardından bölmenin içindeki havayı doğramak üzere kılıcını kaldırdı. *Bizi* doğramak için.

Düşünceler zihnimden şimşek hızıyla akıp geçti. Bu Engizisyoncuyu durdurup Violettayı ve kendimi kurtarabilirdim. Gemiden ses çıkarmadan kaçarsak Sergio ve tayfasını, bir de Afsuniyi bu meseleyle başa çıkmak üzere geride bırakabilirdik. Limana vardığımızda da gemiden sıvışabilir ve fark edilmeden şehre girebilirdik. Yeni bulduğum Elitlerimi unutup ikimizi koruyabilirdim.

Fakat bunu yapmak yerine dişlerimi sıktım. Sergio artık benim adamlarımdan biriydi. Ve müttefiklerim olmasını istiyorsam onları savunmam gerekiyordu.

Engizisyoncunun kılıcı uçarak bize doğru gelirken Violetta bana şaşkınlıktan irileşmiş gözlerle baktı. Enerjimi salıvermem için ihtiyaç duyduğum teşvik de bu oldu.

Engizisyoncu bir anda, saldırısının orta yerinde durdu. Gözleri yuvalarından uğradı. Titredi, ardından ben ona doğru uzanarak etrafına binlerce acı ipliği dokurken ağzını sessiz bir çığlık atarcasına açtı. Dizlerinin üstüne çökerken kılıcı gürültüyle yere düştü. Etrafımızdaki görünmezlik örtüsünü kaldırdım, önünde bir anda belirirken adamın gözlerindeki şaşkınlık ifadesini gördüm.

Violetta kılıcı almak için yere eğildi. Titreyen elleriyle kılıcı adama doğrulturken, ben de dikkatimi hemen tepemizdeki mücadeleye yönelttim. Enerjim oradaki Engizisyonculara dek ulaştı, iplikler onlara da yapıştı, tenlerinde derinlere batan kancaların yanılsamasını meydana getirdi, onları yere ve yerin ötesine doğru çekiştirdi.

Engizisyoncuların hepsi bağırıyordu. Sergio kısacık bir an kalakaldı fakat sonra bu halinden hemen sıyrıldı. Adamların kıvranan bedenlerinin üzerinden atladı ve koridorda koşmaya başlayan en yakınındaki Engizisyoncuya saldırdı Çarpışan kılıçların sesi havada çınladı. Afsuni yerdeki Engizisyonculara doğru çömeldi ve olabildiğince çabuk bir biçimde ellerini bağladı.

"Gidelim," dedim sıktığım dişlerimin arasından. Saklandığımız yerden çıktık. Yerdeki Engizisyoncu, Violettanın ayak bileğini yakalamak için hafif bir girişimde bulundu fakat kız kardeşim yolundan çekilip elindeki silahı ters çevirdi ve kılıcın kabzasıyla askerin çenesine vurdu. Adam gevşedi.

"İyi iş," dedim, kardeşime gergin bir şekilde gülümseyerek. Bir sene öncesine kadar ondan böylesi bir şeye cesaret etmesini asla beklemezdim. Violetta derin bir nefes aldı ve bana endişe dolu bir bakış attı.

Aceleyle bölmeden karanlık koridora, ardından üst kata çıktık. Sonunda diğerlerine ulaştığımızda durdum. Tayfanın bir kısmı, yerde bağlı Engizisyoncuları inceliyordu, bu sırada Sergio ve başka bir adam da, diğer bir Engizisyoncunun bağlarını sıkıyordu. Adam bize baktı. Bana bakan gözlerinde bir ihtiyat ifadesi vardı.

"Gece Kralına yaptıklarına tanık olmadım," dedi Sergio. "Ama saldırdığın sırada, bu Engizisyoncuların yüzlerindeki ifadeleri gördüm. O *şendin*, değil mi? Ne yaptın?"

Yutkundum, ardından onların üzerine saldığım illüzyonu açıkladım. Sesim sakin ve istikrarlı çıkıyordu.

Sergioya yardım eden diğer mürettebat üyesi bana baktı. "Gemiye bindiğin sırada hepimiz senden biraz kuşkulanıyorduk." Bana dikkatle baktı. "Yetişkin insanların yüzlerinde daha önce böyle bir korku ifadesi görmemiştim."

Bu, Sergionun paralı asker arkadaşlarından biri olmalıydı. Bunun ne anlama geldiğinden pek emin olmadan, bakışlarına karşılık vererek başımı salladım. Sanki beni ilk kez görüyormuş gibi, diğer birkaç kişinin daha bana baktığını fark ettim. Yüz ifadelerini inceleyerek etrafıma bakındım, sonra yerde inleyen Engizisyoncular hakkında kafa yormaya başladım. Beni önceden tanımamış olsalar bile, görünüşe göre artık kim olduğumu biliyorlardı. Bakışlarım birinden diğerine kaydı, sonunda en yakınımda yatan, gözlerinde hâlâ biraz şaşkın bir masumiyet ifadesi kalmış genç askere baktım. Enerjim onların korkularından

besleniyor, güçleniyor ve kendini tazeliyordu.

Engizisyon Campagniayı bu şekilde araştırıyorsa, Esten-ziadaki çalışmalarını genişletmiş olmalıydı. Yoksa bu, Terenin de burada olup bizi arayacağı anlamına mı geliyordu? Buradaki tüm *malfettohsı* da toplayacağı anlamına mı geliyordu?

“Afsuni nerede?” dedim sonunda.

Sergio başıyla merdiveni işaret etti. Kendisini takip etmemiz için bize el etti. Merdivenlerden çıkıp Afsuni nin bizi beklediği güverteye çıktık. Campagnia limanı giderek yaklaştı, bu sırada Engizisyon gemisi sessizce, önceden olduğu yerde kaldı.

Afsuni ellerini ceplerine sokmuştu. Yaklaştığımızı duyunca bana doğru eğildi ve başıyla karayı işaret etti. “Limana doğru devam edeceğiz,” dedi “ve Engizisyon gemisini denizde öylece süzülmesi için geride bırakacağız. Kıyıdakiler bir şeylerin ters gittiğini anladığı sırada biz çoktan şehre karışmış olacağız.”

“Peki ya aşağıda bağlanmış Engizisyoncular ne olacak?” diye sordu Violetta.

Afsuni önce Sergio ya, ardından bana baktı. Gözlerinde bir an ciddi bir ifade belirdi. “Evet, o konuda *nz yapmalıyız?”* diye sordu. “Her durumda Engizisyonun gazabını üzerimize çekeceğiz. Bıkıp usanmadan bizi arayacaklar.”

Afsuninin sözleri zihnimde çınlıyor, yanlış bir şekilde yankılanıyor ve bu yankı yine zihnimdeki fısıltıları uyandırıyordu. Cevabımı duymak için sabırsızlanan fısıltıların minik pençelerini bilincim üzerinde hissedebiliyordum. Aşağıda, bazı Engi-zisyoncuların hâlâ sızlanıp mücadele verdiklerini işitebiliyordum. Hayatta kalmak için yalvarmaya başlayacaklarmış gibi çıkıyordu sesleri. Afsuniye cevap vermeden aşağı inen merdivenlere gidip gölgelerin arasına baktım.

Önce onları bağışlayacağımı düşündüm.

Fakat sonra zihnimdeki fısıltılar konuştu. *Neden Engizisyonun gazabından korkuyorsun? Bu ülkeye onlardan intikamını almak için geldin. Onlardan korkacak kişi artık sen olmamalısın. Onlar senden korkmalı*.

Bir an ağır bir sessizlik oldu. Afsuni yüzünde anlaşılmaz bir ifadeyle beni izliyordu. Aklıma Engizisyoncuların yüzleri geldi. Bazıları benden ürkmüştü, bazılarının yanakları gözyaş-larıyla ıslanmıştı. Hepsinin beyaz üniformaları

düşüncelerimde tek bir şeye dönüştü. Görebildiğim tek şey, bir zamanlar beni kazığa bağlayıp ayaklarımın dibine meşaleyi fırlatmış adamların görüntüsü oldu. Şimdiye dek kaç kişi öldürmüşlerdi? Kaçını daha öldürmeye devam edeceklerdi?

ilk darbeyi sen vur

Bununla birlikte, kapkara bir bulut yine içimi kaplamaya başladı ve kalbim kaskatı kesildi. Afsuniye baktım. "Engizis-yon'dan korkmuyorum," dedim. Ardından Sergio'ya bakarak başımı salladım. "Adamlarına onları öldürmelerini söyle. Bu işi çabuk ve temiz bir şekilde hallet." Violetta bana keskin bir bakış attı. Kararıma karşı çıkması için, belki biraz cüretkâr bir şekilde bekledim... fakat hiçbir şey söylemedi. Sertçe yutkundu ve yere baktı. Bir süre sonra onaylarcasına başını salladı. Konuşurken, kafamdaki fısıltıların da kelimelerimi benimle birlikte söylediğini işittim; bir koro oluşturuyorduk. Sesleri bana babamın sesini hatırlatıyordu.

"En genç olanının yaşamasına izin ver," diye bitirdim sözlerimi. "Engizisyon onu bulduğunda, genç asker onlara bunu kimin yaptığını ve onlara kendilerini nasıl hissettirdiğimi anlatabilir." Afsuninin gözleri, bana bakarken hafifçe çizgi halini aldı. Bakışlarında, tedirgin bir hisle karışık bir hayranlık ifadesi vardı. Bu ifadeyi pek çözememiştim. Giderek yaklaştığımız limana baktı. İç geçirdi, ardından pruvaya doğru yürümek üzere bizden ayrıldı.

Sergio hâlâ gülümsüyordu. "Bu durumda, Campagniada dikkatli olsak iyi olur. Zorlu bir düşmanla uğraşıyorsun."

"Peki, sen ve adamların bu düşmanla uğraşmada bize yardım edecek misiniz?" diye sordum.

Bu gemiye bindiğimiz andan itibaren sorulmayı bekleyen soru buydu. Sergio önce bana, ardından güvertedeki tayfanın bir kısmına baktı. Sonunda öne eğildi. "Biz, bize en çok altını verene yardım ederiz," diye fısıldadı. "Ve şu an bu sensin, değil mi?" *Bu bir evet.* Göğüskafesimden bir şeyler süzüldü. Tahtı ele geçirememiz ve Engizisyon'u devirememiz halinde neler olacağını sormak istemiyordum. Bunun yerine, sözlerinden zevk almaya karar verdim. Sergio merdivene doğru yürüyüp diğer paralı askerlere bağırarak emir verirken arkamı döndüm. Aşağıdaki Engizisyoncular, bağlarının ardında boğuk sesler çıkarıyorlardı. Korkuları, kalın bir bulut halinde güverteye dek geldi. Bu his titrememe yol açtı.

Ardından, derileri kesen kılıçların, fışkırarak akan kanın sesi geldi.

Zihnimdeki sesler sevinçle bağırıyordu. Düşüncelerimi yakılacağım kazığa, onlara bıkkın ifadelerle bakan Engizisyon-cuların gözleri önünde acı çektiklerini gördüğüm *malfettohAZ.*, kırılan camlara ve çığlıklar atan insanlara yönelttim. Aşağıdaki katliam karşısında bir tiksinme, ürperme ya da dehşet hissine kapılmam gerekiyordu. Ama kapılmadım, o Engizisyoncular için kapılamazdım.

Bundan böyle ilk darbeyi ben vuracaktım.

Gemimizin gövdesi boğuk bir sesle iskeleye çarpıp karadaki bir işçi halatımızı direğe bağlayana dek limanı sessizce seyrettik. Adam, arkamızdaki sessiz sedasız Engizisyon gemisine bir bakış attı fakat hiçbir şey söylemedi. Tayfamız borda iskelesini hazırladı ve küpeştenin yakınında toplandık. Limanın anacaddesinde, Engizisyoncu grupları hareketli kalabalıkların arasında sıra sıra duruyordu. Denizde süzülen gemiyi soruşturmalarının ne kadar zaman alacağını merak ettim.

Mürettebat sandıkları borda iskelesinden aşağı taşıyıp daha büyük yükleri yukarı taşımak için onları halatlarla tuttururken, gemiden inen Afsuni ve Sergioyu takip ettik. “Bu lanet ülkeyi terk etmemin nedeni tam olarak bu işte,” diye mırıldandı Afsuni bana, birlikte ilerlerken. Hâlâ tuhaf bir ruh halinde gibi görünüyordu. “Kahrolası Engizisyon sürekli etrafta cirit atıyor. Haydi gel. Ve yüzünü gizle.”

Başörtümü düzelttim ve Violetta’nınkini kontrol ettim, sonra da yüzümdeki illüzyonu güçlendirdim. Limanda gezinen kalabalıkların arasına karışmak zor değildi. Yüzümdeki illüzyonu sabit tuttum ve saçlarım örtünün altında kaldı. Arkamızdan gelen tayfanın bir kısmı da gemiden inerek kalabalıklar arasına karışıyordu. Onların ilerleyişini seyrettim. Bir kısmının yüzlerini şimdi hatırlıyordum, gemide Engizisyoncuları bağlarken gördüğüm adamlardı bunlar. Ayrıca benimle gemide kısacık konuşmuş adamı da gördüm. Hepsi paralı askerdi. Hepsi bana sadıktı. Şimdilik.

Palavrada ölü adamlar; *görmeyen gözler, kanlar içindeki bedenler*. Fısıltılar bana tam olarak gemide olanları hatırlatıyordu. *Ölü adamlar, ölü adamlar.*

Violetta hafif bir ses çıkararak düşünce silsilemi bozdu. Ona baktığımda kaşlarını çattığını gördüm. Bir şey dikkatini çekmişçesine ayaklarım sürümeye başladı. Kaşlarımı çattım, ardından kalabalığın içine baktım.

“Ne oldu?” diye sordum.

Violetta yalnızca sessizce, başıyla etrafta dolanan insanları işaret etti.

Onun fark ettiği şeyi görmem birkaç saniyemi aldı. Sokağın fazla uzağımızda olmayan bir ucunda yürüyen kızı tanıyordum. Acelesi varmış gibi görünüyordu. Yine de, tüm o acele içinde gülümseyip bir sokak köpeğini sevmek için durdu. Köpek onu takip etmeye başladı.

“Gemma?” diye fısıldadım.

Hançerler burada.

Böylece bir araya toplandılar; asla gelmeyecek bir kurtarıcı umut ederek beklemeye koyuldular.

Bir Karakış Savaşının Gelgitleri, *Qonstanze 'Ue ÜÛ'ıtte*

Adelina Amouteru

t alabalık sokakta onu kaybetmek üzereydim. Seyahat pelerini yüzünün üst yarısını gizliyor ve bedeni atlarla arabalar arasında neredeyse gözden kayboluyordu.

“O kız,” diye mırıldandım Afsuniye. Başımı Gemmanın bulunduğu yöne doğru eğdim. “Hançerlerden biri o. Eminim.” “Gerçekten mi?” Afsuni bana kuşkuyla baktı.

“Adelina haklı,” diye araya girdi Sergio, gözleri sokakta yürüyen Gemmayı takip etti. Gemma bir gemideki denizcilerden biriyle konuşmak için durduğunda onu izledik. “Bu Yıldız Hırsızı.” Harekete geçtim. “Buradaysalar, ne yaptıklarını bilmek istiyorum. Onu takip edeceğim. Burada olduğumuzu bilmesine izin verme.”

Gemma hemen önümüzde limanın sonuna ulaştı ve kavisli bir sokağa döndü. Sergio bize doğru eğildi, sanki Gemma her an ortadan kaybolacakmış gibi gözlerini bir an ondan ayırmıyordu. “Onun izini süreceğiz,” dedi bana alçak sesle. “O Hançerlerin burada ne yaptıklarını görmek istiyorum.” Sergionun, yanıtımı duymadan kalabalığı yararak ilerlemeye başlamasını bekledim ancak beni şaşırtarak, beklentiyle bana baktı.

Onayımı beklediğini anlamak biraz zamanımı aldı. “Tamam,” dedim, bocalayarak.

Bu kadarını duymak Sergioya yetti. Mürettebatın bir kıs-mıyla, muhtemelen arkadaşı olan askerlerle bakıştı.

“Ben de meraklandım,” diye mırıldandı Afsuni, ardından başıyla tek bir işaret vererek kalabalığın arasında gözden kayboldu.

Violetta bana doğru eğildi. “Bak,” dedi, çaktırmadan Gem-manın gittiği yönü işaret ederek. “Az önce onu konuşurken gördüğümüz denizci. O da aynı yöne gitti.”

Kardeşim haklıydı, insanların arasından başının arkasını seçebiliyordum. Adam gülümsedi ve yoluna çıkan birkaç çocuğa güldü fakat onun da Gemma’yı takip ettiğine kuşku yoktu.

Violettanın koluna dokundum. “Fazla yakınlaşma,” dedim yürümeye başlarken. Violettanın yüzüne ilk bakışta hemen göze çarpmayan bir illüzyon dokuyup Gemmanın bir an dönüp arkasına bakması ihtimaline karşı yüz hatlarını tanınmayacağı kadar değiştirdim.

Kalabalığın içinde Afsuni bir belirip bir kayboluyordu. Sağıma baktığımda, kalabalıkların arasından Sergionun saçları belirdi. Örgütlenmemiş ama düzenli bir biçimde, birlikte hareket ediyorduk. Hançerleri en son göreve giderken gördüğüm zamanı hatırladım ve omurgam boyunca yükselen bir heyecan dalgası hissettim.

Gemmanın girdiği sokakta yürüdük. İlerlerken, bir an dönüp onu hâlâ sadık bir şekilde takip eden köpeğe baktığını gördüm. Gemma gülümsedi, eğildi ve köpeğin kulaklarını okşadı. Onun gücünden haberdar olmama karşın, yine de her nedense köpeğin, sanki görünmez bir el tarafından yönlendiriliyormuşçasına uysalca dönüp bir daha arkasına bakmadan ondan uzaklaşmasına şaşırdım, iki ayrı insan kalabalığının arasından sessizce geçtim ve bir an huşuyla bakakaldım. Genç kız ile köpeğin arasındaki bu incecik, geçici bağın sessiz ve sıcacık bir tarafı vardı. Korku ve nefret yerine neşe ve sevgiden yararlanmak nasıl bir histi? Bu enerjinin nasıl bir ışığı vardı?

Onu insanların yoğun olduğu yerlerde birkaç kez gözden kaybettim. Gemma limanın kalabalık kısımlarında ilerledi, ardından sokağın bitiminde yer alan ufak bir hana benzeyen yere varan küçük yükseltiye yöneldi. Afsuni ve Sergio’nun nerede olduğunu merak ederek arkama baktım. Violetta birkaç adım geriden geliyor, insan kalabalıklarının arasında ara sıra duruyordu.

Gemma sonunda hanın kapısına doğru döndü. On kapıdan girmeye çalışmadı, bunun yerine bir ara sokağa girerek gözden kayboldu. Binaların kenarlarında, gölgelerin arasında kalmaya çalışarak aceleyle ilerledim. Burada dolaşan fazla insan yoktu. Görünürde herhangi bir Engizisyoncu da yoktu. Sokakta tek başıma kalana kadar bekledim, sonra etrafımı enerji iplikleriyle sardım. Gölgelerin arasına karıştım ve ardından, görünmez bedenimin hana doğru yol aldığı fark edilmez olana dek gölgelerle bir oldum.

Gemmanın ilerlediğini gördüğüm sokağa döndüm, sonra da onu izlemek üzere köşede durdum.

Gemma diğer birkaç kişiyle hanın arka girişinin önünde durdu, burası o kadar

dar ve gölgeli bir yerdi ki kimse buraya sapmayı akıl edemezdi. Lucent'i hemen tanıdım; bakır rengi gür saç bukleleri arkasında toplanmıştı ve kaşlarını çatmıştı. Michel de oradaydı ama Raffaele aralarında değildi ve tanımadığım kel bir genç sessizce Gemmayla konuşuyordu. İskelede gördüğümüz denizci de diğer birkaç kişiyle birlikte buradaydı. Bunlar cemiyete yeni mi alınmışlardı? Görünüşe göre herkes Gemmayı beklemek üzere burada toplanmıştı. Görünmezlik örtümün sağlam olduğundan emin oldum, sonra ileri doğru yürüdüm. Sesleri bana ulaşana ve söylediklerini anlayabilene dek ilerlemeye devam ettim.

Kulağıma önce Gemmanın sesi geldi. Lucent'le tartışıyordu. "En azından Raffaele sağ salim orada," dedi.

Lucent tek kaşını kaldırdı ve sanki haberi ilk defa işitiyormuş gibi başını iki yana salladı. "Kendini öldürtecek," diye karşılık verdi Lucent, "onu Terenle yalnız bıraktıkları anda ölecek. Neden yalnızca kraliçenin katıldığı bir görüşme talep etmedik ki?" Nefesimi tuttum. Raffaele *kendi* isteğiyle Estenzia sarayına geri mi dönmüştü? Şimdi neyi planlıyorlardı?

"Giulietta asla bizim olduğumuz bir görüşmeyi kabul edip hayatını riske atmazdı," dedi Gemma. "Kraliçene güven, Lucent... Maeve ne yaptığını biliyor. Giulietta onunla akşam yemeği yiyip gelişini kutlamak zorunda kalacak, bu da Raffaeleye söylemek istediklerini dile getirmek için süre vermiş olacak."

Maeve. Kraliçe. Bir an düşündüm ve bir süre sonra Lucent m aslen Beldain li olduğu aklıma geldi. Maeve onun kraliçesiyse, o halde Maeve Beldain Kraliçesi olmalıydı. Beldain, Hançerlerle çalışıyordu.

"Maeve üç gece sonra harekete geçecek," dedi Gemma. "Kutlamalar, gürültülü performanslarla dolu bir gecede sona erecek. Bu da, yaptığımız şeyi saklamamıza yardım edecek."

"Maeve arenaya gece yarısı gidecek," dedi Lucent, tanımadığım diğer insanlara. "Maeve m, onun tam olarak öldüğü yerde olması gerek. Bu süreç boyunca tamamıyla savunmasız olacak. Maeve'in güvende olduğundan ve kimsenin ona ulaşamayacağından emin olmalıyız."

Lucent'in sözleri beni ürpertti. *Tam olarak öldüğü yer.* Neden söz ediyordu böyle?

"Onu hallederiz," diye cevap verdi adam. Onların Kraliçe Maeve'in kılık

değiştirmiş kendi askerleri olup olmadığını merak ettim.

“Ve Raffaelenin de orada olması gerekiyor, değil mi?” diye sordu bir başkası.

Gemma başıyla onayladı. “Evet. Ölüler bu dünyada kendi başlarına var olamazlar. Enzonun yaşama gücüne tekrar kavuşabilmesi için birine bağlı olması gerek. Maeve, kardeşini kendine bağlamış. Enzoyu da Raffaele’ye bağlayacak.”

Enzo.

Bir anda soluksuz kaldım. Etrafımdaki dünya değişti ve görünmezlik örtüm titreşecek gibi oldu. Enerjime tutunmaya çalıştım, ardından hanın duvarına çarpana dek geriye doğru sendeledim. Gemma’yı yanlış duymuş olmalıydım; bu bir yanlış anlaşılma, farklı bir isim olmalıydı. Bu, Prens Enzo olamazdı. *Benim* Enzo’m olamazdı.

Kel çocuk başım iki yana salladı ve Gemma’ya özür dilercesine baktı. “Anlamıyorum. Raffaele bu konuda beni bilgilendirmedi. Onu neden hayata döndürüyoruz?”

Lucent ona kızgın bir bakış attı fakat Gemma omzuna hafifçe vurdu. “Sen Hançerlerin arasında yenisin,” diye cevap verdi. “Yakında bilgilendirileceksin. Prens Enzo, Baş Engizisyoncu tarafından öldürüldüğünde Kenettra, liderini kaybetti. Maeve ona, ülkelerimiz arasında yeniden ticaret faaliyetlerini ve refahı getireceği için güvenmişti. Maeve erkek kardeşini Ölüler Diyarından geri getirince, kardeşi ölümlüler arasında işitilmemiş bir kuvvetle geri gelmiş. Enzo yu -yani bir Elit’i- geri getirebilirse, güçleri bizim algılayamayacağımız kadar büyük bir halde geri dönebilir. Maeve onu Kenettradaki elçisi olarak ait olduğu tahta oturtabilir.”

Gözümü kapadım. Kanım kulaklarımda uğulduyordu. *Ölüler bu dünyada kendi başlarına var olamazlar*

Konuşmalarını doğru anlıyor olamazdım. Çünkü doğru anlıyorsam bu, Hançerlerin Enzoyu hayata geri döndürmeyi planladıkları anlamına gelirdi. Zihnim allak bullak olmuştu. Maeve, Maeve... *Enzoyu Raffaeleye bağlayacak.*

Raffaele bir keresinde ölüleri diriltebilen bir Elit’ten söz etmemiş miydi?

Demek Hançerlerin burada olmalarının nedeni buydu. Bu farkındalık sonunda

görünmezliğimin çözülmesine neden oldu ve bir an görünür hale geldim.

Durumumu hemen düzelterek kendimi tekrar etrafımdaki görünüme uyarladım. Gemmanın bakışları benim bulunduğum tarafa yöneldi, bir an kafası karışmış halde baktı fakat sonra omuz silkerek konuşmaya geri döndü. Sertçe yutkundum ve kalbimin gümbürdeyerek atışını duymazdan gelmeye çalıştım.

Kel çocuk gözlerini kıstı. “Ama... ben kraliçenin kardeşini gördüm. O canlılar dünyasından değil. Aynı şey Prens Enzonun da başına gelmeyecek mi?”

Gemma bu sözler üzerine derin bir iç geçirdi. “Bilmiyoruz. Belki gelir. Belki de bir Elit olduğu için gelmez. Kraliçe daha önce, kardeşi haricinde kimseyi diriltmedi. Ama Enzo, yanında Raffaele yle birlikte tekrar yeryüzünde dolaşabilecek.”

Lucent kel çocuğu işaret etti. “Leo,” dedi. “Gelir gelmez Enzoyu şehirden çıkarmamız gerek. Hiçbirimizin onun nasıl olacağı hakkında bir fikri yok, Maeve’in bile. Güçlerine sahip olamayabilir ya da tamamen eskisi gibi olabilir. Ne olursa olsun, bu durum sorun çıkaracaktır. Maeve kendi kardeşinin dirilişinin, onun,” bir an duraksadı ve o an sesinde hafif bir suçluluk ifadesi işittim, “boğulduğu gölde bir girdaba neden olduğunu söyledi. Sonrasında, bir hafta boyunca yataktan çıkmamış. Kapılardan birindeki Engizisyoncuların dikkatini dağıtabilecek kadar kendi güçlerini tanıyor musun?”

Leo ismindeki çocuğun sesi endişeli çıktı ama yine de başını kaldırarak konuştu. “Sanırım,” diye cevap verdi. “Zehrim geçicidir ama onların gücünü kıracak kadar uzun süre etkili olur.” “Maeve de güçsüz olacak,” diye ekledi Gemma, dikkatini Leo’nun ardında duran diğerlerine yönelterek. “Onu elden geldiğince çabuk güvene almanız gerek.”

içlerinden biri ileri çıktı. Elini kaldırdı ve avucunda minicik, göz kamaştıran bir ışık parıldadı. *Bir başka Elit*. “Bizler kraliçenin özel Elitleriyiz,” dedi sanki kendisine hakaret edilmiş gibi. “Onu nasıl koruyacağımızı biliriz. Siz sadece prensinizi idare edin.” “Peki ya kraliçenin donanması?” diye sordu Lucent.

“Onlar da yakında gelirler. Muazzam bir kuşatma olacak.” Hepsi el sıkıştılar ve biraz daha konuştular fakat ben, işittiklerimi kavrayabilmek için onları dinlemeye son verdim.

Raffaele, Enzoyu geri getirmek için Beldain kraliçesiyle birlikte çalışıyordu. Bu

sırada Beldain donanması da buraya doğru geliyordu. Aslında Beldain li askerler -Elitler- çoktan buraya gelmişlerdi, belki de bulunması hiç de zor olmayan yerlerde sak-tanıyorlardı. Giuliettayı zorla tahtından etmek için tüm parçalar yavaş yavaş birleşiyordu.

Enzo. *Enzo.* Elimi hanın duvarına koydum ve köşeye doğru giderken duvardan destek aldım. Bir sonraki yan sokakta karanlık bir köşe buldum. Orada, sonunda görünmezliğimden sıyrıldım ve çömeldim, ardından başımı ellerime dayadım, içimdeki enerji iplikleri kontrolden çıkmaya başladılar. Manzara, Campagnia'da bir tepenin başındaki bir sokaktan Fortunata Sarayındaki karanlık bir koridora dönüştü. Bir köşede çömelmiş saklanıyor, Enzoyla konuşan Danteyi dinliyordum. Hançerlerin bana ne kadar az güvendiklerini, Dante ihanetimden söz ederken Enzonun bile nasıl tereddüt ettiğini işitiyordum. Bu sahne ortadan kayboldu, yerini bir yatak ve yatağın hemen yanında oturan, elimi tutarak artık onlardan biri olmadığımı söyleyen Raffaele aldı.

Adelina.

Başımı kaldırıp baktığımda Enzo nun karşımda duran hayalini gördüm. Yüzü tıpkı hatırladığım gibi güzel, gözleri kızıl renkteydi, bakışları delici, koyu kırmızı saçları dağınık bir şekilde arkasında toplanmıştı. Eğildi ve hayaletimsi parmakları yanağımı okşadı. Ona uzanmak istiyordum ama çok uzakta olduğunu biliyordum.

Tüm bunları duyduğuma sevinmem gerekirdi. Bu benim de istediğim bir şeydi; yani Giuliettayı tahtından olmuş, *malfetto* lan, Kenettranın meşru hükümdarının emniyeti altında görmek. Peki neden mutsuzdum? Enzo yu geri istiyordum, değil mi? Ama yine de merdivenlerde tek başına oturan, başındaki elmaslarla kaplı tacın hayalini kuran o çocuğun hayali tekrar zihnimde belirdi.

Neden mutsuz olduğumu kesinlikle biliyordum. Hançerler kendilerini bir başka ülkeye sunmuşlardı. Enzoyu -ve Kenettra tahtını- yabancı bir ülkenin ellerine emanet etmişlerdi. Bu düşünce midemde şiddetle bir şeylerin kıpırdanmasına neden oldu.

Bu yanlıştı. Enzo bunu istemezdi, Kenettrayı Beldaine teslim etmek istemezdi. Hançerler nasıl olur da Maeve'in uşakları olmayı kabul ederlerdi? Beldain kendi *malfetto*\arma iyi davranıyordu, bu kesindi ama onlar bizim müttefikimiz değildi. *Her zaman* Kenettranın rakibi olmuşlardı.

Onlar senin tahtında oturmamalılar, diye araya girdi kafamda bir anda uyanan fısıltılar. Huzursuzca kararsız bir kasırga misali hareketleniyorlardı. *Bu yüzden öfkelisin. Hançerler hükmetmeyi, sana yaptıklarından sonra hükümdar olmayı hak etmiyorlar Sana ait bir şeyi onların almasına izin verme. Bu intikamı senden almalarına izin verme.*

"Ben intikamımı Engizisyon Mihverinden alacağım," diye fısıldadım; sesim o kadar alçaktı ki ben bile işitemedim.

Hançerlerden de intikam almalısın, seni bilmediğin diyarlara öylece salıverdikleri için. Kendi prenslerini Beldain lilerin ellerine bıraktıkları için.

Fısıltılar sözlerini, artık onları duyamaz hale gelinceye dek tekrarladılar ve sonra, yavaş yavaş sessizleşerek duyulmaz hale geldiler. Enzonun hayali ortadan kayboldu, tekrar bulunduğum sokağa geri döndüm. Gerçekliğe döndüm.

Ayak sesleri beni düşüncelerimden uzaklaştırdı. Ellerime dayadığım başım aniden kalktı. Violetta? Muhtemelen kardeşim yakınlarda bir yerdeydi, belki de konuşmaları başka bir yerden dinlemişti. Fakat bu ayak seslerinde normal olmayan bir şeyler vardı. Birbirlerini hayatları boyunca tanıyan insanların arasında bir aşinalık vardı; yaklaşanın Violetta olduğunu her yerde ayırt edebilirdim. Bu gelen o değildi.

Üzerimde tuttuğum görünmezlik beni bitkin düşürmüş olsa da nefes aldım ve etrafıma ağı tekrar örerek kendimi bir kez daha gizledim. Daha sonra yaklaşan her kimse yanlışlıkla bana çarpmasın diye ara sokağın kenarından ayrıldım.

Önce bir gölge gördüm. Gölge ara sokağın açıklığına doğru genişledi, bir an tereddüt etti, sonra ilerledi. Bir kızdı bu. *Gemma*. Ara sokağın girişinde durdu ve etrafına baktı. Hafifçe kaşlarını çattı. Tamamen hareketsiz kaldım, kıpırdamaya ya da nefes almaya cesaret edemiyordum. Sonuçta o, illüzyonumdaki dalgalanmayı önceden fark etmişti.

Gemma diğerlerine haber vermedi. Bunun yerine, yavaşça ara sokağa girdi. Şimdi yüzünü açıkça görebiliyordum. Yüzündeki mor işaret pudranın ardına gizlenmişti ve koyu renk saç bukleleri upuzun bir örgü halinde omzunda duruyordu. Pelerininin kukuletası hâlâ yüzünü gölgeliyordu. Ancak Gemma kuşkulu görünüyordu ve çömeldiğim yere doğru yavaşça yaklaştı.

Gemma yaklaşık otuz santim ötemde durdu. Neredeyse soluk alıp verişini

duyabiliyordum.

Başını iki yana salladı. Kendi kendine hafifçe gülümsedi ve gözlerini ovuşturdu. Fırtına Turnuvası yarışları için ata bindiği zamanları düşündüm. Onu kurtarmaya nasıl karar verdiğim aklıma geldi.

Birden içimde, etrafımdaki görünmezliği kaldırmak için ani bir istek duydum. Ayağa kalkıp ona seslenirken hayal ettim kendimi. Muhtemelen şaşkınlıkla bana bakacak, ardından gü-lümseyecekti. “Adelina!” diyecekti. “Güvendesin! Ne yapıyorsun burada?” Gemmanın elimi tutup beni ayağa kaldırmak için bana doğru koştuğunu hayal ettim. “Tekrar bizimle gel. Bize yardım edebilirsin.”

Bu düşünce içimi, bir zamanlar sahip olduğum o arkadaşlığın sıcacık, ümit verici hissiyle doldurdu.

Ne hayaldi ama. Yüzümü ona gösterecek olsam benden kaçardı. Yüzündeki şaşkınlık ifadesi korkuya dönüşürdü. Diğerlerinin yanına koşardı ve onlar da peşime düşerdi. Ben artık onun arkadaşı değildim. Bu gerçek, içimde o karanlık hissin kabarmasına neden oldu, fısıltıların hafif sesi ona saldırmam için bana seslendi, isteseydim, onu hemen burada öldürebilirdim. Gemideki Engizisyoncuların ölüm emirlerini kolayca vermemiş miydim? Bir geyiği avlayan kurdun algısını bilemiyordum ama bu hissin bir nebze olsun böyle hissettirdiğini hayal ettim: zayıf ve yaralı olanların karşında korkudan köşelerine sindiklerini görmenin yarattığı sapıkça heyecan, o anda onun hayatını sona erdirme gücünün de merhamet etme gücünün de elinde olduğunu bilmek. Tam da o anda, ben bir tanrıydım.

Bu yüzden olduğum yerde kaldım, Gemma bir kere daha ara sokağa dönerken onu seyrettim, nefesimi tutarak, aydınlıkla karanlık arasında kalmış halde, onunla konuşabilmeyi ve ona zarar verebilmeyi diledim.

O an geçip gitti... Limanda bir ikaz borusu çaldı ve hem Gemmayı hem de beni düşüncelerimizden çekip çıkardı. Gemma hafifçe irkildi, ardından keskin bir hareketle limana doğru döndü. “Bu da neydi?” diye mırıldandı.

Boru sesi bir kez daha işitildi. Bu Engizisyondu; rıhtımdaki gemimizde bulunan Engizisyoncuların cesetlerini keşfetmişler, hâlâ denizde olan kendi gemilerini incelemeye gitmişlerdi. Burada olduğumu biliyorlardı. Nedense bu düşünce hafifçe gülümsememe neden oldu.

Boru üçüncü kez öttüğünde Gemma bana arkasını döndü ve ara sokakta koşarak yeniden biraz önce yürüdüğü sokağa çıktı. O gittikten sonra birkaç dakika boyunca yerimden kıpırdamadım. Yalnızca Afsuni bir balkonun çıkıntısından yere atlayıp yakınlarda bir yere indiğinde üzerimdeki görünmezliği yavaşça kaldırdım. Daracık ara sokağın diğer ucunda, Violetta ve Sergio bize doğru geliyorlardı.

“Umarım duyduğum her şeyi sen de duymuşsundur,” diye fısıldadı Afsuni, ayağa kalkmama yardım ederken. Görünmezliği uzun süre üzerimde tutmak beni fena halde etkilemişti ve o an kendimi günlerce uyuyabilirmişim gibi hissediyordum. Ayağa kalkınca sarsıldım.

“Hey,” diye mırıldandı Afsuni. Soluğu çok sıcaktı. “Tuttum seni.” Sergio ya baktı. “Beyaz Kurt avı başlamış gibi görünüyor, değil mi? Pekâlâ, bu işi Engizisyon için o kadar da kolaylaştırmayalım.”

Kendimi, parmaklarımla Afsuninin gömleğine yapışırken buldum. Gözucumla hâlâ Gemmanın bir görünüp bir kaybolan aksini görebiliyordum, sanki gölgesi henüz ona yetişememiş gibi, var olmasına yetecek derecede yarı saydam bir biçimde belirdi. Fikirler kafamda çalkalanarak birbirlerine karışıyorlardı.

“Estenziaya ulaşmamız gerek,” diye fısıldadım. “Hançerler hamlelerini yapmadan ulaşmamız gerek.”

Sadakat. Sevgi. Bilgi. Gayret. Fedakârlık. Saygı. -*Tamoura'mn zAltı Önemli Kavramı*

Adelina Amouteru

förünmezlik illüzyonunu o kadar uzun süre üzerimde tuttuktan sonra bitkin düşmüştüm. Engizisyoncular şehrin sokaklarına akın ederken ben, Campagnianın kenar mahallelerine yarı taşınarak götürülüyordum. Sonunda Campagnianın sınırlarına yakın bir ormanlık alanda kamp kurduk. Violetta burada pelerinlerimizin kancalarını açtı ve yastık olarak kullanmam için katladı, ardından yakınlardaki bir derede küçük kumaşları ıslatıp dikkatle alnıma bastırmaya koyuldu. Sessiz kaldı ve ben de, onun benimle ilgilenip telaşlanmasına izin verdim. Sergio sınırda nöbeti devraldı. Afsuni altınımızı sayarak bunları özenli yığınlar halinde yere dizdi. Lavtası sırtında olmasına karşın, sanki çalıyormuş gibi parmaklarını hafifçe yere vuruyordu.

Onu gönülsüzce izliyor, kendi düşüncelerimde kayboluyordum. Gece olduğunda, üzerinde ismim ve tasvirim olan kâğıtlar tüm sokakların köşelerine asılmış olacaktı. Çok geçmeden, haber başkente ulaşacaktı. Tereni, elinde bir parşömeni buruştururken, peşime düşmeleri için daha çok asker gönderirken hayal ettim.

Raffaele nin Kenettra daki varlığımı haber alışını, diğer Hançerlerle yıkımımı planlayışını gözümde canlandırdım.

Vakit ilerledikçe gemi mürettebatından diğer elemanlar da bizi buldular. Sessiz adımlarla yaklaştılar, Sergio yla birbirlerine yalnızca sessiz bakışlar attıktan sonra bana selam verdiler. Sergio birkaçıyla alçak sesle konuştu. Artık hiçbiri sadece denizciymiş gibi davranmıyordu. Kemerlerinin ve çizmelerinin içindeki bıçakları gördüm ve nasıl hareket ettiklerini fark ettim. Hepsi yanımızda kalmadı. Sonunda geldikleri gibi sessizce, tekrar ormana dağıldılar. Onlara seslenmek istedim ama Sergioyla ilişkilerindeki bir şey bana, onlara kendim emir vermek yerine Sergionun rehberlik etmesine izin vermemi söyledi.

“Merroutas’ta sana katılmak isteyen başkaları da var,” dedi Sergio bir süre sonra bana. “Bazıları çoktan Estenzianın etrafındaki alanlara varmışlar. Gece Kralı nin yerine kimin geçeceğinden hiç kimse emin olmadığı için, Merroutas şu anda büyük bir karışıklık içinde.” Hafifçe gülümsedi. “Kimse seni göremese de, bazıları çoktan orada hükümdar olduğunu düşünmeye başlamış.” “Bu altın yığınıyla olamaz,” diye söylendi Afsuni, oturup altınları saydığı yerden. “Kenettra kraliyet hâzinesi içinde yüzmek için sabırsızlanıyorum.”

“Görünüşe göre Beldain kraliçesi Hançerlerin koruyucularından biri,” dedi Sergio, yanıma otururken.

“Beldain her zaman *malfetto\aı* sevmiştir,” diye cevap verdi Violetta. “Adelina ve ben bir ara oraya kaçmayı düşünmüştük.” Afsuni dalgın bir şekilde parmaklarını yere vurdu. “Hiç şüphe yok ki Beldain sırf iyi niyetinden *malfetto*lara yardım etmek için buraya gelmedi. Maeve yeni, genç bir kraliçe. Yeni yerler fethetmek için sabırsızlanıyor ve muhtemelen gözü Kenett-ranın üzerindeydi. Görün bakın. Giulietta’yı öldürüp Enzoyu geri getirirlerse, Enzo onların kukla kralları olacak. Hançerler onların ordusunun yeni bir kolu haline gelecek.” Afsuni bana göz kırptı. “Ve bu da tacın sana geçmeyeceği anlamına gelir, tatlım. Sanırım böylesi hepimiz için kötü olur.”

Hançerlerin bahsi geçince, yine hepsinin yüzleri gözümün önüne geldi. Bir an

tereddüt ettim, ardından Sergio'ya baktım. "Hançerleri ne zamandır tanıyorsun?" diye sordum. "Onlardan nasıl ayrıldın?"

Sergio bıçaklarından birini çıkardı ve bilemeye başladı. Bir süre beni duymazdan geldi. "O zamanlar cemiyete yalnızca Gemma ve Danteyi almışlardı," dedi sonunda. "Ben üçüncü üyeleriydim. Raffaele, Güney Kenettra'daki bir düşesi görmeye gitmiş, dönerken de beni bir gemide armador olarak çalışırken bulmuştu. Onu ilk önce reddettim."

Kaşlarımı kaldırdım. "Onu ret mi ettin?"

"Çünkü ona inanmadım," diye cevap verdi Sergio. Bilediği bıçakla işi bitti ve diğerine geçti. "O zamanlar on sekiz yaşındaydım ve hâlâ güçlerim hakkında hiçbir bilgim yoktu. Elitlerin birer söylenti ve efsane olduklarını düşünürdüm." Bir an durup hafifçe güldü. Başını Violetta'ya doğru eğdi. "Yapabildiğimiz şeyler çok tuhaf, değil mi?"

O an Sergio nun içinde o paralı askerden pek eser kalmadı ve iyi kalpli bir delikanlıya benzedi. Belki de bir zamanlar olduğu kişiden geriye kalanlardı bunlar. Bıçağını daha hızlı bilemeye başladı. "Raffaele fikrimi değiştirmek için beni bir akşam yemeğine davet etmek zorunda kaldı. Sonra Enzo ateş yaratma yeteneğini sergiledi. Bana ağır bir çuval dolusu altın verdi. Sanırım ilk onlar sayesinde paralı asker oldum."

Violetta iri bir dilim kuru ekmekle oynuyordu. "Böylece onlara katıldın," dedi ona tatlı bir şekilde.

Sergio açıkça ortada olan bir şeyi tekrar etmeye isteksiz halde omuz silkti. "Güçlerimin gökyüzüne, fırtınalar yaratabileceğim hava koşullarına yakın olduğunu öğrendim. Enzo ve Dante'den nasıl dövüşüleceğim öğrendim. Ama aradan altı ay geçmişti ve hâlâ güçlerimi çağıramıyordum." Sergio birden bıçağını bilemeyi bıraktı, ardından dibine dek toprağa sapladı. Violetta irkildi. "Eğitimleri daha ısrarcı bir hale geldi ve benimle konuşma şekilleri değişti. Aradan bir yıl geçtikten sonra, Raffaele nin Enzoyla benimle ne yapacaklarına ilişkin gizli konuşmalar yaptığını anladım. Gemma ve Dante güçlerini o kadar erkenden sergilemeye başlamışlardı ki benden de aynısını bekliyorlardı."

Sergio bu noktada iç geçirdi. Matarasından bir yudum su içti ve gri gözleriyle bana dikkatle baktı. "Raffaele nin sana ne söylediğini bilmiyorum. Ben bile söylediği şeylerin ayrıntılarını bilmiyorum. Tek bildiğim, bir gece Enzo nun beni

çalıştırmak için bir kenara çektiği ve ucu zehirli bir kılıçla beni yaraladığı. Sonrasında Kenettradan çıkıp güneye giden bir geminin içinde uyandım. Gömleğimin içine bir not sokuşturmuştu. Notta pek az şey yazıyordu.”

Sergionun sözlerinin ardından gelen sessizlik sırasında Afsuni arkasına yaslandı ve her birini tekrar bir araya toplamadan önce altın yığınına hayranlıkla baktı. “Yani... öyleyse, Hançerlerin Kenettraya hükmetmelerinden pek memnun olmayacağını söylüyorsun.”

Afsuninin başının üzerindeki bir noktaya baktım. Enzoyu, eski halini düşündüm. Beni eğitirken gözlerinde beliren sert bakışları ve yalnız olduğumuz zamanlarda onda gördüğüm o savunmasız hali. Raffaele’nin Enzo’dan, tıpkı bana yapmasını istediği gibi onu öldürmesini istediğini öğrenmek için Sergio yu konuşturmam gerekmiyordu. Enzo ikimizin de canını bağışlamıştı. O kadar güçlü bir lider, doğal bir veliaht prensti. Hayranlık uyandıran bir kral olabilirdi.

Fakat Enzo geri gelirse, Raffaeleye bağlı olacaktı. Ve Gem-ma’dan işittiğim sınırlı bilgiden anladığım kadarıyla, onu Raffaele kontrol edecekti. Onlar da Beldain’in Enzoyu Maeve için kukla bir kral, önceki halinin bir gölgesi olarak kullanmasına izin vereceklerdi. Bu düşünce içimde bir ürperti belirmesine, fısıltıların tekrar uyanmasına neden oldu. *Hayır,; bunun olmasına izin vermeyeceğim.*

Afsuni bana yan gözle baktı. “Yine onu düşünüyorsun,” dedi. Gözlerinde bir şeyler parlıyor, gözbebeklerindeki şeritleri daha da daraltıyordu. “Onu çok sık düşünüyorsun, üstelik yalnızca siyasi taktiklerin için değil.”

Bakışlarım ormanlık alandan ona doğru çevrildi.

“Prensten söz ediyorum,” dedi Afsuni, ben karşılık vermeyince. Sırtındaki lavtayı aldı ve birkaç keskin nota çaldı. “Enzo..

“O öyle biri değildi,” diye kestim sözünü, içimdeki karanlık bir anda alev aldı. Violetta beni yatıştırmaya çalışarak elime dokundu. Ben de içgüdüsel olarak elini sıktım.

Afsuni kendini savunurcasına ellerini kaldırarak lavtasını çalmayı bıraktı. “Sadece ilgimi çekti, o kadar tatlım,” dedi. “Geçmişin hakkında hâlâ bilmediğim çok şey var.”

“Seni bir haftadır tanıyorum,” diye karşılık verdim öfkeyle. “Hakkımda hiçbir şey bilmiyorsun.”

Afsuni her an karşılık verecekmiş gibi duruyordu ama sonra fikrini değiştirdi. Benim için nasıl iğneli sözler hazırlamışsa, hepsini yuttu. Hafifçe gülümsedi ve lavtasına geri döndü. Dudaklarının köşesinde saklanan tuhaf bir kıvrım vardı, mutsuz bir ifadenin belirtisiydi bu. Bunu çözmeye çalışarak bir süre ona baktım fakat ifade hemen ortadan kayboldu.

Violetta elini omzuma koydu. “Dikkat et,” diye mırıldandı, kaşlarını çatarak bana şöyle bir bakış atarken.

“O öyle biri değil,” dedim tekrar, bu kez daha yumuşak bir ifadeyle. Violetta tepkim üzerine omuz silkti ama bunu yaparken, benim fark etmediğim bir şeyin farkına vardığını anladım. Ancak bir şey söylemedi.

Sergio yine konuşmaya başladı ve bu kez sesi ciddi bir tonda çıktı. “Enzoyu geri getirmeyi başarırlarsa,” dedi, “eskisi gibi olamayacak. Hançerler konuşurken bunu söylediler, değil mi? Anladığım kadarıyla Maeve’in kardeşine olan da bu. Enzonun nasıl bir güçle, ne tür bir canavara dönüşeceğini kim bilebilir?” *Canavar, canavar,* diye lafa karıştı fısıltılar, onun sözlerini tekrar ederek.

Ve bir anda ne yapacağımı anladım.

“Onu geri getirmeyi *başaracaklar*\ dedim. “Ve Enzo belki de sonsuza dek değişmiş halde, korkunç güçleri olan bir... canavar olarak geri gelecek.” Burada durdum, ardından sırayla her birine baktım. “Ama yaşayabilmesi için Enzonun Raffaeleye bağlı olması gerek.”

Planımı idrak ederken Violettanın gözleri irileşti. Gülümsemeye başladı. “Maeve, gerçek Raffaele ile sahtesi arasındaki farkı nasıl anlayacak?”

Afsuni kahkaha attı, Sergio da dişlerini bir an ortaya çıkaracak kadar geniş bir şekilde gülümsedi. “Harika!” diye bağırdı Afsuni, ellerini bir kez birbirine vurarak. Bana doğru eğildi.

“Oraya vardıkları anda onları yakalayabilirsek, Raffaele kılığına girebilirsin.”

Sergio takdirle başını salladı. “Maeve, Enzoyu sana bağlayacak. Ve yeniden doğan prens bizim yanımızda olacak. Bu güzel bir plan, Adelina. Çok güzel bir

plan.”

Onların coşkusuna gülümseyerek baktım. Ama içten içe, vicdanıma dokunan bir şeyler vardı. Aklım hatıralara kaydı. Ben Beyaz Kürt’tüm, Hançerlerden değildim ve onlar artık benim arkadaşlarım değildiler. Fakat Gemmayı gördüğümde, o tuhaf çekim yine geri gelmişti. Bunu onları terk ettiğim günden beri hissetmemiştim. Bana ihanet etmelerine karşın, Gemmanın verdiği o kolyeyi hatırladım. Babam beni ne kadar taciz etmiş olsa da bana limanda gemileri gösterdiği günü hatırlıyordum. Violetta beni çocukken yüzüstü bırakmış olmasına karşın onu yine de koruyordum. Nedenini bilmiyordum.

Çok aptalsın, Adelina, dedi fısıltılar küçümser bir şekilde ve onlara katılmak istiyordum.

“Sen hâlâ Hançerlere sadıksın,” diye mırıldandı Afsuni beni incelerken, keyifli hali kayboldu. “Eski zamanları özlüyorsun. Onları bu şekilde parçalama konusunda tereddütlerin var.”

Ona bakarken çenem kasıldı. Tereddüt ettim. Engizisyondan intikam almak istediğime şüphe yoktu. O yakıcı fısıltılar geri geldi, tıslamaları keskin ve kınayıcıydı. *Sen tacı istiyorsun*, diye hatırlattılar bana. *Bu senin nihai intikamın olacak. Yeni Elitlerin bu yüzden ardından geliyorlar ve onların beklentilerini boşa çıkaramazsın. Öyleyse neden Hançerleri korumaya devam ediyorsun, Adelina? Seni yeniden aralarına kabul edeceklerini, tahtı ele geçirmene izin vereceklerini mi sanıyorsun? Eski liderlerini bile kullanmaya ve suiistimal etmeye hazır olduklarını göremiyor musun?*

Enzo Kenettra tahtında, senin yanındaki yerini hakkıyla alabilir. Ülkeyi birlikte yönetebilirsiniz.

Violetta sözü aldı. “Bu ülkedeki *malfetto'lzı* hâlâ her gün ölüyorlar,” diye ekledi sessizce. “Onları kurtarabiliriz.”

Onun sözlerini izleyen sessizlikte, Sergio öne doğru eğilerek dirseklerini dizlerine dayadı. “Hançerlerle birlikteyken ne tecrübe ettin bilmiyorum,” dedi. Söyleyeceği şeyi bizimle paylaşıp paylaşmaması gerektiğinden emin değilmişçesine bir an tereddüt etti fakat sonra kaşlarını çatarak devam etti. “Fakat ben de, öyle olmadıklarını anlayana dek onları arkadaşım görmüştüm.”

Öyle olmadıklarını anlayana dek. “Biz farklı mıyız?” dedim, Sergioyla

bakışarak. “Sen paralı bir askersin.” Bakışlarım Afsuniye kaydı. “Tahtı ele geçiremediğimiz takdirde anlaşmamız ne olacak?”

Sergio bana acı bir ifadeyle gülümsedi. “Çok ileriyi düşünüyorsun,” dedi. “Ortada şahsi bir şey yok. Ama en azından seninleyken rol yapmıyoruz, ikimiz de ne yaptığımızı, neden yaptığımızı biliyoruz. Ben senin için paralı asker topluyorum, sen de bizi değerlendiriyorsun. Söz verdiğin gibi ödüllendiriyorsun. Sana ihanet etmem için sebebim yok.” Sergio omuz silkti. “Ve benim Hançerlerle çalışmak gibi bir isteğim yok. Prenslerini onlardan alacağımızı bilmek bana büyük bir keyif verdi.”

“Peki, onlara ihtiyacımız olduğunda paralı askerlerin nerede olacaklar?”

Sergio bana yan gözle baktı ve suyundan bir yudum içti. “Bizi Estenziada bekliyor olacaklar. Oraya gittiğimizde göreceksin.” Başımı eğdim ve gözümü kapadım. Neden Kenettraya Giulietta ya da Enzo gibi veya Maeve m Beldain’de olduğu gibi hükmetme hakkım yoktu? Raffaele nazik biriydi ama onun da

karanlık bir tarafı vardı. O da tıpkı benim gibi bir haindi ve güvenilmez olabiliyordu. Enzoyu kontrol eden o mu olmalıydı? Raffaele ye olan eski düşkünlüğüm, Sergionun hikâyesi ve kendi anılarımın da etkisiyle değişmeye, öfkeye dönüşmeye başladı. Hırsa dönüşmeye. *Tutkuya* dönüşmeye.

Enzoyu canlıların dünyasına geri dönmüş halde düşündüm, onu tekrar görmenin nasıl bir şey olacağını merak ettim. Omuz omuza hükmetmenin nasıl bir şey olacağını. Böyle bir geleceğin düşüncesi özlem hissiyle yüreğimi sızlattı. Bu doğruydu; ikimiz doğruyduk. Bunu hissedebiliyordum.

Doğruldum ve başımı yastıklardan kaldırdım. Bakışlarım önce Violetta üzerinde kaldı, ardından Afsuni ve Sergio ya yöneldi. “Hançerler, ben onlara güvenmediğim için başarısız oldular,” dedim. “Ama ben *size* güvenmek zorundayım. Birbirimize güvenmek zorundayız.”

Sergio başını onaylarcasına salladı. Kısa bir sessizlik oldu. “Öyleyse, belki de planlarımızı pekiştirecek bir şeylere ihtiyacımız vardır. Biz de Hançerler gibi bir birliğiz.”

“O halde bir isim gerek,” diye ekledi Afsuni. “isimler fikirlere bir ağırlık, bir gerçeklik kazandırırlar. Sergio, dostum, Hançerlerle kaldığın sırada sana ne isim vermişlerdi?”

Sergio bunu hatırlamaya biraz isteksiz bir halde hafifçe kaşlarını çattı fakat yine de Afsuninin sorusuna cevap vermeye karar verdi. “Bana Yağmurcu diyorlardı.”

“Ah, Yağmurcu.” Afsuni cevap olarak bir notaya vurdu. “Eh, fena isim değil.”

Yağmurcu. Aslında güzel bir isimdi, beni gülümseten bir isim. Afsuni haklıydı. Sergionun Elit ismini bilmek her nedense onun gerçek bir Elit gibi görünmesini sağlıyordu. *Benim* Elitim. “Güzel bir isim,” diye hak verdim. “Peki ya sen, Afsuni?”

Afsuni omuz silkti, lavtasını kenara koymadan önce birkaç nota daha bastı. Gözleri benimkilerle buluştu ve bakışlarında yine o hayranlık ve ihtiyat karışımı ifade belirdi. “Afsuni zaten benim Elit ismim,” dedi bir süre sonra. “Sanırım hiçbirimizin, bu ismin insanlar üzerindeki etkisinden şüphesi yok.” Sonra o yabani gülümsemesiyle baktı ve başka bir şey söylemedi. Geçmişimin küçük bir kısmını bildiğini düşünüyor olabilirdi ama ben onunki hakkında çok daha azını biliyordum. Ona daha fazla şey, nereden geldiğini, gerçek isminin ne olduğunu sormak istiyordum ama o başka tarafa baktı ve ben de konuyu kapamasına izin verdim.

“Peki ya sen?” dedi Sergio, Violettaya. Onun yüz ifadesi karşısında Violetta hafifçe kızardı. “Kimse sana bir Elit ismi vermedi.”

“Ben... ben hiçbir konuda eğitilmedim,” diye cevap verdi Violetta. Gözlerini yalnızca benim anlayabileceğim bir şekilde, kalpleri eriten bir bakışla yere çevirdi.

“Sen bir kuklacısın,” dedim ona. “Yaşamı alıp sonra geri verdiğin için.” Diğer insanların ilgisini nasıl kullanacağını ve onlardan neler elde edeceğini bildiği için.

“Kuklacı,” diye tekrar etti Afsuni gülerek. “Bunu sevdim, bizim güzel iplik kraliçemiz.” Yüzündeki ifade ciddileşirken tebessümü silinmeye başladı. “Ve bizi zafere ulaştıracak küçük kurdumuz. Söyle bize Adelina, bize nasıl bir bağlılık yemini edeceğimizi söyle. Haklısın. Birbirimize güvenmeliyiz. Bu yüzden bunu hemen burada yapalım. Şimdi.”

Ona bakarak gözlerimi kırptım. Herkesin arasında, davama olan bağlılığı üzerine ant içmesini en son bekleyeceğim kişi Af-suniydi. Bizi neden bu kadar uzağa dek takip ettiğinden emin değildim. Bende -tüm bu olup bitenlerde- bir şeyler

görmüş olmalıydı. Afsuni yüzümdeki ifadeyi fark edince öne eğildi ve parmaklarıyla çenemi hafifçe okşayarak başımı kaldırdı. “Neden bu kadar şaşırdın, Beyaz Kurt?” diye mırıldandı, hafifçe gülümseyerek. Elit ismimi söyleyişinde bir şeyler, gizli bir güzellik vardı. *Değerli biri olduğuna neden bu kadar şaşırdın'?*

Tek elimi kaldırıp avucumu uzattım. Avucumda siyah bir filiz belirdi, kapkara dikenleri ve sivri yaprakları filizlendi. Filiz büyüdü, sonunda ucunda koyu kırmızı bir gül çiçeklendi. Gül ikimizin tam ortasında durdu, pek sağlam görünmüyordu, yaradılışının tazeliğiyle hâlâ parlıyordu.

“Bir yemin,” dedim, her birine sırayla bakarak. Bakışlarım Violetta üzerinde kaldı. Violetta sessizce bana baktı, sanki başka kimsenin göremediği bir şeyi görüyormuş gibi, bakışları gülün içinden geçerek yüreğime yöneldi. Sesim sertleşti. “Bir yemin,” dedim yine. “Karşımıza çıkanların içine korku salacak bir yemin.” Violetta yalnızca bir an tereddüt etti. “Bizi birbirimize bağlayacak bir yemin.”

“Kendimi ömrümün son gününe dek,” diye başladım, “Gül Cemiyeti ne adayacağıma ant içiyorum.”

Teker teker, diğerleri de aynı şeyi söylediler; ilk önce mırıltı şeklinde başlayan sesler sağlam birer sözcüğe dönüştü.

“Gözlerimi etrafta olan her şeyi görmek için kullanacağıma,” dedi Sergio.

“Dilimi diğerlerini tarafımıza çekmek için kullanacağıma,” dedi Afsuni, yüzünde o yabani gülümsemeyle.

“Kulaklarımı her sırrı işitmek için kullanacağıma,” diye devam etti Violetta.

“Ellerimi,” diye bitirdim yemini, “düşmanlarımızı ezmek için kullanacağıma ant içerim.”

“Yoluma çıkan herkesi yok etmek için gücüm dahilindeki her şeyi yapacağım.”

Şu an istediğim şey tahttı. Enzonun gücüydü. Mükemmel bir intikamdı. Ve dünyadaki hiçbir Engizisyoncu, hiçbir kraliçe ve Hançerler beni durduramayacaktı.

Raffaele Laurent Bessette

w) affaele, Estenzia kraliyet sarayına ilk kez ayak bastığında on sekiz yaşındaydı. Krallık, Bahar Ayları maskeli balosu için Fortunata Sarayını kiralamıştı. Raffaele alacakaranlıkta aydınlanan bahçeleri, ateşböceklerini ve kahkahalar atan konukları, maskeleri, gittiği yerlerde üzerine çektiği fısıltıları ve peşinden gelen müşteri teklifi selini hâlâ hatırlayabiliyordu.

Ancak Raffaele şimdiye dek hiç bizzat saraya girmemişti. Zindanda geçen ilk üç gece boyunca tek başına, soğuk, rutubetli bir duvara yaslanarak titremiş ve Engizisyonun gelmesini beklemişti. Bileklerindeki kelepçeler birbirlerine çarparak tıkırdıyordu. Raffaele bunları uyuşmuş ellerinde güçlükle hissedebiliyordu. Esir tutulduğu dördüncü gecede, kraliçe nihayet onu çağırttı. Raffaele onun yanına zincirleriyle gitti. Bileklerini önünde tutarken prangaları birbirine çarpıyordu. Engizisyoncular onun kollarını tutuyor ve yanından yürüyorlardı. Raffaele güçlerinin sınırlarını biliyordu fakat Engizisyon bilmiyordu ve Raffaele, hissettikleri tedirginlikten memnundu. Zindanların karanlık, rutubetli koridorlarında ilerleyerek gösterişli hamamlara vardılar.

Hizmetçiler onu gül ve bal kokana, saçları yine dümdüz, parlak, kapkara ve safir mavisi bir nehir haline gelene dek yıkadılar.

Raffaele'nin aklına saraya dair anıları, pahalı sabunların hoş kokularıyla dolu gecelerin ve sabahların hatıraları geldi. Aciz bir eşlikçi olmaktan her ne kadar nefret etse de kendini özlemle sarayı düşünür, altın rengi ikindileri ve gece zambaklarının kokusunu özlerken buldu.

Sonunda hizmetçiler ona kadife bir bornoz giydirdiler. Engizisyoncular onu tekrar götürdüler. Birlikte ilerlerken koridorlar ona çok daha karmaşık göründü. Sonunda dört muhafız tarafından tutulan çift kanatlı bir kapıya vardılar. Kapılar, tüm saf güzellikleriyle denizden çıkan Pulchrita'ların resimleriyle süslenmişti. Muhafızlar kapıları açıp onu kraliyet yatak odasına sokarlarken Raffaele titredi. Kapılar, son kez kapatılan bir tabutun kapakları gibi ardından kapandı.

Yüksek tavanda ince oymalar vardı. Üzeri halis ipeklerle kaplı bir karyola. Raffaele etrafına, yatak odasının duvarlarına bakarken her yanı kandil ışıkları aydınlatıyordu. Engizisyoncular duvarlar boyunca omuz omuza duruyorlar, beyaz pelerinleri birbirine karışıyordu. Hepsinin kemerlerinde kılıçları vardı ve arbaletleri Raffaele nin bulunduğu yöne doğrultulmuştu. Raffaele yavaşça yatak

odasına girerken, okların uçları her hareketini takip etti.

Raffaele'nin bakışları hepsinin başında, sayvanlı karyolanın en yakınında duran Engizisyoncu üzerinde kaldı. Teren. Baş Engizisyoncunun gözleri onunkilerle buluşurken yüzü gerildi. Raffaele bakışlarını yere indirdi ama yine de Terenin öfkeyle hareketlenen enerjisini ve eklemleri bembeyaz olana dek kılıcının kabzasını kuvvetle sıkışını fark etti.

Omurgası boyunca tedirgin edici bir karıncalanma hissetti. Bu askerler gece boyunca burada mı kalacaklardı? Teren burada kalıp kraliçesini mi gözleyecekti?

"İyi görünüyorsun." Giuliettanın sesi, başında oturduğu küçük yazı masasından geliyordu. Kraliçe ayağa kalktı, ardından ona doğru yürüyerek önünde durdu. Elbisesinin kumaşı ardından dümdüz, ipek bir kuyruk gibi geliyordu. *Enzo dan bile solgun*, diye düşündü Raffaele.

Kraliçe onu tepeden tırnağa süzdü. Ardından parmağıyla dönme işareti yaptı. "Dön bakalım," diye emretti. "Dön de göreyim seni."

Raffaele yanaklarının hafifçe kızarmasına izin verdi ve kraliçenin söylediğini yaptı. Kadife bornozu zemini süpürdü, mum ışıklarında altın rengi süslemeler ortaya çıktı. İncecik bir altın zincirle bağlanmış dümdüz ve parlak saçları omzuna döküldü. Saçları arasındaki safir mavisi teller loş ışıkta parlıyordu. Siyah sürme çekilmiş ve parıltılı far sürülmüş gözleriyle kraliçeye baktı.

Kraliçenin enerjisinin hareketlendiğini hissetti. Onu duygulandırmak üzere usulca uzandı. Duygularının değişimini inceledi. Kraliçenin güvensizliğini ve kuşkusunu sezinleyebiliyordu... ama ardında başka şeyler de hissedebiliyordu. Hesaplı bir şeyler. Ve bunun da ötesinde... küçük bir arzu.

"Majesteleri benden memnun kaldılar mı?" dedi tekrar ona doğru dönerken. Bakışlarını yerden ayırmadı.

Giulietta gülümsedi. Raffaeleyi inceliyordu. Soğuk eliyle çenesine dokundu. "Söylemesi biraz zor. Henüz bir şey yapmadın."

Raffaele soluğunu tuttu, bir müşterinin istenmeyen yaklaşımlarına engel olmak, onun bedeninden kaçmak ve vazifelerini sanki bir başkasıymış gibi yerine getirmek için, artık ona bilindik gelen alıştırmalarını yaptı. Zihnini uyuşturdu. Hareketlere göre davrandı, Giuliettanın gülümsemesine kendi eğitimli

tebessümüyle karşılık verdi, daha fazlası için can atıyormuşçasına onun dokunuşuna doğru eğildi, gözbebekleri irileşene dek usulca enerjisini çekiştirdi. Neredeyse kendini kandırabiliyordu.

Yatağın yanında duran Teren başka tarafa baktı.

“Fortunata Sarayında epeyce nam salmışsın,” dedi Giulietta, elini aniden çekip tekrar geriye adım atarak. Ona merak dolu bir ifadeyle baktı. “Bunun nedenini görebiliyorum. Söylentilere göre kardeşim hayattayken seni sıkça ziyaret edermiş. Sana pek düşkündü, değil mi?”

Giulietta onu kışkırtıyor, duygularıyla oynuyordu. *Dikkatli ol.* Raffaele bakışlarını yerden ayırmadı ve kederini sakladı. “Şarkı söylememden ve ince esprilerimden hoşlanırdı,” diye cevap verdi ona sakin ve mütevazı sesiyle.

“Şarkı söylemenden ve ince esprilerinden,” diye tekrar etti kraliçe, dudaklarında hafif bir gülümsemeyle. “Zevk sarayları şimdilerde bunu böyle mi isimlendiriyor?” Kısa bir duraksamadan sonra, “Sahip olduğun gücü işittim, Elçi. Kendin gibi başka Elideri bulabildiğini işittim. Bu doğru mu?” diye devam etti sözlerine. “Evet, Majesteleri.”

“Başka ne yapabiliyorsun?”

Benden korkuyor; diye düşündü Raffaele. Gözlerini yere dikti ve ses tonunu alçalttı. “Rahatlık ve sakinlik veririm,” diye cevap verdi basitçe. “Sakinleştiririm.”

“Öyleyse içimi rahatlat, Elçi ve bana şunun cevabını ver.” Bakışları sertleşti. “Diğer Hançerler nerede?”

Raffaele bir an bile tereddüt etmedi. “Beldain de.”

Bunun üzerine, Giulietta’da bir keyif kıvılcımı parıldadı. Hafifçe gülümsedi ve boğazından cana yakın bir ses çıktı. “Prensiniz öldükten sonra kaçtınız, değil mi? Hayatını bağışlarsam, Hançer dostlarına ihanet edip onları buraya çeker misin?” Raffaele bakışlarını yerden ayırmadı ve cevap vermedi. Giulietta ona soğuk bir şekilde gülümsedi. “Ben de öyle düşünmüştüm,” diye mırıldandı. Başıyla Engizisyonculara işaret etti, onlar da arbaletlerini biraz daha kaldırdılar. Raffaele hareketsiz durdu, Engizisyoncular dan birini tetikleyebilecek bir hareket yapmamaya özen gösterdi. Kalbi deli gibi çarpıyordu. Kraliçe başını ona doğru

eğdi. “Ölümden korkar mısın, Elçi?” Raffaele yayların ahşaba sürtünürken çıkardığı fısıltıyı, Engizisyoncuların yaylar üzerinde gerilen ellerini işitebiliyordu. “Elbette, Majesteleri,” diye cevap verdi gergin bir sesle.

“Seni burada infaz ettirmemem için bir sebep söyle. Ne istiyorsun, Elçi? Yoksa gerçekten bu şekilde kaçırılacak kadar beceriksiz misin? Beldain Kraliçesi neden seni buraya getirdi?” Raffaele bir an sessiz kaldı. “Bilerek yakalandım,” dedi “çünkü başka türlü beni huzurunuza kabul etmeye asla razı olmayacağınızı biliyordum. Elitlerle açık alanda buluşmayacak kadar zeki bir kraliçesiniz. Sizinle konuşmanın ve bu süre boyunca size kendinizi güvende hissettirmenin tek yolu bu.”

Giulietta tek kaşını kaldırdı. “Ne kadar da düşüncelisin. Peki bana söyleyeceğin, hayatını riske atmana değecek kadar önemli olan nedir?”

“Size, Kenettradaki *malfettohsı* affetmenizi rica etmek üzere geldim.”

Bu söz üzerine Teren kaskatı kesildi. Raffaele onun artan öfkesini hissedebiliyordu. *Bu iyi bir test.* Giulietta bu talebe nasıl tepki verecekti? Teren ne yapacaktı?

Giulietta, Raffaele ye memnuniyet dolu bir ifadeyle gülümsedi. “*Malfettohu*, hükümdarlığıma ihanet ettiler. *Benim* tahtıma kardeşimi geçirmeye çalıştılar.”

“Ama şimdi kardeşiniz öldü,” diye cevap verdi Raffaele. Gi-uliettaya yaklaştı ve ona doğru eğilerek dudaklarını yanağına değdirdi. Bakışları bir an Terene yöneldi. “Engizisyonunuzun lideri de bir garabet. Siz pratik kararlar alabilen bir kraliçesiniz, Majesteleri, radikal biri değilsiniz. Bunu oldukça açık bir şekilde görebiliyorum.”

Giulietta onun yüzünü inceledi, Enzo nun ölümünden bahsederken Raffaele nin yüzünde belirecek acı dolu ifadenin kanıtlarını aradı. Bir şey bulamadı.

“Hançerler her zaman güvenlik için mücadele etmişlerdir,” diye devam etti sözlerine. “Hayatta kalmak için. Bu *sizin* de mücadele ettiğiniz şey.” Bakışları bir an sertleşti. “Hançerlerin, gitmesini istediği kişi eşinizdi. O bir ahmaktı, bunu hepimiz biliyorduk. Krallığınızdaki *malfettdhs^* merhamet gösterirseniz, sizinle mücadele edecek nasıl bir sebebimiz kalır?”

“Merhamet,” diyerek düşündü Giulietta. “Bana ihanet edenlere ne yaparım, bilir

misin?”

“Bunu gördüm, evet.”

“Öyleyse sana, Hançerlere ya da *malfetto* lara merhamet edeceğimi düşündüren şey nedir?”

“Şudur, Majesteleri,” diye cevap verdi Raffaele, “Hançer Cemiyeti bir grup güçlü Elit’ten oluşur. Rüzgârı dilediğimiz gibi bükebilir, hayvanları kontrol edebilir, yaratıp yok edebiliriz.”

Raffaele bakışlarını kraliçeden ayırmadı. “Bu gücün emrinizde olmasını istemez miydiniz?”

Giulietta tek bir kez güldü. “Peki, neden güçlerinizi bana vereceğiniz konusunda size güveneyim?”

“Çünkü siz de bize istediğimiz bir şeyi, uğruna savaştığımız tek şeyi verebilirsiniz,” diye cevap verdi Raffaele. “*Malfetto'hr* rınızın canını bağışlayın. Huzur içinde yaşamalarına izin verin ve bir Elit cemiyeti kazanın.”

Giulietta şimdi ona ciddi bir ifadeyle bakıyordu. Yalan söyleyip söylemediğini anlamak istercesine Raffaele yi inceliyordu. Uzun bir sessizlik yaşandı. Hemen arkalarında duran Teren’in enerjisi dalgalandı, odayı koyu renk bir örtü kapladı. Nefret dolu gözlerle Raffaele’ye baktı.

“Bu fahişe bir yalancıdır,” dedi Teren alçak sesle. “Sizi yüzüstü bırakacaktır..

Giulietta onu durdurmak üzere tek elini tembelce kaldırdı. “Bana Beyaz Kurt u bulacağını ve kellesini getireceğini söylemiştin,” dedi omzunun üzerinden. “Ancak bu sabah, Adelina Amouteru’nun Campagnia’da, içinde benim Engizisyoncuları-mın bulunduğu bir gemiyi etkisiz hale getirdiği haberini aldım. Onları öldürmüş. Söylentilere göre yanına destekçiler almış, bize yaklaştığı mesajını veriyormuş. Şu durumda, bu *seni* de bir yalancı yapmıyor mu, Üstat Santoro?”

Teren’in yüzü koyu kırmızı oldu ve aynı anda Raffaele kaşlarını çattı. Bir an ihtiyatlı tutumu bozuldu. “Adelina burada mı?” diye fısıldadı.

Giulietta ona baktı. “Beyaz Kurt hakkında neler biliyorsun?” Raffaele’nin

zihninden yüzlerce anı gelip geçti. Yakılmak üzere bağlandığı kazıkta korkmuş ve öfkeli, test edilme sürecinde şüpheli, öğleden sonraki alıştırma seanslarında çekingen ve tatlı... en son ayrılık anlarında buz gibi ve nefret dolu olan Adelina. Kenettra'da ne yapıyordu ve ne istiyordu? "Sadece bize ihanet ettiğini biliyorum," diye cevap verdi Raffaele. Duyduğu suçluluğun sızısını kalbinde saklıyordu. *Ve bir zamanlar benim de ona ihanet ettiğimi.*

Teren başıyla Giuliettayı selamladı. "Bıkıp usanmak bilmeden onu arıyoruz, Majesteleri. O kız ölene dek bir an bile durup dinlenmeyeceğim."

Tüm malfetto*'lara karşı geliştirilen bu nefret hareketinin başını Teren çekiyor*; diye farkına vardı Raffaele. *Giulietta politikacı, Teren ise cellat. Giulietta artık kraliçe olduğuna göre, onları ortadan kaldırması için ortada hiçbir neden yok. Bu, onları birbirinden ayırabilecek bir yarık.*

Sonunda Giulietta başını iki yana salladı. Raffaeleye yaklaştı. "Ben o kadar kolay bağışlamam," diye fısıldadı, Raffaele nin mücevher rengi gözlerine hayranlıkla bakarak. Raffaele odada gerilen yayların sesini işitti. Tek bir yanlış hareketinde ölebilirdi. Giulietta onu bir süre daha inceledi, ardından arkasını dönerek elini salladı. "Onu zindana geri götürün."

Engizisyoncular onu kollarından yakaladı. Raffaele odadan çıkarken bir kez daha Giuliettanın enerjisine uzandı. Kraliçe ondan kuşkulanmıştı. Fakat aynı zamanda, sözleri onun içinde yepyeni bir duyguyu, Raffaelenin daha önceden hissetmediği bir duyguyu harekete geçirmişti.

Merak.

Kutsal Amareye yalnızca genç ve güzel Compasia karşı koyma cüretini gösterebildi. O tüm insanlığı selleri içinde boğarken bile Compasia ölümlü sevgilisine uzandı ve onu bir kuğuya dönüştürdü. Sevgilisi sel sularının üzerinde yükseğe, aylarm ötesine ve çok daha yükseklere uçtu, sonunda tüyleri yıldız tozuna dönüştü.

- [l]Qompasia ve Eratosthenes,[w] bir kenettra halk masalı, muhtelifyazarlar

Adelina Amouteru

fstenziaya ulaşmak için karadan seyahat etmemiz gerekecekti. Bir gemiyle denize açılıp bir kez daha denetlenmeyi göze alamazdık ve duyduğumuza göre başkentteki liman, her biri Maeve'in gelişi onuruna düzenlenecek kutlamalar için hazırlanan Engizisyoncular ve işçilerle doluydu.

Ertesi sabah erkenden atlarımızın sırtında, Campagniadan Estenziaya doğru yola çıktık. *İki gün*, dedi Afsuni. Yol boyunca lavtasını çalmış, ilerlerken mırıldanmış ve akşam karanlığı çöktüğü sırada üç yeni şarkı bestelemişti. Onunla tanıştığımız andan beri görmediğim bir yoğunlukla bir şeyler yaratıyordu. Kafası fazlasıyla meşgul görünüyordu ama ona aklında ne olduğunu sormaya çalıştığımda sadece gülümsemiş ve bana birkaç parça çalmıştı. Sonunda ona soru sormayı bırakmıştım.

İlk gece Sergio bizden ayrı oturdu. Başını kaldırıp gece göğüne bakarken, yıldızları incelerken ve gözlerini kaparken onu seyrettim. Yalnızca dikkatini tamamen ona perçinlemiş Violetta oturuyordu yanında. Arada bir ona soru soruyor ve Sergio bu soruları, bize asla yapmadığı bir şekilde bedenini ona doğru döndürerek, alçak sesle cevaplıyordu.

Bir süre sonra Violetta ayağa kalktı ve tekrar yanımıza geldi. "Yağmuru çağırıyor," dedi bize yaklaştıktan sonra. Bedenini benimkine dayayarak yanıma oturdu. Ben de ona yaslandım. Bunu küçükken, birlikte ağaçların gölgesinde dinlenirken yaptığını hatırladım. "Daha doğrusu dokuyor."

"Bunu taklit edebilir misin?" diye sordum Afsuniye, hâlâ Sergioya bakarken.

"Çok iyi yapamam ama onu güçlendirebilirim," diye cevap verdi Afsuni. Önce omzunun üzerinden, Sergio nun hâlâ oturduğu yere, ardından da gökyüzüne baktı. Parıldayan bir takımyıldızı işaret etti. "Şunu görüyor musun? Kuğu boynu biçiminde olanı?" Ben de yıldızlardan oluşan o eğriyi takip ettim. "O Compasianın Kuğusu değil mi?" Bu takımyıldız hakkında düzinelerce halk masalı vardı. Annemin en sevdiği, insanlar ormanlarını yakıp yıktıktan sonra aşk tanrısı Amarenin yeryüzüne sonu gelmez yağmurlar gönderdiği ve anlayış meleği Compasianın, nazik ölümlü sevgilisini bir kuğuya çevirdikten sonra onu gökyüzüne yerleştirerek boğulmaktan kurtarışıyla ilgili hikâyeydi.

"Evet, o," diye cevap verdi Afsuni. "Bu takımyıldız üç ayla aynı hizada...

sanırım bu da ona enerjiyi hangi yöne çekeceği konusunda yardımcı oluyor.”

Sergio çalışırken Violetta ilgisini ondan ayırmıyordu, gözleri sakin duruşuna adeta perçinlenmişti. “Bu büyüleyici,” dedi, sözlerini herhangi birine yöneltmeksizin. “Aslında yaptığı şey havadaki tekil nem ipliklerini toplamak; okyanustan gelen sisi, gökyüzünün yüksek kesimlerindeki buz kristallerini. Bu çok büyük konsantrasyon gerektirir.”

Violettayı seyrederken gülümsedim. Diğerlerinin enerjilerine karşı çok daha hassastı, Raffaele nin onunla gurur duyacağı bir hale gelmişti. Onlarla yeniden karşılaştığımızda, Violetta Hançerlere karşı oldukça güçlü bir silah olacaktı.

Ona tam Sergio’nun güçleri hakkında bu kadar çok şeyi nasıl anlayabildiğini soracakken Sergio bir an hareketlendi ve onun bu hareketi Violettanın hemen yerinden kalkıp ona doğru koşmasına neden oldu. Ona duyamadığım başka bir şey söyledi ve Sergio hafifçe güldü.

Bir süre sonra Afsuninin beni izlediğini fark ettim. Dirseklerine dayanarak geriye yaslanmıştı, başını ilgiyle bana doğru eğdi, “işaretini nasıl aldın?” diye sordu.

Kalbimin etrafında, bana artık tanıdık gelen o siperler oluşuyordu. “Kanlı humma gözümü etkiledi,” diye cevap verdim. Daha fazlasını söylemek istemiyordum. Bakışım, şimdi gözbebek-leri yuvarlak bir hal alarak karanlıkta irileşmiş gözlerine kaydı. “Gözbebeklerin daraldığı zaman etrafı farklı görüyor musun?” “Görüşüm keskinleşiyor,” dedi Afsuni. Bu sözler dudaklarından döküldükten hemen sonra gözbebeklerini kısarak onlara kedi gözlerine benzer bir görünüm kazandırdı. Bir an tereddüt etti. “Ama asıl işaretim bu değil.”

Yüzüne bakmak için ona döndüm. “Esas işaretin ne?” Afsuni bana baktı, ardından öne eğildi ve gömleğini yukarı sıyırmaya başladı. Kalın, beyaz gömleğinin altında pürüzsüz, esmer teni, karın ve sırt kasları vardı. Yanaklarım kızarmaya

başladı. Gömlek daha da yukarı sıyrılarak sırtını tümüyle açıkta bıraktı. Bir an soluğum kesildi.

İşte oradaydı. Sırtının neredeyse tamamını kaplayan yaralı ve kabarmış, kırmızı ve beyaz bir et tabakasından oluşan katman. izin kenarları pürüzlü çıkıntılarla kaplıydı. Ağzım bir karış açık halde ize baktım. İz ölümcül olması gereken,

doğru dürüst iyileşmemiş bir yaraya benziyordu.

“Büyük, kıpkırmızı, dümdüz bir izdi,” dedi Afsuni. “Rahipler bu izi, deriyi bıçakla kazıyarak almaya çalıştılar. Ama elbette işe yaramadı.” Acı acı gülümsedi. “Sadece bir izin yerini diğeriyle değiştirdiler.”

Rahipler. Afsuni tapınaklarda çırak olarak mı büyümüştü? Rahiplerin onun etini ayırarak kaldırmaya çalışmaları üzerine yüzümü acıyla buruşturdum. Böylesi acı veren bir görüntü karşısında kafamdaki fısıltılar harekete geçti. “İyileştiğine sevindim,” demeyi başardım.

Afsuni gömleğini aşağı çekip geriye yaslandı. “Asla gerçek anlamda iyileşmiyor,” diye cevap verdi. “Bazen yara açılıyor.” Kalbimdeki kalkanlar inmeye başladı. Tekrar başımı kaldırıp ona baktığımda onun da bana baktığını gördüm. “Seni bu hayata sokan ne oldu?” diye sordum. “Neden... şey. Afsuni oldun?” Başını yıldızlara doğru kaldırdı. Omuz silkti. “Sen neden Beyaz Kurt oldun?” dedi, soruma soruyla karşılık vererek. Daha sonra iç geçirdi. “Güneşdiyar ülkelerinde, *malfettohs* tanrılarla birer bağ olarak görülür. Bu, kimsenin bize tapındığı anlamına gelmiyor tabii; sadece tapınakların yetim *malfettohsı* barındırmaktan hoşlandığı, onların varlıklarının tanrılarla konuşmalarına yardımcı olacağına inandıkları anlamına gelir.” Sesini alçalttı. “Bizi aç bırakmaktan da hoşlanırlardı. Bu bir asilzadenin, kaplanlarına hafif yiyecekler vermesiyle aynı şey, anlıyor musun? Aç olursak tetikte oluruz ve tetikte olursak tanrılarla daha iyi bağ kurarız. Tapmakta sürekli yiyecek peşinde koşuyordum, tatlım. Bir gün rahipler beni, tanrılara bağışlanacak yiyeceklerden çalarken yakaladılar. Bu yüzden beni cezalandırdılar. Bundan sonra tapınaktan kaçtığımı tahmin edersin.” Afsuni sırtını işaret etti, ardından bana bakarak sırıttı. “Umarım tanrılar beni bağışlamıştır.” Afsuninin hikâyesi çok tanıdıktı. Başımı iki yana salladım. “O tapınağı yakıp kül etmeliydin,” dedim acı bir şekilde.

Afsuni bana şaşkın bir ifadeyle baktı, ardından yine omuz silkti. “Bu neye yarardı ki?” dedi.

Onunla tartışmadım ama sessizce, *Hepsini, tanrıların çocuklarını kışkırttıkları takdirde olacaklar konusunda uyarmaya yarardı*, diye düşündüm. Hafifçe kıpırdanarak botlarımın yakınına gelişigüzel bir çizgi çektim. “Bu kadar karşıt düşüncelerimiz olduğuna göre,” diye mırıldandım, “farklı uyumlarımız olmalı.”

Afsuni tekrar başını eğdi. “Uyum mu?”

Çizdiğim çizgiyi bozmak üzere elimle toprağı karıştırdım. “Ah, Raffaele nin sözünü ettiği bir şeydi,” diye cevap verdim, yine Hançerleri düşündüğüm için kendime kızarak. “Raffaele, karşılaştığı her Elit’in enerjisini inceler. Her birimizin birtakım taşlar ve tanrılarla uyum gösterdiğimize ve bu uyumların güçlerimizi etkilediğine inanır.” Derin bir nefes aldım. “Ben korku ve öfkeyle uyum gösteriyorum. Tutkuyla. Bir de ihtirasla.”

Afsuni başını onaylarcasına salladı. “Eh, bunu kesinlikle görebiliyorum.” Hafifçe gülümsedi. “Ben neyle uyum gösteriyorum?” Ona baktım. “Tahmin etmemi mi istiyorsun?”

Afsuninin gülümsemesi yüzüne yayıldı, bir an oyunbaz bir ifadeye büründü. “Evet, sanırım öyle. Hakkımda bildiğini düşündüğün şeyleri merak ettim.”

“Pekâlâ.” Sırtımı dikleştirdim ve arkama yaslandım, Afsuninin yüzünü inceledim. Ateş, tenine altın rengi bir parıltı kazandırmıştı. Ona gözlerimi kısarak bakıyormuş gibi yaptım. “Hmm,” diye mırıldandım. “Prase kuvars.”

“Ne?”

“Yeşil kuvars. Hırs meleği Denarius için.”

Afsuni başını arkaya atarak güldü. “Gayet makul. Başka?” Kahkahası içime hafif bir sıcaklığın yayılmasına neden oldu ve sonunda kendimi bunun tadını çıkarırken buldum. Ben de ona gülümsedim. “Kunzit. Şifa veren taş. Zaman tanrısı için.” “Kutsal Aevietes mi?” Afsuni tek kaşını kaldırarak bana muzip bir şekilde baktı.

“Evet.” Başımla onayladım. “Bir hırsız iyi olmak için hem sabırlı hem de sabırsız olmalı, kusursuz bir zamanlaması olmalı. Değil mi?”

“Mantıklı bir düşünce.” Afsuni bana daha da yaklaştı, ardından alaycı bir ifadeyle baktı. Eli benimkinin kenarlarını okşadı. “Devam et öyleyse.”

“Elmas,” diye devam ettim, gülümsememe engel olamadan. “Refah tanrıçası için.”

Afsuni daha da yaklaştı. Gözlerinde o yabani ifadeden eser yoktu. Kirpikleri ışıkta parıldıyordu, daha sonra aşağıya baktı. Bir anda yanaklarımda hissettiğim ılık nefesinin farkına vardım. “Ve?” diye mırıldandı.

“Ve... safir.” Sesim fısıltıya dönüştü. “Zevk meleği için.” “Zevk mi?” Afsuni bu kez nazik bir şekilde gülümsedi.

“Evet.” Aniden üzerime çöken hüzünle yere baktım. “Çünkü senin içinde fazlaca olduğunu görebiliyorum.”

Sıcacık bir el çenemden tutarak başımı tekrar yukarı kaldırdı. Kendimi Afsuninin altın rengi gözlerine bakarken buldum. Cevap vermedi. Bunun yerine bana doğru eğildi. Etrafımızda ateşin çatırtısı haricinde başka ses duymuyordum.

Dudakları yanağıma değdi. Yumuşacık, ihtiyatlı, boğazımda bir yumru oluşmasına neden olan bir dokunuştu bu. Dudakları hafifçe yön değiştirerek dudaklarımla buluştu. Sonra öpücüğü derinleşti ve bir an kalbim sıkıştı. Çenemdeki eli yanağıma kayarak yüzümü kavradı, beni kendine doğru çekti. Kendi isteğimle, ona doğru gittim. Diğer kolunu belime doladı. Öpücük, sanki içeride bir şeylere ulaşmaya çalışıyormuşçasına uzadı, sonunda dengemi bozmaması için kendimi dengelemem gerekecek kadar yoğunlaştı. Afsuninin boğazından alçak, güzel bir ses yükseldi. Elimi ensesine götürdüm, içimde hissettiğim tutkunun derin sıcaklığı dışında, enerjim çok sakin bir. şekilde öylece durdu ve ilk kez ona özlem duymadım.

Sonunda dudakları benimkilerden ayrıldı. Dudaklarını bir kez daha yanağıma, ardından çeneme sürttü, sonra nihayet geri çekildi. Bir süre boyunca tek yapabildiğimiz nefes alıp vermek oldu. Kalbim göğüskafesimde gümbürdüyordu. Enerjimin tamamen hareketsiz kalması daha önce hiç hissetmediğim bir şeydi. Işıkla doluydum. Kafam karışıktı. Suçluluk ve şaşkınlıktan oluşan tuhaf bir karışım içimde süzülüyordu.

Kenettraya yanımda Enzo ile -beni mutlak bir ölümden kurtaran, elini yalnızca sırtıma dokundurarak güçlerimi dışarı çıkaran, kendi ateşinin içimdeki tutkuları ayaklandırdığı Enzo ile- birlikte hükmetme fikri beni heyecanlandırıyordu. Öyleyse neden buradaydım, neden prensim olmayan birinin bu kadar yakınındaydım? Dokunuşuna neden bu şekilde tepki vermiştim?

Ateşin diğer tarafında, Violettanın gözleri bir an Sergio’dan ayrılarak bana çevrildi. Bakışlarımı yakaladı, ardından bana göz kırparak başını Afsuninin olduğu yöne doğru çevirdi. Hafifçe gülümsedi. Bir anda, beni neden Afsuniyle yalnız bıraktığının farkına vardım. Onun gülümsemesine karşılık vermeden edemedim. Kız kardeşim ne ara böyle gizli işler çevirmeye başlamıştı? Ona daha

sonra, Afsuninin baş başa kaldığımız bu andan faydalanacağını nasıl bildiğini soracaktım. Kahkahamı içime atarak tekrar Afsuni'ye döndüm.

Afsuni yüzümün harap kısmını inceliyordu.

Yüzüme buz gibi bir rüzgâr çarptı ve birden, yalnızca birkaç saniye önce beni sarmalayan o sıcacık zevk sisinden sıyrıldım. Koruma kalkanlarım yerine oturdu. Geriye yaslandım ve sesimde sert bir ton belirdi. "Neden bakıyorsun?" diye mırıldandım.

Bir yanımla Afsuninin, o iğneleyici sözlerinden birini savurarak benimle alay etmesini bekledim. Ama gülümsemiyordu. "Hepimiz hikâyeleri severiz," dedi yumuşacık bir sesle "ve her yara izi bir hikâye taşır." Tek elini kaldırarak avucunu usulca yüzümün harap tarafına yerleştirdi ve yaranın üzerini kapladı.

Ben de mahcup bir ifadeyle yere baktım. Yüzümdeki saçları geriye itmek için uzanınca uzun saç buklelerimin artık olmadığını fark ettim.

"Bunu saklamak seni daha da güzelleştiriyor," dedi Afsuni. Ardından elini geri çekerek yaramı tekrar gözler önüne serdi. "Ama onu ortaya çıkarmak seni *sen* yapıyor." Bana bakarak başını salladı. "Bu yüzden onu gururla taşı."

Bunun üzerine ne söyleyeceğimi bilemedim. "Hepimizin kendine ait bir hikâyesi vardır," diye cevap verdim bir süre sonra.

"Sen, Engizisyonca boy ölçüşmek isteyen, tanıdığım ilk kişisin," diye devam etti sözlerine. "Hayatım boyunca o askerlere boş tehditler savrulduğunu duydum ve kendim de birkaç tehdit savurdum. Ama sen, onlardan intikam almak istediğini söylerken, sözlerinde *ciddiydin*."

Bir an ellerimden damlayıp yerleri lekeleyen kanların yanılsamasını gördüm. Bu Enzonun kanıydı ve parlak kırmızı renk-teydi. "Biz boş yere hayatlarımızı bağışlamaları için yalvarırken onların bize tepeden bakmalarından bıktım sanırım, o kadar." Afsuni bana çok tatlı... ve hüzünlü bir ifadeyle baktı. "Şimdi onları yalvartacak olan sensin."

"Seni korkutuyor muyum?" diye sordum usulca.

Bunun üzerine bir an düşünür gibi göründü. Bir süre sonra arkasına yaslandı ve gökyüzüne doğru baktı. "Bilmiyorum," diye cevap verdi. "Ama bir daha senin

gibi biriyle karşılaşamayabi-leceğimi biliyorum.”

Onun bu ifadesi bana Enzoyu anımsattı ve bir anda karşımda gördüğüm kişi, kendi kayıp aşkının yasını tutan prensim Enzo oluverdi. Gözlerindeki renk şeritlerini görebileceğim kadar yakınıma gelmişti.

O Enzo değil, diye hatırlattım kendime. Ama o olmasını da istemiyordum. Enzo’yla birlikteyken enerjim onun gücünün ve tutkusunun özlemini çekiyordu, beni karanlığa çekişini mutlulukla kabul ediyordum. Ama Afsuniyle... gülümseyebiliyor, hatta kahkaha bile atabiliyordum. Burada oturup arkama yaslanarak takımyıldızları işaret edebiliyordum.

Afsuni sanki aklımda kim olduğunu anlayabilecekmiş gibi tekrar bana baktı. O tuhaf, minicik kıvrım, neşesini bozan o mutsuz ifade yine dudaklarının kenarında belirdi. Bir an oradaydı, ardından yok oldu.

Ona bir şey söylemek istiyordum ama ne olduğunu bilemiyordum. Bunun yerine gülümsedi ve ben de yutkunarak onun gibi gülümsedim. Bir süre sonra ikimiz de aramızda, havada öylece asılı duran o öpücüğü önemsememeye çalışarak hayranlıkla yıldızları seyretmeye geri döndük.

Sevgili baba, hediyemi aldın mı? Lütfen eve gelmeme izin ver. Burayı artık tanıyamıyorum ve arkadaşlarım düşmanlarım oldular. *-cprense s Qedianadan, babası zAmadera Kjrah'na mektup*

Adelina Amouteru

frtesi gün bulutlar, yüzeye yakın bir örtü misali ufukta toplanmaya başladı. Günün ilerleyen saatlerinde giderek yükseldiler. ikindi akşama dönerken ve Kenettra kırlarının toprağı ve çimenleri yerini Estenzia’nın dış kısımlarında yer alan ilk akarsulara bırakırken, gökyüzü kalın, gri bir tabakayla kaplandı, alacakaranlığın daha çok gece yarısı gibi görünmesine neden oldu. Havada bir şimşek, fırtına vaat eden şiddetli ve gerilimli bir şeyler vardı. Biz şehre yaklaşırken gerilim daha da arttı, sonunda gök delindi ve buz gibi, şiddetli bir yağmur karayı ıslatmaya başladı.

Pelerinimi önüme doğru çektim. Rüzgâr adeta sırtımı kırbaçlıyordu.

Violetta yağmurun arasından, “Bu fırtına ne kadar sürecek?” diye seslendi Sergioya.

Sergio hemen yanımızda at sürüyordu. “En az bir gün. Hiç kestiremiyorum. Bir kez harekete geçirince kendi kendilerine hayat buluyorlar, ben bile durduramıyorum.”

Estenzia surlarının hemen dışındaki ilk küçük köye ulaştığımızda hepimiz durduk. Bu noktadan sonra Engizisyonculara rastlama şansımız yüksekti. Atımdan indim, boynuna hafifçe vurdum ve onu binalara doğru götürdüm. Arkamdan gelen diğerleri de aynısını yaptılar. Atlarımızı bırakıp yaya devam etme zamanı gelmişti.

Ya da daha doğrusu kanal boyunca devam etme zamanı.

Atlarımızı bir hanın önünde bağlı bırakıp yolumuza devam ettik. Bir köy bitip yerini bir diğerine, büyük ev kümelerine bıraktı ve çok geçmeden, Estenzia’nın etrafını çevreleyen surlar, gri gökyüzündeki siyah siluetler halinde sisin ardından ortaya çıktı. Arkamızda kalan köylerde fenerler titreşerek yanmaya başladı. Sırılsıklam toprağa basan parçalanmış botlarım vıcık vıcık sesler çıkarıyordu. Kukuletalı pelerinim bu yağmurda işe yararlığını çoktan kaybetmişti ve pelerinleri yalnızca yüz hatlarımızı saklamak için üzerimizde tutuyorduk. Enerjimi şehre yeterince yaklaşacağımız zamana dek saklamayı tercih ediyordum.

Burada zemin, küçük parçalara ayrılmaya başladı; küme küme adacıklar birbirlerine kanallarla bağlanıyorlardı. Fırtına çoktan kanallardan bazılarını su altında bırakmaya, gondolları kıyıya sürüklemeye başlamıştı. Afsuni bizi, bir kanalın köşesinde birbiri üzerine yığılmış birkaç gondolün bulunduğu yerde durdurdu. Gondolların üzerleri koyu renk brandayla kaplıydı ve gondolcuları olmayan kürekler akıntıda rastgele bir ileri bir geri gidip geliyordu.

“Son zamanlarda Estenzia, malların geçişini kontrol etmek için kanallarını kilitli tutmaya başladı,” dedi alçak sesle. “Ama bu kadar kötü bir fırtınada, kapaklardan bazılarını açmadıkları takdirde şehirdeki kanalları çok geçmeden su basar. Suyun tahliye edilmesine yardım etmeleri gerek.” Başıyla üst üste yığılmış gondolları işaret etti.

Şehre girmek için tek şansımız buydu.

ilk gondolü çevirdiler ve Sergio, Violettanın binmesine yardımcı olurken ben de şehrin surlarına baktım. Yağmur onların puslu görünmelerine neden oluyordu ve surlar gri sisten biraz farklı görünüyorlardı ama bu sağanakta bile surların altında

birbiri üstüne yığılmış gibi duran yıkık dökük sığınakları görebiliyordum.

“Nedir bu?” diye sordum Afsuniye, sığınakları işaret ederek.

Afsuni gözlerindeki yağmur damlalarını sildi. “*Malfetto* köle kampları tabii ki,” diye cevap verdi.

Kalbim sıkıştı. *Malfetto* köle kampları mı? Kamplar sur boyunca devam ediyor ve ancak duvar bir kıvrım yapıp bizim hizamızdan çıkınca gözden kayboluyordu. Demek Teren bunca zaman bunu yapmakla meşguldü. *Malfetto* ları nasıl kölelik yapmaya zorladığını ve onların yaşamasına ne kadar izin vereceğini merak ettim. Terenin yalnızca uygun zamanı beklediğinden şüphem yoktu. Karnımın içinde karanlık bir dalga yükseldi, dudaklarımın büzülmesine neden oldu.

Kenettra’ya hükmettiğim zaman bu işi halledecektim.

Afsuni, “Hadi,” deyip beni dürterek, düşüncelerimden sıyrılmamı sağladı. Violettayla beni gondolün arkasına çağırıyordu. Onun ileri uzattığı elini tutarken göz göze geldik ve bir an ne yaptığından emin olamadan öylece durdu. Eli benimkini sıkıca kavradı. Ben de onun eline sıkıca yapışırken yanaklarım hızla kızardı. Önceki gece aramızda öylece asılı kalan öpücük hâlâ yerinde duruyordu ve bununla ne yapacağımı bilemiyordum.

Afsuni bu öpücüğü tekrar alıverecekmiş gibi bana doğru eğildi. Fakat dudaklarıma kıl payı bir mesafe kala durdu. Bir an usulca yere baktı. “Adımına dikkat et,” dedi, beni tekneye bindirirken.

Cevabım anlamsız bir mırıltı oldu. Dikkatle tekneye bindim. Sürünerek koyu renk brandanın altına girip teknenin içine uzanırken tekne suya battı. İçi hızla suyla dolmaya başlamıştı ama ben kendimi nefes alabileceğim kadar yukarıda tutabiliyordum. Violetta’nın botları benden bir adım ötedeydi, böylece ikimizin de yüzleri gondolün ters istikametlerine bakıyordu.

“Yeterince yaklaştığımızda,” dedim Afsuniye, “hepimizi saklayacağım. Yakınımızda dur ve geri kalanımıza göz kulak ol.”

Afsuni başıyla onayladı. Ardından Sergio yla gondolü itti ve tekne sarsılarak ileri giderken beni de götürdü.

Estenziaya yaklaştıkça fırtına yoğunlaşıyordu. Teknenin dibine eğilmiş haldeydim, başımı suyun üstünde tutuyordum. Kanalların kenarları boyunca sıralı taşlar haricinde pek bir şey göremiyordum fakat arada sırada yaklaşan surlar gözüme çarpıyordu. Az ileride kamplar başlıyordu. Artık parçalanmak üzere olan çadırların arasına dağılmış beyaz noktaları görebilecek kadar yakındık; bunlar, fırtınada pelerinleri iyice ağırlaşmış, kampların çamurlu yollarında ileri geri koşturan Engizisyonculardı. Başımı çevirip geriye bakma riskine girdim. Bizim gondolumuzla ardımızdakinin arasında uzun bir mesafe vardı. Her şey iyi gittiyse, Afsuni ve Sergio bizi takip ediyor olmalıydı. Enerjimle uzanarak insanlar arasında heyecan, beklenti ve korkuyla çarpan kalpleri aradım.

Onları buldum. Ve çektim.

İlk önce benim üzerime bir görünmezlik ağı serildi, beni gondoldan silerek ıslak ahşabın, teknenin gövdesinde biriken suyun ve koyu renk brandanın içinde eritti. Aynısını Violettaya da yaptım ve sonra dişlerimi sıkarak arkamdakilere uzandım. Kusurlu bir illüzyondu bu. Gondollarının içinin neye benzediğini tam bilemiyordum ve bunun sonucu olarak yalnızca bir tahminde bulunabilirdim. Şayet Engizisyoncular onların gondollarının içine fazla dikkatli bakarlarsa, teknenin tabanının dokusu altında gizlenen iki Elit m bedenlerini göreceklerdi.

Elimden gelenin en iyisi buydu.

Kamplara yaklaşırken, Engizisyoncular kanalın kıyısında göründüler, içlerinden biri, şehrin surlarına doğru akıntıyla süzülen gondollarımızı fark etti. “Efendim,” diye seslendi arkadaşlarından birine. “Yine başıboş gezinen tekneler var. Onları kıyıya çekelim mi?”

Bir diğer Engizisyoncu, önce benim gondoluma baktı. Korkuyla sinerek kendime, illüzyonlarıma sıkı sıkıya tutunmam gerektiğini anımsattım.

“içi boş,” dedi ikinci Engizisyoncu. Eliyle kafası karışmış birine özgü bir hareket yaptı ve arkasını döndü. “Ah, onları bırak, geçip gitsinler, sen de yanıma gelip şu *malfettol&r* konusunda bana yardım et. Fırtına dindikten sonra gondolcular teknelerini kanalda bir yerlerde toplu halde bulabilirler.”

Birinin yerimi tespit etmesi riskine karşılık pek hareket edemiyordum ama Engizisyoncular arkalarını dönerken, sığınakların arasında bir yol olduğunu görebilecek kadar başımı kaldırdım. Uzak bir uçta, askerler yanlarından geçip

giderken başlarını eğen, üstleri başları dağınık haldeki, korkmuş *malfettol^n* gördüm. Onların bu halleri karşısında içim burkuldu. Bir an, Raffaele nin yaptıklarını yapabilmeyi diledim.

Yolumuza devam ettik. Surlar daha da yakınlaştı, sonunda yağmur tarafından ıslanıp renkleri koyulaşmış taşlarını görebildim.

Artık akşam karanlığı her yana tamamen çökmüştü. Yağmura dayanabilen, dağınık halde yanan birkaç meşale ve fenerden başka pek bir şey göremiyordum. Violetta hemen önümde, görünmezlik kalkanımızın altında hareketlendi.

“Kapı açık,” dedi bana.

İleriye baktım. Kapı gerçekten de kanalın taşma ihtimaline karşı kaldırılmıştı ve kapının ötesinde, Estenzianm iç kesimlerinin başladığı yerleri, taş döşeli sokakları ve kemerli binaları görebiliyordum. Şehirdeki kutlamalar yağmur yüzünden durdurulmuştu ve kopuk kâğıt fenerler yerlere saçılmıştı. Rengârenk bayraklar gevşemiş, ıslak bir halde balkonlardan sarkıyordu.

Kanalın kapıyla birleştiği yerde, gözleri suya çevrilmiş iki Engizisyoncu geziniyordu ama onlar haricinde yalnızdık.

Bu iki Engizisyoncu konusunda şansımız o kadar yaver gitmedi. İçlerinden biri, biz süzülüp giderken kanalın kıyısında eğildi. Botuyla bizi sarsarak gondolümüzü durdurdu. Yaşadığım hayal kırıklığıyla dilimi ısırdım. Karanlık ve yağmurda gondolün bomboş gözüktüğünü göremiyordu. Başıyla arkadaşına işaret etti. Hemen arkamızda Afsuni ve Sergio yu taşıyan gondol durdu.

“Şunu kontrol et,” dedi ilk Engizisyoncu diğerine. Sonra tekrar gondolumuza döndü, kılıcını çekti ve tekneye -tam olarak Violettanın çömelmiş bedenine- doğrulttu. Kılıcı kaldırdı. Violetta kendini zemine bastırarak uzaklaşmaya çalıştı ama En-gizisyoncu kılıcını tüm zemin boyunca gezdirirse bunun hiçbir faydası olmayacaktı.

Arkamızdaki ikinci Engizisyoncu da kılıcını diğer gondola doğru kaldırdı.

Görünmezlik örtüsünü üzerimden çekip attım. Birden görünür olduk.

Engizisyoncu, biraz önce hiçbir şey olmayan bir yerden kendisine bakan gözleri gördüğünde bir an duraksadı. “Nedir bu...” deyiverdi.

Gözlerimi kısarak ona saldırdım. Enerji iplikleri bedeninin her yanını kırbaçladı, yarattığım illüzyon kancalı iğne misali bedenine geçerek onu deşti. Aynı anda Violetta tekneden atlayarak Engizisyoncunun kılıcını bir tekmeyle elinden düşürdü. Kılıç metalik bir sesle yere çarptı. Adam yarım yamalak bir çığlık attı fakat ipliklerim bedenine sıkıca sarılırken bu çığlığı yarıda kestim. Adamın yaşadığı kafa karışıklığı dehşet hissine, dönüşürken içimdeki enerji duyduğum hazla kabardı. Engizisyoncunun acıyla dolan gözleri yuvalarından uğradı.

Hemen arkamızda, Afsuni ikinci Engizisyoncuya saldırmak üzere tekneden dışarı atladı.

İlk Engizisyoncu göğsünü sıkıca kavradı ve diz üstü çöktü. Yerde duran kılıcına uzandı ama kılıcı önce ben kaptım. Hareket ederken, bir an Violettanın yüzünü gördüm. Dudakları sert bir çizgi halini almıştı. Bir yanımla onun karanlıkta korkuyla sinmesini ya da güçleriyle uzanarak beni durdurmasını bekledim ama kardeşim bunları yapmak yerine aşağı eğilerek Engizisyon-cu'nun pelerinini kavradı. Pelerini çekip Engizisyoncuyu geriye sendelemeye zorladı. Engizisyoncu acıyla soluksuz kaldı.

Etrafımdaki dünya karardı; bir an tek görebildiğim gecenin karanlığı ve kurbanım oldu. Dişlerimi sıktım, kılıcı kaldırdım ve göğsüne sapladım.

Adam kılıcın ucunda titredi. Ağzından etrafa kanlar saçıldı. Yan tarafıma bakınca, Sergio nun kolunu ikinci Engizisyoncunun boğazına doladığını gördüm. Sertçe sıkıyordu. Engizisyoncu onu çılgınca kavramaya çalıştı fakat Sergio sıkı tutuyordu. Mücadele halindeki adamın dehşetini içime çektim.

Kılıcı geçirdiğim Engizisyoncu titremeyi kesti. Gözümü kapadım, başımı kaldırdım ve derin bir nefes aldım. Kanın metalik kokusu etrafı kaplayarak yağmurun ıslaklığına karıştı... Tüm bunlar bana çok tanıdık geliyordu. Gözümü tekrar açtığımda artık Engizisyoncu'ya bakmıyordum. Babamın harap olmuş cesedine bakıyordum, kaburgaları atının toynakları altında parçalanmış, kanı kaldırım taşlarını lekelemiş...

Ve korkmuyordum. Cesede baktım, etrafımı saran, beni besleyen, beni güçlendiren karanlığın tadını çıkardım ve onu öldürdüğüm için mutlu olduğumu fark ettim. Gerçekten mutlu hissettim.

Bir el omzuma dokundu. Bunun kim olduğunu görmek üzere yüzümü sertçe çevirdim ve içimdeki enerji bir anda, yine birine zarar vermek üzere kabardı.

Violetta sıçrayarak geri çekildi. “Benim,” dedi. Sanki bu beni durdurabilirmiş gibi avucunu gösterdi. Gücü benimkine temas etti ve gücünün tereddütle beni ittiğini, gücümü almak için tehdit ettiğini hissettim. “Benim, benim.”

Dudaklarımdaki öfkeli kıvrım yavaş yavaş silinip kayboldu. Şimdi önümde duran, artık babama değil de öldürdüğüm En-gizisyoncuya ait cesede baktım. Afsuni ve Sergio kendi En-gizisyoncularını gölgeler içinde cansız bir şekilde yatar halde bırakarak aceleyle yanıma geliyorlardı. Violetta iki ölü adama baktı. Yüzünde duygusuz bir ifade vardı.

Yaşadığım kana susamışlık hali çoktan geçip gitmişti ama bu hissin beraberinde getirdiği karanlık devam ediyor, kafamın içinde bir anda kulakları sağır edici bir tona bürünen ufak tefek fısıltıları besliyordu. ***Sessiz olun***, diye tısladım onlara, sonunda bu kelimeyi yüksek sesle söylediğimi fark ettim.

“Harekete geçsek iyi olur. Hemen.” Afsuni omzunun üzerinden baktı, ardından Engizisyoncunun cesedinin üzerinden atlayarak kanalın iki tarafına göz attı. “Burada uzun süre yalnız kalamayacağız.”

Ayağa kalktım. Ellerimi, kanalın yükselen sularında yıkadım. Sonra diğerlerinin ardından aceleyle ilerledim. Yağmurlu gökyüzünde, insanı rahatsız edici bir çığlık şehrin üzerinde yankılanıyordu, kısa süre sonra bir başka çığlık daha geldi. Bir çift balira şehrin üzerinden geçti ancak gece vakti olduğu için tek görebildiğim şey siluetleri, gökyüzünü kaplayan devasa, yarı saydam kanatları oldu. Gemma yanımızda olsaydı bizi onların sırtına bindirirdi; şehrin üzerinden uçar ve inebilecek bir yer bulurduk. O iki adamı öldürmekten kaçınabilirdim. Sonuçta ölmelerini falan istemiyordum. Sadece başka yolumuz yoktu. Bunu sürekli kendi kendime tekrarlıyordum. Dantenin hayatına son verdiğim zaman da benim için bu kadar kolay olmuş muydu? Gece Kralını öldürdüğüm zaman? Enzonun ölümünü seyrettiğim zaman? Sergio’ya, gemideki Engizisyoncuları öldürmesi için onay verdiğim zaman?

Hayır. ***Ama bu kez kolay oldu***.

Güllerime baktım, ardından grubun önünde ilerlemek üzere öne çıktım. Tekrar üzerimize bir görünmezlik örtüsü dokudum. Baliralar tepemizden geçip giderken, yönümüzü Estenzia sarayının bulunduğu tarafa çevirdim. Düşüncelerim, Engizisyoncuların ölümlerinden önümüzdeki göreve yöneldi. Beldain Kraliçesi hamlesini bu gece yapacaksa, benim de Raffaeleyi ondan önce

bulmam gerekecekti.

Öldürdüğüm adamın yüzünü unutmaya başlamıştım.

Raffaele Laurent Bessette

traliçe Giuliettanın onu yanına ancak bir hafta sonra çağırttı. Bu kez Raffaele onu özel odasında ziyaret ettiğinde, Teren ve muhafızlarından birkaçı odanın içinde durmak yerine kapının önünde, dışarıda beklediler. Raffaele Terenin yanından geçip giderken bir an ona baktı. Terenin içinde kabaran enerji öfke ve kıskançlıktan simsiyahtı ve bu his Raffaele nin başını döndürdü. Bakışlarını yere dikti ama yine de, yatak odasının kapıları onun için açılıp kapanırken Baş Engizisyoncunun yakıcı bakışlarını sırtında hissetti.

Odanın içinde, Engizisyoncular yine duvarlar boyunca sıralanmıştı. Kraliçe Giulietta yatağının ucunda oturuyordu; saçları upuzun, koyu renk dalgalar halinde açık bırakılmış, elleri düzgünce kucağında birleştirilmişti. Yatağının iki yanından sarkan incecik, saydam örtüler de bu gece kaldırılmış, her an yatağa girme beklentisiyle yarı yarıya aralanmıştı. Askerler Raffaele yi odanın ortasına dek getirip orada tek başına durmak üzere bırakırken Giulietta onu seyretti. Raffaele bir an tereddüt etti, ardından kraliçeye yaklaşarak onun önünde diz çöktü.

Bir süre ikisi de tek kelime etmedi. ***Kraliçenin duyguları bu gece farklı,*** diye düşündü Raffaele. Daha sakin, daha az kuşkulu, daha hesaplı. ***Bir şey istiyor.***

“Senin Kenettra saraylarını onurlandıran en büyük eşlikçi olduğunu söylüyorlar,” dedi Giulietta sonunda. “Sarayların haftalarca üzerinde konuştuğu bir bakir fiyatına satılmışsın.” Kraliçe kollarına dayanarak arkasına yaslandı ve ona düşünceli bir ifadeyle baktı. “Ayrıca senin bir tür bilgin olduğunu, koruyucularının sana sık sık kitap ve kalem hediye ettiğini işittim.”

Raffaele başıyla onayladı. “Öyleyim, Majesteleri.” Giuliettanın dudakları bir tebessümle kıvrıldı. Raffaele başını kaldırıp ona baktığında, kraliçe ona doğrulması için işaret etti. “Kesinlikle bahsettikleri gibi güzel görünüyor ve güzel konuşuyorsun.” Bu sözlerin ardından doğrularak ona yaklaştı. Giulietta yaklaşırken Raffaele hareketsiz durdu. Kraliçenin parmakları, Raffaele nin kaftanının yakasındaki ipliğe gitti, ardından ipliği çekerek Raffaele nin teninin bir kısmını açıkta bıraktı.

Raffaele nin bakışları, duvarın kenarında sıralanmış Engi-zisyonculara kaydı, arbaletleri ona yönelmişti. Giulietta tekrar yatağın ucuna oturup yanına eliyle hafifçe vurduğunda, Raffaele ona yaklaştı. “Size ne istediğimi söylemiştim, Majesteleri,” dedi nazik bir ses tonuyla. “O halde ***siz*** de bana ne arzu ettiğinizi söyleyin. Sizin için ne yapabilirim?”

Giulietta başını yastığına koyarken tekrar gülümsedi. “Tüm ***malfetto*** lan bağışladığım takdirde sen ve Hançerlerinin, ordumun bir parçası olarak emirlerimi yerine getireceğinizi söylemiştin.” Giulietta başını onaylarcasına salladı. “Yapabilecekleriniz konusunda tatmin olduğum müddetçe buna razı olmaya karar verdim. Yarın Engizisyoncularıma, ***malfettohsımvLi*** şehre geri getirmeye başlamaları emrini vereceğim. Karşılığında da senden Hançerlerini çağırmanı istiyorum. Ve senden, anlaşmanın sana düşen kısmını yerine getirmeni istiyorum.” Kraliçenin bakışları bir an sertleşti. “Sözünüze göre hareket etmediğiniz takdirde, gazabımla kolaylıkla bu şehrin ***malfetto*** larını cezalandırabileceğimi sakın unutma.”

Raffaele nin gülümsemesi tekrar geri geldi. Öyleyse her şey tahmin ettiği gibiydi. Giuliettanın ***malfetto*** lara duyduğu “nefret” Tereninkiyle aynı değildi. Teren ***malfetto*** lardan, onların iblis olduklarını düşündüğü için nefret ediyordu. Garabet, lanetli. Fakat Giulietta... Giulietta ***malfetto*** lardan yalnızca, yoluna çıktıkları zaman nefret ediyordu. Kendi menfaatine olduğu sürece onları kullanacaktı. ***Çok güzel.*** Raffaele başını, mükemmel bir sahte itaat ifadesiyle eğdi. “O halde emrinizdeyiz.”

Onun bu ifadesi üzerine Giulietta başını onaylarcasına salladı. Yatağına uzandı ve Raffaeleye, koyu renk buklelerinden oluşan bir halenin ardından baktı. Enzo ne kadar yakışıklıysa o da o kadar güzeldi. Raffaele bir an, Tereni ona çeken şeyin ne olduğunu gördü. O kapkara kirpikler ve küçük, tatlı, gül rengi dudakların ardında -küçükken de olsa- bir zamanlar kardeşini zehirlemeye çalışmış bir prenses olduğuna inanmak çok güçtü.

“Pekâlâ güzel eşlikçi,” diye mırıldandı. “Namını bana ispat et bakalım.”

cX5 {£ ete*

Şafaktan önce sabahın ilk saatlerinde Raffaele kraliçenin yatak odasından koridorun upuzun gölgeleri arasına çıktı. Engizisyon-cular hâlâ kapının iki yanında nöbet tutuyorlardı ve nöbetçilerden ikisi onun yanında ilerlemek için

yerlerinden ayrıldı.

“Kraliçe daha rahat bir yere taşınmanızı emretti,” dedi En-gizisyonculardan biri ilerlerken.

Raffaele başıyla onayladı ama bakışları koridordaki gölgeler arasında kaldı. Teren hâlâ oradaydı; Raffaele onun, kendisine yaklaşılmasını bekleyen, karanlıkta sinirden köpüren Elit enerjisini hissedebiliyordu. Adımlarını yavaşlattı. Gölgeler neredeyse her şeyin üzerini kaplamasına karşın Teren yalnızca birkaç santim ötede duruyor olmalıydı.

Sana saldıracak. Raffaele nin içgüdüleri aniden alevlendi, bunun olacağını biliyordu. Kraliçenin yatak odasına doğru döndü ve “Majesteleri!” diye seslendi.

Gölgeler arasından puslu bir beyazlık çıkıp onu kaftanının yakasından kavramadan önce tek söyleyebildiği bu oldu. Raffaele ayaklarının yerden kesildiğini hissetti, sırtı duvara o kadar sert çarptı ki darbe neredeyse göğsündeki tüm nefesin boşalmasına neden oldu. Gözlerinin önünde yıldızlar uçuştu. Bir yerlerde, havayı yarıp geçen bir kılıcın sesi işitildi ve bir an sonra soğuk metal boğazına dayandı. Bir el ağzının üzerine kapandı.

Gözlerinin önüne Terenin yüzü geldi. Soluk renkli gözleri karanlıkta nabız gibi atıyormuş gibi görünüyordu. Raffaele soluk almak için mücadele verirken, “Seni küçük, güzel züppe seni,” diye hırladı. Onu duvara dayamaları için diğer iki Engizisyoncu ya işaret etti. “Kraliçeye bu kez ne yalanlar söyledin bakalım? Ne tür şeytani büyüler yapıyorsun?”

Raffaele, Terenin bakışlarına kendi sessiz bakışlarıyla karşılık verdi. “Senden daha farklı bir şeytan değilim.”

Terenin bakışları sertleşti. “Bakalım suratının derisini yüzdükten sonra kraliçe seni ne sıklıkta yanma çağırtacak.”

Raffaele ona gülümsedi. Gülümsemesi adeta ipek ve zarafetten oluşan bir bıçak gibi keskindi. “Seni korkuttuğumdan daha çok korkuyorsun benden.”

Terenin gözleri parladı. Engizisyonculara onu sıkıca tutmalarını işaret etti, ardından elindeki hançeri kaldırdı. Raffaele nin tüylerini ürpertecek bir ifadeyle gülümsedi.

“Dur?

Kraliçenin emri koridor boyunca keskin bir şekilde çınladı ve Teren donup kaldı. Raffaele başını çevirdiğinde Giuliettanın, ardında askerlerle odasından çıktığını gördü, yüzünde buz gibi, mesafeli bir ifade vardı. Gözlerini kısarak Teren e baktı. Raffaele yi duvara yaslayan iki Engizisyoncu hemen onu serbest bıraktı ve herkes aceleyle diz çöktü. Ağrı sırtını deşip geçerken Raffaele yutkundu.

“Her şey için çözümün, Üstat Santoro,” dedi onların yanma ulaştığında, “insanların canını acıtmak.”

Kraliçe yaklaşırken Teren ağzını açtı ama bir şey söyleyeme-den, Giulietta onun Engizisyon pelerinini tutan altın kopçaya uzandı. Kopçayı açtı, ardından pelerini hızla çekti. Pelerin Teren in omuzlarından düşerek ayaklarının dibine yayıldı.

Rütbenin düşürülmesinin bir işaretiydi bu.

Terenin gözleri şaşkınlıkla açıldı. “Majesteleri...” diye başladı söze.

Giulietta ona yalnızca buz gibi bir bakış attı. “Emirlerimi bir daha duymazdan geldiğin takdirde neler olacağı konusunda seni uyarmıştım.”

“Ama ben...”

“Raffaelenin yeni odasına götürülmesini emretmiştim. Neden emrime itaatsizlik ettin?”

Teren başını utançla eğdi. “Majesteleri,” diye yanıt verdi. “Özür dilerim. Ben...”

“Özürlerini yeterince işittim,” diye sözünü kesti Giulietta. Kollarını kavuşturdu. “Şafak söker sökmez yanma bir devriye alıp derhal güney şehirlerine gideceksin.”

“Siz...” dedi Teren, olayın farkına vardıkça sözü yarıda kesildi. “Siz beni buradan gönderiyor musunuz? Estenziadan gönderiyor musunuz?”

Giulietta tek kaşını kaldırdı. “Sözlerimi tekrar etmemi mi istiyorsun?”

“Majesteleri, lütfen.” Teren ona bir adım yaklaştı. “Yaptığın -geçmişte yaptığım- ***her şey*** tacınızı korumak içindir. Tek gerçek kraliçe sizsiniz. Düşüncesizce

hareket ettiğim zamanlar oldu ve cezalandırılmayı hak ettim ama bunları tahtınız adına yaptım.” “Yarına dek odanı ve zırhını bırakmanı bekliyorum.” Giulietta ona ilgisiz bir ifadeyle baktı. Raffaele her şeyden ziyade bunun, Teren’in acıyla yüzünü buruşturmasına neden olduğunu düşündü. “Yarın akşama doğru birkaç devriyeyle, güneydeki hâkimiyetimi güvence altına almak üzere yola koyulacaksın. Anlıyor musun beni?”

Teren’in ses tonu sertleşti. “Majesteleri,” dedi. “Ben en iyi savaşçınızım. Ben sizin ***şampiyonunuzum!***[y]

“Emirlerime itaat etmezsen hiçbir işe yaramazsın.”

Teren, Giuliettanın ellerine sarıldı. Sesi alçaldı, nazik bir hal aldı. “Giulietta,” diye mırıldandı. Raffaele onları hayretle seyrediyordu. Kraliçeye ismiyle seslenmek mi? Aralarındaki ilişki hakkında bir şeyler duymuştu fakat buna ilk kez şahit oluyordu.

Teren ona doğru eğildi, dudakları yanağına değip geçecek kadar yakınına geldi. “Beni gönderirseniz öldürmüş olursunuz.”

Giulietta yüzünü diğer yana çevirdi ve ellerini geri çekerek kendini ondan ayırdı. Başını kaldırdı. Gözlerinde buz gibi bir ifade vardı. Raffaele, Terenin yüz ifadesinin değişimini seyrediyordu. Genç Engizisyoncu ilk defa, kraliçenin aklını çelemeye-bileceğinin farkına varıyordu. Teren Raffaeleye baktı, ardından çaresizce Giulietta ya döndü.

“Seni ***seviyorum***,” dedi aniden, ısrarcı bir ifadeyle. “Seni çocukluğumdan beri seviyorum. Senin için binlerce adam öldürürüm.” “Benim için binlerce adam öldürmene gerek yok, Üstat San-toro,” dedi Giulietta. “Beni dinlemen yeter.” Acımaya benzer bir ifadeyle baktı. “Ama her zaman bir garabettin. Bunun sonsuza dek sürmeyeceğini hep biliyordun, Üstat Santoro.”

“Onun yüzünden, değil mi?” diye çıkıştı Teren, Raffaele yi işaret ederek. “Seni hipnotize etti. Bu onun ***gücü***, anlamıyor musun?”

Bu sözler üzerine Giuliettanın bakışları sertleşti. “Bana hakaret mi ediyorsun?”

Teren yutkundu, ardından devam etti. “Size layık olmadığım doğru. Ama sadakatim karşılığında beni bir garabet olarak affetmiştiniz ve bu sadakati yanımda mezara dek taşıyacağım. Lütfen, Giulietta...”

Giulietta elini kaldırdı ve arkasındaki Engizisyoncular yaylarını daha da sıkı kavradılar. Teren omuzları çökmüş halde durdu. “Estenziadan ayrılman için yarın akşama kadar vaktin var. Bu bir emirdir. Beni gerçekten seviyorsan bunu yap, Teren.” Terenin gözlerinde gözyaşları birikti. Raffaele, Engizisyoncu nun karanlık enerjisinin kalp acısına benzer tanıdık bir acıyla kıvrandığını hissederek yüzünü buruşturdu. “Giulietta...” diye fısıldadı Teren fakat bu kez bunu yenilgi ifadesiyle söylemişti.

Sonunda başını eğdi. Kraliçenin önünde tek dizi üzerine çöktü. “Evet, Majesteleri,” dedi. Giulietta onu gönderene dek öylece kaldı, ardından hızla dışarı çıktı. Pelerini yerde kaldı.

Giulietta bir an onun gidişini seyretti, sonra Raffaele ye döndü. “Git,” dedi. “Hançerlerini topla. Sözünden döndüğün takdirde ***malfetto***ların bunun acısını çekeceğinden emin olabilirsin.” Raffaele onu başıyla selamladı. ***Başkent güçten düştü. Hedefimize ulaşmak üzereyiz***. “Tabii, Majesteleri.”

Aşk bazen, bîr ağacın gölgesinde saklanan, yalnızca nereye bakacağını bilenler tarafından bulunabilen minik bir çiçek gibi açar.

-Beldain Prensi nin Kurları, *Qallum Kgnt*

Adelina Amouteru

nzo başkentteki arenada ölmüştü. Hançerler onu diriltmek

için oraya gideceklerdi ve bu yüzden ben de Güllerimle

birlikte oraya gidiyordum.

Violettayla arenanın en alçaktaki çukurlarının gölgeleri arasında, yeraltı tünellerinin, baliraların arenanın merkezindeki göle girip çıkmalarına izin veren kısmında bekledik. Devasa ahşap kapıların ve kolların tünel üzerine tuhaf gölgeler düşürdüğü bu yerde, köpüren suların yankılanan sesini ve sıçanların arada sırada yükselen ciyaklamalarını duyabiliyorduk sadece. Sergio ve Afsuni arenanın başka bir köşesinde kalıp Hançerlerin gelmesine karşı tetikte bekliyorlardı. Bir gün ve bir gece geçti. Şimşekler gökyüzünü aydınlatıyordu ve fırtına devam ediyordu; Sergio'nun engel olamadığı bir şekilde, bıkıp usanmadan gürlüyordu.

ikinci gecede Afsuni yanımıza indi ve saçlarındaki suları silktikten sonra iç geçirerek yanımıza oturdu. "Henüz değil," diye mırıldandı, ıslak bir ekmek dilimi ve peynire saldırarak.

Violetta sıcak nefesini ellerine üflerken, "Ya Hançerler gelmezse?" diye fısıldadı bana.

Ona hemen cevap vermedim. Gelmezlerse ne olurdu? Gem-ma'dan duyduğumuz plana göre gecikmişlerdi zaten. Belki de Raffaele, saraydaki görevinde başarısız olmuştu ve kraliçe onu infaz ettirmişti. Belki de Hançerler yakalanmışlardı. Fakat öyle olsaydı bir şeyler duyardık, bundan emindim... böyle haberler asla uzun zaman sır kalmazdı. "Gelecekler," diye fısıldadım. Pelerinimin bağını çözdüm, üzerimden çıkarıp ikimizin üzerine sardım ve birbirimize olabildiğince yaklaşarak sıkıca sarındık. Çizmelerimin içindeki ayak parmaklarım buz gibi ve ıslaktı.

Keşke burada olsaydın, ***Enzo***, diye ekledim içimden. Enzo nun dokunuşunun beraberinde getirdiği hararet, soğuk bir gecede bedenime dalga dalga gönderebileceği sıcaklık belirdi anılarımda. Ürperdim. Çok geçmeden geri dönecekti. Buna dayanabilir miydim?

Afsuni sesli bir şekilde iç geçirdi ve kanalın duvarına yaslandı. Bedeninden yükselen sıcaklığı hissedebileceğim kadar yakınıma oturdu ve biraz sonra kendimi bu hissin tadını çıkarırken buldum. “Sergio sana katılan pek çok paralı asker olduğunu söylüyor. Neden Estenzia dışında bir yerlere çekilip yanında topladığın müttefikleri seferber etmiyoruz? Ondan sonra en beklemedikleri anda Teren e ve kraliçeye saldırmak için bir yol bulabiliriz.” Bana alaycı bir ifadeyle baktı. ***“Gerçekten*** burada olmamız mı gerekiyor?”

Afsuninin yüzümün kızardığını görememesi için pelerinime daha da sarındım. Afsuni bugün alışılmadık bir şekilde aksi görünüyordu. “Enzo bir Elit,” dedim Afsuniye, son birkaç gündür sıkça tekrarladığım bir şeydi bu.

“Evet. Ayrıca Hançerlerin eski lideri. Bunun işe yarayacağını nereden biliyorsun? Ya bir şeyler ters giderse?”

Bir yanım onun, Enzo nun benim için ne ifade ettiğini bildiği için böyle davranıp davranmadığını merak etti. Benim için ***hâlâ*** ne ifade ettiğini. Ve Afsuni... o da içimde aynı duyguları mı harekete geçiriyordu? Sıcaklığına doğru yaslanırken bile bundan emin olamıyordum. “Bilmiyorum,” diye cevap verdim. “Ama bu şansın elimizden kaçıp gitmemesini tercih ederim.”

Afsuni bir an dudaklarını gerdi. “Beldain Kraliçesinin gücü sıradan değil,” dedi usulca. “Ölüleri diriltmek, doğrudan tanrılarla uğraşmak demek. Farkındaysan, sen de kendini doğrudan onun yoluna atıyorsun.”

Neredeyse bana, ***Senin için endişeleniyorum***, demeye çalışıyordu. Ve birden bu kelimeleri duymayı o kadar çok istedim ki neredeyse ondan bunu rica edecek oldum. Fakat bu arzum çok geçmeden yerini, endişesine karşı duyduğum öfkeye bıraktı. “Bizimle bu kadar yolu geldin,” diye fısıldadım. “Sana paranı vereceğiz, merak etme.”

Afsuninin gözlerinde şaşkınlık parıltıları belirdi... hemen ardından hayal kırıklığı geldi. Sonra omuz silkti, benden uzaklaştı ve ekmeğiyle peynirini yemeye döndü. “Güzel,” diye mırıldandı.

İyice büzüştüm. Bu kindarlıkla söylediğim bir şeydi ama onun Enzo için burada olup olmamamızla ilgili açıkça duyduğu şüphe de öyleydi. Onu pelerinimin içinden izliyor, benim olduğum tarafa bakıp düşüncelerinin ne olduğuyla ilgili bir tüyo verip vermeyeceğini merak ediyordum ama bir daha bana bakmadı.

Yanımda oturan Violetta kıpırdandı. Arenanın merkezine bakarken gözlerini kırpıştırdı, ardından başını eğdi. Onu izlerken Afsuni da ben de hareketsiz kaldık. “Onlar mı?” diye fısıldadım kardeşime.

Violetta cevap verme fırsatı bulamadan, hafif bir patırtı sesiyle birlikte arkamıza biri atladı. Hemen ayağa sıçradım. Bu Sergioydu.

Tek elinde bir bıçak vardı. “En gözde Hançerimizi görüyorum,” dedi gülümseyerek.

Raffaele Laurent Bessette

V) affaele saraydan ayrılırken ellerini sürekli birbirine bastırıyor ^gama titremelerini bir türlü durduramıyordu. Başındaki geniş kukuleta onu saklıyordu ve kısmen de olsa fırtınadan koruyordu. Omzunun üzerinden baktı. Engizisyoncular ona sarayın kapılarına dek eşlik etmiş fakat anayola ulaşınca geride kalıp özgürce devam etmesine izin vermişlerdi.

Raffaele ıslanan gözlerini kırpıştırdı, ardından gölgeler arasında eriyip gidene dek sokakta hızla ilerledi. Teren ertesi gün saraydan ayrılacaktı, buna şüphe yoktu. Onu saraya getirirken Maeve’in koyduğu hedef tam buydu. Artık şehir neredeyse yenilmez Baş Engizisyoncusunu, kraliçe de çok güçlü bir korumasını kaybetmişti. Beldain donanması giderek yaklaşıyordu.

Yine de Raffaele yolda ilerlerken kaşlarını çattı. Teren henüz gitmemişti ve artık yaralı bir hayvan kadar öfkeliydi. Şu an onu hâlâ seyreden askerler olduğuna şüphe yoktu. Geniş bir yay çizerek, sonunda varmak zorunda olduğunu bildiği arenanın uzak ucuna doğru ilerliyordu. ***Hemen saklanmalıyım.*** Burada kraliçe onu Teren'in gazabından kurtaramazdı. Baş Engizisyoncu onu bulursa öldürürdü. Raffaele yakınlarda Teren’in enerjisinin belirtilerini araştırdı, ardından diğer Hançerlerle kararlaştırmış olduğu işaretleri bırakmaya dikkat ederek, izlediği rotayı değiştirdi.

Çamurun içinde çizmesiyle bıraktığı derin bir iz, havadan bakılınca açıkça görülecekti. Fırtınanın uğultusunda neredeyse kaybolan, yapayalnız bir şahini

taklit eden bir ıslık. Parmağında, şimşek çaktığında ışığını yansıtan camdan bir yüzük de vardı.

Lucent'in onu yüksek bir yerden izlediğini ve işaret verdiğini umuyordu.

Birkaç saniye sonra, şehrin altındaki yeraltı mezarlarından oluşan labirenti hatırlamak için belleğine başvurdu. Labirent gibi ara sokaklarda ilerleyerek sonunda küçük, üzerinde herhangi bir işaret bulunmayan bir kapıdan geçerek gözden kayboldu.

Yağan yağmurun sesi tünel boyunca her yerde yankılanıyordu. Raffaele tek elini sıkıca pelerinine sardı, diğer elini de duvara dayadı. Su botlarını ıslatmıştı ve adımlarını tehlikeli bir şekilde kayganlaştırıyordu.

İlerlerken kendi kendine, "Kuzey, güney, batı, doğu," diye söylendi. "Uç Melek Meydanı, Canterino Kanalı, Kutsal Sapien-tus heykeli." Yön bulma işaretleri zihnindeki haritada belirdi. Karanlıkta tamamen kör halde birkaç adım ilerledi. Parlak enerji iplikleri dört bir yanında titreşiyor, hafifçe de olsa her şeyi her şeyle birleştiriyordu. Raffaele uzandı ve usulca bunları çekti, havanın enerjisinin duvarlarla, yerin üstündeki dünyayla birleşmesini hissetti. Etrafta biraz ışık olsa, soluğunun buharlar halinde yükseldiğini, buz gibi havayı ısıttığını göreceğini biliyordu. "Sol. Sağ. Sağ. Düz."

İlerledikçe labirent dallanmaya devam etti. Daha önce hiç dışarıda böylesi şiddetli bir yağmur varken burada bulunmamıştı.

Sular bazen dizlerine sıçrıyordu. ***Tünellerin bazı kısımlarını su basmışsa bir köşede kapana kısılıp bozulabilirim.*** Bu düşünceyi zorla aklından çıkardı ve yerine sakin bir yüzey, duyduğu panik hissini güvene almak için rahatlamasını sağlayacak bir düşünce yerleştirdi. Duvardaki eline ve zihnindeki ipliklerden oluşan haritaya güvenerek ilerlemeye devam etti. Böyle bir fırtına birden nasıl bastırmış olabilirdi?

Sol. Sol. Düz. Sağ.

Aniden durdu. Kaşlarını çattı. Bu his, birinin yüzeyden kayıp geçen enerjisinin geçici hissi yalnızca bir an sürdü. Bir saniye durup bekledi, tereddütle kendi enerjisine uzandı. ***Tuhaf. Ve tanıdık.***

Fakat his geçip gitti ve fırtına tüm gücüyle geri döndü.

Raffaele bir süre daha tereddüt yaşadı, sonunda sular onu tekrar harekete geçmeye zorladı. Başını iki yana salladı. Güçleriyle etrafı istila eden fırtınanın içindeki enerji iplikleri... dikkatini bunlar dağıtmış olmalıydı. Belki de dikkatini dağıtan, yapmak üzere olduğu, sadece birkaç saat içinde yaşanacak şeyin düşüncesiydi.

Enzonun geri dönmesi düşüncesi.

Raffaele tekrar durdu, ıslak duvarlara tutunarak kendini dengeledi ve gözlerini kapadı. Yine o sakin yüzeyi düşünüyordu. Sakinleşti, ardından devam etti.

Sonunda karanlıkta, tünelin bir duvarla sona erdiği noktaya ulaştı. Bunun ötesinde yoğun bir basınç, hepsi birbirine bağlanan sayısız su damlalarının hiçbir şeyle karıştırılamaya-cak enerjisi, Estenzia arenasının merkezinde yer alan göl vardı. Raffaele durdu, sonra birkaç adım geri gitti ve düzensiz bir taş sırası, her mezarın yolu üzerine yerleştirilen Moritas m ellerini, ardından da bunların yanında bulunan ve yüzeye çıkan küçük, dönemeçli basamakları buldu.

Arenanın devasa kanallarının karanlık köşelerine çıktı fakat zifiri karanlıkta onca zaman geçirdikten sonra gece ona neredeyse aydınlık gibi geldi. Fırtınanın sesleri bir anda yine kulakları sağır edici bir boyuta ulaştı. Islak pelerinine daha da sarınıp sessizce kanalın yüzeye çıkan basamaklarından çıktı.

Burada yapayalnızdı. Diğer Hançerler görünürde yoktu. Raffaele ellerini pelerininin içinde kavuşturdu, titredi ve diğer Elitlerin yakınlarda olup olmadığını hissedebilmek için enerjisiyle uzandı.

Biraz sonra kaşlarını çattı. Havada bir şeyler hareketlendi, iplikler gerginleşti.

Buradaydılar. En azından, birileri buradaydı.

Enerji daha da yaklaştı. Bu karanlık, tanıdık bir enerjiydi ve Raffaele kendini geri çekme isteğine karşı koymaya çalışırken buldu kendini. Maeve'le ilk tanıştığı gün enerjisini hissettiğinde korkuyla geri çekilmiş, Ölüler Diyarıyla bağlantısı karşısında ürpermişti. Aşağı, arenanın tam merkezdeki göle giden karanlık tünellere, sonra fırtınaya baktı. Maeve yeni gelmiş olmalıydı. Raffaele şimdi ayak seslerini de duyabiliyordu. Sesler hafif ve yumuşak bir şekilde geliyorlardı, ufak tefek birine ait olmalıydılar. Raffaele yaklaşan enerjiyle karşılaşmak üzere döndü, sonra ellerini önünde kavuşturdu. Ayak sesleri tünel boyunca hafifçe yankılanıyordu. Yavaş yavaş, ona yaklaşan figürün gölgesini

seçmeye başladı. Enerji daha da güçlendi. Artık bu gölgenin bir kıza ait olduğu anlaşılıyordu.

Gelen genç kız birkaç metre ötesinde durdu. Yağmurun kokusuyla burnuna kanın bakır kokusu da geldi. Raffaele tedbirli bir şekilde ona baktı. Karanlıkta yüzünü pek seçemiyordu. Onun enerjisi de tuhaf, kendi karanlığı içinde tanıdık bir enerjiydi. ***Fazlasıyla tanıdık***. Bu, Ölüler Diyarıyla, Korku ve Öfkeyle, Ölüm'le mutlak bir uyum gösteren bir enerjiydi.

"Yaralı mısınız, Majesteleri?" dedi alçak sesle. "Sizi biri mi takip etti?" Maeve buraya ulaşmadan önce yaralanmışsa, Enzo yu Ölüler Diyarından çekme gücünü kendinde bulamayabilirdi. Daha da kötüsü, bir Engizisyoncunun saldırısına uğramış ve buradaki varlığının haberi dışarı sızmış olabilirdi. Diğer Hançerler neredeydi?

Fakat Maeve tek kelime etmedi. Başlığına uzandı, kaldırdı ve geriye itti. Yüzündeki gölgeler kayboldu.

Raffaele donup kaldı.

Bu kız Maeve değildi. Karşısındaki kızın tek gözünün olması gereken yerde, yüzünün yarısı hasarlıydı. Kirpikleri soluk bir renkte ve saç tutamları parlak gümüş renginde, kısacık ve düzensiz bir şekilde kesilmişti. Raffaele ye acı bir gülümsemeyle baktı. Bir an sanki onu gördüğüne sevinmiş gibi göründü. Sonra bu duygu ortadan kayboldu, yerini daha kötücül bir ifade aldı. Tek elini ona doğru uzattı, etrafına ipliklerden oluşan bir ağ ördü ve sertçe döndürdü.

"Üzgünüm Raffaele," dedi Adelina.

Her on yılda bir, gökyüzlindeki üç ay birden dünyanın gölgesi altında kalır ve kızıla dönüşerek toprağa düşen askerlerimizin kanlarıyla boyanır.

-Ayların Yeni Atlası, *çJCue You*

Adelina Amouteru

gece gökyüzünde, Estenzia arenasını gümüşi ışıklarıyla dolduracak aylar yoktu. Bunun yerine, kanalların suyuyla beslenen arenanın merkezindeki göl simsiyah görünüyordu ve fırtınanın şiddetiyle köpürüyordu.

Bu arenada en son durduğum zaman, Tereni düelloya davet etmek üzere öne çıkan Enzoyu seyreden kalabalık arasında bir seyirciydim. İkisi burada dövüşmüştü. Ve mücadele, Enzonun bedeninin başında dikilip ağlamam, Teren e herhangi bir şekilde zarar verebilmek için tekrar tekrar uğraşmamla sona ermişti.

Şimdi arena bomboştu. Gece yarısı fırtınada tezahürat eden kalabalıklar yoktu. Tepede, rüzgârda çılgınca dalgalanan Kenettra bayrakları da yoktu; bazıları rüzgârın gücüyle tamamen yerlerinden dökülmüştü. Ve kendim olarak değil, Raffaele olarak buradaydım.

Yüzündeki ızdırap ifadesi.

Alnında boncuk boncuk biriken terler;

Fırtınanın gürültüsüyle silinip giden acı dolu çığlığı.

Yaptıklarımdan son derece memnun olan fısıltılar zihnimde yankılanıyordu.

Taş yol üzerinde Maeve yi izledim. Sular patikanın iki tarafına da çarptı, cüppemin eteklerini ıslatıyordu. Kalbim çılgınca atıyordu, fırtınanın enerjisi karanlıkla doluydu ve başımı kaldırıp baktığımda bulutlar arasında parıldayan ipliklerin yaklaşan yıldırımın tehdidiyle oluşturduğu dokumayı görebiliyordum. Arenanın içinde bir yerlerde, Sergio ve Afsuni her an saldırmaya hazırdı. Arenanın gölünün derinlerinden, baliraların ara sıra gelen, boğuk çığlıkları duyuluyordu. Sanki Ölüler Diyarının yaratıkları da bizi seyretmeye gelmiş gibi, dalgalanan suların arasında bir anlığına devasa bir kafa belirdi, ardından tekrar suya daldı.

Maeve başını çevirip bana bakmadı, bu da iyi bir şeydi. Kuvvetli bir rüzgâr pelerininin başlığını geriye uçurdu, siyah ve altın sarısı saçlarını ortaya çıkardıktan sonra Maeve başlığı tekrar kafasına çekti, işaretini hayranlıkla inceledim. Aslında enerjisini saplantılı bir halde düşünmekten başka bir şey yapmamıştım. O, şimdiye dek gerçek anlamda ***hissedebildiğim*** ilk Elit'ti; gücünde bana kendimi hatırlatan derin ve karanlık, ölülerin dünyasıyla iletişim halinde olan bir şeyler vardı. Onun da benim gibi Ölüler Diyarına dair kâbuslar görüp görmediğini merak ettim.

Biri tarafından izlendiğime dair içimde beliren his beni derinden sarstı ve ensemdeki tüyler diken diken oldu. Kendi kendime, değiştirdiğim görünümüme odaklanmam gerektiğini anımsattım. Onları göremesem bile, diğer Hançerler de

arenanın etrafında toplanmış, Maeve'in yanında gelenlerle birlikte olup bitenleri seyrediyor olmalıydılar. Şimdiye dek kimse görünümüm nedeniyle alarma geçmemişti.

Raffaele nin acı dolu yüzü.

Raffaeleyle karşılaştığım ana dair anılar belirdi gözümün önünde. Raffaele bana karşı koymaya çalışmamıştı bile. Tek başı-nayken bana karşı savunmasız olduğunu, gücünün benimkine karşı işe yaramaz olduğunu biliyordu, iyi direndiğini itiraf etmeliydim, birçoğundan çok daha uzun süre dayanmış, oyunlarımın ardındaki gerçekliği görebilmişti. En azından kısa bir süre boyunca.

Ama onu öldürmedim. Bunu yapmaya dayanamazdım. Neden olduğundan emin değildim. Belki de bir yanım hâlâ arkadaş olabilmemizi diliyor, bana annemin ninnisini söyleyen sesini hâlâ hatırlıyordu. Belki de onun kadar güzel bir yaratığı öldürmeye dayanamazdım.

Neden umursuyorsun bunu? diye alay etti fısıltılar benimle.

"Yakınımda dur, Elçi," diye seslendi Maeve omzunun üzerinden. Adımlarım hızlandı. Cüppemin nemli uçları ayaklarıma takılınca düşecek gibi oldum. ***Sakin olmalısın***, dedim kendime. Yavaşlayarak çok daha temkinli, üst sınıf bir eşlikçiye çok daha yaraşır bir şekilde yürüdüm. Raffaelenin eskiden bana verdiği dersler geçti zihnimden.

Platformun ortasına ulaştık. Burada, duygusuz bir şekilde yere bakarken buldum kendimi. Burası bir zamanlar, Teren in kılıcından yere damlayan Enzonun kanıyla kaplıydı, o koyu renk leke, ölmek üzere olan prensin ***-benim*** prensimin- etrafında birikiyordu. Hâlâ ellerimin onun kanıyla kaplı olduğunu hissedebiliyordum. Fakat kan lekeleri artık gitmişti. Yağmur ve çalkalanan göl suları, sanki burada herhangi bir ölüm yaşanmamış gibi taşları tekrar temizlemişti.

O senin prensin değil, diye anımsattı fısıltılar. ***Hiçbir zaman da olmadı. O sadece genç bir erkekti ve bunu katırlaşan iyi edersin.***

Maeve merkeze gelince durdu. İlk kez bana bakmak üzere döndü. Gözlerinde buz gibi bir ifade vardı ve yanakları su izleriyle yol yol olmuştu. "Burada mı öldü?" dedi, botlarının altını işaret ederek.

Zemin taşlarına varana dek tamı tamına o noktayı anımsa-yabilmem çok ilginçti. “Evet.”

Maeve başını kaldırıp arenanın en üst sırasındaki oturaklara baktı, “işareti hatırla,” dedi, iki kolunu birden kaldırıp açarak. “Diğerlerinden herhangi birini bu işareti yaparken görürsen beni arenadan çıkarmalısın. Vaktini beni trans halinden çıkarmak için harcama.”

Raffaeleyi elimden geldiğince taklit etmeye çalışarak başımı eğdim. “Evet, Majesteleri,” diye cevap verdim. Arenanın taş yolunun iki tarafına bakmak üzere durdum. Maeve’in erkek kardeşleri de beni izliyorlardı. Gece karanlığında belli belirsiz fark edilebilen kardeşleri görebiliyor ve ara sıra bana çevrilmiş ok uçlarının parıltısını seçebiliyordum.

Maeve başlığını başından çekti. Yağmur saçlarını ıslattı. Neredeyse sonra olacaklardan korkuyormuş gibi, derin bir nefes aldı. Onun gerçekten de korktuğunu fark ettim çünkü yüreğinde oluşmaya başlayan korkuyu hissedebiliyordum. Her şeye rağmen, şimdiye dek yalnızca erkek kardeşini dirilttiğini anımsadım. Hepimiz tuhaf bir bölgeye adım atma cesaretini gösteriyorduk.

“Yaklaş,” diye emretti.

Söylediğini yaptım. Maeve bana ilk kez uzun uzun baktı, gözleri üzerimde o kadar uzun süre kaldı ki bir an değiştirdiğim görünümümün ötesindeki beni görüp göremediğini merak ettim. Kemerinden bir bıçak çıkardı.

Belki de biliyordur. Ve şimdi de beni öldürecek. Kendimi savunmaya hazırlanarak tereddütle geri çekildim.

Fakat Maeve bunu yapmak yerine beni yine öne çıkmam için çağırdı. Uzandı ve ıslak saçlarımdan bir tutamı kavradı. Çabuk bir hareketle saç tutamını boylu boyunca kesip aldı.

“Avucunu ver,” dedi sonra.

Avucumu yukarı bakacak şekilde uzattım. Mırıldanarak bana kendimi hazırlamamı söyledi, bıçağı etime sapladı ve elimde küçük, derin bir yarık açtı. Korkarak geri çekildim. Kanım onun derisine doğru aktı. Duyduğum acı içimde bir şeyleri tetikledi fakat bunları bastırdım. Maeve kanımın, saçlarımdan kesilen

tutamlara damlamasına izin verdi.

“Beldain de,” dedi Maeve, sağlam ve alçak bir sesle, “biri ölüm döşeğinde yatarken, biz de koruyucu tanrıçamız Fortunaya dua ederiz. Onun elçimiz olarak Ölüler Diyarına gidip kız kardeşi Moritas’la konuştuğuna ve almak istediği canın güvende olduğunu temin ettiğine inanırız. Kutsal Fortuna, refah tanrıçasıdır ve refah da bir karşılık gerektirir. Kardeşimi geri getirdiğimde ben bunu yaptım... bir ritüel duası.” Yaptığı şeye yoğunlaşan Maeve’in kaşları çatıldı. “Saçından bir tutam, kanından birkaç damla. Ölü bir ruhu canlı bir ruha bağlamak için verdiğimiz andaçlar.”

Tek dizi üzerinde eğildi, ardından elindeki kanlı saç tutamını taşa bastırdı. Kan parmaklarına bulaştı. Gözlerini kapadı. Maeve’in içindeki enerjinin büyüdüğünü, koyulaşarak nabız gibi attığını hissettim. “Yeryüzüne geri getirdiğim her yaşam, kendi yaşamımdan bir parça alıyor,” diye mırıldandı. “Kendi enerjimden kaybolan birkaç iplik.” Bakışlarını bana çevirdi. “Bu senin yaşamından da bir parça alacak.”

Yutkundum. “Alsın.”

Maeve sessizleşti. Fırtına dört bir yanımızda esip gürlüyor, Maeve’in pelerinini adeta kırbaçlıyor ve gözüme yağmur damlaları sokuyordu. Damlalara gözümü kısarak baktım. Arenanın en üst sırasında, bukle bukle saçları olan bir siluet bize doğru döndü. Bu Rüzgârgezen miydi acaba? Tepedeki siluet belli belirsiz bir hareket yaptı ve bir an sonra etrafımızdaki rüzgâr dindi, bizi tam merkezde koruyan huni biçimindeki bir rüzgâr tarafından geriye itildi. Rüzgârgezen’in kalkanının ötesinde, fırtınanın kuvvetli rüzgârları boş yere kuduruyordu. Maeve m ıslak pelerini arkasında sarkıyordu, ben de yüzümdeki yağmur sularını sildim.

Maeve başını eğdi. Uzunca bir süre hareketsiz kaldı. Ben onu seyrederken, ellerinin kenarlarında uçuk mavi bir ışık pa-rıldamaya başladı. Bunu önce güçlükle görebildim. Fakat sonra ışık yanıp sönmeye başladı, hafif ve daracık bir çizgiden tüm eli boyunca uzanan yumuşacık bir parıltıya dönüştü. Tepemizde, yol yol genişleyen bir şimşek, beraberinde ani bir gök gürültüsünü de getirdi. Ses arenanın dört bir yanında yankılandı.

Artık Maeve’den etrafa bir korku dalgası yayılıyordu. Bu değişimi, kavrulmuş bir adama değen su gibi, fırtına gibi yoğun bir şekilde hissedebiliyordum. Ölüler Diyarına ulaşmak için, orada hüküm süren korku meleği Formidit’ten, benim de

önceleri kâbuslarımda gördüğüm tanrıdan izin almalıydı. Bir şekilde Maeve'in şimdi o yüzeye indiğini, içeri girmek için bir yol aradığını biliyordum.

Arenanın ortasındaki gölün derinliklerinde bir şeyler ***hareket etmeye*** başladı. Hayır, daha derinlerdeki bir şeydi bu. Okyanustan da derinlerde olan bir şey dibe kadar uzandı, canlıların dünyasını aşarak ölülerin diyarına geçti. Bir karanlık, yalnızca rüyalarımda hissettiğim bir şey. Ölümlülerin dünyasındaki enerji iplikleri, en karanlık, en çarpık olanları bile hayat doluydu. Fakat ***bu*** yeni enerji... büsbütün başka bir şeydi. Tümüyle siyah, yaşamın o nabız gibi atan enerjisinden yoksun ve buz gibi iplikler. Zihnim bundan kaçındı fakat aynı zamanda bu enerjiye, daha önce hiç duymadığım türden bir açlık duydum.

Bu enerji sanki... benim bir parçama aitmiş gibi hissettim.

Maeve hafifçe kıpırdanarak iki elini de zemine bastırdı. Gölün suları daha dalgalandı. Dalgalar yolun iki tarafına çarparak havaya bembeyaz köpükler saçtı. Okyanusun derinlerindeki enerji yukarı doğru kabarmaya başladı. Ölümle yaşam arasındaki bariyeri aşıyordu ve karanlık, suları etrafımıza yayarken, suyu bu dünyaya ait olmayan bir şeyle lekelerken bir an soluksuz kaldım.

Gölün derinliklerinden bir balira yüzeye çıktı. Sıkıntısını bildiren bir çığlık attı, ardından sudan çıkarak gökyüzüne doğru havalandı. Kanatları başımın üzerinde süzülüyor, etrafımıza okyanus suları saçıyordu. Kendimi korudum. Tuzlu su, dilimdeki taze yağmur sularıyla karıştı. Bu balirayı, ardından gelen bir diğeri izledi ve onların yoklukları, suların çılgınca dalgalanmasına neden oldu. Kocaman bir dalga yola çarparak ikimizin üzerine de su serpiştirdi.

Maeve'in elinin altındaki parıltı tüm vücudunu sardı. Sudaki enerji de değişti... tanıdık bir şeylere dönüştü. ***Çok tamdık*** hem de. Bu ipliklerin dokunuşunu hatırlıyordum. Bunların içinde ateş -elmasla uyum gösteren o enerji-, yalnızca tek bir insanla bağdaştırabileceğim yoğun, şiddetli bir güç vardı.

Maeve'in gözleri açıldı. Bu gözler, sanki gerçekte orada değilmişçesine, cam gibi parlıyordu. Taş yolun gölle birleştiği yere doğru eğildi ve kollarını suya batırdı. Çenesinden sular damladı. Korkudan ya da sarf ettiği güçten yüzünü buruşturdu. Dişlerini daha da sıktı.

Daha sonra kolları suyun yüzeyine çıktı, beraberinde gözle görülebilen bir şeyi çekip çıkardı.

Ve okyanus çatlayarak açıldı.

Gölün suları infilak etti, gökyüzüne, arenanın tepesine dek sular fışkırdı. Aynı anda, gök gürültüsü tepemizde gürledi. Ben şaşkınlıkla olup bitenleri seyrederken, havaya çıkan su fıskiyesi alevlere dönüştü. Başımıza sular yağdı.

Su çok sıcaktı.

Ateş hızla gölün yüzeyine yayıldı. Sular kasırga misali köpürdü, alevlerden oluşan hortumlar dönüp kıvrılarak rüzgâr ve gökyüzüyle buluştu. Biraz önce karanlık olan arena, şimdi kızıl ve altın rengi parıltılarla aydınlanıyordu ve ısı yüzeyde nabız gibi atarak tenimi yakıyordu. Bu parlaklığa karşı ellerimi kendime siper ettim.

Alevler, ayakta durduğumuz yerin önünde, suyun etrafında bir çember oluşturdu. ***Çok ateş var.*** Birden dayanılmaz bir kaçıp gitme isteği duydum fakat bunu yapmak yerine kendimi yoğunlaşmaya zorladım. ***Fazla uzun sürmeyecek.***

Suyun yüzeyinden bir siluet ayaklandı.

Su onun çıkması için aralandı ve alevler içeri dolarak bedenini tamamen sardı. Başını gökyüzüne kaldırarak derin bir nefes aldı, ardından başını eğdi, omuzları çökük vaziyette suyun üzerinde diz çöktü. Alevler uzuvlarını yalayıp geçti ama tenini yakmadı. Yavaşça, suyun ortasında ayağa kalktı. Alevler, sanki efendileriyle tekrar buluşmaya can atıyormuş gibi hızla etrafını sardı. Dağınık ve zapt edilemez haldeki saçları yüzünü gözlerden sakladı. Giysileri, öldüğü gün giydikleriyle aynıydı. Ceketinin önünde kan lekeleri vardı. Alevler ellerini sarıyor, altın sarısı ısı yumakları halinde etrafında kıvrılıyordu.

Gözlerini açtığında, bu gözlerin karanlıktan oluşan birer havuz olduğu görülüyordu. ***Lider. Prens. Ölüm Meleği.***

“Enzo,” diye fısıldadım, gözlerimi ondan alamadan.

Bu Enzoydu, gerçekten oydu, karşımdaydı.

Maeve çömeldiği yerden bana doğru döndü ve elini bana uzattı. Buz gibi soğuk bir iplik ağı kalbimin etrafını sararak beni Enzoya bağladı. One doğru sendeledim, ardından ayaklarımı taş yola iyice bastırarak geri çekildim. Bu yeni iplikler beni doğruca suyun içine çekecekmiş gibi hissettim.

“Buna karşı koyma,” diye emretti Maeve.

iplikler büküldü, sonunda beni boğacak gibi olana dek daraldılar. Kendi enerjim, Enzonun içindeki karanlığa tepki verdi. Daha sonra bir şeyler birbirine yapıştı. Bir anda, Ölüler Diyarındaki ipliklerden meydana gelen, ***beni ona*** bağlayan yepyeni bir bağ oluştu.

Birbirimize bağlandık. Bunun olduğunu, nefes alıp vermek kadar içgüdüsel bir şekilde biliyordum.

Enzo suyun üzerinden bize doğru yürüdü. Aramızdaki bağı hatırlayan yüzü şimdi bana dönüktü ve ben de başka bir yere bakmaya dayanamıyordum. Enzo tam da onu hatırladığım gibiydi... bomboş çukurlar gibi simsiyah duran gözleri haricinde aynıydı. ***Odaklan***, diye tekrarlamaya devam ettim kendime fakat bu, monoton bir ses halini aldı. Bana yaklaşırken bekledim, sonunda Enzo, gölün yüzeyinden taş yola ayak bastı. Ateş etrafımızı sardı. Enzo’dan gelen ısı doğruca içime girdi, iç organlarımı kavurdu. Ne kadar da tanıdık bir histi.

Bu hissi ne kadar özlediğime inanamıyordum.

Enzo benden bir adım ötede durdu. Ateş etrafımızda düğümlendi, her yanımızı sardı ve havaya doğru bir hortum oluşturana dek yükseldi, böylece alevlerden oluşan bir dünyada iki kişi kaldık. Enzo başını eğerek bana baktı.

Bir süre sonra, yüzümden kayarak aşağı akan suların yağmurdan değil, kendi gözyaşlarımdan kaynaklandığını anladım.

Enzo iki kez gözlerini kırptı. Gözlerindeki simsiyah havuzlar girdaplar oluşturarak söndü, sonunda gözlerinin akı, bana tanıdık gelen o koyu renk irisler ve kızıl şeritler ortaya çıktı. Bir anda, Ölüler Diyarından gelen bir hayaletten çok genç bir prense benzemeye başladı. Gücü onu terk etti. Dizlerinin üzerine düştü. Başını iki yana sallayarak çömeldi. Etrafını saran alevler geride bir duman halkası bırakarak yok oldu ve arena tekrar ortaya çıktı. Göl karanlık ve fırtınalı haline dönmüştü, yağmur hâlâ sicim gibi yağıyordu.

Ben de diz çöktüm. İncecik ellerimle uzanıp Enzonun yanaklarına dokundum. Enzo bana bakmak üzere güçsüz bir şekilde başını kaldırdı ve birden kendimi daha fazla tutamadım. Enzo’yu kendime doğru çektim, ardından dudaklarımı usulca onunkilere dokundurdum.

Bir saniyeliğine. Daha fazla değil.

Öpücük sona erdi. Enzo bakışlarımı inceledi. Bir şekilde, illüzyonumun ötesini gördü.

“Adelina?” diye fısıldadı.

Ve düğümü bozan yalnızca bu söz oldu. Raffaele nin yüzü parçalara ayrılarak benim yüzüme dönüştü, gümüşi rengi ve yaraları ortaya çıkardı. Omuzlarım ani bir bitkinlikle çöktü. Sanki bedenimdeki tüm enerji emilip alınmış, geride tuhaf, beni prensime bağlayan, başka bir âleme ait ipliklerden başka bir şey bırakmamış gibiydi. Tüm arenanın önünde gerçek kimliğim ortaya çıkmıştı ve bunu hiç önemsemiyordum.

“Benim,” diye fısıldadım.

Onlarca yıl birbirleriyle savaştılar, bir an bile aynı dava uğruna çarpıştıklarının farkına varamadılar. -Doğu ve Batı Tamoura Seferleri, II52-II80, *bilgin Tennan*

Adelina Amouteru

♦

(5^1k önce Beldain Kraliçesi tepki verdi. Daha önce benimle ^pphiç karşılaşmamış olmasına karşın.kim olduğumu biliyordu.

“Beyaz Kurt,” dedi. Ayağa kalkmaya çalıştı ama gücünün büyük kısmını kullandığı için çok güçsüzdü. Öfkeyle bir küfür savurdu, ardından yanında duran genç adama bir bakış attı. ***Erkek kardeşine.***

“Tristan!” diye bağırdı.

Genç adam bana döndü, içinde büyüyen karanlık enerjiyi hissedebiliyordum, bu daha önce kendi içimde hissettiğim güçlerden çok daha dehşet verici bir şeydi. Benim karanlığım, kalbimdeki ışık yamalarını gizleyen bir örtüydü. Fakat bu çocuk... onun karanlığı kendi kalbiydi. Hiçbir yerde ışık yoktu.

Gözleri simsiyah kesildi. Dişlerini göstererek üzerime atıldı.

Tristan'ın hızı baş döndürücüydü. Bir an birkaç adım ötedeydi, bir an sonra yanıma ulaştı ve parıldayan kılıcını başının üzerinde tuttu. ***Öleceğim.*** Kimse beni vaktinde kurtaramayacaktı.

Enzo ya baktım ama bilinci pek açılmamış halde yere çömelmiş duruyordu.

Tristan bana saldırdı. Kılıcı omzumda derin bir kesik açtı. Çığlık attım, acı içimde filizlendi ve sendeleyerek geri çekildim. İllüzyonlarım ona karşılık vermek için can atıyorlardı. Fakat Raffaele olarak kılık değiştirdiğim için o kadar bitkindim ki yapabildiğim tek şey üzerine incecik, siyah bir örtü atıvermek oldu. Örtü duman olup kayboldu.

"Enzo!" diyerek ona doğru uzandım. Enzo platforma çömelmiş duruyordu.

Tristan yanıma ulaştı. Elleri boğazıma sarıldı. Geriye düştüm ve başımı sertçe platforma vurdum. Gözlerimin önünde yıldızlar belirdi. Tristan beni boğuyor, kör ve ***bomboş*** bir öfkeyle boğazıma bastırıyordu.

Hayatımı kurtaran Maeve oldu. Ben mücadele ederken, Maeve m sesi kulaklarıma ulaştı. "Onu öldürme!" diye bağırdı. Sözlerinde çılgınca bir ifade vardı ve bir anda bunun nedeninin farkına vardım.

Eğer beni, Enzonun canlıların dünyasıyla olan tek bağını öldürürlerse, Enzo Ölüler Diyarına geri dönerdi.

Maeve'in çağrısı üzerine Tristan anında durdu. Beni bırakıp döndü, dikkati Enzonun yattığı yere yöneldi. Birden hayatımın tehlikede olmadığı gerçeğini kavradım. Avantaj benimdi. Tristan Enzo'yu kaldırmak için dönerken ben de sendeleyerek ayağa kalktım, kanayan omzumu kavradım ve taş yoldan kaçtım.

Sert bir rüzgâr üzerime gelip beni havaya kaldırdığında henüz yolun yarısındaydım. Boş yere kurtulmaya çalıştım. Rüzgârge-zen'in işiydi bu. Dünya etrafımda dönüyordu; arenanın oturakları arasında bir görünüp bir kaybolan koyu renk cüppeler gördüğümü sandım, Hançerler bana doğru harekete geçtiler ve Enzo ile Maeve'in bulunduğu yere doğru gittiler. Benim Güllerim neredeydi? Ağzım çığlık atarcasına açılırken rüzgâr sesimi kesti ve beni dimdik bir şekilde arenanın sıraları arasına düşürdü.

Yeni bir rüzgâr akımı, taş oturaklara birkaç metre kala beni durdurdu. Rüzgâr beni yana doğru fırlatıp atarak basamaklardan yere yuvarlanmama neden oldu.

Burada soluk soluğa kalmış vaziyette durdum. Görüşüm berraklaştıkça, Hançerlerden birinin bana yaklaştığını gördüm, saç bukleleri tepesinde toplanmıştı, yüzü içimi bin parçaya bölen bir korku duymama neden olan gümüş bir maskenin ardında saklıydı. Yüzünün görebildiğim tek kısmı, bana duyduğu öfkeyle parlayan gözleriydi. Lucent.

"Sen" diye hırladı. "Raffaeleye ne yaptın?"

Düşünemiyordum. Gözümün önünde görüntüler belirip kayboluyordu; bunlar gerçek mi yoksa illüzyon mu anlayamıyor-dum. Enzo nun yağmurda beni öptüğü sahnenin anıları, simsiyah gözleriyle, adeta ruhunu ararcasına içime baktığı görüntüsüne dönüştü. Rüzgârdaki bir yaprak misali titredim. ***İllüzyonumun ardından bile beni tanıdı.*** Kendimi nasıl ele vermiştim? Bunu nasıl anlamıştı?

Biri daha çevik bir hareketle yanıma atladı. Kolunu koruyucu bir hareketle önüme doğru getirdi. Bu Afsuniydi.

O yabani gülümsemesiyle Lucent e baktı. "Bu sert iniş için kusura bakma," dedi, başını bana doğru eğerek. "Ama senin için çalmam gereken bir prens var." Ardından kendini hazırladı ve Lucent e sert bir rüzgârla saldırdı.

Lucent'in gözleri şaşkınlıkla açıldı fakat kendini tam zamanında korudu. Geriye doğru atıldı, ardından kendi rüzgâr dalgasını basamakların dibine dek taşıdı. Bize saldırmaya hazırlandı fakat Violetta yakınlarda bir yerlerde çömeldiği yerden kalktı. Kız kardeşim gözlerini kıstı.

Lucent bir an soluksuz kaldı. Kendini dengeledi, ardından şaşkınlıkla gözlerini kırpıştırdı. Bir rüzgâr perdesi oluşturmaya çalıştı ama hiçbir şey olmadı. Korku içinde kıvılcımlar saçtı ve ben de büyük bir açlıkla bu ipliklere uzandım, iplikler bir hale şeklinde etrafında parıldıyorlardı.

Afsuni hafifçe güldü. Elinde bir hançer parladı. "Neden bu kadar şaşırdın?" diye alay etti onunla. Elini aşağıya, arenaya, Enzo'nun platformda diz çöktüğü yere doğru uzattı ve onu kaldırması için rüzgârı çağırdı. Daha sonra hançerini çekerek Lucente doğru atıldı.

Sendeleyerek ayağa kalktım. Yalnızca ayağa kalkmak bile çok yorucu bir iş gibi geldi. Başım dönüyordu ve alnımı soğuk terler kaplıyordu. Enzo aşağıda rüzgâr tarafından kaldırılmıştı ve aramızdaki bağın onunla birlikte hareket ettiğini hissettim. Bu bağ karnımın içinde bir şeyleri çekiştirdi ve aynı anda hem

midemin bulanmasına hem de heyecanlanmama neden oldu. Bu yeni bağımız neler yapıyordu?

Lucent kemerinden iki kısa kılıç çıkardı. Afsuni ona darbe indirirken bu kılıçları çapraz bir şekilde kaldırdı ve metallerin birbirine çarpan sesi fırtınanın içinde çınladı.

Üzerime kapkara bir gölge düştü. Tepemizde, Gemma bir baliranın sırtında belirdi. Balira keskin, öfke dolu bir çığlık attı. Daha önce bu nazik yaratıklardan hiç böyle bir ses çıktığını işitmemiştim. Yaratığın gözleri karanlık gecede parlıyordu ve bana doğru saldırıya geçti. Gemmayı görür görmez içimde bıçak yarası gibi bir öfke kabardı. ***Ben seni bağışlamayı seçmiştim***. ***Sen ne cüretle bana saldırırsın?*** O an gücüm yerinde olsaydı ona saldırırdım. Baliranın öfkesi beni besliyor, gücümün bir kısmını geri getiriyordu.

Balira döndü ve devasa kanatları bize doğru sallandı, bizi havaya fırlatmak istercesine tehdit etti. Bir el koluma sarıldı. Bu Sergioydu. “Yere yat!” diye bağırdı, ardından beni yana itti. Ellerimi başımın üzerine koydum ve olabildiğince kıvrılarak tortop oldum. Sergio tepemde, o tombul kanadın kendisini sıyırıp geçmesine yetecek kadar yana çekildi. Kanadın ucunu kavradı. Balira onu havaya kaldırdı ve hayvan yeniden yükselmeye başlarken, Sergio sallandığı uçtan ileri doğru kaydı.

Kemerimdeki hançeri çıkardım. Fakat neredeyse hemen o anda silahım elimden uçtu ve gözlerimin önünde kaybolup gitti. ***Mimar.*** Michel buradaydı. Etrafımda dönerek onu aradım. Son saniyede onu arenanın merdivenlerinden aşağı bana doğru koşarken gördüm, hançerim şimdi onun elindeydi.

Enerjim yine göğsümde toplandı. Ona uzandım ve saldırdım.

Onu acıyla sarmalayacak kadar gücüm yoktu ama numaralarımla kandırabilirdim. Bir kopyam hızla belirdi ve çığlık atarak Michele saldırdı. Michel illüzyonum üzerine korkup merdivenlerde kayarak dururken ben de yolundan çekildim. Bir anlık duraksamasından yararlanarak ona doğru koştum ve hançerimi ellerinden kaptım.

Ardından kolumu boynuna doladım ve hançeri boğazına dayadım. “Yürü yoksa seni öldürürüm,” dedim hiddetle. Fırtınanın gürültüsü üzerine sesimi yükselttim. “***Durun***/” diye bağırdım.

Basamakların uzak ucunda, Afsuni ve Lucent mücadelelerini bir anlığına bıraktılar. Lucent yağmurun ardından bana baktı. Ağır ağır soluk alıp veriyordu ve bileklerinden biri doğal görünmeyen bir açıyla bükülmüş gibi görünüyordu. Artık güçlerini geri almıştı ama kullanmıyordu.

Violetta bana doğru geldi. Elini gökyüzüne, Gemmanın baliralarının uçtuğu noktaya doğru kaldırdı. Çenesini sıktı ve elini yumruk haline getirdi. Yaratık irkildi. Kız kardeşim güçlerini ondan alırken Gemma hafif bir çığlık attı. Balirası irkildiği sırada Gemma Sergio yla mücadele ediyordu. Daha sonra baliranın hâkimiyetini tamamen kaybetti. Bunun yaşandığı anı hemen fark ettim çünkü yaratık bir anda suya doğru dalışa geçmeye başladı.

Gemma son anda yine kontrolü ele almış gibi görünüyordu. Balira yukarı süzüldü. Geniş kanadarından birini Enzonun altına kaydırdı. Upuzun kuyruğu göle çarparken etrafa sular sıçradı.

“Bırak onu,” diye bağırdı Lucent bana.

Michel’i daha da sıktım. Michel hareketsiz kaldı. Ona kazara zarar vermemek için hançeri boğazından yeterince uzak tutuyordum. Fırtına tepemizde düzenli bir sağanağa dönüştü.

“Raffaele nerede?” diye bağırdı Lucent. “Ona ne yaptın?”

Lucent’ten yayılan korkuyu hissedebiliyordum. Raffaeleyi öldürdüğümü, belki de boğazını, şu an Michel’i tehdit ettiğim gibi kestiğimi düşünüyordu. Bu his; yapabileceğim şeylere karşı duyduğu korku bana zevk verdi. “Onu kendin bul,” diye cevap verdim.

Lucent dişlerini sıktı. Bana doğru bir hamle yaptı fakat Afsuni onaylamaz bir tavırda dilini şaklatınca durdu. Sırıtarak dişlerini gösterdi. “Dikkat et,” dedi ona. “Hançerlerimi pek keskin tutarım. Alışkanlıklarımdan biridir.”

Lucent dikkatini tekrar bana çevirmeden önce Afsuniye nefret dolu bir bakış attı. “Yeni ekibini nereden buldun?” diye seslendi yağan yağmurun içinden. ***“Ne*** istiyorsun?” Kollarını açtı.

“Seninle yollarımızı ayırdık! Sevgilin Enzo yu geri mi istiyorsun? Tüm bunların sebebi o mu?”

Enzo yla ilgili alaycı sözleri beni can evimden vurdu. Dişlerimi sıktım, ardından onun etrafına bir ateş illüzyonu fırlattım. Alevler gerçek ateşin ısısını taklit ederek Lucent'in etrafını sardı ve her yanını kuşattı. Kavurucu ısı üzerine gelirken Lucent bir an yüzünü korudu. Ateşin onu hafifçe yaktığını düşünmesine izin verdim, ardından geri çektim. Alevler ortadan kayboldu.

"Tahtı sizden almaya geldim," diye cevap verdim. "Belda-in'den. Ülkemizi yabancı bir gücün eline teslim edebileceğinizi düşünmeye nasıl cüret edersiniz? Yabancı bir kraliçenin eline!" Lucent gerçek anlamda şaşırmış gibi görünüyordu. "Sen Engizisyondan nefret ediyordun! ***Malfettol***arın kurtulduğunu en az bizim kadar görmek istiyordun. Sen..."

"0 ***halde neden müttefik değiliz, Rüzgârgezen?"*** diye bağırdım. "Madem aynı şeyleri istiyoruz, o halde neden düşmanımsınız? Beni neden gruptan uzaklaştırdınız?"

"Çünkü sana güvenemezdik!" diye bağırdı. Öfkesi geri geldi. "Sen bizden birini ***öldürdün***\ Bizi Terene sattın!"

"Başka ***seçeneğim*** yoktu."

Lucent'in üzerindeki öfke dalgası kabardı. "Enzo ***senin*** yüzünden öldü."

"Enzo, ***Teren*** yüzünden öldü," dedim öfkeyle. "O kıymetli Raffaele niz de ölmemi istiyordu! Bunu unuttunuz mu?"

"Taht sana ait değil," dedi Lucent tükürürcesine. Kılıcını daha da sıkı kavradı. "Taht meşru krala aittir."

Enerjim kendi öfkemle büyüyüp karanlık bir bulut halinde etrafımı sardı. "Hayır, taht Enzoya değil, senin Beldain Kraliçene ait olacak," diye cevap verdim. "Kenettra'nın meşru bir hükümdarı yok. Bunu göremiyor musun?"

Meşru hükümdar ben olabilirim. ***Şimdiye dek gelip geçmiş en büyük hükümdar olabilirim***.

Sözlerimdeki bir şey Lucent'i derinden yaraladı. İçini aniden bir karanlık dalgasının, bana karşı derin bir nefretin kapladığını hissettim ve dudakları öfkeyle büküldü. Bir an bana saldıracakmış gibi bir hareket yaptı fakat kırık bileği birden acıyla sarsıldı ve bileğini kavrayarak yüzünü buruşturdu. Michel'i

boğazından tutmaya devam ettim.

Afsuninin arkasında, arenanın gölgeleri arasındaki bir hareketlenme gözüme ilişti. Bu kel çocuk, cemiyete yeni alman Leo ismindeki Hançer'di. Tam onu uyarmak için bağıracakken çocuk, kılıcını çekerek Afsuniye doğru atıldı.

Afsuni kılıcı engellemek üzere tam zamanında döndü fakat Leo tek eliyle onun kolunu sıkıca yakaladı. Afsuni acı dolu bir çığlık attı. Leo yu bir tekmeyle geriye doğru savurarak onu sersemletti fakat sonra sendeleyerek dizlerinin üzerine düştü. Dehşet içinde donup kaldım. Afsuninin rengi soldu, ardından eğilerek öğürdü.

Leo zorla ayağa kalktı. Arenanın üst tarafını, tanıyamadığım birinin bir taşa sinmiş olarak durduğu yeri işaret etti. İki elini de uzatarak bir hareket yaptı. "Engizisyon burada," diye bağırdı Leo. "Acele etmemiz gerek!"

Hep beraber aynı anda ufka doğru baktık. Baliralardan oluşan bir filo bize doğru geliyordu.

Afsuni hem bana hem de Lucent e bakmayı başardı. "Hiçbirimizin onlardan hoşlanmadığından oldukça eminim, değil mi?" diye soluklandı ağzını silerek.

Lucent bir an kararsız bir ifadeyle baktı. Benim bakışlarım da arenanın tepesine kaydı. Şu an Michel'in boğazını kesebilirdim, Hançerlerin Elitlerinden birini ellerinden sonsuza dek alabilirdim. Bu çok kolay olurdu.

Fakat Engizisyon gelmişti ve Afsuni iyi değildi. Birbirimizle savaşıp Engizisyoncuları uzak tutmaya vaktimiz yoktu. Bıkkın bir ses çıkararak Michel'i bıraktım ve onu ileri ittim. Michel basamaklara takıldı ve neredeyse yere düşüyordu ama Lucent onu ani bir rüzgârla yakaladı. Lucent koşarak onun yanma giderken ben de Afsuninin yanına gittim. Violettayla onu ayağa kaldırmayı başardık. Afsuni sendeliyor, gözleri yuvalarında geriye kayıyordu fakat kendini gitmeye zorluyordu. "Sanırım zehirlendim," dedi boğulurcasına. "O küçük piç kurusu."

"Seni buradan çıkarıyoruz," diye cevap verdim. Sergio gökyüzünde, balirasının üzerinde dönüyordu. Hançerler yine bana arkalarını döndüler ve birlikte arenadan çıktık, Enzo yla aramdaki o belli belirsiz bağ hâlâ göğsümü sıkıştırıyordu.

Maeve Jacqueline Kelly Corrigan

assız Kenettra uçurumlarındaki bir oyukta, birkaç Beldain gemisi dalgalı denizde sallanıyordu. Kapalı ve rüzgârlı bir günün şafağı sökmüştü, bir önceki geceki fırtınadan geriye kalanlar hâlâ ufuktaydı.

Gemide ve alt güvertede Hançerler, Maeve ve Raffaele nin etrafında toplandılar. Normalde oldukça hareketli olan kraliçe bugün durgundu, bir yastık yığınına yaslanmıştı ve sabırsızca kardeşlerini yanından uzaklaştırdı. Tristan herkese belli bir mesafede oturuyordu ve onu pek göremiyormuş gibi dümdüz bir ifadeyle bitkin haldeki kız kardeşine bakıyordu. Yine de Maeve her yüzünü buruşturduğunda kardeşi onu savunmak üzere ve bunu yapamayacak kadar aciz bir halde yerinde kıpırdanıyordu.

Maeve'in gözleri yeni ayılmış Raffaele ye sabitlenmişti. Raffaele nin teni ölü gibi solgundu ve elleri hâlâ titriyordu. Michel bir kabın içinden çıkardığı kumaş parçasını sıktı ve Gemma bunu dikkatle onun başına koydu. Raffaele nin kolunu sıktı.

"Neler hatırlıyorsun?" diye sordu ona.

Raffaele bir süre cevap vermedi. Dikkati, Maeve'in yanında oturan ve hizmetçilerden biri kırık bileğini sararken dişlerini sıkan Lucent e kaydı. Raffaele'nin düşünceleri çok uzaklara gitmiş gibiydi. "Adelina," dedi sonunda. "Temas illüzyonları konusunda çok hızlı bir ilerleme kaydetmiş." Sesi alçaldı. "Hayatımda öyle bir acı hissetmemiştim."

Michel'in elleri gerildi. Eklemleri patlamaya hazırmış gibi görünene dek elindeki başka bir bezi sıktı. "Seni öldürmediğine şaşırdım," diye mırıldandı.

"Yaşamama izin verdi," diye cevap verdi Raffaele, bakışları Lucent'in bileğine sabitlenmişti. "Bunu bilmemi istedi, böylece durumlarımız eşitlenecekti."

Maeve'in gözleri kısıldı. "O sizin bahsettiğiniz Beyaz Kurt demek," dedi. "Hain. Bana kız kardeşiyle ülkeden kaçıp gittiğini söylemiştin. Neden burada? Enzo'yu kendine bağlayarak neyi kanıtlamaya çalıştı?"

Raffaele gözlerini Lucent'in bileğine dikmişti. "O tahtı almak için burada," diye cevap verdi. Sesi mesafeli ve sakindi. "Hırsla olan uyumu hatırladığımdan çok

daha güçlü hale gelmiş. Diğer uyumlarıyla zehirlenen bir fırtına. Ya intikamını alacak ya da bu uğurda ölecek.”

“Kız kardeşiyle ilişkisi de daha güçlenmiş gibi,” diye ekledi Gemma. “Daha önce gücümü benden öyle çekip alan biriyle karşılaşmamıştım. Violetta çok hızlı öğreniyor.”

Duvara yaslanıp kolundaki kenarı çentikli bir kesiğe şifalı bir merhem süren Leo başını kaldırıp baktı. “Bir de taklitçileri var. Afsuni.”

“Onu, seni taklit edemeden durdurduğun iyi oldu,” diye mırıldandı Lucent.

Maeve kupasını kapıp duvara savurdu. Gemma yerinden sıçradı. Kupa neredeyse gemi penceresini kıracakken ahşaba çarptı ve takırdayarak yere düştü. “Adelina ve Enzo arasındaki bağ zayıf” dedi öfkeyle “ama tıpkı bir sarmaşık gibi hızla büyüyecek. Onu kontrol etmeyi öğrenecek ve sonra yanında dehşet verici bir müttefiki daha olacak. Kız kardeşi ve Elitleriyle birlikte.” Kendini sakinleştirmek için derin bir nefes aldı. Gözlerini kapadı. Enzoyu geri getirmenin yorgunluğunu şimdi hissediyordu ve o an aklına gelince titredi. Gözlerini kapayıp Enzonun ruhunu ölülerin okyanusundan canlılarınkine çektiğinde göğsünden yayılan, etrafındaki herkesi zehirlemek isteyen o karanlığı hissetmişti. Enzo artık sadece bir Genç Elit değildi. Tamamen farklı biriydi. Daha fazlasıydı.

Hizmetçi kırık bileğini desteklediği tahtaları sağlamlaştırırken Lucent sessizce bir küfür savurdu. “Ne kadar tuhaf bir kırık,” dedi hizmetçi başını sallayarak. “Bilek sanki dışarıdan gelen bir kuvvetten ziyade iç taraftan bükülmüş gibi.”

“Hemen Adelinanın peşine düşmeliyiz,” diye çıkıştı Lucent, Maeve e. “Kuyruğumuzu bacaklarımızın arasına kıstırıp kaçmak yerine onu takip etmeliydik.”

“Enzo yla aralarındaki bağı bozmanın bir yolu var mı?” diye sordu Michel.

Maeve kaşlarını çatarak Lucente baktı, ardından başını iki yana salladı. Saçlarındaki boncuklar birbirine çarptı. “Adelina şu anda Enzonun canlıların dünyasıyla tek bağı. Bu bağı koparırsak Enzo hemen ölür ve onu ikinci kez geri getiremeyiz.” Tristana bakmak üzere durdu. “Fakat bir fark var,” dedi daha alçak sesle. “O bir Elit. Ben Tristan'ı kendi istediğim gibi kontrol edebiliyorum çünkü Tristan, normal bir insanın benimkiyle rekabet edemeyeceği, doğuştan gelen bir

enerjiye sahip, normal bir çocuktu. Bu yüzden enerjisini kendiminkiyle etkisiz hale getirebiliyorum. Ama ***Enzo*** bir Elit. Bir zamanlar sahip olduğu güç her neyse, artık on katına çıktı.” Başıyla Raffaeleyi işaret etti. “Adelina Enzo yu kontrol edebilir... ama Enzo o kadar güçlü ki o da Adelinayı kontrol edebilir.”

Raffaele nin bakışları ilk kez Lucent’in bileğinden ayrıldı. Maeve’e baktı. “Enzonun, gücünü Adelinaya karşı çevirmesini mi istiyorsun?” dedi. Yine o sakin sesle konuşuyordu.

“Bu onu tarafımıza kazandırmanın tek yolu.” Maeve başını onaylarcasına salladı. “Onu gördüğünde sesinin nasıl değiştiğini işittim. Adelina, prense âşık...”

“Bize kardeşinle ilgili söylemediğin şey nedir?” diye sözünü kesti Raffaele birdenbire. Sakin ses tonunun ardında bir öfke, Maeve m daha önce onda işitmediği bir şeyler vardı. Maeve şaşkınlıkla gözlerini kırpıştırdı.

“Ne demek istiyorsun?” diye sordu, gözlerini kısarak. Raffaele başıyla, o ruhsuz ifadesiyle geminin penceresinden dışarıyı seyreden Tristan’ı işaret etti. “Onu ilk kez geri getirdiğin günden bugüne durumu giderek kötüleşti, değil mi?” dedi, sesi çok daha soğuk bir tona büründü. “Bunu, onun enerjisini ilk hissettiğim an bilmem gerekirdi. O ***canlı değil...*** yalnızca bir zamanlar olduğu kişinin bir gölgesi ve kardeşin bir kabuktan fazlası olmayana dek Ölüler Diyarı yavaş yavaş onu alacak.” Maeve’in gözleri tehlike dolu yarıklara dönüştü. “Yerini unutuyorsun, eşlikçi. O Beldain Prensi.”

aEnzoyu geri getirmemeliydik!” diye çıkıştı Raffaele bir anda. Tüm Hançerler donup kaldı. “O canlılar dünyasına ait ***değil;*** bizden biri ***değili*** Bunu anlamak için arenada ortaya çıkışını görmem gerekmiyordu... henüz tünellerdeyken onun enerjisinin doğal olmayan halini ***sezebiliyordum,*** içindeki o tiksinti verici, ***ölü*** enerjiyi, Ölüler Diyarı nin her yanını kaplayan o lekeyi hissettim. Bu durumun onun gücünü on katına çıkarıp çıkarmamasının bir önemi yok... geri gelen kişi ***o*** değil.” Raffaele’nin alm öfke ve kederle buruştu. “Kardeşin ***gerçek*** bir garabet, Ölüler Diyarı ndan gelen bir iblis. Ve şimdi Enzoyu da bir iblise dönüştürdün.” Maeve dinlendiği yerden kalktı. Kürkünü boynuna sardı, taş misali sessizleşti ve kapıya doğru yürüdü. Kapıya ulaştığında, omzunun üzerinden baktı. “Görünüşe göre Beyaz Kurt’un o garabete âşık,” diye cevap verdi. “Ve bu, onun felaketi olacak.” Raffaelenin çenesi kasıldı. “O halde Adelinayı tanımıyorsunuz, Majesteleri.”

Maeve bir an ona baktı. Ardından kapıyı sertçe açtı ve hızlı adımlarla odadan çıktı. Onun arkasından, Lucent ayağa fırladı. “Bekle,” diye seslendi. Fakat Maeve onu duymazdan geldi. Her şey sessizleşti, dünya bulanık bir hal aldı ve genç kraliçe birden gemiden inme gereği duydu.

Güverteden borda iskelesine doğru hızla ilerlerken askerleri apar topar yolundan çekildiler. Atı sahilin yakınında hazır bekliyordu. Dizginleri, bağladığı direkten çözdü, ardından atının sırtına atladı.

“Maeve,” diye seslendi Lucent ardından. “Majesteleri!” Fakat Maeve çoktan atını belli bir istikamete yönlendirmiş ve topuklarıyla sağrısına vurmuştu. Lucent e dönüp bakmadı. Bunun yerine atın kulağına eğilerek ona bir şeyler fısıldadı. Tekrar sağrısına vurdu. At irkilerek hareketlenip dörtnala koşmaya başladı.

Onun hemen ardından Lucent koşarak kendi atına gitti ve üzerine atladı. Sonra atının sırtında eğildi ve Maeve’i yakından takip ederek o da yolda ilerledi. Bakır rengi saç bukleleri ardında dalgalanıyor, rüzgârda atının yeleleriyle uyumlu bir şekilde inip kalkıyordu. Maeve atını daha da hızlandırdı. Küçükken, sadece küçük bir prensesken ve Lucent muhafızlarından birinin kızıyken, onunla böyle at sürerlerdi. Lucent her zaman yarışı kazanırdı, ikisi bir olana dek atlarının dizginlerine asılırdı ve Maeve’in kahkahası Beldain ovalarında yankılanır, kendisini yakalayabilmek üzere atını daha hızlı sürmesi için Lucente sataşırdı. Maeve şimdi, Lucentm o anları hatırlayıp hatırlamadığını merak ediyordu. Rüzgâr kulaklarına fısıldadı. ***Daha hızlı***, diyerek sürdü atını.

Lucent rüzgârı çağırdı. Ani bir rüzgâr Maevee bir darbe indirdi ve atlarının arasındaki mesafe azaldı. Yol uçurumlarda son bulana dek yarıştılar, karanın, kanalların denize açıldığı kenarlarından ayrılmadan dörtnala ilerlediler. Maeve dikkatini önünde uzanan yoldan ayırdı ve uçurumun kıvrıldığı yere yöneltti.

Lucent birden atını yoldan çıkardı ve dörtnala Maeve’in yolunu kesmeye gitti. Maeve omzunun üzerinden baktı. Bu tanıdık bir hareketti ve nedense Maeve’in dudaklarında hafif bir tebessüm belirmesine neden oldu. ***Daha hızlı***, ***daha hızlı***, diye teşvik etti atım. Atının boynuna o denli eğildi ki sanki ikisi tekmiş gibi görünüyordu.

Tüm dünya, şeritler arasında kaybolmuştu. Lucent m çığlıkları tünelin adeta içine işliyordu, sonunda sanki Tristanın boğulduğu güne geri döndüler. ***Yardım et ona!*** diye bağırmıştı Lucent, o uğursuz gecede. Gözyaşlarıyla lekelenmiş

yüzüyle Maeve'i sarsmıştı. ***İstemeden oldu***... ***Buz çok inceymiş! Lütfen***, ***onu tutmama yardım et!***

Lucent bir anda hemen yanındaki yola girince Maeve korku dolu bir çığlık attı. Sesinin çocukluğa özgü hali ortadan kayboldu, o halinin yerini alan kadının sesine dönüştü.

"Dur!" diye bağırdı Lucent.

Maeve onu duymazdan geldi.

"Dur!"

Maeve onu yine dinlemeyince Lucent bir kez daha atının dizginlerine asıldı. Boş yere atını ondan uzaklaştırmaya çalıştı. Maeve ona baktı. "Bileğin..." diye bağıracakken çok geç kalmıştı. Lucent kırık bileğini unutmuştu ve bir çığlık atarak irkildi. Tam atı sıçrarken konsantrasyonu dağıldı. Dengesini kaybetti. Atından düşüp gözden kaybolurken Maeve ona uzanmak için vakit bulamadı.

Bir rüzgâr dalgası Lucent'in düşüşünün etkisini azalttı ama yine de yerde bir kez yuvarlandı. Atı dörtnala gitmeye devam etti. Maeve omzunun üzerinden, Lucent'in çamurlar içinde yerde yattığı yere bakıp atını durdurdu. Aşağı indi ve Lucent'in yanına koştu.

Maeve ayağa kalkmasına yardım etmeye çalışırken Lucent onu kendinden uzaklaştırdı.

"Arkamdan gelmemeliydin," diye çıkıştı Maeve. "Biraz düşünmem gerekiyordu."

Lucent parıldayan gözleriyle Maeve'e baktı. Sonra yerden kalkarak yürümeye başladı. "Daha önce Raffaele'yi hiç kimseye sesini o şekilde yükseltirken görmemiştim. Hepimiz Tristan'ın tamamıyla önceden olduğu gibi olamayacağını biliyoruz... ama durum bundan da kötü, değil mi? O ***ölüyor***; yeni baştan ölüyor."

"O ***ölmüyor "*** diye bağırdı Maeve öfkeyle. "Tam olması gerektiği gibi." Elini tepesinde topladığı örgülerinde gezdirdi. "Daha farklı bir yol izlemiş olmam gerektiğini söyleme sakın."

"Neden bize söylemedin?" Lucent başını iki yana salladı. ***"Bana*** neden

söylemedin?”

Maeve kaşlarını çatarak ona baktı. “Ben senin kraliçenim dedi, başını dimdik kaldırarak. “Birlikte at bindiğin dostun değil.” “Bunu bilmediğimi mi sanıyorsun?” deyiverdi Lucent. Kırık bileğindeki acıyı artık hissedemiyormuş gibi kollarını uzattı. “Uzun zamandır birlikte ata binmiyoruz zaten, ***Majesteleri***.” “Lucent,” dedi Maeve sessizce fakat Lucent devam etti. “Neden bana daha fazla mektup yazmadın?” dedi, bir an duraksayarak. Çaresizlik içinde başını salladı. “Bana her yaz-, dığında, mektup iş ve politika hakkında oluyordu. Asla bilmek istemediğim can sıkıcı konular hakkında.”

“Bilmen gerekiyordu,” diye cevap verdi Maeve. “Seni Bel-dain’in meselelerine ve sürgünden ne zaman dönebileceğine dair bilgilendirmek istedim.”

“Ben ***senden*** haber almak istiyordum.” Lucent ona doğru bir adım attı. Sesi şimdi acı dolu çıkıyordu. “Ama sen annenle aynı fikirdeydin, değil mi? Tristan’ın başına gelenlerin kaza olduğunu biliyordun. Onu buzun üzerinde yürümesi için cesaretlendirdim, o da içine düştü. Ona zarar vermek istemedim! Ama sen öylece durup annenin kaderimi belirlemesine izin verdin.”

“Anneme seni infaz etmemesi için ne kadar yalvardığımı biliyor musun?” diye çıkıştı Maeve. “O senin ölmeni istiyordu ama ben hayatını bağışlaması için ısrar ettim. ***Bunu*** hiç düşündün mü?” “Neden bana Tristanm durumundan hiç ***söz etmedin?”*** dedi Lucent. “***Neden?*** Eylemlerimin neredeyse onun ölümüne yol açtığını düşünerek o suçluluk duygusuyla yaşamama izin verdin! Bana kendi gücünden bile söz etmedin!”

Maeve gözlerini kıstı. “Nedenini biliyorsun.”

Lucent bakışlarını kaçırdı. Sertçe yutkundu ve Maeve onun gözyaşlarına hâkim olmaya çalıştığını fark etti. Yeniden, geldikleri yöne doğru yürümeye başladı. Maeve onu takip etti. Uzun bir süre sessizce yürüdüler.

“Beni ilk öptüğün zamanı hatırlıyor musun?” diye mırıldandı sonunda Lucent.

Maeve sessiz kaldı fakat öpücüğün anısı cam gibi berrak bir şekilde hatırına geldi. Beldain’de ender rastlanan sıcak bir gündü ve ovalar sarı ve mavi çiçeklerden oluşan bir örtüyle kaplanmıştı, ikisi ağaçlar arasından geçen oldukça eski, söylentilere göre Tanrıça Fortuna nin bir zamanlar yürümüş olduğu mitlere konu olmuş bir yolu takip etmeye karar vermişlerdi. Maeve önce bal ve lavanta

çiçeğinin o tatlı kokusunu, ardından çam ve yosunların keskin kokusunu anımsadı. Dinlenmek için küçük bir derenin yanında durmuşlardı ve kahkaha atarken Maeve bir anda eğilip Lucent m yanağına bir öpücük kondurmuştu.

“Hatırlıyorum,” diye cevap verdi Maeve.

Lucent bir anda durdu. “Beni hâlâ seviyor musun?” diye sordu, yüzü hâlâ denize dönük halde.

Maeve tereddüt etti. “Bunu neden deniyoruz ki?” diye cevap verdi.

Lucent başını iki yana salladı. Rüzgâr saçlarını yüzüne doğru uçurdu ve Maeve, rüzgârı Lucent’in mi yoksa dünyanın mı yarattığını anlayamadı. “Şimdi kraliçesin,” dedi bir an sonra. “Evlenmen gerekecek. Beldainin taht için bir vârise ihtiyacı var.”

Maeve ona bir adım yaklaştı. Usulca Lucent’in eline dokundu. “Annem iki kez evlendi,” diye anımsattı. “Ama gerçek aşkı, çok sonradan tanıştığı bir şövalyeydi. Yine de birlikte olabiliriz.” O an Lucent, kızıl-sarı saçları ve dimdik duruşuyla Maeve’in eskiden ormanda birlikte ava gittiği genç kıza o kadar benziyordu ki onu kendine doğru çekti. Lucent engel olmadan onu öptü.

Kısa bir süre sonra ayrıldılar.

“Senin metresin olmayacağım,” dedi Lucent, Maeve’in gözlerine bakarak. Ardından tekrar yere baktı. “Her gece bir adamın sana sahip olacağını bilerek bu kadar yakınında olamam.” Sesi alçaldı. “Buna katlanmamı bekleme.”

Maeve gözlerini kapadı. Lucent elbette haklıydı. Birlikte sessizce durarak çağlayanların uzaklardan gelen uğultusunu dinlediler. Tüm bunlar sona erdikten sonra ne olacaktı? Maeve,* yanında Hançerlerle Kenettra tahtını ele geçirecekti. Beldain’e geri dönecekti. Ve bir vâris dünyaya getirmesi gerekecekti. Lucent de Hançerlerle kalacaktı.

“Böyle olamaz,” diye hak verdi Maeve onun sözlerine fısıltıyla. Gözlerini, geldikleri taraftaki uçurumlara çevirdi. Konuşmadan öylece durdular, sonunda rüzgâr yön değiştirdi ve gökteki bulutlar çekilmeye başladı.

Sessizliği önce Lucent bozdu. “Şimdi ne yapıyoruz, Majesteleri?”

“Adelinayı yakalamaları için adamlarımı göndereceğim,” diye cevap verdi Maeve. “Değişen bir şey yok. Raffaele Teren’in kraliçesiyle ilişkisine büyük zarar verdi ve donanmam da çok geçmeden burada olacak.” Bakışları sertleşti. “Bu ülkeyi ele ***geçireceğiz***.”

Raffaele Laurent Bessette

Jliğerleri o gece Raffaele nin kapısını çalarak ona iyi olup gSİ olmadığını sordular ve Leo ona bir tabak çorba ile meyve getirmeye çalıştı. Fakat Raffaele onlara aldırış etmedi. Enzo hakkında konuşacaklardı. Bu düşünce Raffaele nin yüreğini acıttı. Henüz prens hakkında konuşamazdı. Bunu yapmak yerine eski parşömenleri, karşısına çıkan her Elit’te enerji ipliklerinin nasıl işlediğine ilişkin yıllar süren çalışmaları, gelecek nesillere bırakılacak Elit tarihi ve bilimi üzerindeki titiz kayıtları, Elitler hakkında anlaşılması gereken ne varsa anlamaya çalıştığı, onların nereden geldikleri ve nereye gideceklerine ilişkin tuttuğu günlükleri gözden geçiriyordu. Fortunata Sarayının gizli mağaralarından kurtarmayı başardığı her şeyi.

Nodarı taslaklarla doluydu: her Elit’in etrafında haleler halinde dokunmuş olarak gördüğü upuzun, narin iplik şekilleri, Elitler enerjilerini kullanırken ipliklerin sayısız kez biçim değiştirmeleri; Elitlerin kendileri, onları kaçarken, hareket halinde gösteren aceleci çizimler. Şimdi Lucent m eğitimi sırasında aldığı notlara özellikle bakıyor, onun çizimleri yanına yazdığı şeyleri dikkatle inceliyordu.

Rjizgârgeztn'in tnnjisi Çaynağırıt £mi£(trindtn afcyor.

(jözfr g'orvlrneym (jir ibareti var: Q^ni0eri

£mi£feri gilji fjafîf, san/q^f)İ£^ir zaman (jir insan ofaraÇ^

dünyaya gelmemesi gerr/çiyormıjj gi£i.

Bu not, bir daha hiç dokunmadığı tek bir not halindeydi ve şimdiye dek büyük ölçüde unuttuğu bir detaydı. Ta ki bugüne dek. Raffaele sandalyesinde öne eğildi ve Lucent’in kırık bileğinin etrafında gözlemlediği enerji düğümünü düşündü. ***Ne kadar tuhaf bir kırık,*** diye mırıldanmıştı Lucent’in bileğini saran hizmetçi. ***Sanki içten bükülmüş gibi***.

Raffaelenin zihnine buz gibi bir korku sızdı. Kapısının önünde Gemma ona seslenerek akşam yemeği isteyip istemediğini sordu fakat Raffaele zar zor işitti.

Lucent’in kemikleri artık yalnızca hafif değildi. Artık kırılgan bir hale gelmişlerdi, onun yaşındaki birinin kemiklerinin olması gerekenden çok daha kırılgandılar... ve kemiklerin ***içleri boşalıyordu.***

Hayallerden inşa edilmiş bir evde yaşamak, tek bir gerçekle yuzleşmektense milyon tane yalana inanmak istedi. -Deniz Etrafında Yedi Devir, o7*Mordove £enia*

Adelina Amouteru

fnzo aynı görünüyordu. Gözlerimi ondan alamıyordum. Afsuni, lavtasını akort ederken kapının eşiğinden bizi izliyordu. Kaldığımız ev, hırsızların mola yeri olarak kullanmaya başladığı, Estenzianın kırsal kesiminde bulunan eski, yıkık dökük bir ahırdı. Diğer paralı askerler Sergio’nun sözüne sadık kalarak burayı bizim için güvence altına almışlardı. Onların aşağıda alçak sesle konuştuklarını, ellerindeki atların durumunu değerlendirdiklerini işitebiliyordum. Bazı atların hafif kişneme sesleri bize dek ulaşıyordu.

Pencereden, ***malfetto*** kamplarının başladığı yeri görebiliyordum. Sergio’nun fırtınası nihayet dinmişti ve geride kalan bulutlar da batan güneş tarafından parlak bir kırmızıya boyanmıştı.

“Daha ne kadar uyuyacak?” diye mırıldandı Afsuni sonunda, birkaç tele vurarak. Çaldığı parça kulağa tedirgin geliyordu, notalar normale göre daha sert ve tuhaf bir şekilde düzensizdi.

Enzonun yatağının diğer yanında oturan Violetta kaşlarını çattı. Çenesini eline dayadı ve tamamen Enzonun enerjisine yoğunlaştı. “Kıpırdanıyor,” diye cevap verdi. “Ama anlamak zor. Enerjisi hiçbirimizinki gibi değil.”

Sessizce beklemeye koyulduk. Afsuni kapıya yaslandı ve ufak bir parça çaldı, ardından koridora çıktı. Vakit geçmek bilmiyordu.

“Adelina.” Oturduğu yerden kalkıp yanıma gelen kardeşime baktım. Yere çömeldi ve kulağıma doğru eğildi. Arkama yaslandım. “Enzonun seninle bağı her dakika güçleniyor. Sanki kendini sana daha da yakından bağladıkça güçleniyor.” Bunu söylerken sesinde huzursuz bir ifade belirdi. “Bunu hissedebiliyor musun?” Elbette hissediyordum. Bu sürekli kabarıp alçalan, göğsümü indirip kaldıran bir titreşimdi. Kalbim düzensiz bir ritimde atıyormuş gibi hissettiren ve beni soluksuz bırakan bir his. “Onun enerjisi nasıl?” diye

fısıldadım.

Violetta yoğunlaşmış haliyle dudağını ısırdı. Başını, uyuyan Enzoya doğru eğdi. Violettanın uzanarak onu test ettiğini anlayabiliyordum. irkildi. “Birlikte nakış öğrendiğimiz zamanları hatırlıyor musun?” dedi bana.

Violetta nakışı benden daha çabuk öğrenmişti. Babam bir kere olsun benimkini övsün diye, bir seferinde ikimizin işlerini değiştirmişti. “Evet. Neden?”

“ikimizin de farklı renkte iplik seçip birlikte bir motif işlediğimiz ve seçtiğimiz iki rengin birbirine, tamamen farklı bir renk oluşturacak şekilde karıştığı zamanı hatırlıyor musun?” “Evet.”

“Eh, Enzonun sana bağlanan enerjisi, ikinizin arasındaki bağ... bu da tıpkı onun gibi.” Violetta çatık kaşlarla bana döndü. “Yeni bir çeşit enerji. Onun enerji iplikleri seninkilerle öylesine karışmış ki neredeyse ikiniz bir olmuş gibisiniz. Mesela onun gücünü şeninkini almadan, şeninkini de onun gücünü almadan alamıyorum.” Bir an tereddüt etti. “Enzonun gücü buz gibi. Beni yakıyor.”

Ne kadar da ironikti. Enzoya bakmaya devam ederken aramızdaki yeni bağa alışmaya çalıştım.

Bir süre sonra Violetta, “O eskisi gibi değil,” diye ekledi. “Bunu unutma. Sakın...”

“Sakın ne?” diye karşılık verdim.

Violetta dudaklarını büzdü. “Ona duyduğun eski aşk gözlerini kör etmesin,” diye bitirdi sözlerini. “Ona fazlaca kapılman senin için tehlikeli olabilir. Bunu anlayabiliyorum.”

Violettanın sezebildiklerini sezemiyordum. Ona inanmam ve uyarısını dikkate almam gerektiğini biliyordum. Yine de Enzo ya bakmaktan, uyanık halini hayal etmekten kendimi alamıyordum. Enzoyla ilk tanıştığımda Ölüm Meleğiydi ve ben de bir kazığa bağlanıp yakılmaya terk edilmiştim. Enzo safir rengi cüppesinden oluşan bir hortum halinde dumanların ve alevlerin arasında belirmişti, eldivenli ellerinde upuzun hançerler parıldıyordu, yüzü gümüş bir maskenin ardında saklıydı. Şimdiyse Fortunata Sarayında öpüştüğümüz geceki haline daha çok benziyordu. Korunmasızdı. Işıkla çevrelenmiş koyu renk saç bukleleri vardı. Katil değil de genç bir prensti. Uyuyan bir delikanlıydı.

“Haklısın,” dedim sonunda Violettaya. “Dikkatli olacağıma söz veriyorum.” Bana inanmış gibi görünmüyordu ama yine de omuz silkti. Ayağa kalktı ve Enzo nun yatağının diğer tarafındaki yerine geri döndü.

Gözucuyla, Afsuninin tekrar kapının yanında oyalanmak üzere döndüğünü görebiliyordum. Aramızda konuştuklarımızı işitip işitmediğini bilmiyordum ama gözlerini bizden kaçırdı. Çaldığı şarkı keskin notalara sahip, sarsıcı bir şarkıydı.

Aradan dakikalar geçti.

Sonra nihayet Enzo uyandı. Benim enerjim de aynı anda hareketlenmeye başladı ve aramızdaki yeni bağın da onunla birlikte hareketlendiğini hissettim. Bağ göğsümün derinliklerine gömülmüş, kalbimin etrafına dolanmıştı ve Enzo hareket ettiğinde enerjisi alev alarak canlanıyor, benimkinin de onunkini beslediği gibi, enerjimi besliyordu.

Gözleri titreşerek açıldı.

Tam da hatırladığım gibi görünüyorlardı.

O eskisi gibi değil, demişti Violetta. Ama şimdi ***buradaydı.*** Bir şekilde, Ölüler Diyarının sularından çekilip kurtarılmıştı. Bir anda, tek düşünebildiğim şey belki de hiçbir şeyin değişmediği, bir zamanlar olduğumuz gibi olabileceğimiz ihtimali oldu. Bu düşünce yüzümde, uzun zamandır ortaya çıkmayan bir tebessüm oluşmasına neden oldu ve bir an görevimi ve öfkemi unuttum. Her şeyi unuttum.

Enzo nun gözleri bana çevrildi. Gözlerinde, beni tanıdığını belirten o ışığın ortaya çıkması biraz zaman aldı... hatırlayınca yüreğim heyecanla attı. Onunla birlikte aramızdaki bağ da atmaya başladı. Yeni enerjimizin etrafa saçtığı kıvılcımlar ona daha da yaklaşmayı, mümkün olduğunca yaklaşmayı, bu yeni enerjiyi daha da besleyebilmek için ***herhangi bir şey*** yapmayı istememe neden oldu.

Enzo doğrulup oturmaya çalıştı fakat hemen yüzünü acıyla buruşturdu ve tekrar yerine yerleşti. “Neler oldu?” dedi. Çok iyi tanıdığım o derinden gelen, kadife gibi sesi duyunca sırtımda bir ürperti hissettim.

Afsuni lavtasını yerine koyarken tek kaşını kaldırdı. “Pekâlâ. Bunu açıklamak biraz zaman alabilir.” Sergio ahırın alt katından ona seslendiğinde bir an durdu.

Ayrılmadan önce Afsuniye bir şeyler söylemek üzere döndüm ama o, kasıtlı olarak bakışlarımı görmezden geldi. Onu neyin rahatsız ettiğini bilerek bir an tereddüt ettim ve kendimi yine suçlu hissettim. Violetta bana anlayış dolu bir bakış attı. Ardından Enzo bir kez daha acıyla inledi ve dikkatim ona çevrildi.

Enzonun eline uzandım. İki eli de her zamanki gibi eldivenliydi ve deri eldivenlerin ardında o korkunç yanık, yaralı doku katmanlarını göreceğimi biliyordum. Eline dokunduğumda, aramızdaki bağ şakımaya başladı. “Neler hatırlıyorsun?” diye sordum, bunu aklımdan çıkarmaya çalışarak.

“Arenayı hatırlıyorum.” Enzo bir an sessiz kaldı. Tavana baktı. Yine doğrulup oturmaya çalıştı... Bu kez bunu çok kolay bir şekilde yaptı. Gözlerimi kırpıştırdım. Sadece birkaç dakika önce, iyileşmesi haftalar alacakmış gibi görünüyordu. Şimdiyse neredeyse ayağa kalkıp yürüyebilecek gibiydi. “Karanlık bir okyanus ve gri bir gökyüzü hatırlıyorum.” Sessizleşti. Kâbuslarımı düşünerek, Ölüler Diyarını tıpkı tarif ettiği gibi hatırladım. “Saçlarının arasından çıkan simsiyah boynuzları olan bir tanrıça vardı. Okyanusun yüzeyinde yürüyen küçük bir kız vardı.” Enzonun gözleri tekrar bana çevrildi. Aramızdaki bağ yine yükseldi.

“Bana biraz izin ver,” diye mırıldandım Violettaya, ardından tekrar Enzoya baktım. “Sana söylemem gereken bir şey var.”

Violetta bir kez enerjimi çekiştirdi. Nefes aldım. Violettanın bununla bir şey kastetmediğini, bunun sadece beni rahatlatmak için yaptığı bir hareket olduğunu biliyordum ama çekişindeki bir şey bana adeta bir tehdit, artık benden daha güçlü olduğunu hatırlatan bir ifade gibi gelmişti. Ayağa kalkarak dışarı çıktı.

“Bana ne söyleyeceksin?” diye sordu Enzo sessizce.

Enzo çok doğal, sanki hiç ölmemiş gibi görünüyordu. Belki de Gemmadan, onu hayata döndürmenin tehlikeleriyle ilgili duyduğumuz o uğursuz şeyler asılsızdı. Enerjisi daha karanlık, tuhaf ve düzensizdi ama esmer teninin altında hayat, kızıl gözlerindeki parlak şeritlerde bir parıltı vardı.

“Teren seni arenada bıçakladı,” dedim. “Sen onunla düello yaparken.”

Enzo sabırla devam etmemi bekledi.

Ona daha sonra ne söyleyeceğimi bilerek derin bir nefes aldım. “Bizi ölülerin

dünyasından geri getirme yeteneği olan bir Elit var. Bizi doğruca Ölüler Diyarı ndan çekip alan bir Elit. Bu Elit, Beldain kraliçesi.”

Gözlerindeki kızıl çizgiler daha da parladı. Bir an tereddüt etti, ardından, “Yani bana öldüğümü söylüyorsun. Ve bir Elit tarafından diriltildiğimi,” dedi.

İşte korkuyla beklediğim an gelmişti. Kendime, Enzonun Ölüler Diyarından geri dönmesi durumunda aramızdaki ilişkiyi yoluna koymam gerektiği konusunda söz vermiştim. Ve bunu yapmak için de ona gerçeği söylemeliydim. Bakışlarımı yere indirdim. “Evet,” diye cevap verdim. Daha sonra aramızda oluşan sessizlikte, “Ölümün benim hatamdı,” diye ekledim.

Bir anda odadaki atmosfer dayanılmaz hale geldi. Enzo kaşlarını çatarak bana baktı. “Hayır, değildi,” diye cevap verdi.

Başımı iki yana salladım ve elini okşamak üzere uzandım. “Öyleydi,” dedim, bu kez daha katı bir ifadeyle. İtiraf dudaklarımın arasından döküldü. “O son karmaşada seni Terenle karıştırdım. Seni onun kılığına sokmuştum ve aradaki farkı anlayamadım. Güçlerimle sana saldırdım ve o olduğunu zannederek ***seni*** dizlerinin üzerine çöktürdüm.” Sesim yumuşak, sakin bir tona büründü.

“Teren'in öldürücü bir darbe indirebilmesinin nedeni benim, Enzo. Bu benim hatam.”

Bu hikâyeyi anlatmak, yeniden o güne gitmeme neden oldu ve bu da enerjimi, etrafımızdaki alanı bilinçsizce resmetmeme neden olacak şekilde harekete geçirdi. Ayaklarımızın altında kanlar; Teren’in, kılıcından damlayan kızıl lekelerle Enzonun tepesinde dikilen görüntüsü.

Enzo doğruldu. One eğildi. Benim hareketime karşılık vererek elime dokunurken bir an soluk almayı unuttum. Öfke ve ihanet suçlaması görebilmek için gözlerine baktım ama bunun yerine onlarda sadece hüzün buldum. “Hatırlıyorum,” dedi sonunda. “Ama güçlerimiz de, yaptığımız şey gibi tehlikeli.” Bana çok iyi bildiğim, ciddi bir ifadeyle baktı. Aramıza koyabileceğim her türlü siperi yerle bir eden, dizlerimin bağını çözen bakıştı bu. Aklıma hemen, etrafımı ateşten duvarlarla sardığı ve ben ağlarken yanı başımda durduğu eski eğitim seanslarımız geldi. ***Çok kolay umudunu kaybettin***, demişti bana. Devam etmek için buna ihtiyacım vardı. “Kendini suçlama.”

Sesindeki kuşkudan tamamen yoksun ton kalbimin daha hızlı atmasına neden

oldu. Ona cevap bile veremeden odada etrafına baktı ve kapıya bakmaya karar verdi. “Diğerleri nerede?” Bu, ona söylemem gerekenlerin ikinci kısmıydı; diğerinden daha zor kısım. Tümü gerçek olamayacak kısım. Ona Raffaeleye neler yaptığımı, bilincini kaybetmesine neden olacak bir illüzyonu etrafına sardığımı söylersem Enzo beni asla affetmezdi. ***Bunu asla anlamaz.*** Bu yüzden ona şöyle bir şey söyledim: “Hançerler burada değil. Burada yalnızca ben, kız kardeşim ve daha önce isimlerini duymamış olabileceğin birkaç Elit var.”

Enzo gözlerini kıstı. İlk kez ürkek görünüyordu. “Hançerler neden burada değil? Neredeyim ben?”

“Herkes senin öldüğünü düşündü,” dedim usulca. En azından bu doğruydu. “Tüm ülke yasını tuttu, bu sırada Engizisyon da ***malfettohiT*** bir araya toplayarak Hançerler için büyük bir av başlattı.” Tekrar durdum. “Raffaele ve Hançerler senin ölümün için beni suçladılar. Beni cemiyetten attılar,” dedim. Raffaeleyle yaptığım en son gerçek konuşmamın anısı zihnime üşüştü. “Raffaele benim Terene ve Engizisyon a yardım ettiğimi ve Hançerlere ihanet ettiğimi düşünüyor.”

“Ettin mi peki?” Enzonun sesi alçak, yırtıcı bir hayvanın hamlesini yapmadan önceki sakinliği içinde çıktı. Raffaele’ye güveni öyle derindi ki onun beni atmasının geçerli bir sebebi olması gerektiğini biliyordu. Enzonun bir keresinde eldivenli eliyle çenemi hafifçe kaldırışını ve bana kararlı bir ifadeyle ağlamamamı söylediği zamanı düşündüm. Benim bundan çok daha güçlü olduğumu söyleyişini. Beni eğitim mağarasının taş duvarına yasladığı zamanı ve yanımdan ayrıldığında o duvarda nasıl yanık bir el izi bıraktığını. Titredim. ***Bu benim Enzo'm***.

“Hayır,” diye cevap verdim. “Keşke Hançerleri bu konuda ikna edebilseydim.” Sesim, hissettiğimden daha emin çıktı. Yalanlar artık ağzımdan çok daha rahat çıkıyordu. “Şimdi Hançerlerin nerede olduğunu ya da bundan sonra ne yapmayı planladıklarını bilmiyorum. Tek bildiğim, saraya kesinlikle bir saldırı düzenleyecekleri.” Titreyen sesimi sakinleştirdim ve Enzoya kararlı bir bakış attım. “Hâlâ tahtı ele geçirebiliriz.”

Enzo bir an beni inceledi. Onun hikâyemde gizli olan gerçekleri aradığını hissettim. Bakışları yüzümün yaralı kısmından dudaklarıma, ardından sağlam gözüme yöneldi. Şimdi benim burada oturmam, onunsa yatakta olması ne tuhaftı. Resmen tanıştığımız gün Enzonun ilk kez yatak odama gelişini, bana

gülümseyerek Engizisyon dan intikam almayı isteyip istemediğimi soruşunu düşündüm. Şimdi karşısında ne görüyordu?

Ülkeyi birlikte yönetebilir miydik?

Kafamın içindeki fısıltılar bana tısladılar. Enzonun varlığıyla keyiflerinin kaçtığını fark ettim. ***Kenettramn meşru bir hükümdarı yok. Bunu sen de herkes kadar hak ediyorsun.*** Öfkeyle onları susturmaya çalıştım.

Sonunda Enzo iç geçirdi ve bakışları yumuşadı. “Ölüler Di-yarında hatırladıklarımdan söz ederken,” dedi, “bir şeyden söz etmedim.” Elimi tuttu. Bu kez dokunuşuyla yerimden sıçradım. Parmakları yakacak kadar sıcak, teninin altındaki enerji çok yoğundu. O nefis, tanıdık ısı içime doldu. Ateş yaratma yeteneği, daha önce hatırladıklarımdan daha kuvvetli bir şekilde teninin altında dalgalanıyordu. Enzo bana doğru eğildi.

“Nedir o?” diye fısıldadım, başımı başka tarafa çeviremeden.

“Seni gördüm, Adelina,” diye fısıldadı. “Enerjin bana dolanıyor, beni karanlık okyanustan yüzeye doğru çekiyordu. Yukarı baktığımı ve okyanus yüzeyinden sızan ayların titreşen ışıklarıyla çevrelenmiş karanlık gölgeni suyun içinde gördüğümü hatırlıyorum.”

Maeve’in beni sonsuza dek ona bağladığı an.

“Peki, beni iyi hatırlıyor musun?” diye sordum. “Geçmişimizde olan her şeyi hatırlıyor musun?”

“Hatırlıyorum,” diye cevap verdi. Ve o an onun, birlikte geçirdiğimiz, bana en karanlık korkularından söz ettiği, rahatlamak için yan yana uyuduğumuz son geceyi hatırlayıp hatırlamadığını merak ettim.

“Seni özledim,” dedim, sesim boğuk çıktı ve bu sözlerdeki hakikat beni adeta tüm derim soyulana dek yakıp kavurdu. Bir an sonra yanağımın gözyaşlarıyla ıslandığını anladım. “Üzgünüm.” Enzo parmaklarını benimkilere doladı. Elinden çıkan ısı içime dalgalar halinde yayıldı ve bir an savunmasız kaldım. Fısıltıların karşı çıkışları yok olup gitti. Bağ ikimizin etrafına da sıkıca sarıldı, kalplerimizin etrafına bir halat sıkıca bağlanmış gibi bizi birbirimize doladı ve bu çekime karşı koyamadan ona doğru eğildim. Bu tamamen farklı bir şeydi; aramızdaki güç geçmişimiz tarafından, bir zamanlar ona duyduğum, ***hâlâ*** duyduğum tutkulu

hisler tarafından besleniyordu. Enzo bana âşık olmuş muydu? Olmuş olmalıydı. Şimdi bana, sanki kendisi de bağın çekimini hissedebiliyormuş gibi, gözlerinde tuhaf bir açlık ifadesiyle bakıyordu.

“Nedir bu?” diye fısıldadı. Dudakları benimkilere çok yakındı. “Aramızdaki bu yeni bağ?”

Fakat artık doğru düzgün düşünemiyordum, içimdeki enerji ileri atıldı ve aramızdaki bağın gücüyle beslenen tutkularım çılgınca alev alarak kontrolden çıktı. Bunu beklemiyordum. Tek bildiğim, bağın iki ucu birleştirmek istediği ve bizi birbirimize sıkıca çektiği; yakınlaştıkça enerjinin çok daha güçlendiğiydi. Violettanın uyarısı zihnimin gerilerinde yankılandı.

“Bilmiyorum,” diye fısıldadım. Elimi yüzüne koydum. Enzo geri çekilmedi. Boğazından hafif bir ses yükseldi ve ben başka bir şey yapamadan elini enseme koyarak beni kendine doğru çekti. Beni öptü.

Nefes alamıyordum. Bu dehşet verici, vahşi bir enerjiydi... Gücüm Enzoya atıldı, onu itti ve gücünü etkisiz hale getirmeye çalıştı. Bir süreliğine başardı. Enerjimin ipliklerinin onunkileri kamçıladığını, dalga dalga üzerlerine gittiklerini ve tamamen yuttuklarını hissedebiliyordum. Sanki ben burada değilmişim gibi hareket ediyorlardı. Sanki üzerlerinde kontrolüm yokmuş gibi.

Enzonun ateşinin içime yayıldığını, kalbimin etrafına sarıldığını, daha fazlasını istediğini hissedebiliyordum. Bu, Afsuninin o nazik öpücüğü gibi değildi. Onu bırakamıyordum... bırakmak istediğimden de emin değildim. Enerjim bağımızın arasından fırlayarak kendini Enzonun kalbinin etrafına sardı ve ona daha yakına gelmesi için fısıldadı. Onu tatlılıkla kandıran kişinin ben olduğumu fark ettim. Ona emreden bendim.

Sonra birdenbire bir şey gücümü itmeye başladı. Sertçe itti.

Enzonun boğazından yükselen ses karanlık bir şeylere, bir gurultuya, bir insandan çıkamayacak bir hırıltıya dönüştü. Birdenbire beni duvara doğru itti, tüm ağırlığıyla oraya sabitledi. Soluğum kesildi. Enerjisi her yanımı kapladı. ***Bu mümkün olamaz.*** Benden bir illüzyon fırlayıverdi ve odada dönerek ilerleyip yıkık dökük ahırın görüntüsünü silerek yerine karlarla kaplı, ayların ışığıyla aydınlanan bir ormandaki gecenin görüntüsünü getirdi. Altımızdaki zemin parlak yeşil yosunlarla yumuşacıktı. Arkamdaki duvar devasa, çarpık bir ağacın gövdesine dönüştü. Ve Enzo... onun gözlerine bakınca tamamen simsiyah

olduklarını gördüm, her köşelerini karanlık doldurmuştu. Dehşet dolu bir soluk aldım. Tuniğimin en üst bağcığının açıldığını, tenimi ve omuz kıvrımımı ortaya çıkardığını hayal meyal fark ettim. Onu kendime doğru çekerken Enzo da bana doğru eğildi.

Hayır. Enerjim aniden ona doğru infilak ederek gücünü geri itti.

Dudakları benimkilerden ayrıldı. Kendini zorla benden uzaklaştırdı, ortak enerjimiz karşı gelse de geri çekildi. Karanlık, gözlerini terk etti; gözleri normale döndü ve birkaç saniye önce yüzünde beliren o açlık ifadesi dağılarak yerini şaşkınlığa bıraktı. Biraz önce neler olduğunu anlamaya çalışarak birbirimize baktık. Aramızdaki bağ hâlâ bize karşı çıkıyordu, şimdi bile Elit güçlerimiz birbirlerine fısıldayarak pençe atıyordu.

“Bu bana pek doğru bir şeymiş gibi gelmiyor,” diye fısıldadı Enzo, bir adım gerileyerek.

Bana da korkunç derecede yanlış geliyordu, sanki kaygan bir yağ tabakası midemin iç kısmını kaplıyormuş gibiydi. Fakat bu mide bulandırıcı hisle birlikte o hayal edilemez sıcaklık da gelmişti. Enzonun yüzüne baktığımda, kendisini tedirgin etmesine karşın bunu onun da arzuladığını gördüm. Enzo çenesini sıkıca kenetledi ve bana arkasını döndü. Tekrar bana baktığında yüzü buz gibi, mesafeli ve ihtiyatlı bir ifadeye büründü. Ölüm Meleğinin yüzüydü bu.

Bu o muydu? Hayal kırıklığıyla ürpermemek için kendimi zor tutuyordum. Gözlerinin içinde biriken o karanlığın yalnızca diriltilirken, arenada gerçekleşen bir şey olduğunu sanmıştım. Ama işte o karanlık yine oradaydı, gözlerini ele geçirirken, birbirimize dokunurken onu insan dışı bir varlığa çeviriyordu. Bunda ***çok*** yanlış bir şeyler vardı.

Birden huzursuzlanan aramızdaki bağ nabız gibi attı ve ben de, onun neredeyse benimkine galip gelen, ben yalnızca gevşek bir enerji yumağından ibaret kalıncaya, kendi içime hapsoluncaya dek beni daha da aşağılara iten gücünü hatırlayarak titredim. Gerçekte neler olmuştu? Gemma’ya göre, Enzonun bağlandığı kişi onu kontrol edebilmeliydi. Ama ben o an kontrol hissetmemiştim. Tehdit edildiğimi, ***Enzo'nun bana*** üstün gelmeye çalıştığını hissetmiştim.

Bu doğru olamazdı. Fakat Enzo bir Elifti, yeniden doğmuş bir Elit; daha önce var olmamış biriydi. Belki de Maeve, Enzo nun güçlerinin kapsamını olması

gerektiği kadar iyi öngörememişti. Bunun ne anlama geldiğini anlamaya çalışarak ürperdim.

Onun canlılar dünyasıyla bağı sensin. Onu kontrol edebilirsin. Dene bunu.

Bağ vasıtasıyla ona uzandım ve gücünü aradım. Enerji ipliklerim, sanki kendi zihinleri varmışçasına onun kalbini aradılar.

Enzo ürperdi ve gözlerini kapadı. Gözlerini tekrar açtığında, gözlerinin akına kopkoyu bir karanlık doldu. Nefes almaya çalıştım ama kalbini ellerimde bu şekilde tutarken nefes alamayacağımı fark ettim. Sanki bir Elifi kontrol altına alma eylemi enerjimi sonuna kadar kullanıyormuş gibiydi. Nedensiz bir cesaret beni etkisi altına aldı.

“Arkamda ateşten bir duvar yarat, Enzo,” diye fısıldadım, ona doğru bir adım atarak. Bakışlarım gözlerindeki siyahlığa kilitlendi.

Enzo tek kelime etmedi. Tek elini kaldırdı, ardından bir yay çizerek indirdi. Arkamda bir hararet dalgası patladı. Bir anlığına bakışlarımı ondan ayırdım ve orada, tam da emrettiğim gibi, zeminden tavana dek gürleyerek yanan ateşten bir duvar oluştu, duvar o kadar sıcaktı ki tenimi yakmakla beni tehdit ediyordu. Dudaklarım hafifçe aralanmış vaziyette tekrar Enzo’ya döndüm. Onun emrime itaat etmesi beni öylesine şaşırtmıştı ki konsantrasyonumu yitirdim.

Enzo başını şiddetle iki yana salladı. Birden dikkat dağınıklığımdan faydalanarak gücü tekrar bana saldırdı. Enerjisi beni etkisi altına alırken bir kez sendeledim. Bir an etrafımızda gri sis ve yağmurdan bir illüzyon oluştu, hemen ardından ortadan kayboldu. Zihnim olanları kontrol altına almak, onun enerjisini itebilmek, onu zapt edebilmek için mücadele verdi. Bu tıpkı bir duvarı itmek gibiydi. Dişlerimi sıktım, gözümü yumdum ve enerjimi aramızdaki bağın içine doğru fırlattım.

Sonunda Enzo vazgeçti. Gücüm onunkini zorla uzaklaştırırken irkildi. Arkamdaki alevler bir an kayboldular, geride yalnızca, gözlerini sımsıkı yummuş halde elini alnına bastıran Enzo kaldı. Enerjim onun kalbinden kopup aceleyle bana geri geldi. Oda tekrar sessizliğe gömüldü. Güçlükle nefes alıp verdim.

işte buydu. Maeve, Raffaele ve Hançerlerin Enzo’yu geri getirirken istedikleri güç işte buydu. Hiçbiri onu umursamıyordu; onunla sadece, bir zamanlar benimle yaptıkları şeyi yapmak istiyorlardı: Tahta ulaşmak için onu kullanmak.

Fakat onlar bile bu tuhaf olayı, Enzonun bağlandığı eşine karşı mücadele edebilmesini beklemiyorlardı. Olanların farkına vardıkça gözlerimi seri bir şekilde kırpıştırmaya başladım ve bu durum kalbime adeta bir bıçak saplanmasına neden oldu.

Tıpkı onu kontrol edebildiğim gibi... dikkat etmediğim takdirde o ***beni*** kontrol edebilirdi.

“Neler oldu?” diye fısıldadı Enzo, çömeldiği yerden başını kaldırıp bana bakarak. Yaptığı şeyleri anımsamadığını fark ettim, karanlık onu ele geçirdiğinde kendini kaybediyordu. Olup bitenlerin şaşkınlığı daha da içime işledi. Sürekli hâkimiyet için birbirimizle çarpışırken ülkeyi birlikte nasıl yönetebilirdik? Bir zamanlar olduğumuz noktaya nasıl geri dönebilirdik?

Onu ezip geçmen gerekecek, diye cevap verdi fısıltılar. ***Ya o senin kölen olacak ya sen onun kölesi olacaksın***.

Kapı hızla açıldı. İkimiz de bakınca, kapıda ağzı bize bir şeyler söylemek üzere çoktan aralanmış duran Afsuniyi gördük.

Yüzlerimizi görünce durdu. Şeritli gözleri önce Enzoya çevrildi. Bir an tereddüt ettikten sonra bana baktı. Yüzüm kızarırken bakışları bir süre üzerimde kaldı. Aceleyle, yüzümdeki kızarıklığı gizlemek için bir illüzyon dokudum ama artık çok geçti. Afsuninin yüzünde kuşkuyla birlikte bir şey daha belirdi. Korku.

Enzo'nun güçlerini nasıl çağırdığımı ona daha sonra söylerim.

Enzo doğruldu ve hançerlerinden birini çekti. Afsuninin gözleri tekrar ona kaydı. İkisi sertçe birbirlerine baktılar.

“Kimsin sen?” dedi Enzo alçak sesle.

Afsuni gözlerini kırptı, ardından lavtasını kaldırdı. “Ben eğlenceyim,” diye cevap verdi.

“O bir Elit,” dedim, Enzo nun tehditkâr bakışlarını görünce. “Afsuni, hırsız. Bize katıldı.”

“Afsuni.” Bu isim üzerine Enzo hançerini hafifçe indirdi. Ona kuşkuyla baktı. “Hepimiz senin efsane olduğunu düşünmeye başlamıştık.”

Afsuni ona yarım yamalak gülümsedi. “Sanırım gerçeğim, Ekselansları.”

“Neden burada o?” Enzo tekrar bana döndü. “Ne planlıyorsun?”

“Tahtı geri almayı,” diye cevap verdim. “Teren ve Engizisyon Mihverini yok etmeyi.”

Ben daha fazlasını söyleyemeden, Sergio ve Violetta kapıya geldi.

Bir an Sergio sanki prense bir şey söyleyecekmiş, hatta seneler önce hayatını bağışladığı için ona teşekkür edecekmiş gibi durdu. Fakat bunu yapmadı. Enzo onu sessiz ve dikkatli bakışlarla seyrediyordu. Sergio ağzını açtı, ardından tekrar kapadı. Boğazını temizledi ve pencerenin yanma doğru yürüdü. Alana yayılan ***malfetto*** kamplarının başladığı yeri işaret etti. “Kargaşayı buradan görebilirsiniz.” Bizi yanına çağırdı. Gözleri, sanki onun etrafında ne yapacağından emin olamıyormuş gibi tekrar Enzo ya dikildi. “Bunu sen de görmek istersin, Ölüm Meleği,” diye ekledi.

Enzo ilerledi. Aramızdaki bağ şiddetle çekildi, kalbimin deli gibi çarpmasına ve soluğumun kesilmesine neden oldu. Onun yürüyüşünü bile hatırlıyordum... zarif, yırtıcı, ihtiyatlı. ***Krallara özgü.*** Pencereye doğru yürürken düşüncelerim dağıldı. Tahtı ele geçirirsem böyle bir zarafete uygun olabilecek miydim? Enzo yu bizi takip etmeye ikna edebilecek, onu güvenilir bir şekilde kontrol etmenin bir yolunu bulabilecek miydim?

Yanında toplanınca Sergio eliyle işaret etti. “Kamplar. Yanıyorlar.” Ne demek istediğini anlayabilmemiz için eliyle fazla işaret etmesi gerekmedi. Kampların kurulduğu alanın üzerinde kopkoyu bir duman ve kül bulutu yükseliyordu. Bulunduğumuz yerden bile Engizisyon devriyelerinin kamp sıralarının arasından ilerlediğini görebiliyorduk. Bembeyaz pelerinleri, alanın yeşil ve kahverengi tonlarıyla şiddetli bir tezat oluşturuyordu. Alanda düzinelercesi olmalıydı.

“Neler olduğunu biliyor musun?” diye sordum Sergioya. Başıyla onayladı. “Söylentiler tüm şehirde ve köylerde dolaşıyordu,” diye cevap verdi. “Kraliçe, Terenden Baş Engizisyoncu rütbesini almış. Yarın, güney şehirlerini teftiş etmek üzere buradan ayrılıyor.”

“Rütbesini mi almış?” diye bağırdı Violetta. “Kraliçe onun gücüne çok güveniyordu. Neden onu göndersin ki?”

Afsuni omuz silkti fakat gözleri parlıyordu. “Ya onu öfkelendirdi, kraliçe de onu güvenilmez buldu ya da artık ona ihtiyacı kalmadı.”

“Teren kardeşimi öfkelendirdi,” dedi Enzo. “Ona itaatsizlik etti. Bunu yine yapacak.”

“Ama o, kraliçenin uşağı,” dedi Afsuni. “O...”

Enzo tek kaşını kaldırdı. “O söylentiyi hatırlıyorum. Teren çocukluğundan beri kız kardeşime âşıktı. Onun için hayatını feda ederdi ama kardeşimin yanından gönderilmeyi kabullenmez. Kraliçe bile yapamaz bunu. Teren kardeşimin esenliğinin ellerinde olduğuna inanıyor.”

Olup bitenlerin ayrıntılarını bilmesem de aralarına kimin girdiğini hemen tahmin ettim. Raffaele. O kendi gücünü işletiyordu ve Hançerler de şehri kuşatıyorlardı. Bu da Beldain donanmasının çok yakında hamlesini yapacağı anlamına geliyordu. Aşağıdaki sahneye baktım. Neden kampları yakıyorlardı?

Sebebi daha sonra aklıma geldi. Kraliçe, Tereni güneye göndermişse, Teren çok öfkeli olmalıydı. Kraliçe onun, Kenett-radaki tüm ***malfettohsı*** yok etme isteğini reddetmişse, Teren de ona sırt çevirmiş olabilirdi. ***Planlarım bir şekilde gerçekleştirecek.*** MalfettoV^n ***bugün öldürecek***.

Hepsini yakacak.

“Onları kurtarmalıyız,” diye fısıldadım. “Ve sanırım ben bir yolunu biliyorum.”

Yüzümün önünde, tam camın karşısında bir anda o solgun gözler belirdi; sanki Teren oradaymış, havada öylece süzülü-yormuş, üzerime hücum edecekmiş gibiydi. Boğulurcasına bir çığlık attım ve sendeleyerek pencereden uzaklaştım. Sertçe bir tepki vererek kendimi korudum. ***Teren, o burada> beni öldürecek.***

“Adelina!” Bu Violetta’ydı ve soğuk elleri bileklerimi kavramıştı. Yalvarırcasına konuşuyordu. “Bir şey yok. Bir şeyin yok. Ne oldu?”

Önce ona, ardından pencere camına bakarken gözlerimi kırpıştırdım. O solgun gözler artık orada değildi. Sergio ve Violetta bana endişe ve şaşkınlıkla baktılar. Enzonun dudakları sımsıkı kapalıydı. Afsuninin yüzünde, onda nadiren gördüğüm ciddi bir ifade vardı.

İllüzyonlarımdan biri daha kendi başına harekete geçmişti. Bu daha sık yaşanmaya başlamıştı.

Yanıma önce Enzo yaklaştı. Elini uzattı, tek bir hareketle beni ayağa kaldırdı. Onun dokunuşuyla titredim. “Sakin ol, küçük kurt,” dedi usulca. Bu sözler bana öyle acı verici şekilde tanıdık geliyordu ki karşısında gücümü kaybedip yığılmak istiyordum. Hemen arkasında duran Afsuni bakışlarını kaçırdı.

Başımı iki yana salladım ve elimi onunkinden ayırdım. “Bir şey gördüğümü sandım,” diye mırıldandım. “İyiyim.”

“Emin misin?..” diye soracak oldu Sergio.

“Ben ***iyiyim***,” diye çıkıştım. Sergio gözlerini kırptı, sesimdeki kin onu şaşırtmıştı. Ben de şaşırmıştım. Hemen sesimin tonunu düzelttim, ardından iç çekerek elimi kısacık saçlarımda gezdirdim. Enzo beni dikkatle izliyordu. Ortak bağımız vasıtasıyla enerjimin dalgalanışını hissettiğini biliyordum. Enzo biliyordu. Ama hiçbir şey söylemiyordu.

Herkesin bana bakmasına tahammül edemiyordum. “Ben iyiyim,” diye tekrar ettim, sanki bunu yeterince söylediğim takdirde gerçek olacakmış gibi. O solgun gözlerin görüntüsü tekrar zihnimde belirdi. Ürperdim. Bir anda oda bana çok küçük, hava yetersiz geldi. Herkese arkamı döndüm ve merdivenlere açılan daracık koridora doğru koştum.

“Hey.”

Afsuni beni kolumdan yakaladı ve kendine çevirdi. Gözbe-bekleri şimdi yuvarlak ve gözleri yumuşacık bir bal rengindeydi. Kaşlarını çattı. “Kontrolden çıkmış bir illüzyon daha, değil mi?” dedi. “Güçlerini kullanırken bu hep olur muydu?”

“Olağandışı bir şey değil,” diye mırıldandım, doğru olmadığını bilmeme rağmen.

“Ne zaman başladı?” Ben hemen yanıt vermeyince Afsuni nin sesi sertleşti. “Seni tahta geçirmek için ant içtik. Bir cevabı hak ediyoruz. ***Bu ne zaman başladı***?”

Sessiz kaldım.

“Merroutas’ta yaşadığın ilk miydi? Gondolda olan?” İllüzyonlar görüş hattımın hemen dışında pusuya yatmış, hayaletler ortaya çıkmayı bekliyormuş gibi hissettim. Bunu Af-suni’den saklayamazdım. “Birini öldürdükten sonra oluyorlar,” diye fısıldadım.

Dante’yi öldürdükten sonra, kontrol edilemez illüzyonlar Enzonun ölümüne neden olmuştu. Gece Kralını öldürdükten sonra, Merroutas’ta babamı görmüştüm. Ve Estenzia’da o gece Engizisyoncuyu öldürdükten sonra... bunu. Kontrolsüz bir şekilde titredim.

“İyiyim,” dedim tekrar tekrar. Sert bir ifadeyle Afsuniye baktım, beni sorgulaması için ona meydan okudum. Afsuni bana yaklaştı, ardından yanağıma dokunmak üzere eğildi. “Adelina,” diye mırıldandı, sonra bir an tereddüt etti. Bana daha dikkatli olmamı, bu yolda yürümememi söyleyeceğini düşündüm. Bunu yapmak yerine iç geçirdi. Her zamanki gibi, kendimi onun sıcaklığına kapılırken buldum. O gerçek anlamda canlıydı ve bu yaşadığım an bana çok gerçek geliyordu. Hâlâ titriyordum. Neden artık illüzyonlarımı durduramıyordum? Afsuninin arkasından, diğerleri de odadan çıkarak bana baktılar.

Sonunda başıyla pencereyi işaret etti. “Bize o ***malfettol***arı kurtarmanın yolunu bildiğini söylemiştin,” dedi. “Pekâlâ, neymiş o? Nedir planın?”

Gözlerimi sımsıkı kapadım ve derin bir nefes aldım. ***Sakinleş***, diye emrettim. Afsuninin varlığı beni yatıştırdı. Başımı kaldırıp ona baktım. “Teren şu anda burada, ***malfetto*** kamplarında,” dedim. “Onu oyuna getirerek kendi lehimize çalıştırabiliriz.”

“Kendi ***lehimize*** mi?”

“Evet.” Afsuni’den diğerlerine baktım. “Terenin kraliçeyle arası açıksa, misilleme yapmak isteyecektir. Şu an yapıyor zaten. O, saraya girmemizin ve tahta ulaşmamızın yolu olabilir.”

Enzo bana yaklaştı ve bizi birbirimize bağlayan bağdan bana doğru bir öfke dalgası yayıldı. “Peki, Tereni yola getirebileceğini sana düşündüren ne?” dedi. “Kız kardeşime itaatsizliği, onu müttefikimiz yapmaz.”

“Enzo,” diye cevap verdim, “sanırım Terenin neden sürgüne gönderildiğini biliyorum. Sanırım onların arasına kimin girdiğini biliyorum.”

Bu sözler üzerine Enzo nun yüz ifadesi hemen değişti. Göz açıp kapayıncaya dek öfkesi şaşkınlığa, ardından farkındalığa dönüştü. “Raffaele,” dedi.

Başımla onayladım. “Bence Raffaele sarayda. Onun ne yaptığını bilmiyorum ama Hançerler o ikisini ayırmaya çalışıyorsa... biz de saraya giderek Hançerleri bulabiliriz. Bunu yapabilmek için de Teren’i bizimle çalışması için ikna etmemiz gerekecek. O bizi, kendi kendimize yapabileceğimizden daha çabuk saraya

sokabilir.” Ellerimi kaldırdım. “Bu kadar çok kişinin görünümünü ancak belli bir süreliğine değiştirebilirim.”

“Fazla vaktimiz yok,” diye ekledi Afsuni, yanan kampların bulunduğu tarafa bakarak.

Enzo sözlerimi bir an düşündü. Hançerler ve Raffaeleyle tekrar bir araya gelme düşüncesi onda bir nebze olsun yaşam belirtisi görünmesine neden oldu ve bu enerjinin, içinde alevlendiğini hissettim. Bir gün, Raffaele’ye arenada ne yaptığımı öğrenecekti. O zaman ne olacaktı?

Fısıltılar zihnimde belirdi. 0 ***halde üzerinde kontrol uygulamalısın.***

Bir an sonra Enzo doğruldu ve aramızdan geçip gitti. “Öyleyse acele edelim.”

Teren Santoro

şj^J^urac^^a olmamam gerek.

Yine de Teren, ***malfetto*** kamp sıralarının arasından ilerledi. Ardından gelen Engizisyonculara eliyle işaret ederek, “Orası,” dedi. Giulietta Baş Engizisyoncu unvanını almış olabilirdi ama onun hâlâ emrinde devriyeleri vardı. Adamlarına, ***malfettol***arın kaldığı ince uzun evlerin başına gitmelerini işaret etti. “Hepsini içeri alın.”

Engizisyoncular, ürkmüş ***malfettolzıı*** çadırlara doğru iteledi̇ler. Teren her derme çatma ev dolana dek bekledi, ardından tekrar başıyla adamlarına işaret verdi. “Kapıları kilitleyin.”

Teren ***malfetto*** evlerinden oluşan sıranın arasından ilerlerken Engizisyoncular onun ardından her kapıyı kilitlediler, kapılar kilitlenirken metallerin birbirine sürtünen sesi duyuldu.

Giuliettanın sözleri Terenin zihninde tekrar tekrar yankılanarak bir ihanet kakofonisi oluşturdu. ***Artık Baş Engizisyoncum değilsin***. Teren tüm hayatını ona adamıştı fakat Giulietta artık bunu istemiyordu.

Teren onu gülümsettiği zamanları, Giuliettanın ona saçlarının bağını çözmesi için izin verişini ve saçlarının omuzlarına dökülüşünü hatırladı. Yine Giuliettayı öptüğünü, kollarıyla sardığını, yatağında uyandığını hayal etti.

Giulietta onu nasıl Hançerler için bir kenara itebilmişti? Teren başını iki yana salladı. Hayır, çocukluğundan bu yana tanıdığı prenses bu değildi. Hizmet etmeye ant içtiği kraliçe bu değildi. Tanrılar önünde, bu garabetler şehrini temizleyeceğine yemin etmişti ve kraliçenin de aynı şeyi istediğini düşünmüştü.

Ve şimdi, giriştiği onca ağır işin ardından ***malfetto'\zx*** serbest mi bırakmak istiyordu?

“Meşaleleri yakın,” diye emredince adamları, emrini yerine getirmek için koştular.

Hayır, Hançerlerin bu şekilde kazanmalarına izin veremezdi. Madem şehri terk etmek zorundaydı, öyleyse önce ***malfettd\zx*** saf dışı bırakacaktı.

Teren sıranın sonunda durup tekrar sığınaklara bakmak için döndü. Adamlarının birinden bir meşale aldı, ilk eve doğru gitti ve meşaleyi evin sazdan damına tuttu. Dam alev aldı.

Dumanlar çıkınca içeride kalan insanlar paniklemeye başladı ve Teren diğer sığınağa doğru ilerleyip omzunun üzerinden bir emir savurdu. “Hepsini yakın.”

Sizi uykunuzda öldürecek bir sevgiliye sahip olmaktansa, açık alanda sizinle çarpışacak bir düşmana sahip olmak daha iyidir. -Kenettra ve Beldain: Kadim Rekabet, ***muhtelif yazarlar***

Adelina Amouteru

enüz oraya varmadan, ***malfetto*** kamplarında neler olduğunu [hissettim. Tüm arenanın tepesinde dehşet ve acıdan oluşan bir aura vardı, dumanların havayı kaplaması gibi o da karanın üzerini örtüyordu. Titredim.

Violetta benimle birlikte at sürüyordu. Enzo, Terenin bizi görmesi ihtimaline karşı yüzünü kumaş bir peçenin ardına gizlemiş, solumuzdan gidiyordu ve Sergio, tek eli atının dizginlerinde, diğeri kılıcının kınında, sağ tarafımızdan bizi destekliyordu. Yakınlarda bir yerden, Afsuni bizi izliyordu. Birlikte yol alırken üzerime odaklanmış gözlerinin kısıldığını hayal ettim.

Kampların bitimine ulaştığımızda duman yoğunlaştı. Çığlıklar gökyüzünü doldurdu. ***Malfetto***’ların kalması için kullanılan dar ve tek odalı evler yanıyor, çatırdayan alevler damları yalıyor, kıpkırmızı kıymıklar havada uçuşuyordu. ***Malfetto*** lar içeride kapana kısılmışlardı. Duydukları dehşet, içimdeki karanlığı öylesine besliyordu ki etrafımı güçlükle görebiliyordum. Kendi korkumu uzak tutmaya çalışarak öne eğildim. Sığınaklardan yükselen çığlıklar bana tanıdık geliyordu. Bana kendi çığlıklarımı anımsatıyorlardı. Engizisyoncular neredeydi? Yollar boştu, buradaki askerler çoktan gitmîş, diğer kamplara geçmişlerdi.

Yakınımızdaki alevler -sanki şiddetli bir rüzgâr esip geçmiş gibi- titreşiyor, ardından siyah duman kıvrımlarına dönüşerek yok oluyorlardı. Yanıma, atı dörtnala koşan Enzoya baktım. Enzo başıyla bana tek bir işaret yaptı, yüzünün görünen tek kısmı gözleriydi ve biraz sonra atını ileriye doğru sürdü. Diğer elini kaldırdı. Yol boyunca uzanan diğer alevler de titreşerek söndü. Enzo enerjisini kullandığı her seferinde aramızdaki bağ titreşiyor, göğsüme ürpertiler gönderiyordu. Gücünün ufak filizleri içime sızıyor, iplikler iç organlarımı yakıyordu. Bunu kontrol altında tutmaya çalıştım.

Evlerden çığlıklar gelmeye devam ediyordu. Kafamdaki fısıltılar birden, yoğun korkularının heyecanıyla ayaklandı. Evlerden ilkine ulaştığımızda dişlerimi gıcırdattım. Eyerimden yere atladım ve en yakınımdaki kapıya koştum. Alevler kapının büyük kısmını yiyip bitirmişti ve ahşap yanarak kararmış olsa bile, kapıyı bir türlü yerinden çıkaramıyordum. Metal kilidi çekiştirdim. Bir anda içime dolan çaresizlik beni öfkelendirdi. Ben Beyaz Kürt'tüm, dünyadaki en güçlü illüzyonları yaratabilme yeteneğine sahiptim ama durum yalnızca bundan ibaretti. İllüzyonlar. Kendi ellerimle bir kilidi bile kıramıyordum.

Enzo yanımda belirdi. Eldivenli eli, çılgına dönmüş ellerimin üzerine kapandı, "izninle." Elini kilidin etrafına sardı. Metal parlak kırmızıya dönüştü ve etrafındaki ahşap yanıp simsiyah kesildi. Bir kıymık yağmuru eşliğinde parçalandı. Kilit açıldı.

Kapıyı çekerek açtık ve içeriden dumanlar çıktı.

İçeride yangından kurtulan kaç kişi olduğunu görmek için durmadım. Violetta ve Sergio insanlara evden çıkmaları için bağırırken diğer kapıya geçtim. Birer birer, her kilitli sığınağın kapısını açtık.

Köşeyi döndüğümüzde birkaç Engizisyoncuyla karşılaştık. Bizi görünce şaşırdılar ve ben henüz tepki veremeden Enzo onlara karşı harekete geçti. Bıçağını çıkarıp ilk Engizisyoncuyu bıçakladı, ardından ellerini İkincisinin yakasına doladı. Askerin gözleri içeriden yanarken dışarı uğradı. Ağzı hâlâ açık, içinden dumanlar tüter halde, hiç ses çıkarmadan yere düştü. Enzo büyük bir adım atarak üzerinden atlayıp üçüncüye saldırdı. Attığı her adımda, ayaklarının altında alevler parlıyordu. Engizisyoncu henüz doğru düzgün silahını çekemeden Enzo onu yere serdi. Bu sahneye gözlerimi kırpıştırarak baktım. Enzo üç askere, hareketlerinin bulanıklaştığı bir hızda saldırmıştı. Yeni gücünün kapsamını tam anlamıyla görememiştim bile ama gücü alev alev yandığını teninin altında ve bağımız vasıtasıyla hissedebiliyordum.

Yerdeki Engizisyoncu, Enzonun onu yere sabitleyen ellerinin altında hıçkırıklarla ağlıyordu. "Teren Santoro," dedi Enzo, boğazını daha da sıkarak. "Nerede o?"

Engizisyoncu tek kolunu yerde çılgınca sallayarak başının doğrultusunu işaret etti. Yanan kampların ötesine baktım, Es-tenzianın dış surları boyunca sıralanmış tapmaklardan biri dikkatimi çekti.

Tereni tanıdığım kısacık sürede, hakkında birkaç şey öğrenmiştim. Kraliçeye, safkan olduğu ve kendisi de ***malfetto*r*** rın yok edilmesini istediği için âşıktı. Fakat kraliçeden bile çok hürmet ettiği bir şey vardı: tanrılara karşı görevi. Teren aşkını kaybetmişse, teselli için tanrılara dönmüş olmalıydı.

Arkamızdaki yolun gerilerinde, Sergio bizi bulan iki Engizis-yoncunun daha boğazına bıçaklarını fırlattı. Askerler boğazlarından guruldamaya benzer sesler çıkararak atlarından düştüler. Sergio atından indi ve bize katıldı, bu sırada Violetta da atı üzerinde ardından geldi. Sergio baktığım yeri fark etti. Başını onaylarca-sına salladı, ardından tekrar atma bindi ve hayvanın sağrılarına topuklarıyla hafifçe vurdu. Enzo da çoktan kendi atının yanma dönmüştü. Elini bana uzattı, elini tutup arkasına atladım. Arkamızda, birkaç ***malfetto*** bağırmaya başladı.

Genç Elitleri Buradalar!

Tapmağa ulaştığımızda atlarımızdan indik. Dışarıda, ayaklarını huzursuzca yere vuran bir at vardı. Girişin iki yanında devasa heykeller dikiliyordu: Laetes, zevk meleği ve Compasia, empati meleği. Violettayla birbirimize baktık. “İçeri önce ben gireceğim,” diye fısıldadım Enzo ya. “Teren buradaysa, beni yalnızken görmesi gerek.”

“Git haydi,” dedi Violetta bana. Binici eldivenlerini eline daha sıkı geçirdi. “Ben gölgelerin arasında bekleyeceğim. Gücünü sana karşı kullanmasına izin vermeyeceğim.”

Enzo atını döndürdü ve yanmaya başlayan diğer ***malfetto*** kamplarına doğru ufka baktı. Sergio onun ardından gitti. “İşareti verir vermez diğer adamlarım harekete geçmeye hazır,” dedi Enzoya.

“Gerek yok,” diye cevap verdi Enzo, gözleri hâlâ kamplardan yükselen dumanlara sabitlenmiş haldeydi. “Seni dövüşürken gördüm... seni ben eğittim.” Enzo ilk kez geçmişlerinden söz ediyordu. Tek eliyle hançerini kaldırdı ve bıçak ışıkta parladı. “Bu çok çabuk ve sessiz olacak.”

Sergio onu başıyla onayladı.

Enzo harekete geçmeden önce ona baktı. “Yağmurcu,” dedi.

Sergio gözlerini kıstı. “Unutmadım, bunu bil,” diye karşılık verdi. Atının

sağrılarına vurdu. “Ama öncesinde, halletmemiz gereken daha önemli şeylerimiz var.”

Enzonun gözleri tekrar bana çevrildi. Bana her şeyin yolunda gidip gitmeyeceğini sormadı. Sessizce verdiği onay çok daha dik durabilmemi sağlıyordu. Sonra döndü ve Sergioyla uzaklarda tüten dumanlara doğru yol aldı. Violettaya döndüm ve ikimiz birlikte basamakları çıktık.

Güneş neredeyse tamamen batmıştı. Tapınağın yakınlarında -tanrıların mermer ayakları dibindeki kır çiçekleri haricinde-koruyacak hiçbir şey, değerli herhangi bir eşya ya da mücevher olmadığı için hiç Engizisyoncu yoktu. İlk defa, etrafımda bir görünmezlik illüzyonu bulunmuyordu. Tamamen görünür ilerliyordum.

Tapınak neredeyse boştu. Akşam güneşinin ışınları yükseklerdeki pencerelerden içeri giriyor, havaya mavi ve mor çizgiler resmediyordu. Tapınağın en ön kısmında, arkası bana dönük halde Teren duruyordu, bilgelik tanrısı Sapientus un önünde yere çömelmişti. Kapının yanında durdum, ardından dikkatle botlarımı çıkardım. Çıplak ayaklarım yerde hiç ses çıkarmıyordu.

Teren varlığımı fark etmiş gibi görünmüyordu. Ona yaklaşırken, fısıltıyla bir şeyler mırıldandığını işitebiliyordum. Aslında mırıldanmadan daha yüksek bir ses işitiliyordu. Ciddiyetle konuşuyordu, sesi öfkeli ve aceleciydi. Enzoyla aramdaki bağ uğulduyordu. Onu hâlâ yakınlarda hissedebiliyordum. Diğerleri de yakınlarda olmalıydı. Afsuni gölgelerin arasında bir yerdeydi muhtemelen. Fakat Teren bana doğru bir hamle yapsa, Afsuni beni vaktinde kurtarabilir miydi? Terene, zırhının üzerindeki gümüş çizgileri görebileceğim kadar yakındım. Üzerinde Baş Engizisyoncu pelerini yoktu.

Onu son gördüğümde, Enzo ayaklarımın dibinde yatıyordu. ***Senin yerin onların yanı değil***, demişti Teren bana. ***Senin yerin benim yanım.*** Belki de haklıydı.

Şimdi ona, söylediklerini işitebileceğim kadar yakındım. “Bu benim görevim değil,” dedi Teren ısrarcı bir şekilde. Başını iki yana salladı ve heykele baktı, incecik sarı saç kuyruğu sırtına dökülüyor, saçlarındaki altın bantlar ışıkta parlıyordu. “Beni bu dünyaya belli bir amaç için getirdin... bu amacı biliyorum, her zaman da bildim. Ama kraliçe..Teren bir an durdu. “Hançerler onu bana karşı zehirlediler. Raffaele... o şeytani büyüsünü onun üzerinde uyguluyor.”

Kafamda, Raffaele nin kraliçeyi baştan çıkardığı bir görüntü oluştu. Giulietta

bile onun güzelliğine kayıtsız kalamazdı.

“Onu bu halde bırakamam,” dedi Teren sinirle. Sesi tapınakta yankılanınca donup kaldım. “O benim her yönden üstüm. Tüm hayatımı emirlerine uymaya adadım. Ama şimdi beni buradan göndermek istiyor, Lord Sapientus. Onu nasıl ***onlarla*** bırakırım?” Şimdi ses, sanki kendi kendiyle tartışıyormuş gibi kafası karışık bir halde çıkıyordu. Sesi kederden şaşkınlığa, sonra yeniden öfkeye dönüştü. “Onu dinliyor. Eskiden ***beni*** dinlerdi. Eskiden ***malfetto***lardan nefret ederdi ama şimdi o şeytan onu hedeflerimizden uzaklaştırdı. Kraliçe gerçekten de o garabetler kendi yanında çarpışsın diye bu ülkeyi temizleme görevimizden vaz mı geçecek? Onlar yalancı, hırsız, katil. Onu kandırıyorlar ve o da buna izin veriyor. Onu savunmaya çalıştığımda bana ne dedi biliyor musunuz?” Yine öfke. “Bana ***tıpkı onlar gibi*** bir garabet olduğumu söyledi.” Sesi şimdi korku doluydu, öfkeyle çılgınlığın sınırlarında bir tona bürünmüştü. ***“Ben onlar gibi değilim. Ben yerimi biliyorum***

Birden doğruldu. Nefesimi tuttum. Tapınak şimdi o kadar sessizdi ki elbisemin kollarının kumaşın yan taraflarına sürtünürken çıkardığı hışırtıyı duyabiliyordum. Bir an beni duymamış olabileceğini düşündüm.

Sonra, göz açıp kapayıncaya kadar çömeldiği yerden geri döndü, kılıcını çekti ve kılıcı doğruca bana doğrulttu. Gözleri ürkütücüydü, siyah gözbebekleri camın üzerindeki mürekkep taneleri gibi yüzüyordu. Yanakları, beni şaşırtan bir şekilde ıslaktı.

Beni görünce gözleri bir an irileşti, ardından tekrar kısıldı. “Sen,” diye mırıldandı. Kederi yavaş yavaş kaybolup gitti, kalkanının ardına saklandı, sonunda tek görebildiğim onda hatırladığım o buz gibi, dikkatli gülümseme oldu ve bu sırada gözleri hâlâ deliliğin ışığıyla dans ediyordu. “Adelina,” dedi, sesi ipek gibi pürüzsüz bir hal aldı. “Ne o?” Kılıcı hâlâ boynuma doğrultulmuş halde bana doğru bir adım attı. “Beyaz Kurt saklanmaktan vazgeçmeye mi karar verdi yoksa? Seni Hançerler mi gönderdi?” “Ben Hançer değilim,” diye cevap verdim. Kendi sesim, hatırladığımdan çok daha soğuk çıktı. Ona doğru bir adım attım, başımı dimdik tutmak için zorladım. “Ve sen de onlardan bir türlü kurtulamıyormuşsun gibi görünüyor.”

Teren’in gülümsemesi tüm yüzüne yayıldı, öyle ki köpek-dişlerini görebiliyordum. Bu korkunç bir gülümsemeydi. Bir an durdu, ardından kılıcıyla üzerime saldırdı.

“Violetta!” diye bağırdım.

Teren saldırısının orta yerinde durdu. Korkunç bir soluk verdi, ardından geriye doğru sendeledi ve göğsünü tuttu. Bir an sonra tekrar soluklandı. Güçsüzce güldü ve kılıcını tekrar bana doğrulttu. Gölgeler arasında hareket eden Violetta gözüme çarptı. “Kız kardeşinin buralarda bir yerde olacağını biliyordum,” dedi. “Tanıştığımızdan bu yana çok daha cesurlaşmış. Tamam, hadi oynayalım. Gücüm olmadan bile boğazını kesebilirim.”

Teren tekrar saldırdı. Enzo’dan aldığım eski dersleri hatırlayınca yana doğru kaçtım, ardından bir acı illüzyonuyla ona saldırdım. Enerji iplikleri sıkıca koluna dolandı. Ben çektim, o da etinin bedeninden ayrıldığını düşündükçe çığlıklar attı. Fakat neredeyse anında toparlandı ve kılıcını bana doğru savurdu. “Dur,” diye bağırdım. “Seninle konuşmaya geldim.”

“Hepsi senin illüzyonun,” diye bağırdı, sıktığı dişlerinin arasından. Gücümü geriye ittiğini hissedebiliyordum. Bana inanmazsa ona zarar veremezdim.

Tüm gücümü acı illüzyonuma aktararak konsantre oldum. Bu kez iplikler derin bir biçimde karnına battı. Enerjimi geri çektiğimde, iç organlarını vücudundan ayırdığımı, içini dışına çıkardığımı düşündürecek bir illüzyon çağırdım. Teren çığlık attı. Yine de bana doğru geliyordu. Kılıcı bu kez tenime isabet etti. Kolumun üst kısmında kızıl bir işaret bıraktı.

Karanlıkta bir şeyler titreşti ve bir an sonra Afsuni hemen önümde belirdi, kanımın aktığını görünce dışarı çıkmıştı. Terene bakarken gözbebekleri yarıklara dönüştü. “O pis kılıçlarını ondan uzak tut,” diye çıkıştı. “Bu çok kabaca.”

Terenin gözleri bir kez daha irileşti, birden ortada beliren Afsuni onu şaşırtmıştı fakat kılıcıyla Afsuniye saldırarak göğsünde derin bir yarık açtı, içgüdüsel olarak hemen onu korumak üzere uzandım.

Afsuni geriye doğru sendeledi. Gözlerimizin önünde göğsündeki kanlı kesik neredeyse anında iyileşti, görünmez ipliklerle dikildi. Terene bakıp güldü. “Sanırım konuşabilmemiz için sana ***durmam*** söyledi,” dedi, kollarını kavuşturarak. “Konuşmaktan hoşlanmaz mısın? Bir süre önce çok iyi konuşabiliyormuş gibi görünüyordun.”

Teren Afsuninin hemen iyileşen göğsüne şaşkınlıkla bakmakla yetindi.

Engizisyoncu kılıcını tekrar bana yönelterek dönerken, “Benimle dövüşme,” diye bağırdım. Darbeden tam vaktinde kaçındım. “Gerçekte neye karşı olduğunu biliyorum.”

Teren güldü. “Cesur küçük kurt,” diye alay etti. “Kraliçe kelleni istiyor ve ben de bunu ona vereceğim.”

“Raffaele sarayda senin yerini aldı,” dedim, Terenin öfkesiyle oynayarak. “Kendisi beni de Hançerlerin arasından attı.” Başımla Afsuniyi gösterdim. “Tabii bu beni kendime müttefik bulmaktan alıkoyamadı.”

“Oldukça meşgulmüşsün,” dedi Teren buz gibi bir gülümsemeyle. Solgun gözleri beni adeta parçalara ayırdı, ardından ona çekici bir gülümsemeyle bakan Afsuniye çevrildi.

“Seni yanından kovduktan sonra Kraliçe Giuliettanın gerçekten tahtı hak ettiğini düşünüyor musun?” diye sordum. “Ordusuna başka Elitler katmaya bu kadar hevesliyken?”

Teren beni dikkatle izliyordu, içindeki karanlığın yine kabardığını hissettim. “Ne istiyorsun, Adelinetta?” dedi.

Birden olduğum yerde durdum. Yüzüme, her yerini kaplayacak bir illüzyon ördüm... kendimi Giuliettaya çevirdim. Aynı gül rengi yanaklar; aynı kalp biçimli yüz ve minik, tombul dudaklar; Enzonunkilere çok benzeyen aynı derin, koyu renk gözler.

Teren o kadar aceleyle durdu ki kılıcı birden elinden düştü. Silahı takırdayarak yere çarptı. Bunun yalnızca illüzyon olduğunu bilmesine karşın, görünüşe göre tepkisini kontrol edemiyordu. “Majesteleri,” diye fısıldadı, yüzüme hayretle bakarak.

“İstediğin şey bu, değil mi?” diye mırıldandım, ona daha da yaklaşarak.

Teren bana baktı. Bu kez illüzyona tamamen inandı... beni unuttu. Bir adım atıp yüzümü elleri arasına aldı. Beni şaşırtan bir şekilde nazik bir ifadesi vardı.

“Giulietta,” diye fısıldadı. “Ah, aşkım. Bu sensin.” Her iki yanağımdan öptü. “Beni nasıl gönderebildin?”

Sonra iyice kavrayarak elleriyle yanaklarımı sıktı. “Beni gönderdin,” dedi yine, bu kez daha sertçe. İçimde bir korku kıvılcımı belirdi. Sesindeki bir şeyler bana babamı, o acımasız öfkeyi hatırlattı. “Senin için her şeyi yaptım ve sen ***beni gönderdin?***

Oyuna katılmaya karar verdim. “Ben Kenettra Kraliçesiyim,” dedim. “Safkanım. İstersem seni göndertirim. İstersem öldür-türüm. Yapamaz mıyım?”

“Ama bir Hançer den öğüt alıyorsun,” dedi Teren öfkeyle. Yüzümü acıtana dek sıktı. “Bir ***malfettonnn*** sana, bu ülkeyi temizlemeye değmeyeceğini söylemesine izin veriyorsun.”

Korkumu bastırdım. ***ᵘMalfettohs***\ yok etmekle ilgilenmiyorum. Hiçbir zaman da ilgilenmedim. Neden bunu yapayım ki? Bunun hiçbir faydası yok.”

Teren yüzünü benimkine o kadar yaklaştırdı ki dudakları benimkilere değdi. Yakınlarda bir yerde, Afsuninin hızla nefes aldığını duydum. “Seni ***sevmiştim***,” diye tısladı. Sesi öfkeyle titreyince bu öfkeyi içtim, öfkenin ardındaki güç beni dehşete düşürüyordu ama yine de daha fazlasına açtım. İllüzyonlarım güçlendi. “Ve şimdi ***onları*** mı seviyorsun?” Dudakları yine, ancak öpücük olarak adlandırılabilecek şekilde benimkilere değdi. Fakat bu öpücükte nefretten başka bir his yoktu; ondan uzaklaşmak istememe neden olan derin, sert ve iğrenç bir şeyler vardı. Teren'in parmakları yüzümü pençe gibi kavramıştı. “Söyleyin bana, Kraliçem... ben tanrılara ***ihanet eden*** birini nasıl severim?” Teren ***benim*** yüzümü elleri arasında tutana, yüzümdeki değişen hatlara bakana kadar illüzyonumu çözdüm. Bana bir an daha baktı. Kim olduğumu anlarken enerjisi yavaş yavaş sakinleşti. Dişlerini gösterdi, tiksintiyle beni bıraktı ve arkasını döndü. Hiddetine bu kadar yaklaştığım için titredim. Beni elleriyle parçalamak istemişti. Enzo, Teren’in kraliçeye deliler gibi âşık olduğunu söylemişti... ama bu... bu aşk değildi. Bu saplantıydı.

“Bir keresinde bana yerimin senin yanın olduğunu söylemiştin,” diye seslendim. “Hançerlerin değil de senin yanın olduğunu.” Teren bir an durup başını hafifçe bana doğru çevirdi. Gittikçe azalan ışıkta yüzünün görebildiğim tek tarafı profilinin dış hattıydı. Bu görüntü bana onu ilk başta ne şekilde gördüğümü, yakılacağım gün yüzünün nasıl ışıkla çevrilmiş olduğunu, bana doğru gelip yanan meşaleyi ayaklarımın dibine nasıl fırlattığını hatırlattı.

“Bu dünyada istediğini almanın tek yolu,” dedim, “bunu kendi başına yapmaktır.

Sana başkası yardım etmez. Tek yolu, ***senin*** Kenettra tahtına çıkmandır.”

Teren hafifçe güldü. “Peki, ***sen*** bunu neden isteyesin, Ade-lina?” Afsuniyi görmezden geldi ve bana yaklaştı. “Seni neredeyse öldürüyordum. ***Sevgilini*** öldürdüm.”

Birden zihnimde Enzonun yerde ölmek üzere olan bedeni ile yanı başında ağlayan benim görüntüm belirdi. ***Senden nefret ediyorum***, ***Teren***, diye düşündüm ona bakarken. ***Senden nefret ediyorum ve günün birinde seni öldüreceğim***. ***Ama önce seni kullanacağım***.

“Çünkü,” dedim, başımı kaldırarak, “Hançerler beni de öldürmek istediler. Çünkü beni öldürebilirlerdi.” Ona daha da yaklaştım. “Bir haini nasıl sevebilirim?” dedim Terenin sözlerini yineleyerek. Şaşkınlıkla tek kaşını kaldırdı. Onu bile tedirgin ediyordum. “Onların tahtı ele geçirdiğini görmektense ***ölmeyi*** tercih ederim.” Sonra ellerimi kaldırdım ve etrafımızdaki enerji ipliklerini çağırdım. Terenin kalbindeki karanlık gücümü besliyor, bana ihtiyaç duyduğum gücü veriyordu.

Dört bir yanımızdan alevler fışkırıyordu. Hepsi bedenimden çıkarak patladı, zeminde hızla yayıldı, gürüldeyerek duvarlara ve tanrıların heykellerine, tavana ulaştı, loş mavi ışığı yok ederek yerini yakıcı bir altın rengine, turuncu ve beyaza bıraktı, durduğumuz noktalar haricinde dokunulmamış hiçbir yer bırakmadı. Tapınak tümüyle alevler içindeydi. Isı illüzyonu Terenin giysilerinin kenarlarını yaktı ve derisini yüzercesine onu tehdit etti.

“Beldain Kraliçesi çoktan donanmasını çağırttı,” diye seslendim, alevlerin uğultusunun ardından. “Savaş çıkacak. Kraliçe bunca zamandır Hançerlerle çalışıyordu.” Tereni başımla işaret ettim. “Raffaele’den şüphe etmekte haklıydın.”

“Bunu nereden biliyorsun?” diye çıkıştı Teren.

“Hançerleri konuşurken duydum.” Gözümü kısarak baktım. “Ve planlarının yok olup gidişini görmekten daha büyük bir isteğim olamaz.” Dört bir yanımızda, tapınağın iç kısmı yanarak kapkara kesildi.

Teren bana gülümsedi. Bana doğru bir adım attı. “Ah, sevgili Adelinetta’m,” dedi. Bakışları, beni şaşırtarak yumuşadı. “Seni özlemişim. Bizim gerçekte ne olduğumuzu, diğer garabetlerden çok daha iyi anlıyorsun.” Başını iki yana

salladı. “Seni genç bir delikanlıyken tamsaydım...” Cümlesini yarıda keserek beni merakta bıraktı.

Ona karşı duyduğum nefret içimde safra misali yükseldi ve dişlerimi gıcırdattım, yangın illüzyonumun yok olmasına izin verdim ve tapınağın kapkara kesilen yıkıntıları arasında öylece dikildik. Daha sonra bu da yok olup gitti ve etrafımız normale döndü.

Teren m gözleri kararsız bir ışıkla parıldayınca onda dengeleri değiştirecek noktaya ulaştığımı, bana yardım etme konusundaki şüphelerinin Hançerlerden intikam alma tutkusuyla gölgeleneceğini anladım. “Ne planlıyorsun, küçük kurt?” dedi Teren. “Hançerler çoktan kraliçenin yanında kendilerine yer açtılar. Kraliçe yarın sabah için onları yanına çağırttı.”

İki yanımda duran ellerim titriyordu fakat onları sıkıca bacaklarıma yapıştırdım. “Öyleyse bizi saraya götür, Üstat Santoro. Yarın sabah.” Yan tarafıma, Afsuninin bizi birer yarığa dönüşmüş gözleriyle izlediği yere baktım. “Biz de Hançerleri senin için yok edelim.”

Maeve Jacqueline Kelly Corrigan

aşareti ilk veren, geminin çanaklığındaki gözcü oldu. Gemi direğinden hızla inerek kraliçesinin önünde diz çöktü. “Majesteleri,” dedi Maeve’in önünde soluk soluğa. “Denizin uzak ucunda işareti gördüm. Gemileriniz. Buradalar.”

Maeve kürkünü boğazına sardı ve elini kılıcının kabzasına götürdü. Güvertenin ucuna doğru yürüdü. Okyanus bu noktadan, kapkara bir hiçlik gibi görünüyordu. Fakat bu gözcüye inanılabilirse, kendisi bu karanlığın orta yerinde iki parlak ışıltı görmüştü. Maeve’in donanması varmıştı.

Maeve yanına baktı. Kardeşleri haricinde Hançerler de güvertedeydi. Lucent başıyla onu selamladı, Raffaele de ellerini yenlerinin içine soktu. “Elçi,” diye seslendi Maeve. “Giulietta yarın sabah seni huzuruna mı kabul edecek?”

Raffaele başıyla onayladı. “Evet, Majesteleri,” diye cevap verdi. “Peki ya Üstat Santoro?”

“O vakte kadar şehri çoktan terk etmiş olacak, Majesteleri.” Raffaele ona her zamanki gibi ifadesizce baktı ancak Maeve onun mesafeli tavrını hissetti. Enzo ya yaptıkları için onu affetmemişti.

“Güzel.” Rüzgâr, Maeve’in tepesinde topladığı saç örgüsünü omzuna doğru uçurdu. Kaplanı hemen yanında hafifçe hırladı ve Maeve dalgınca hayvanın başını okşadı. “Saldırma zamanımız geldi.” Maeve, Raffaele ye minik bir şişe verdi. İlk bakışta şişenin içinde berrak su ve küçücük, değersiz bir inciden başka bir şey yokmuş gibi görünüyordu. Hançerler şişeye daha iyi bakabilmek için yakınlaştı. Maeve şişeye hafifçe vurdu.

İnci bir anda dönüştü, yuvarlak biçimi kıvrılıp bükülen, bir düzine ayakları olan, ancak iki üç santim boyundaki bir canavara dönüştü. Maeve yaratığın iğne benzeri pençeleriyle camı tırmala-yışını ve suyun içinde sarhoş gibi, öfkeli hareketlerle yüzdüğünü görebiliyordu. Hançerler geri çekildiler. Gemma elini ağzına götürdü, Michel’in beti benzi attı.

Raffaele, Maeve’le göz göze geldi. Maeve’in dudakları gergin bir çizgi halini aldı.

“Bu şey derinin altına girebilir,” diye açıkladı. “Bunu öyle bir hız ve hassasiyetle yapar ki kurban her şey için çok geç olmadan bunu fark edemez.” Maeve, küçük şişeyi dikkatle Raffaele’ye verdi. “Giulietta bir saat içinde ölmüş olur.”

Raffaele kıpırdanıp duran yaratığa baktı, ardından şişeyi dikkatle cüppesinin ceplerinden birine koydu. “Yarın bir yolunu bulacağım,” dedi.

Maeve başıyla onayladı. “Eğer zamanlamasını doğru yaparsak, Giulietta tam benim donanmam limanını ele geçirirken ölmüş olacak. Üstat Santoro başkente yeterince seri bir şekilde dönemeden ve Engizisyon donanmamı geri püskürtemeden tahtı ele geçirmiş olacağız.”

“Peki ya Adelina?” dedi Raffaele. “Ya Enzo?”

Maeve’in dikkati başka yöne kaydı. Kemerine uzandı, içinden bir parşömen çıkardı ve kıvırarak açtı. Bu, Estenzia ve civarını gösteren bir haritaydı. Şehrin dışında, ormanlık alanın içinde bir noktayı işaret etti. Hemen yanında, Augustine kılıcının kabzasıyla oynuyor, bu sırada kardeşi Kester’in gözleri parlıyordu. “Onu bu gece yakalayıp getireceğiz.”

“Bir tarafa çevirirsen,” dedi tüccar genç kıza,

“nereye gitmek istediğini görürsün. Ama diğer tarafa çevirirsen, sana en çok nerede ihtiyaç duyulduğunu görürsün.” -Aynanın Diğer Tarafı, *İristan*

Qhirs!ey

Adelina Amouteru

§ece yağmur geldi.

Şimşek gökyüzünde çatallanarak çakıyor ve gök gürültüsü pencere camlarını sarsıyordu. Sarayın eski girişinden Sergio'nun başlattığı sağanağı seyrediyordum. Baliraların insanı huzursuz eden çığlıkları kapkara gökyüzünü kaplıyordu. Estenzia yakınlarındaki sahillere vuran dalgalar şiddetle köpürüyordu ve bu kaos devasa yaratıkları tedirgin edip gökyüzüne göndermiş olmalıydı. Violetta bitişik odadaki kesintili uykusunda hafifçe kıpırdandı, gök gürültüsü kâbuslarına girmiş olmalıydı. Enzo dışarıda, koridorda oturmuş bıçağını biliyordu. Başka kimseyle etkileşimde bulunmuyordu. Onun neyi beklediğini biliyordum; neredeyse aramızdaki bağ vasıtasıyla hissedebiliyordum. Enzo, Hançerlerle yeniden bir araya gelmeyi sabırsızlıkla bekliyordu. Kalbim sızlayarak bu meseleyi düşündüm. Enzo er ya da geç gerçekte neler olduğunu ve ona anlattığım hikâyenin, olayın tamamı olmadığını anlayacaktı.

Alt kattan alçak sesler ve botların yere sürtünürken çıkardığı sesler geldi. Paralı askerlerim. Ertesi gün saraya saldıracağımız için onlar da huzursuzdular. Günün erken saatlerinde, Gece Kralının eski askerlerinden kaçının bana katılmaya karar verdiğini saymak için aralarında dolaşmıştım. Kırk kişi vardı. Elbette bu fazla bir sayı değildi ama hepsi de on asker gücüne denk, amansız askerlerdi. Sergio bana ülkeye dağılmış vaziyette harekete geçmemizi bekleyen daha çok asker olduğunu söylemişti. "Kazanma şansını yüksek görene kadar kendilerini göstermeyecekler," demişti. "Ardından gizlendikleri yerden çıkarak işi bitirmene yardım edecekler."

Biri kapıyı hafifçe tıkırdattı. Kafamı kaldırıp baktığımda, Afsuninin yanıma geldiğini gördüm. Gelip yanımda durdu ve gökyüzünde gezinen baliraları seyretti.

"Eğer Yıldız Hırsızı yanımızda olsaydı," diye mırıldandı, "o baliraları kontrol edebilirdim. Tam sarayın üzerinden uçup çatısına inebilirdik."

Gökyüzüne bakarak onların çığlıklarını dinledim. "Fırtına onları yaşadıkları okyanustan çıkardı," diye karşılık verdim. "Gemma bile bu telaşlı halleriyle bir taneden fazlasını kontrol edemez."

Afsuni pencereye doğru eğildi. “Gerçekten de Terenin bize yardım edeceğini düşünüyor musun?” dedi. “Onun sözünü tutma konusunda pek iyi olduğunu hatırlamıyorum.”

“Sözünü tutacağını biliyorum,” diye cevap verdim. Bir anda gözümün önünde solgun gözleri ve çarpık gülümsemesiyle, onu Engizisyon Kulesi nde görmeye gittiğim her seferinde beni, daha fazla zaman vermesi için kendisine yalvarırken seyreden Teren belirdi. Bu anı üzerine gerildim. “Hançerlere karşı, bize duyduğundan daha büyük bir nefret duyuyor. Bu ihtiyacımız olan tek avantaj.”

Afsuni tek bir kez başını salladı. Gözlerinde bu gece mesafeli bir tavır vardı. Hemen arkamızda, Enzonun koridorda ayağa kalktığını ve aşağı indiğini işittik. Çizmeleri ahşap zeminde meşum sesler çıkardı. Afsuni omzunun üzerinden baktı, ayak sesleri kesilirken de tekrar bana döndü. “Prens karamsar biri, değil mi?” dedi. “Her zaman böyle miydi?”

“Enzo her zaman sessiz biriydi,” diye cevap verdim.

Afsuni bana baktı. Dilinin ucuna kadar gelmiş alaycı sözler yok oldu, bunun yerini vakur bir ifade aldı. “Adelina, onun bir zamanlar olduğu kişi olmasını bekliyorsun.”

Pencere pervazını daha sıkı kavradım. Şimdi bile prensle aramdaki bağın gerildiğini, beni çağırdığını hissedebiliyordum. Fısıltılar zihnimin gerisinde huzursuzca kıpırdanıyordu. “Bu zaman alacak,” diye cevap verdim. “Ama geri dönecek.” Sesim alçalarak fısıltıya dönüştü. “Biliyorum.”

Afsuni kaşlarını çattı. “Buna inanmıyorsun. Gerçeği yüzünde görebiliyorum.”

“Bunu beni incitmek için mi söylüyorsun?” diye tersledim onu, yüzüne sert bir ifadeyle bakarak. “Yoksa gerçekten belirtmek istediğin önemli bir nokta mı var?”

“Sadece kendi yarattığın,” dedi Afsuni, elini uzatıp koluma dokunarak, “illüzyonlar dünyasında yaşadığını söylemeye çalıştım. Artık var olmayan birine âşıksın.”

“O artık bizden biri.”

Afsuni bana daha da yaklaştı. Gözleri parlıyordu, gözbe-bekleri simsiyah ve

yusyuvarlaktı. “Koridorda yanından geçerken ne gördüm biliyor musun? Ona baktım, o da gözlerini kaldırıp bana baktı, o gözlere baktım ve... ***hiçliği*** gördüm.” Afsuni ür-perdi. “Ölüler Diyarına bakmak gibi bir şeydi. Sanki geldiği yere geri dönmeye can atıyormuş gibiydi. O gerçek anlamda burada değil, Adelina.”

“O tam olarak burada, bu binada, bizimle,” dedim birbirine kenetlediğim dişlerimin arasından. “***Benim hayatıma*** bağlanmış durumda. Ve ben onu uygun gördüğüm şekilde kullanacağım.” Afsuni ellerini kaldırdı. Bakışları mesafeli bir hal aldı ve gözbebekleri yeniden birer şeride dönüştü. “Evet, biliyorum,” diye homurdandı alaycı bir şekilde. “Görebildiğin tek şey bu. Zaferin. Prensin. Başka bir şey değil.”

Bir anlık kafa karışıklığıyla gözlerimi kırpıştırdım, ardından onun kendinden bahsettiğini fark ettim. Karşımda durmuş bir şeyler itiraf ediyordu ama ben duymuyordum. Yıldızların altında geçirdiğimiz saniyeleri, öpücüğünün beni daha önce hiçbir şeyin yapmadığı kadar sakinleştirdiği anları unutmuştum. Onu ***görmüyordum***. Öfkem ve şaşkınlığım arasında bir an tereddüt ettim ve hiçbir şey söylemedim.

Ona cevap vermeyince Afsuni başını iki yana salladı ve odadan ayrıldı. Tekrar pencereye dönmeden önce gidişini izledim. Öfkem içimde kabarmaya devam edip kalbimi kararttı. Kabul etmek istemiyorum ama kendimi onun yokluğunda acı çekerken, içime getirdiği ışığı özlerken buldum. ***Bir an bir şeyler yaşadık***, diye hatırlattım kendi kendime. ***Daha fazlasını değiL*** Afsuni altın istediği için buradaydı, bana âşık olduğu için değil. O bir düzenbaz ve hırsızdı, değil mi? İhanetin o tanıdık hissi, geçmişte diğerlerinin bana sırt çevirişlerinin anısı içime doldu ve düşüncelerimi Afsuni’den uzaklaştırarak irkildim. Alçak bir adamı önemsemek tehlikeli bir şeydi.

Alttaki ıslanmış toprağa bakınca, Enzonun girişin tam yanında durduğunu gördüm. Arkasında, avlunun yanıp kavrulmuş toprakları üzerinde hâlâ ufak tefek ateşler yanıyordu.

Afsuni en azından bu konuda haklıydı. Enzo’da, geri döndüğünden bu yana üzerinden atamadığı bir uzaklık hissi vardı. Bu gece sanki gerçekte burada değilmiş gibi görünüyordu, sanki düşünceleri Hançerlerin ya da bizim üzerimizde kalmıyor, çok ama çok uzaklarda, canlıların ötesindeki bir âleme gidiyormuş gibiydi. Gecenin içinde Enzonun karanlık siluetini izledim, ardından

pencere eşiğinden ayrılıp odadan çıktım. Evin yıkık dökük girişinde birbirleriyle sohbet eden paralı askerleri görmezden geldim. Koridordan geçip merdivenlerden indim. Yağmur havayı neme boğarken dışarı çıktım. Enzo'dan birkaç metre ötede durdum. Dışarısı sessizdi ve yalnızca ikimiz vardık. Soğukta kollarımı etrafıma doladım, sonra ona yaklaştım.

Enzo bana bakmak üzere döndü. Aramızdaki bağ gerildi.

"Sorun nedir?" diye sordum.

Enzo hemen cevap vermedi. Kaşlarını çatarak fırtınaya döndü, mesafeli tavrı hâlâ açıkça yüzündeydi. Bir an sonra okyanusa doğru dönmüş olduğunu fark ettim. Göğsümde derin bir sızı duydum.

Enzo buradaydı ama burada olmak istemiyordu.

Yanına gidince bana tek bir kez başını sallayarak, varlığımı onayladı. Şimdi bile üzerinde bir asalet havası, dile getirilmemiş bir otorite hissi vardı. Bu, içimde bir umut parıltısı belirmesine neden oldu. "Eski bir efsaneyi düşünüyorum," dedi uzun bir sessizliğin ardından. Sesi derinden geliyor ve kısık çıkıyordu; eskiden hatırladığım sesiydi bu. Öyleyse neden bana bu kadar farklı geliyordu? "Yedi Denizin Şarkısı. Biliyor musun?"

Başımı iki yana salladım.

Enzo iç geçirdi. "Tüm hayatını ve servetini okyanusları geçerek, gerçekte görmediği bir şeyi, gerçekte asla tanışmadığı birini arayarak harcamış bir denizci hakkında yazılmış bir halk şarkısıdır. Denizci sonunda, denizin donup katılaştığı kuzeyin uzak ucunda bir yere ulaşmış. Karanlık, bomboş arazide dolanarak bir ayını harcamış, sonunda yere yığılıp ölmüş." Enzo ormana baktı. "Onca zaman, geçmiş bir yaşamında âşık olduğu bir kızı arıyormuş. Onu yanlış yaşam süresinde arıyormuş ve bir daha asla doğru yaşamına dönememiş. Bu böylece, zamanın sonuna dek devam etmiş."

Sessiz kaldım. Yağmur soğuk parmaklarıyla yüzümü acıtıyordu. "Sanki denize açılmışım gibi hissediyorum," dedi Enzo sessizce. "Sahip olmadığım bir şeyi arıyorum. Bana yalnızca denizin verebileceği bir şeyi."

Ölüler Diyarım arıyor. Tıpkı Afsuni nin söylediği gibi. Birden öfkelendim. Neden değer verdiğim her şeyi kaybetmek zorunda kalıyordum? Neden aşk

böylesi bir zaaftı? Bir anlığına, böyle bir şeye gerek duymamayı diledim. ***Hayatta aynı şeyleri korkuyla, güçle kazanabilirim. Aşk bir yanılsamadan başka bir şey değilken, aşkı aramanın anlamı nedir?***

Bağımız boyunca ona uzandım ve Enzo dokunuşumla ür-perdi. ***Hatırlıyor musun, Enzo?*** diye düşündüm hüzünle. ***Sen Ke-nettmnın veliaht prensiydin. Tek istediğin*** malfetto V^n ***kurtarmak ve bu ülkeye hükümdar olmaktı***.

Afsuninin sözleri aklımdan çıkmıyordu. ***Enzo beni hiç sevdi mi? Yoksa ben asla var olmamış bir şeyi mi seviyordum?***

Onunla bu kadar yakın dururken aramızdaki bağ hayat enerjisiyle nabız gibi attı. Enzo bana döndü, ardından bir adım yaklaştı. Aramızdaki güç başımı döndürdü. Enerji ipliklerim ok gibi fırladı ve onu aradı, o da beni. Sanki Enzo içimdeki yaşamın ruhuna umutsuzca asılıyor, boğulan bir adamın kendini kurtarma girişimiyle suyun altından kendisine yardım eden kişinin eline yapışması gibi, ellerini ruhuma doğru uzatıyordu. Ruhu hayattaydı ancak canlı değildi.

Yine de kendimi bu birleşmenin o çarpık hissinden bir türlü ayıramıyordum. Bunu ben de istiyordum. Bu yüzden Enzo kollarını belime dolayıp beni kendine çektiğinde ona izin verdim. Elleri kısacık saçlarımda geziniyor, çekiyordu. Soluk almak için mücadele verdim fakat o beni geri çekerek araladığım dudaklarımı kendi dudaklarıyla buluşturdu. Panik dalgası zihnimi kapladı, illüzyonlarım serbest kaldı ve tutkuyla uyumum kulaklarımda uğuldamaya başladı. Girdaba yakalanıyordum. Şimdi onun bana üstün geldiğini hissedebiliyordum, Ölüler Diyarının zehirlediği o doğaüstü enerjisinin filizleri kalbimin etrafına sarılıyor ve üzerini simsiyah ipliklerle kaplıyordu. Her zaman bildiğim üzere, aramızdaki bağın tehlikesi buydu. Enzo çok güçlüydü.

Enerjim hızla arttı, üzerime akın eden enerjisini geri itti. Enzoyu, kendimde var olduğunu bilmediğim şiddetli bir güçle itiyordum. Karanlığım onun kalbine sarılıyor ve pençelerini ona geçiriyordu. Enzo ürperdi ve gözlerinin akları simsiyah oldu.

Biraz sonra gözlerimi kırptım ve artık karşımda Enzoyu göremiyordum. Karşımda Teren vardı.

Bağırmak üzere ağzımı açtım ama Teren elini ağzıma bastırıp beni duvara doğru itti. Göğsüme keskin bir bıçak dayadı. Bıçak göğsüme batarak canımı acıttı. ***Bu bir illüzyon***, dedim kendime tekrar tekrar. ***Öyleyse neden bıçak canımı acıttı?***

“Sana yardım edeceğim,” diye fısıldadı Teren kulağıma. “Ve işimiz bittiğinde seni öldüreceğim.”

Hançer göğsüme girdi. Derim açıldı. Derimden kanlar çıktı. Kanayan noktayı sıkıca kavrayarak kendimi Terenin ellerinden kurtarmaya çalıştım ve yağmurun altında avlu boyunca koştum. Teren arkamda çömeldiği yerden kalktı ve ilerlemeye başladı. Enzo nereye gitmişti? Sendeleyerek sarayın koridorlarına girerek Afsuni’ye seslendim. Sergioya. Violettaya.

Kimse cevap vermedi. Gözümü sıkıca kapadım ve kendime bu illüzyondan sıyrılmam gerektiğini söyledim. Fakat gözümü tekrar açıp arkama baktığımda Teren in, dudakları şeytani bir gülümsemeyle açılmış halde, bıçağını çekerek bana doğru koştuğunu gördüm.

Ve bir an sonra karşımdaki Teren olmaktan çıktı, babama dönüştü ve ben eski evimin koridorlarında koşarak babamdan ve bıçağından kaçmaya çalıştım.

Ağlamaya başladım. Birkaç basamaktan oluşan bir merdivenin başına geldim ve aşağı indim. Basamaklardan birine takıldım, neredeyse bileğimi burkuyordum ve kalan birkaç basamaktan da aşağı, yere düştüm. Merdivenlerin tepesindeki karanlıkta babamın silueti belirdi, yaralı göğüskafesinde kan lekeleri vardı. Gecenin içinde elindeki bıçak parlıyordu. On yaşındaydım, babam şaraptan sarhoş olmuş, etimi bedenimden ayırmaya gelmişti. Bana sesleniyordu ama koşmaya devam ettim.

“Violetta!” dedim hıçkırarak. Sesim çatallaştı. “Violetta!” Sonra, bu olayın yaşandığı gece kız kardeşimin merdivenlerin altında saklandığını ve hiç ses çıkarmadığını hatırladım. Onu merdivenlerin altında, dizlerini çenesine dek çekerek bir köşeye büzüşmüş, gözleri karanlıkta parıldar halde gördüm. Violetta eliyle beni yanına çağırdı ama orada, yanında saklanabileceğim kadar yer yoktu. Birbirimize çaresiz bir halde baktık. Umutsuzca merdivenlerin başına baktım. Babam sendeleyerek merdivenlerden indi. Başka seçeneğim kalmadı. Koşmak zorundaydım.

“Adelina!” Violetta kollarını uzatarak bana seslendi. “Saklan! Seni yakalayacak!” Saklandığı yeri bana vermek için sürünerek çıkmaya başladı fakat ben etrafımda dönerek ona dişlerimi gösterdim.

“Olduğun yerde kal,” diye bağırdım.

illüzyonu kır *y* ***Adelina***. ***Bunu yapmak zorundasın***. ***Bunların hiçbiri gerçek değil.***

Kendimi bunu söyledim ama zihnimden nasıl kaçacağımı bilmiyordum.

Sendeleyerek babamın evinden yağmura çıktım. Gümüş eşyalar ıslak zeminde, dört bir yanımda parlıyordu. On altı yaşındaydım ve kaçmaya çalışıyordum. Babam arkamda, evimizin girişinde, elinde sıkıca tuttuğu, üzerinde kan lekeleri olan bıçakla belirdi. Gözleri benimkilerle buluştu. Döndüm, çılgınca etrafıma bakarak atımı aradım ama etrafta at falan yoktu. Sendeleyerek ilerledim, ardından etrafa dağılmış gümüş şamdanlara ve tabak çanağa takıldım. Kulakları sağır edici bir ses çıkararak yere düştüm. Ellerim ve dizlerimin üzerinde süründüm. Babam daha da yaklaştı. Soluklarım düzensiz hıçkırıklar halinde çıkıyordu.

Sadece oradan uzaklaşmak istiyordum. Sadece kaçmak istiyordum. Sadece güvende olmak istiyordum. ***Biri bana yardım etsin***.

Kaba saba bir el, bileğimi yakaladı. Çılgınlar gibi tekmeler savurdum ama faydası olmadı. Bir diğer el sırılsıklam gömleğimi yakalayarak beni kaldırdı, ardından duvara çarptı. Kollarımı kendimi savunmak istercesine kaldırdım. Babamın öfkeli yüzü karşımda belirdi, yağmur yanaklarında ve çenesinde nehirler meydana getiriyor, sular dişlerini parlak gösteriyordu. Yumruk yaptığı eliyle saçlarımı sıkıca kavradı. Etrafımızı alevler, uzaklardan gelen çığlıklar sarmıştı.

“Hayır...” diye bağırdım. ***İllüzyondan kurtul illüzyondan kurtul bu gerçek değil bunun gerçek olmadığım söyle bana.***

Babamın bıçağı göğsüme dayandı. Beni sertçe bıçakladı. Bıçağın etime girdiğini hissedebiliyordum. Derinlere indi. Gözlerim irileşti, ağzım dehşetle açıldı. Onu durdurmaya çalıştım ama kollarım bitkin ve işe yaramaz haldeydi. Bıçak akciğerlerime ulaştı.

Derin bir nefes aldım ve çığlık attım.

“Adelina! Adelina!”

Eller, kollarımı aşağı indirmeye çalışıyorlardı. Çığlıklar attım, kendimi durduramıyordum. ***İsmimi söylemeyi kes.***

Sonra her şey beni çabucak terk edip gitti. Aniden üzerime çöken bitkinlikle yere çöktüm.

Bana ismimle seslenen kişinin Afsuni olduğunu ve kollarını bana doladığını fark etmem uzun zaman aldı. Yanında Violetta duruyordu. Gücümü benden almıştı. Eski evimiz, babam, etrafa dağılmış gümüş eşyalar, bıçak, Teren... hepsi yok olup gitmişti, ben öylece, Fortunata Sarayının girişinde, yağmurdan sırılsıklam olmuş vaziyette kalmıştım. Çaresizce Afsuniye yapıştım. Bu kez illüzyonlarım nasıl bu kadar gerçek hissettirmişti? Afsuni ve Violettanın illüzyon olup olmadığından nasıl emin olabilirdim? Ya aslında burada değillerse?

Ben ağlarken, “Geçti,” diye fısıldadı Afsuni saçlarımın arasından. Yüzümü öptü. “Bir şeyin yok. Üzgünüm.”

Ona yanımda olduğu için minnettar olduğumu söylemeye çalıştım ama kelimelerim hıçkırıklarım arasında kayboldu. Violetta çaresizce beni seyretti, sonra başını çevirerek Afsuni ye baktı.

“Neler oldu?” diye seslendi yağmurun arasından.

“Bir grup saldırgan,” diye cevap verdi Afsuni. “Bizi pusuya düşürdüler.”

Violetta bir an soluksuz kaldı. “Engizisyon mu?”

“Hayır. Yabancı askerlerdi, yabancı aksanlarla konuşuyorlardı.” Kollarından birini bacaklarımın altından geçirdi, diğerini sırtıma dayadı. Fazla çaba harcamadan beni kaldırdı. Sıcaklığına sokuldum, gömleğini yumruk yaptığım elimde sıktım. “Enzonun nereye gittiğini bilmiyorum. Paralı askerlerden bazıları onu aramaya çıktılar.” Afsuni sesini yükseltti. “Hey! Biraz yardım gerek!” Adamlarımızdan birkaçı bize doğru koştu.

Yavaş yavaş etrafımızdaki yangının ve bağırış çağırışların gerçek olduğunu fark ettim. Biri bize saldırmıştı. Enzoyla aramızdaki bağ gerilerek incecik olmuştu. Bağ vasıtasıyla uzandım ama onu kontrol edemeyeceğim kadar uzaktaydı. Aramızdaki mesafe içime keskin bir acı gönderdi ve bu acıyı bastırabilmek için yüzümü buruşturdum. O gitmişti. Yağmur damlalarının arasında gözlerimi kırpıştırdım, gerçekle yanılsama arasındaki farkı görmeye çalıştım. ***Gerçekten burada mıyım?***

“Sıcak bir şeyler giymen lazım,” dedi Afsuni. İçeri girdik ve merdivenlerden

çıktık, orada beni yavaşça yatağın üzerine bıraktı. Saçlarımdan damlayan yağmur suları çarşafları ıslattı. Pencereden dışarıyı, kapkara denizi görebiliyordum.

“Kimdi onlar?” diye fısıldadım. Olanların yaşandığından pek emin değildim.

“Sanırım Beldain liler,” diye mırıldandı Afsuni. “Peşimizden bizi yakalaması için bir ekip göndermiş olmalılar.”

Ürperdim. Göğsüme giren bıçak gerçek gibi gelmişti, babam tam oradaydı, Teren beni duvara yaslamıştı. Güçlerim gibi, hoyrat illüzyonlarım da görüntü ve sesten başka özellikler kazanıyor gibiydi. Bana temas edebiliyor, bana canımı acıttıklarını düşün-dürebiliyorlardı. Bunu diğerlerine karşı kullandığım her seferi düşündüm. Sonra da güçlerin ***bana*** dönmüş olduğu düşüncesi geçti aklımdan.

Başımı kaldırıp Afsuniye baktım. O da bana kaygılı bir ifadeyle baktı. Gözleri şerit biçiminde değildi. Gözbebekleri simsiyahtı ve altın sarısı gözleri sıcacık ve parlaktı, “işleri daha kötü hale getiren, aranızdaki bağ,” dedi. “Bunu biliyorum. Bana tutkuyla uyum gösterdiğini söylemiştin. Ona bağlı olduğunda tutku seni çağırıyor, değil mi?”

Tutkuyla uyumum. Elbette haklıydı. Enzo ölülerin dünyasından geri gelmişti ve onunla birlikte eski tutkularımın tümü; güçlerimin kontrolden çıkmasına, Raffaele nin ilk başta benden kuşku duymasına neden olan tutkular geri dönmüştü. Şimdi, aramızda bu bağ varken, dengesizliğim daha da artmıştı.

“Neden...” Zihnimi berraklaştırmak için mücadele verdim. “Ne istiyorlarmış?”

Cevabı, Afsuni yanıt vermeden biliyordum. “Hançerler, Enzo için geldiler,” dedi Afsuni.

Hayır,: Hançerlerin ona benim hakkımdaki her şeyi -hem yalanları hem de gerçekleri- anlatacaklarını fark ettiğimde acı göğsüme geri döndü. Enzo Raffaeleye neler yaptığımı öğrenecekti.

Uzaktan gelen patlama sesleri donup kalmamıza neden oldu. Önce bunun gök gürültüsü olması gerektiğini düşündüm. Daha sonra ufukta, şafak yavaşça sökerken Estenzia çevresindeki karanlık, hiddetli okyanusları dolduran bir şey gördüm. Yangının yaydığı ışıktı bu.

Afsuni da görmüştü. Olduğumuz yerde donup kaldık ve birlikte, kavis yaparak gökyüzüne çıkan, ardından da infilak ederek alevlenen bir ateş dalgası gördük.

Yağmur ve karanlığın arasında neler olduğunu görmeye çalıştım. “Yoksa bu...”

Biraz sonra, ucu çatallaşan bir şimşek gökyüzünü yarıp geçti; bulutları, karayı ve denizi aydınlattı ve sorum dilimin ucunda yok olup gitti. Evet, öyleydi. Savaş gemileri ufukta noktalar halinde görünüyorlardı, mavi-beyaz bayrakları bu mesafeden bile başka bir şeyle karıştırılamayacak şekilde seçilebiliyor, bir kolyeye dizilmiş sonu gelmez boncuklar misali göz alabildiğince uzanıyorlardı. Gemilerin gövdeleri kavisler yaparak yükseliyor ve yelkenleri upuzun görünüyordu. Beldain donanması Estenziaya varmıştı.

Bembeyaz buza ve dönen zarlara dair gözleri kör eden onca rüya, Gördüm her birinin yok oluşunu ancak bir lahza.

Sen neyini edeceksin feda?

-Leven Gecesi: Derleme, *Enadia cj-fateon*

Adelina Amouteru

Jlaha önce ömrümde bu kadar çok gemi görmemiştim. De-***ŞPZmzı*** böcek sürüsü gibi kaplamışlardı ve bulunduğum yerden sanki kanatlarının vızıltılarını işitebiliyormuşum gibi hissettim. Boru sesleri ve savaş davullarının derinden gelen ritmi süzülerek bize kadar ulaşıyordu. Bunlara Estenzia borularının sesi karşılık verdi. Fortunata Sarayının gözetleme yerinden, Engizisyoncuların sokağa döküldüklerini, hep birlikte saraya doğru üşüştüklerini görebiliyordum. Kenettra savaş gemileri, limanımıza en yakın alanları kaplıyorlardı. Fakat gemilerimizin sayısı çok azdı.

İllüzyonumdan kendimi toplamama zaman yoktu. Başımı hızla iki yana sallayarak dehşet verici görüntüleri uzaklaştırmaya çalıştım. “Gitmemiz gerek,” dedim soluk alıp kendimi zorla yataktan kaldırmaya çalışarak. “Hemen.”

Hoş bir sürpriz yaşandı ve Afsuni benimle tartışmadı. Diğerlerine katılmak üzere koştuk. Bizi çoktan sarayın yan kapısında beklemeye başlamışlardı. Sergio bize at bulmuştu, diğer paralı askerlerim de çoktan ormana dalarak kaybolmuşlardı. Violettanın üzerine çıktığı atın yanma gittim ve kardeşim bana yardım etmek üzere elini uzattı. Uzattığı elini tuttum ve sıçrayarak arkasına çıktım.

Atlarımızı saraya çevirirken, “Etrafımız Engizisyon birlikleriyle çevrilecek,” diye hatırlattı Afsuni. Bana bakarak tek kaşını kaldırdı. “Yeterince güçlü müsün?”

Benim için endişeleniyor ama beni durdurmuyordu. “Evet,” dedim, başıyla onayladı. Benden duyması gereken tek şey buydu. Tek bir kelime daha etmeden, yağmurda yola koyulduk. Uzaklarda bir yerde, Beldain savaş boruları yine öttü.

Beni Enzoya bağlayan bağda hafif bir çekim hissettim. Bu his, midemin acı verici bir şekilde sıkışmasına neden oldu. Hançerler buraya, beni sabote etmek için gelmişlerdi. Beldain Kraliçesiyle birlikte hamlelerini yapmışlardı ve şimdi Enzo da benim yerime onların yanında olacaktı. Dişlerimi sıktım. ***Ama çok uzun sürmeyecek. Onu benim gibi kontrol edemezler.*** Bugünün sonunda, ülke birinin eline geçmiş olacaktı.

Kasvetli, yağmurlu bir şafak sökerken limana yaklaştık. Teren in kendisiyle buluşmamızı söylediği kanalda bizi bir sıra gondol bekliyordu. Gemiler siyaha boyanmışlardı, bu sayede koyu, fırtınalı suların arasına karışabiliyorlardı.

Sarsılarak ilerlerken nefesimi tuttum, gondolların kenarlarına dalgalar vuruyordu.

Sarayı çevreleyen meydana yaklaşırken, beyaz pelerinler göründü... Engizisyonculardan oluşan devriyelerin hepsi bize bakıyordu. Engizisyon devriyelerinin önünde Teren duruyordu. Beni fark edince soluğumu tuttum. Afsuninin kuşkuları zihnimde yankılanıyordu. Teren şimdi sözünden dönerse, bizimle burada çarpışması gerekecekti.

Sonra sesindeki ızdırabı, yüzümü kavrayan ellerinin gücünü hatırladım. Tapınaktaki öfkesinin gerçek olduğunu biliyordum. Ona yaklaşırken yerinden kıpırdamadı. Limana girdiğimizde Engizisyoncularına gondollarımızı ileri çekmeleri ve onları güvenceye almaları için emir verdi. Elini bana uzattı.

Terenin uzattığı eli tutmadan gondoldan indim. Beni Violetta takip etti. Afsuni tedbirli bir şekilde eski Baş Engizisyoncuya bakarak çevik bir adımla dışarı atladı. Gök gürledi. Violettanın hemen arkamda titrediğini biliyordum.

Ben de Terene baktım. Bir an ikimiz de tek kelime etmedik. Onun o korkunç gözlerinin ilk kez bir müttefik olarak bana dikildiğini fark ettim ve bu his beni ürpertti. ***Yapması gereken tek şey bizi saraya götürmek,*** diye hatırlattım kendi kendime.

“işini yap,” dedi ve saray kapılarına doğru döndü.

Teren kendi gibi göründüğü takdirde kapılardan içeri adımını atamazdı. Sonuçta kraliçe tarafından sürgün edilmişti ve kimliğini erkenden belli ederse sarayın askerleri onu durdururdu. Bu yüzden üzerine bir illüzyon dokuyarak burnunu ve gözlerinin eğimini, çene hatlarını ve elmacıkkemiklerinin aldığı kavisi değiştirdim. Gözleri o buz gibi havasından karanlık ve kasvetli bir havaya dönüştü. Ben liderlerini tamamen farklı bir yabancıya dönüştürürken askerler bana bakakaldılar. Benden korkuyorlardı, ben de tadını çıkardım. Daha sonra işime yarayacaktı.

Tereni değiştirme işini bitirdim. “Aferin sana, illüzyoncu,” dedi. Afsuni, Terenin sözleri üzerine yanıma yaklaştı fakat Teren ona yalnızca gülümsedi. “Onun için korkma,” diye devam etti. “Biz müttefikiz, unuttun mu?”

Afsuni ona gülümsemedi.

Saraya doğru ilerledik. Tepemizde çakan şimşek, gitgide kararan şafağı vurguluyordu. Saraya yaklaştıkça, Enzo her neredeyse, aramızdaki bağ daha da kuvvetle çekiliyordu. Hançerlere de yaklaşmış olmalıydık. Bu his beni tedirgin etti, sabırla daha hızlı ilerlememizi sağladı.

Ana kapıdaki Engizisyoncular bizi durdurmadı. Sarayın ön avlusundakiler ya da sarayın ana girişi boyunca dizilmiş olanlar da. Nöbetçileri birbiri ardına kandırdık. Violettanın yanında ilerliyordum, adımlarımız birbiriyle uyumluydu, birer yanılsama olan beyaz pelerinlerimiz peşimizden sürükleniyordu. Teren arkasına dönmedi ama Engizisyoncuları bizi çok yakınımızdan takip etti, ona karşı en ufak bir hamlede bulunmamız durumunda her an bizi durdurmaya hazırdılar. Teren'in sırtına baktım, uzanıp onu döndürebildiğimi, acı dalgasının tüm bedenini kaplamasına izin verdiğimi hayal ettim. Bu düşünce güçlerimi daha da besledi. Zeminden tavana dek aynalarla kaplı upuzun koridorlarda ilerledik. Dışarıda toplanan fırtına bulutları şimdi yoğunlaşarak örtüye dönüşmüştü, artık gökyüzünü göremiyordum.

Sonunda, taht odasına açılan hole vardık. Buradaki az sayıdaki Engizisyoncu artık bizi durduramazdı. Bu yüzden Teren'in yeni görünümüne uzanıp yavaşça kaldırdım. Karanlık, kasvetli gözlerinin yerini yine kendi solgun gözleri aldı; sarı saçları ve buz gibi, keskin hatlara sahip yüzü tekrar ortaya çıktı. Taht odasının kapısında bekleyen Engizisyoncular onu görünce kaskatı kesildiler. Onların şaşkınlıkları üzerine gülümsedim. Terenin bir anda nereden çıktığını ve saraydaki diğer askerleri aşıp nasıl geldiğini merak etmiş olmalıydılar.

Teren önlerinde durdu. "Kenara çekilin," diye emretti.

Nöbetçiler bir an tereddüt ettiler. Teren o kadar uzun zaman Baş Engizisyoncu görevinde bulunmuştu ki Engizisyoncular için onun emirlerine itaat etme alışkanlığından vazgeçmek oldukça zordu. Fakat içlerinden biri gergince başını iki yana salladı. "Üzgünüm, efendim," dedi elinden geldiğince dik durup elini kılıcının kabzasına götürerek. "Buraya kadar nasıl geldiniz bilmiyorum ama sizi saraydan çıkarmamız gerekecek. Kraliçe sizin..."

Teren cümlesini bitirmesini beklemedi. Kendi kılıcını çekti, bir adım öne çıktı ve kılıcıyla adamın boğazını kesti. Adamın gözleri yuvalarından uğradı ve ağzı bir karış açıldı, ikinci nöbetçi tehlike için alarm vermeye çalıştı ama ben illüzyonlarımla ona saldırdım. Binlerce hayali kanca adamın etine saplanarak sertçe çekiştirdi ve adam yere düştü. Teren yere çömeldi ve henüz çığlık

atamadan kılıcını ona sapladı. Adam boğazından gurultu sesleri çıkararak yerde sarsıldı. Ben olup bitenleri seyrediyor, gemide ölüm hükümlerini verdiğim Engizisyoncuları düşünüyordum.

Teren cesetlerin üzerinden geçti, taht odasının kapılarını açarak içeri girdi.

içeride gördüğüm ilk kişi Kraliçe Giulietta oldu.

Daha önce kraliçeyi yalnızca uzaktan görmüştüm fakat En-zo'ya benzerliğinden dolayı onu hemen tanıdım. Bu karanlık sabahta, üzerindeki upuzun, ipek sabahlığından sıyrılmış ve seyahat giysilerini giymişti. Ağır bir pelerin omuzlarından dökülüyordu ve başlığı başını örtüyor, yalnızca koyu renk saç buklelerinden bir tutamı ve incecik tacının parıltısını gösteriyordu. Gözlerim balkona kaydı. Devasa bir kanadın gölgesi süzülerek geçip gitti ve baliraların sarayın etrafında daireler çizdiğini, kraliçe ile şahsi Engizisyon muhafızlarını saraydan çıkarmak için beklediklerini fark ettim. Kraliçeyi tehlikeli bölgeden çıkarmaya hazırlanıyorlardı.

Saraya doğru ilerledik. Tepemizde çakan şimşek, gitgide kararan şafağı vurguluyordu. Saraya yaklaştıkça, Enzo her neredeyse, aramızdaki bağ daha da kuvvetle çekiliyordu. Hançerlere de yaklaşmış olmalıydık. Bu his beni tedirgin etti, sabırla daha hızlı ilerlememizi sağladı.

Ana kapıdaki Engizisyoncular bizi durdurmadı. Sarayın ön avlusundakiler ya da sarayın ana girişi boyunca dizilmiş olanlar da. Nöbetçileri birbiri ardına kandırdık. Violetta'nın yanında ilerliyordum, adımlarımız birbiriyle uyumluydu, birer yanılsama olan beyaz pelerinlerimiz peşimizden sürükleniyordu. Teren arkasına dönmedi ama Engizisyoncuları bizi çok yakınımızdan takip etti, ona karşı en ufak bir hamlede bulunmamız durumunda her an bizi durdurmaya hazırdılar. Teren'in sırtına baktım, uzanıp onu döndürebildiğimi, acı dalgasının tüm bedenini kaplamasına izin verdiğimi hayal ettim. Bu düşünce güçlerimi daha da besledi. Zeminden tavana dek aynalarla kaplı upuzun koridorlarda ilerledik. Dışarıda toplanan fırtına bulutları şimdi yoğunlaşarak örtüye dönüşmüştü, artık gökyüzünü göremiyordum.

Sonunda, taht odasına açılan hole vardık. Buradaki az sayıdaki Engizisyoncu artık bizi durduramazdı. Bu yüzden Teren in yeni görünümüne uzanıp yavaşça kaldırdım. Karanlık, kasvetli gözlerinin yerini yine kendi solgun gözleri aldı; sarı saçları ve buz gibi, keskin hatlara sahip yüzü tekrar ortaya çıktı. Taht odasının

kapısında bekleyen Engizisyoncular onu görünce kaskatı kesildiler. Onların şaşkınlıkları üzerine gülümsedim. Teren in bir anda nereden çıktığını ve saraydaki diğer askerleri aşıp nasıl geldiğini merak etmiş olmalıydılar.

Teren önlerinde durdu. “Kenara çekilin,” diye emretti.

Nöbetçiler bir an tereddüt ettiler. Teren o kadar uzun zaman Baş Engizisyoncu görevinde bulunmuştu ki Engizisyoncular için onun emirlerine itaat etme alışkanlığından vazgeçmek oldukça zordu. Fakat içlerinden biri gergince başını iki yana salladı. “Üzgünüm, efendim,” dedi elinden geldiğince dik durup elini kılıcının kabzasına götürerek. “Buraya kadar nasıl geldiniz bilmiyorum ama sizi saraydan çıkarmamız gerekecek. Kraliçe sizin...”

Teren cümlesini bitirmesini beklemedi. Kendi kılıcını çekti, bir adım öne çıktı ve kılıcıyla adamın boğazını kesti. Adamın gözleri yuvalarından uğradı ve ağzı bir karış açıldı, ikinci nöbetçi tehlike için alarm vermeye çalıştı ama ben illüzyonlarımla ona saldırdım. Binlerce hayali kanca adamın etine saplanarak sertçe çekiştirdi ve adam yere düştü. Teren yere çömeldi ve henüz çığlık atamadan kılıcını ona sapladı. Adam boğazından gurultu sesleri çıkararak yerde sarsıldı. Ben olup bitenleri seyrediyor, gemide ölüm hükümlerini verdiğim Engizisyoncuları düşünüyordum.

Teren cesetlerin üzerinden geçti, taht odasının kapılarını açarak içeri girdi.

İçeride gördüğüm ilk kişi Kraliçe Giulietta oldu.

Daha önce kraliçeyi yalnızca uzaktan görmüştüm fakat En-zoya benzerliğinden dolayı onu hemen tanıdım. Bu karanlık sabahta, üzerindeki upuzun, ipek sabahlığından sıyrılmış ve seyahat giysilerini giymişti. Ağır bir pelerin omuzlarından dökülüyordu ve başlığı başını örtüyor, yalnızca koyu renk saç buklelerinden bir tutamı ve incecik tacının parıltısını gösteriyordu. Gözlerim balkona kaydı. Devasa bir kanadın gölgesi süzülerek geçip gitti ve baliraların sarayın etrafında daireler çizdiğini, kraliçe ile şahsi Engizisyon muhafızlarını saraydan çıkarmak için beklediklerini fark ettim. Kraliçeyi tehlikeli bölgeden çıkarmaya hazırlanıyorlardı.

Raffaele balkonda duruyordu. Çoktan bir baliraya binmişti ve Engizisyonculardan bazıları da onunla birlikte yaratığın sırtına tırmanıyorlardı. Bakışları üzerime kaydı. Odada bizim gerçekte kim olduğumuzun farkına vardığını bildiğim tek kişi oydu, içinde kabaran korkuyu ve endişe patlamasını

hissedebiliyordum. ***Diğer Hançerler.***

Enzo neredeydi? Telaşla odayı aradım. Hayır. Bağ hâlâ çok uzaktaydı. Enzo burada değildi.

Teren ona doğru ilerlerken Giulietta bize döndü, Engizisyoncular da Tereni izlediler. Giulietta gözlerini tehditkâr bir şekilde bize dikti. “Nedir bu?” dedi. ***“Nöbetçiler*** Zengin ve derinden gelen sesinin tenor tınısı bile bana Enzo’nunkini anımsatıyordu.

Bir an sonra gözleri yatak odasının kapılarına dikildi. Öldürülen nöbetçilerin yerde biriken kanlarını gördü. Bakışları bana kaydı. Gözlerinde beni tanıdığını belirten hafif bir parıltı belirdi. Daha önce benimle tanışmamış olsa da kim olduğumu ***biliyordu*** ve ben de onun çevresinde beliren korku damlacıklarını hararetle içmek istiyordum. “Beyaz Kurt,” diye mırıldandı.

Teren ona kırgın bir şekilde gülümsedi. “Merhaba, Majesteleri,” diye karşılık verdi. Önünde durdu ve yerlere kadar eğilerek onu selamladı.

Giulietta kaşlarını çattı, ardından geriledi. Dikkatini yeniden Terene yöneltmeden önce bir an bana baktı. “Burada olmamalısın, Üstat Santoro.”

Teren onun sözlerine aldırış etmemiş gibi görünüyordu. “Tahtınıza hizmet etmek için yaşıyorum,” dedi. Bakışları kraliçenin arkasına yöneldi, nefretle parlayan gözleri Raffaele ye odaklandı. “Ama siz beni geri çevirdiniz, Majesteleri ve diğer garabetleri yanınıza aldınız.”

Giulietta başını kaldırdı. “Burada bulunarak bana hizmet etmiyorsun,” diye çıkıştı. Balkonun bulunduğu tarafa, baliralardan birinin havada attığı turları bırakıp dışarıda beklediği yere doğru ilerlemeye başladı. Raffaeleye baktı. “Hançerlerin bu durumla ilgilendiğinden emin ol.”

Fakat Raffaele yerinden kımıldamadı. Elbette kımıldamazdı. Bir adım geriledi ve ellerini yenlerine soktu. Tam tepesinde, birkaç balira daha balkona doğru uçtu. Baliraların üzerine binmiş insanlar arasında, bakır rengi saçları olan minik bir nokta gördüm. Bu Lucent’ti.

Giulietta, Raffaeleye sert bir bakış attı. Gözlerini kıstı, içinde bulunduğu tehlikenin farkına varmıştı. Terenin arkasındaki Engizisyonculara baktı. “Yakalayın onu,” diye bağırdı. Engizisyoncularından biri ona bir baliraya

binmesi için seslendi ve Giulietta baliraya doğru koşmaya başladı.

Parmaklarımda bir karıncalanma başladı ve bu his kollarıma dek uzandı. Gücüm şimdi o kadar fazlaydı ki görüşüm bulanmaya, hatıraların ve insanların illüzyonları görüş açıma girip çıkmaya başladı. ***Kraliçeyi hemen şimdi, kendim öldürebilirim.*** Bu düşünce içimden canlandırıcı bir hızda akıp geçti. Teren ve Engizisyon-cuları bizi saraya sokmuştu ve şimdi, Kenettra hükümdarından yalnızca birkaç adım ötede duruyordum. Onu acıyla öyle bir sarmalardım ki burada, yerde kıvranarak ölebilirdi. Buraya bunu yapmak üzere gelmiştik. Yanımda duran Afsuni bana aceleyle bir bakış attı. O da bunu bekliyordu.

Ne bekliyorsun**, **Adelina?

Fakat aklıma daha iyi bir fikir gelmişti. Buraya intikam için gelmiştim, değil mi? Bu yüzden onu öldürmek yerine, ***Terenin*** ileri çıkmasına izin verdim. Enerji ipliklerimle uzandım ve onları Giuliettanın bileğine doladım. İllüzyonu dokuyarak sertçe çektim.

İçini dağlayan, ani bir acı bileğini bükerken Giulietta şaşkınlık ve acı dolu bir çığlık attı. Elinden damlayan kanları görünce dehşetle yere baktı. Gülümseyerek illüzyonu güçlendirdim. Kraliçe bana baktı. Yaptığım şeyin farkına vardığında illüzyonum bir an titreşti ama illüzyonun ötesini görebilecek kadar güçlü değildi.

Teren m arkasında duran Engizisyoncular Giuliettanın emriyle hareket etmiyorlardı. İlk kez içinde bir kuşku alevi sezinledim. Giulietta tüm gücünü topladı. ***“Onuyakalayın*** dedim!” Engizisyoncular yine yerlerinden kıpırdamadılar.

Teren, Giuliettaya bakmak üzere eğdiği başını kaldırdı. Gülümsemesini bekledim ama gözleri yaşlarla doldu. “Beni yanından uzaklaştırdın,” dedi. “Seni sevmiştim. Seni ne kadar ***sevdiğimi*** biliyor musun?” Terenin sesi titriyordu, içinde yükselen karanlık karşısında ürperdim.

“Sen bir ***aptalsın***!” diye karşılık verdi Giulietta. “Seni neden gönderdiğimi hâlâ anlamadın mı? Çünkü ben senin ***kraliçenim***, Üstat Santoro. Kraliçenin emirlerine karşı gelemezsin.”

“Evet, kraliçemsin!” diye bağırdı Teren. “Ama buna rağmen bir kraliçe gibi davranmıyorsun! Senin tanrılar tarafından seçilmiş olman gerekirdi. Safkan, ***mükemmeliyet***. Ama etrafını kimlerle sardığına bir bak!” Raffaele’yi işaret etti.

“Şu garabete, sana dokunmasını mı emrettin? ***Malfetto*** ların temizliğini durdurmak karşılığında Hançerleri ordunun bir parçası olarak mı kabul ettin?” Teren’in kelimeleri giderek daha kötü, sesi de daha sert ve yüksek bir hal alıyordu. Söylediği şeylerin ikiyüzlülüğünü fark etmiyordu.

“Peki sen nesin?” diye karşılık verdi Giulietta. “Sen nesin, benim ***malfetto*** Engizisyoncum? Seni garabetliğin için bağışlamadım mı? Benim nasıl hükmettiğime dair hiçbir şey bilmiyorsun! Garabetliklerinin farkında olup naçiz tebaam olarak hizmet ettikleri sürece senin ***malfetto*** dostların için de aynısını yaparım.”

Terene uzandım, onun öfkesini kendi karanlığımın enerji iplikleriyle besledim. Enerjim Terenin etrafına sarılarak onunkine katıldı ve etrafına bir illüzyon ördü. Gözlerinin önüne, Raffaelenin kolları arasında, başını geriye atmış Giuliettanın, Terene arkasını dönüp Raffaeleye yönelen Giuliettanın anlık görüntülerini resmettim. Balkonda durup ***malfettohsı*** tüm suçları için bağışlayan Giulietta. Tüm bu görüntüleri, sonunda hepsi arasında kendini kaybedene kadar birbiri ardına göstererek Te-ren’in gözlerinin önüne koydum.

Terenin öfkesi daha da kabardı. Zihnimdeki fısıltılar büyüdükçe büyüdü, sonunda kulakları sağır edici bir hal aldılar.

intikamın intikamın intikamın.

Bunu şimdi yap.

Giuliettaya uzandım ve dokumaya başladım.

Teren bir anda durdu. Gözleri irileşti. Giuliettanın saçlarındaki bir şeye odaklandı... diğer koyu teller arasında öne çıkan kırmızı ve altın sarısı parlayan kalın bir saç tutamı. Kafası karışmış halde kaşlarını çattı. Öfkesinin ortasında, etrafında yarattığım illüzyonların içinde dönüp dururken bunun benim yarattığım bir yanılsama olduğunu anlayamadı.

Gülümsedim. ***Bak***, ***Teren. Bunca sene bu işareti nasıl gözden kaçırmış olabilirsin?***

Terenin bakışları Giuliettanınkilere yöneldi. “Sen,” diye fısıldadı, yarattığım illüzyon gözlerini kör ederken. “Senin bir işaretin mi var?”

“İşaret mi?” Giulietta şaşkınlığa uğradı.

Terenin bakışları, Giuliettanın saçındaki doğal olmayan renklere odaklandı. Terenin kulaklarında fısıltılar yarattım ve fısıltılar ona ihanetten bahsettiler. “Bunca zaman bunu benden sakladın,” diye mırıldandı. “Bir eczacının ilacıyla üstü örtülmüş, siyah pudrayla saklanmış. Bir işaret. Bunu biliyorum.”

“Neden söz ediyorsun?” Giuliettanın öfkesi şimdi keskin bir karanlığa sahip, şiddeti artan bir fırtına gibiydi. “Aklını kaçırmışsın, Üstat Santoro.”

“Sen kraliyet ailesinin saf bir üyesi değilsin. Tıpkı kardeşin gibi seni de kanlı humma lekelemiş.” Dudakları iğrenç bir ifadeyle büküldü. Etrafına ördüğüm illüzyonlarla hezeyanlı bir hal alan gözleri cam gibi olmuştu ve Giuliettanın saçlarına resmettiğim sahte işaret haricinde hiçbir şeye odaklanamıyordu. “Sen bir garabetsin, tıpkı benim gibi pis bir ***malfetto'sun.*** Ben sana ***aşkımı*** verdim. Ve sen ***beni kandırdın***.”

“Yeter? diye çıkıştı Giulietta. Tekrar Engizisyoncularına baktı ve dimdik durdu. “Bu bir ***emirdir.*** Yakalayın onu.”

Engizisyoncular yine yerlerinden kımıldamadılar. Teren, sanki kalbi buz tutmuş gibi Giulietta’ya dik dik baktı. “Şimdi o lanet ***malfetto*** kölelerine karşı neden sempati duyduğunu anlıyorum,” dedi boğuk sesiyle. “Neden düzgün beslenmelerini istediğini. Eve dönmelerini istediğini.” Sesi öfkeyle titredi. “Artık kendini neden diğer garabetlere verdiğini biliyorum.”

“Sen delinin tekisin,” dedi Giulietta. Sesinin Enzoya benzerliği karşısında titredim. “Sempatiyi stratejiden ayıramıyorsun.”

Teren başını iki yana salladı. “Sen tanrılar tarafından seçilmiş safkan bir kraliçe olamazsın.” Eldivenli elini kaldırdı ve Engizisyoncuları işaret etti. Engizisyoncular oklarını Teren den kraliçeye çevirdiler.

Giulietta geriye doğru bir adım atarken, Terene bakarak gözlerini kıstı. “Adamlarıma ne yaptın?” diye sordu.

“Onlar ***benim*** adamlarım,” dedi Teren. “Her zaman benim-diler. Senin değil.” Sesini yükseltti. “Tahtı yozlaştırdığın için tutuklusun.”

Güçlerim kontrolden çıktı. Dünyam önce siyaha, ardından kızıla dönüştü.

Fısıltılar pençeleriyle yüzeye çıkarak aklımı ele geçirdiler. Öfkemin ve korkumun birlikte kabardığını hissettim. Bileğindeki acı önce kolunun geri kalanına, ardından tüm bedenine yayılırken Giulietta boğuk bir çığlık attı. Ben de aynı anda illüzyonlarımı Teren'in etrafına daha yoğun bir şekilde doladım, bilinçaltındaki düşünceleri kucakladım, Giuliettanın ona ihanet etmek için neler yaptığını anımsattım.

Bak, Teren. O bir malfetto ***kraliçe. Bunun devam etmesine izin veremezsin.*** Fısıltılar, Teren m kulaklarında gürlemeye başladı. ***Bunu hemen sona erdir.***

Bunu sona erdir. Bunu sona erdir!

Teren kılıcını çekti. Gözleri hipnotize olmuş bir şekilde, delilikle nabız gibi atıyordu. Giuliettaya doğru ilerledi. Giulietta kendini korumak istercesine ellerini kaldırarak geriledi, ona seslendi, hain Engizisyoncularına kendisini dinlemeleri için bir kez daha seslendi fakat artık çok geçti. Teren onu kolundan yakaladı, kraliçeyi kendine doğru çekti ve kılıcını kalbine sapladı.

"Simdi mutlu musun? Başarmak üzere yola çıktığın her şeyi sonunda başardın mı?

Seni görecek kimse kalmadığında, küçük katil, bundan sonra ne

yapacaksın?"

-Al Akhar'ın Bin Seyahati, ***muhtelif yazarlar***

Adelina Amouteru

aşıma gelmek üzere olan şeyleri bilmeme karşın yine de gjgürktüm. Kafamın içindeki fısıltılar büyük bir hazla kendilerinden geçtiler.

Teren dişlerini gıcırdattı ve kılıcı Giuliettanın göğsüne daha da sapladı. Enerji ipliklerim etrafına daha sıkı dolandı, gözlerini kör etmeye devam etti. Artık kendi enerjimi kontrol edip etmediğimden emin değildim. "Bunu Kenettra için yaptım," dedi sıktığı dişlerinin arasından. Gözyaşları yanaklarından aşağı süzülüyordu. "Ülkeyi bu şekilde yönetmene izin veremem." Giulietta ona sıkıca yapıştı. Parmak eklemleri bembeyaz kesildi, yumruk yaptığı eliyle kavradığı pelerinin rengini aldı ve sonra eli yavaş yavaş kaymaya, kırağıyla karşılaşan bir çiçek misali yere eğilmeye başladı. Teren kollarını onun etrafına dolamış halde

kaldı. Giuliettayı, seyahat pelerini kanla ıslanmış halde, nazikçe yere indirdi.

Giuliettanın saçına ördüğün illüzyonu o an kaldırdım. Kızıl-altın sarısı saç buklesi koyu kahverengi haline dönüştü. Terenin gözlerine örttüğüm perdeyi kaldırdım. Taht odasını berrak bir şekilde gördü, Giuliettanın Raffaeye yle ve ***malfettd\zx*** bağışladığı görüntüleri yitip gitti. Hepsini geri çekerek Teren i düşünceleriyle yalnız başına bıraktım.

Güçlükle soluk alıyordu. İki kez gözlerini kırptı, etrafındaki sis dağılırken başını iki yana salladı. Birden kendine güvensizleşti. Sonunda akıl sağlığını geri kazanıyormuş gibi, Giuliettanın saçlarının koyuluğuna baktı. Enerjisinin şiddetle bir uçtan diğerine hareket ettiğini, nefretinin ve kederinin öfkeye, ardından da korkuya dönüştüğünü hissettim. Katıksız korkuya.

Sonunda kılıcının ucunda titreyen, kanlar içinde ölen kişinin kim olduğunu fark etti.

Teren ona keskin bir bakışla baktı. “Giulietta?” dedi. Ardından yürek burkan bir çığlık attı. “***Giulietta***.”

Giuliettanın, Terenin pelerinini sıkıca tutan elleri gevşedi. Etrafında parlayan enerjiyi hissedebiliyordum, ışık iplikleri yavaşça sönüp kararıyor, onu terk edip dünyalarına dönüyor, ölüler okyanusunu arıyorlardı. Giuliettanın yüzü bir an çarpıldı fakat artık konuşamayacak kadar güçsüzdü.

içindeki enerji o an sönüp gitti ve Giuliettanın bedeni gevşedi. Teren omuzlarını sarstı. Giuliettanın üzerinde eğilmiş halde kaldı ve sesi çatallaştı. “Birlikte dünyayı düzeltmeliydik,” dedi. Onu güçlükle duyabiliyordum. Teren aklı karışmış gibi, hâlâ illüzyonumdan geriye kalanları üzerinden atmaya çalışıyordu. “Ne yaptırdın bana?”

Giulietta ona bomboş gözlerle bakıyordu. Teren boğuk bir hıçkırık koyuverdi. “Ah, yüce tanrılar,” diye soludu, sonunda yaptığı şeyin farkına varırken. İçimdeki karanlık girdap misali döndü ve bu manzara karşısında zihnimdeki fısıltılar cıvıldamaya başladı. Babamın hayaleti odanın köşesinden güldü, parçalanmış göğsü zevkle kabardı. Bakışlarını bana odakladı. Bir an Terenin küçükken nasıl biri olabileceğini gördüm; kendisinden büyük bir kıza tutulmuş, sarayın meyve ağaçları arasında saklanıp onun dans edişini seyreden, asla olamayacağı bir fikre tutkuyla bağlanmış bir delikanlı. Gülüşüm vahşi bir hal aldı.

Giuliettayı kendim öldürebilirdim... ama bu çok daha iyiydi.

“Demek o safkan bir asilmiş,” dedim yüksek sesle. Terene acı acı gülümsedim. ***“Şimdi bunun nasıl bir his olduğunu biliyorsun?***

Teren acı çekerken başını kaldırıp Raffaelenin şimdi bir baliranın sırtında durduğu yere doğru baktı, içinde bir öfke alevlendi. Hayır, öfke değil. Delilik. İçindeki delilik giderek kabarıyordu. Dışarı çıkmak isteyerek içini tümüyle dolduruyordu. ***“Sen?*** diye hırladı. Bana döndü. “Bunu ona sen yaptın.” Öfkesi giderek büyüdü, sonunda onu kör etti. Üzerime akın eden bu his beni soluksuz bıraktı.

Engizisyoncularına seslenerek bana saldırmalarını emretti. Afsuni hızla hançerini çekti ve kendini hazırladı. Ama hepimiz aynı yerde kaldık. Terenin arkasında yürüyen Engizisyonculara baktım, ardından gülümsedim ve onlara işaret ettim.

Engizisyonculardan bazıları gerçekten Engizisyoncu değildi. Kılık değiştirmiş ***paralı askerlerimdi.*** Askerler, gerçek Engizis-yoncuların sırasından çıktılar, silahlarını çıkarıp saldırdılar. İki Engizisyoncu çığlık atıp boğazını tutarak yere düştü.

Raffaele baliranın dizginlerine uzandı. Yaratık şaşkınlıkla irkildi ve onunla birlikte olan birkaç Engizisyoncu henüz harekete geçemeden balira ileri atıldı ve sırtını balkonun mermer korkuluklarına vurdu. İki Engizisyoncuyu, kemik ve etlerinden çıkan mide bulandırıcı bir çıtırtıyla korkuluklara doğru savurdu. Bir diğer Engizisyoncu daha çığlık atarak havaya savruldu. Sonuncusu cesaretle Raffaele ye tutunmaya çalıştı fakat Raffaele nin çevik bir hareketle eğildiğini, Engizisyoncunun kemerinden bir hançer çıkardığım ve bunu acımasızca adamın boynuna sapladığını gördüm. Tam adam yere düşerken balira da kalın kanatlarını açarak yükseldi.

Birden Gemmanın yakınlarda olduğunu, Raffaelenin bali-rasını çağırdığını fark ettim. ***Enzo da yakınlarda olmalı***. Koşmaya başladım.

Dışarıda yoğun bir yağmurun ilk damlaları düşmeye başlamıştı. Neredeyse balkonun kaygan zeminine basıp düşüyordum. Buz gibi bir hava dalgası bedenime çarptı. Korkuluğun ucuna ulaşıp aşağı baktığımda, yüreğimi hoplatan bir manzara gördüm. Afsuni bir baliranın sırtına binmişti, Sergio ve Violetta da bir diğerinin üzerindeydiler. Afsuni kendi balirasına bir ıslık çaldı ve yaratık

hızla bana doğru geldi.

“Atla!” diye bağırdı Afsuni bana.

Düşünmedim. Sadece eyleme geçtim.

Kendimi yukarı doğru çekerek korkuluklara çıktım ve bacağımı atarak üstüne oturdum. Aşağıdaki avluya düşeceğim düşüncesi başımı döndürdü ve bir an ani bir korku dalgası içinde kaybolarak sendeledim. Gücüm göğüskafesimi ve zihnimi doldurdu. Dişlerimi sıktım, ardından diğer bacağımı da korkuluğun dışına attım ve kendimi açık alana bıraktım. Düştüm.

Balira benimle buluşmak üzere yukarı doğru süzüldü. Yaratığın soğuk, kaygan derisine iniverdim. Neredeyse kayıyordum ama Afsuni’nin ılık eli kolumu kavradı ve beni yukarı çekti. Yanındaki

eyerin kenarını kavrayabileceğim kadar itti beni. Kendimi oturur pozisyona çektim, ardından onunla birlikte dizginleri yakaladım.

Yaratığı keskin bir hareketle Raffaele’nin balirasına doğru çevirdi. Şimdi havada süzülen diğer baliraları, düzinelercesini görebiliyordum. Bazılarını Hançerler, bazılarını benim paralı askerlerim yönlendiriyordu. Enerjimi Hançerler ve Beldain kraliçesi üzerine odakladım: Sonraki hedeflerim üzerine.

Hemen arkamızda, Engizisyoncuları taşıyan baliralar balkonun üzerinde durdular ve Teren le adamları baliraya bindi. Afsuni bizimkine ıslık çaldı ve yaratık ileri atıldı. Yağmur damlaları tenime çarpıyordu.

“Senin şu Yıldız Hırsızına ulaşmamız gerek,” diye bağırdı. “Onu göremezsem gücünü taklit edemem.”

Yağmur damlaları arasında gözlerimi kıstım ve omzumun üzerinden baktım. Teren ile Engizisyoncuları peşimizdeydi.

Kara bulutlar şimdi gökyüzünü tamamen kaplayarak güneşten gelebilecek ışınların önünü kesmişlerdi ve yağmur sağanak halinde yağmaya başlamıştı. Tepemizde şimşekler çakıyordu. Sergionun fırtınası muhtemelen kontrolden çıkmış bir hızla ilerliyordu. Baliralar fırtınadan bizim gibi tedirgin olarak alçaktan uçuyorlardı. Altımızdaki baliradan sabit bir huzursuzluk titreşimi alabiliyordum ve bu hissin katıksız yoğunluğu başımı döndürüyordu.

Yanı başımızda Violetta bana seslendi. Sanki nerede olduğunu hep biliyormuşum gibi, içgüdüsel olarak ona döndüm. Bizden biraz uzaktaki bir balirayı işaret etti. “Yıldız Hırsızı,” diye bağırdı fırtınanın arasından.

Dikkatim, kardeşimin gösterdiği yere çevrildi. Şimdi baliranın sırtında, saçları ardında upuzun bir çarşaf misali dalgalanan birini

görebiliyordum. Bu Gemmaydı. Bir an onu atıyla yarışır, başı katıksız bir neşeyle arkaya savrulmuş, saçları uçuşurken gördü-ğüm günü hatırladım ve yüzünü göremesem de hareketlerindeki canlılıktan onu tanıyabildiğimi fark ettim. Gemma balirasının üzerinde uçuyordu. Yakınlarında uçan Engizisyoncuların okları vızıldayarak ona doğru geldi fakat üzerinde uçtuğu yaratık bir hamlede dönerek oklardan kaçtı.

Afsuni dizginlere asılarak baliramızı yönlendirdi. Balira hızlandı.

Estenzia iskelelerinin üzerinden uçtuk ve bir anda körfeze çıktık. Kuşatma altımızdaydı. Beldain savaş gemilerinden oluşan bir hat, körfezin girişini ablukaya almıştı, bu sırada diğerleri Kenettra gemileriyle savaş halindeydi. Top ateşleri, karanlık okyanusun üzerindeki turuncu ve beyaz ışık toplarına benziyordu. Tepemizdeki gök gürültülerinin arasında top atışlarını güçlükle işitebiliyordum. Onların hemen üzerinde, gümüş zırhlar giydirilmiş baliralar havada süzülüyor, beyaz pelerinli binicileri karanlık gökyüzünde parlıyordu.

Enzoyla aramızdaki bağ uğulduyor, göğsümü çekiştiriyordu. Artık Enzo ya çok yaklaşmıştım. Onun dikkatinin de benimkine çevrildiğini, benim onu sezinlediğim gibi onun da beni sezinlediğini hissedebiliyordum.

O arbedede bile Beldain Kraliçesini, tepeden topladığı saç örgüsü ve metal bir koruyucunun ardındaki yüzüyle baliralardan birinin sırtında görebiliyordum. Birbiri ardına oklar attı, yoluna çıkan her Engizisyoncuyu indirdi. Yanında biri daha vardı -erkek kardeşlerinden biri-, hayır, ***Lucent.*** Ben onları belli bir mesafeden seyrederken, Engizisyoncular dan biri aniden onların balirasının üzerine atlayıp onları aşağı atmaya çalışınca Maeve ayağa kalktı.

Kılıcı havada parlıyordu. Bunu havaya püsküren kanlar izledi ve Engizisyoncu, baliranın sırtından yere düştü.

Keskin bir şekilde döndüler, sonunda diğer binicilerin arasında gözden kayboldular.

“Adelina!” Afsuni’nin sesi beni yerimden sıçrattı. Gemma’nın balirası doğruca bizim görüş hattımıza doğru uçuyordu. Ona daha da yaklaşarak peşinden gittik. Gemma omzunun üzerinden bize baktı, ona, yüzündeki o tanıdık mor renkli çizgiyi seçebileceğim kadar yaklaşmıştık. Gözlerimiz birbirine kilitlendi.

Gemma beni tanıdı. Ve bir anda gücüm titreşti.

Neden onu yakalamaya çalışıyordum? Gemma bana karşı her zaman nazikti ve belki şimdi bile nazik davranırdı, içimde tuhaf, vahşi bir umut büyüdü. Herkes içinde Gamma beni yaptığım onca şeye karşın kabul edecek kişiydi.

Oturduğu yerde arkasına döndü. Bir an balirasını yavaşlatacağını, böylelikle yan yana uçabileceğimizi, birbirimizle konuşabileceğimizi düşündüm. Afsuniye kenara çekilmesi ve ona yer vermesini söylemek üzere ağzımı açtım.

Sonra Gemma bizimle yüzleşmek üzere döndü... ve elinde bir yay vardı. Yayı kaldırdı ve oku attı.

Eğilemeyecek kadar şaşırmıştım.

“Çekil!” diye bağırdı Afsuni. Beni sertçe itti ve ok boynumun yanından vızıldayarak geçip gitti. Baliramızın sırtına doğru eğildim. Kulaklarım çınlıyordu.

Gemma bu kez Afsuniye doğru ikinci bir ok attı, fakat Afsuni yere eğildi ve baliramızı keskin bir şekilde sola döndürdü. Ok yanımızdan geçip gitti ve karanlıkta yok oldu.

Afsuni dişlerini sıktı ve baliramızı hızlanması için teşvik etti. “Reflekslerimiz üzerinde biraz çalışmamız gerek, aşkım!” diye bağırdı.

içimdeki korku hissi şaşkınlığa, ardından ihanet hissine, sonra da öfkeye dönüştü. Akkor halinde içimi dağlayan öfke, zihnimdeki fısıltıları yakıp kavurdu ve onları kafeslerinden çıkmaya zorladı. Fısıltılar sonunda görüşümü iyice kapayana dek kafamın içinde öfkeli bir yarasa bulutu misali kanat çırptılar. ***Öldüğümü görmek sana mutluluk verirdi***, ***Gemma.*** Bir yanım ısrarla, hayır, belki de Gemma yalnızca bir uyarı atışı yapmıştır, kasıtlı olarak bizi ıskalamıştır, diyordu ancak zihnimdeki fısıltılar bu düşünceyi kenara itti. Dişlerim birbirine kenetlendi ve yumruk yaptığım ellerimle dizginleri öyle bir sıktım ki sert ipler avuçlarımı kesti.

Bunu nasıl yaparsın? O ara sokakta hayatını bağışladım. Bilmiyor musun?

Seni öldürebilirdim.

Güçlükle soluk alıyordum. Düşündüğüm şeyde haklı olup olmadığım umurumda bile değildi. Onu orada öldürmeliydim, bu çok daha kolay olurdu. Bu, hedeflerimize giden süreci hızlandırmış olurdu. Neden yapmamıştım? Gücüm, öfkemle birlikte dalgalandı ve baliranın sırtında dikleştim. Afsuniye doğru eğildim.

“Takip et onu,” diye bağırdım. Belki de bağıran, sesimdeki fısıltılardan biriydi çünkü o an artık kendi sesime sahip değildim.

Afsuni baliranın sırtına yapıştı. Yaratık, tüm bedenimizi ürperten rahatsız edici bir çığlık attı. Ardından pike yaptı. O kadar sert yaptı ki kayıp düşmemek için kendimi eyerin üzerinde dengelemek zorunda kaldım. Neredeyse hemen o anda Afsuni yaratığı tekrar yukarı çekti ve balira başını Gemmanın uçtuğu yere doğru kaldırdı.

Gemma bizi hissetti. Birden baliramız irkilerek yoldan çıktı... Gemma bindiğimiz baliranın zihnini idare etmeye çalışıyordu. Afsuni dişlerini gıcırdattı. Geriye çekildi. Baliramız tekrar yoluna döndü. Afsuni yaratığın başı yukarı bakana dek onu çekiştirdi ve ona bir şeyler fısıldadı.

Gemma yapmak üzere olduğumuz şeyi görüyordu çünkü kendi balirasını da yukarı doğru kaldırdı. Hızla yükselerek ileri atıldık ve savaş halindeki körfezi altımızda bıraktık. Yağmur suları yüzüme yağıyordu ve ben yine o eski paniği, görememe korkusunu hissederken aceleyle yağmur sularını yüzümden silip attım. Gemmanın balirası kuyruğunu bir kavis çizecek şekilde salladı. Kuyruğun iğne gibi sivri ucu bizi ikiye bölmek üzere üstümüze doğru geldi. Afsuni son anda geri çekildi. Bizi kuyruğun ulaşamayacağı bir mesafede, yavaşlamaya zorladı.

Dişlerimi sıktım ve enerjimle uzandım, iplikler ona doğru uzandı, onu bir koza gibi sarmaladı ve ben konsantre oldukça onu daha da ***sıktı.*** Onun uzaklaşmaya çalıştığını, dehşetle irkildiğini hissettim. Onun açısından bakıldığında her şey, sanki tüm dünya bir anda üzerine atılmış, gökyüzü denize dönüşmüştü ve o da tepetaklak, son hız okyanusa doğru gidiyormuş ve suyun içine dalıyormuş gibi görünüyordu. Soluk alamıyordu. Bizim bulunduğumuz yerden, Gemmanın eyerinin üzerinde paniğe kapılarak eğildiğini gördüm. Okyanus yanılsamasının

içinde balirasını diğer yöne çevirmeye çalışırken yaratık sertçe döndü.

Dişlerimi sıktım ve ipliklerimi etrafına daha da sıkı sardım. Gemma, ciğerleri suyla doluyormuş gibi hissederken yine şiddetle kıpırdandı. Boğuldu ve yüzmeye çalışarak elleriyle havayı dövdü.

“Adelina.” Afsuni nin sesi, konsantrasyonumu bıçak gibi kesti. Yarattığım illüzyon titreşti ve bir anlığına Gemma görebildi. “Geri çekilmemiz gerek!” diye bağırdı. “Fırtınaya çok yaklaştık!” Farkına bile varmamıştım. Kapkara bulutlar çok yakınımızda görünüyorlardı; simsiyah, sonsuz bir örtü dört bir yana uzanıyordu ve biz de örtünün içine dalmak üzereydik. Gözlerimi kırparak öfkemden sıyrıldım. Hemen tepemizde Gemma başını iki yana salladı ve aynı şeyin farkına vardı. Fakat konsantrasyonu dağılmıştı ve balirası onu dinlemeyi reddederek ona karşı mücadele veriyordu. Afsuni baliramızı yine burnu aşağı bakacak şekilde çekiştirdi. Kara bulutlar görüş açımızı terk etti ve kendimi yine, ateş ve savaş gemileriyle bezeli körfeze bakarken buldum. Aşağı doğru pike yapmaya başladık.

Bir kez daha omzumun üzerinden baktığımda, Gemmanın hâlâ kendi balirasıyla mücadele halinde olduğunu gördüm. Yaratık ona karşı çıkarcasına tiz bir çığlık attı.

Ardından karanlık dünya aydınlandı ve hepimizin gözleri bir anda kör oldu.

Bir şimşek ile gök gürültüsü gökyüzünü ikiye ayırdı. Ses dört bir yanımızda patladı. Isı tepemizde bizi kavuruyordu. Yaratık aşağı düşmeye devam ederken Afsuni de ben de kendimizi yaratığın sırtına attık. Işıktan başka hiçbir şey göremiyordum. Bir şeyler yanıyordu. Gözüm yaşardı. Körfeze yaklaşırken Afsuni bir şekilde baliramızı yukarı çekmeyi başardı. Tüm ağırlığımın yaratığın sırtına yüklendiğini hissettim. Kontrol edilemez bir şekilde titriyordum. Tek yapabildiğim, yüzümü bir yana çevirmek oldu ve bulanıklıkta yıldırım gibi bir ışık gördüm.

Bu, yanarak okyanusa düşen Gemmaya aitti. Balirasının devasa cansız bedeni hemen yanında hızla aşağı düşüyordu. Yıldırım çarpmıştı.

Gemma’yı seyrettim. Kayan yıldız hırsızı sanki sonsuza dek düştü, ışığı önce bir çizgiden noktaya, ardından hiçliğe dönüştü, sonunda da balirasıyla denize çakıldı. Düşüşün etkisi, etrafındaki tüm gemileri bir halka gibi dışarı doğru iten bir dalga oluşturmuş olmalıydı. Fakat buradan bakıldığında bu etki önemsiz bir

su sıçraması gibi görünüyordu, sanki bir an buradaymış, bir an sonra yok olup gitmiş gibi.

Ve dünya, sanki o hiç var olmamış gibi işleyişine devam etti.

Kalbim bir an burkuldu fakat bu konu üzerinde duracak vaktimiz yoktu. O an afallamış halde baliramızın sırtında otururken bile Afsuni başını, tek bir geminin etrafında toplanmış bir grup gemiye doğru çevirdi. Üzerlerinde beyaz pelerinli figürler olan baliralar bu gemiye yöneliyordu. Bunun Kraliçe Maeve'in Beldain gemisi olduğunu hemen anladım. Afsuni bana bağırarak bir şeyler söyledi. Şaşkınlıkla onu başımla onayladım. Aşağıda, Lucent e ait olduğunu çok iyi bildiğim bir sesin acı dolu çığlığı yükseldi. Lucent, Gemmanın ismini haykırıyordu.

O an yapmak istediğim tek şey, Gemmanın suya düştüğü, dalgaların parlayan ışığını kapladığı noktaya öylece bakmak olmasına karşın, Afsuni baliramızı diğer tarafa çevirdi.

Baliralar, binlerce yıl boyunca insanoğlunu büyüledi. Haklarında sayısız hikâye yazddı ama yine de onların uçuşlarındaki, soylarındaki ve okyanusun derinliklerinde süren yaşamları hakkmdaki sırlara vakıf olmanın yakınına bile gelemedik. -Baliralar ve En Yakın Kuzenleri Hakkında Bir Çalışma, *cBaron Jaucher*

Adelina Amouteru

imdi okyanusa o kadar yakındık ki top atışları kulaklarımızı J^gsağır ediyordu. Yağmur yan tarafımızdan, bizi adeta kır-baçlarcasına yağıyordu. Beldain kraliyet gemisinin en yakınında bulunan Kenettra savaş gemilerinden bazıları şimdi keskin hareketlerle rotalarından ayrılıyorlardı ve Lucent'in yakınlarda bir yerde olduğunu, Kenettra ordusunu karıştırabilmek için rüzgârı itip çektiğini fark ettim. Diğerleri Beldain gemilerine ateş ettiler ancak toplarının kendi gemilerinin güvertesinde çözüldüğünü ya da atılan topların havada kaybolduğunu gördüler. Michel iş başındaydı. Gemmanın tekrar baliralardan birinin sırtında gökyüzünde rüzgâr gibi ilerlerken görünmesini bekledim ama görünmüyordu. Yağmur, yüzümde çizgilerin oluşmasına neden oldu. Kendime, düşman olduğumuzu hatırlattım.

Çok fazla Beldain gemisi vardı. Tek bir kez bakmam, bunun Kenettra donanmasının kazanamayacağı bir savaş olduğunu görmeme yetti. Onları nasıl

geri püskürtebilirdik? Kraliyet gemisinin denizde bulunduğu noktaya baktım. Geminin etrafı neredeyse her yanından takviye ekiplerle desteklenmişti ve Kenettra donanması boşu boşuna ileri atılıyordu. Zırhlı baliralar geminin etrafında hızla uçarak onu havadan koruyorlardı. Diğer Elitler de bunlardan bazılarının üzerindeydiler, içlerinden biri Beldain kraliyetine ait altın rengi giysiler içindeydi. Belki de bu, Kraliçe Maeve'in erkek kardeşlerinden biriydi. Ben onlara bakarken, bir Kenettra askerine doğrulttuğu koluyla sert bir hareket yaptı. Düşman askeri, sanki sert bir darbe yemiş gibi şiddetle geriye doğru sarsıldı ve balirasından düştü.

"Yakınlaş," diye seslendim Afsuniye, gökyüzündeki bir açıklığı işaret ederek.

"Kendimizi öldürtmeden nasıl yapabileceğimize ilişkin akıllıca bir fikrin varsa, dinlemekten mutluluk duyarım," diye bağırdı Afsuni.

Beldain filosuna daha dikkatli baktım. ***Kraliyet gemisi, neredeyse her yanından korunuyor*** Savaş gemilerinden oluşan bir yarım çember. Onların ötesinde başka bir halka bulunuyordu, ardından bir başka halka daha ve sonunda gemilerin tümü petek biçimini alıyordu.

"Dikkat!"

Afsuni'nin uyarısı üzerine kendimi dümdüz bir biçimde bali-ranın sırtına attım. Yakınımızda bir top infilak etti ve havaya su püskürttü. Eğildim. Baliramız gürültüyle sarsılarak, kanatlarından biri yaralanmış halde yana kaçtı. Bize ateş eden Beldain savaş gemisine baktım. Enerjim, körfezdeki binlerce askerin öfkesi ve korkusundan beslenerek içimde çılgınca çalkalandı. Kabardıkça kabardı, sonunda tenimin altı, sanki beni tamamen parçalara ayıracakmış gibi bu enerjiyle karıncalanmaya başladı.

Enzoyla aramızdaki bağ titreşti, içgüdüsel bir şekilde etrafıma bakındım. Kalp atışlarım hızlandı. ***O burada.*** Bağ şiddetle titreşiyordu -sanki Enzo da onun yakınlarında olduğumu fark etmiş gibiydi- ve bir an sonra onu gördüm. Bir baliranın sırtındaydı ve ellerinden bir ateş seli çıkarak aşağıdaki Engizisyon gemilerini hedefine aldı. Engizisyoncular hemen arkasındaydı. Enzo havadan alevler oluşturup fırlatırken, yakınlarındaki Beldain'li bir asker çığlıklar attı. Alevler askeri yiyip bitirirken baliranın sırtından düştü ve artık üzerinde binicisi olmayan balira suya doğru inişe geçti.

Enzo, diye seslendim bağımızın içinden. Enzo yüzünü bana çevirdi. Enerjisi,

tam ben kendi gücümü kullanmaya çalışırken bana ağır bir darbe vurdu. Afsuni bana bir bakış attı ve beni daha da sıkı kavradı. Bir an Enzo benimle bakıştı. Bakışları sert ve karanlıktı. Hançerlerin ona her şeyi anlattıklarını anladım.

Enzo, bir Engizisyon savaş gemisinin bulunduğu yöne döndü. Elini açtı, ardından yumruk yaparak kapadı. Çok basit, ufacık bir hareketti bu.

Suyun yüzeyinde, kulakları sağır edici bir gürlemeyle bir ateş hattı infilak etti. Alevler korkutucu bir hızda gemiye ulaştı, ardından geminin büyük gövdesine çarparken patlayıp kıvrılıp büküldüler. Ateş, ahşabı yutuyordu. Tüm gemiyi saran alevler gökyüzüne yükseliyorlardı. Büyük patlama beni kör etti. Kolumu yüzüme götürdüm, kendimi boş yere, oluşan ısı ve ışıktan korumaya çalıştım. Bağ deli gibi titreşiyor, Enzonun enerjisi benimkini besliyor, ısı bedenimin içini adeta haşlıyordu. Başımı arkaya attım ve yanan geminin güvertesindeki Engizisyoncular dan yükselen acı dolu çığlıklar bize kadar ulaşırken gözümü kapadım.

Alevler topların barutuna isabet etti. Çok şiddetli bir patlama, geminin güvertesini sarstı. Ahşaptan kopmuş yanan kıymıklar havaya sıçradı, bazıları hızla üzerimize doğru gelip dev duman bulutları oluşturarak suya düştüler.

Onu kontrol etmem gerek. Enzo nun gücü sonsuz değildi ve böylesine büyük bir hamleye girişmek muhtemelen ondan bir şeyler alacaktı. Fakat bir anda tek düşünebildiğim şey bu oldu. Onun üzerinde kontrolü ele geçirebilirsem bu savaşı kazanabilirdik.

“Bizi Enzoya yaklaştır,” dedim.

“Nasıl istersen, tatlım.” Afsuni dizginleri sertçe çekti ve baliramız Enzo nun yanında uçabilmek için yön değiştirdi. Diğer tarafımızda Sergio ve Violetta uçuyordu. Afsuni bir üçgen oluşturana dek bizi ileri doğru götürdü, ardından sertçe alçalttı.

Okyanusun hemen üzerinden gidiyorduk. Etrafımızda toplar patlıyordu fakat Afsuni ilerliyordu. Baliranın altımızda titrediğini hissedebiliyordum. Yaralanmıştı ve bizi çok uzun bir süre boyunca uçuramazdı.

Yanan geminin yanından geçtik ve oradan geçerken, birden Beldain Kraliçesinin gemisi, şaşırtıcı derecede yakınımızda karşımıza çıktı. Enzonun balirası bize yaklaşınca kalbim hızlandı, aramızdaki bağ daha yakın olabilmemiz için adeta

çığlıklar atıyordu.

Sonra bir anda Afsuni bizi bir tarafa doğru çekti. Bir ok, tam başlarımızın üzerinden geçti. Bir başka baliranın yaklaştığını görmeden önce şaşkınlık dolu bir çığlık atacak kadar vaktim oldu ancak. Maeve'in gözleri bana kinle bakıyordu. Arbaletini bize doğru kaldırdı.

Baliranın sırtına dümdüz uzandım. Maeve'in arkasında, Lucent kolunu kaldırınca Afsuni ve bana bir rüzgâr çarptı. Gözümü sıkıca kapadım ve can havliyle sıkıca tutundum. Baliramız, bize karşı çıkarcasına çığlık attı. Havada uçarken çılgına döndü. Gözümü tekrar açtığımda, Maeve tam yanımıza gelmişti. Kraliçe balirasının üzerinde çömeldi ve bizim baliramızın üzerine sıçradı.

Baliramızın üzerine indiği anda kılıcı da elindeydi. Maeve üzerime atıldı. O kadar büyük bir şaşkınlık içindeydim ki tek yapabildiğim kendimi korumak üzere ellerimi kaldırmak oldu. Güçlerim can havliyle ona karşı saldırıya geçti, bir acı illüzyonuyla sarmalamak üzere onu aradı. Bir an bu işe yarıyormuş gibi göründü, Maeve hamle yaparken irkildi, ardından elleri ve dizleri üzerine düştü. Afsuni kendi kılıcını çekip ona saldırdı. Fakat Lucent'ten gelen bir şiddetli rüzgâr daha onu geri çekilmeye zorladı. Aynı anda, Maeve dişlerini sıkarak bana baktı, kendi kendine, deneyimlediği acının gerçek olmadığını söylemeye çalıştı.

"Seni küçük ***korkak***" dedi öfkeyle. Ardından yine bana doğru gelmeye çalıştı. Kılıcı parıldadı.

Yanımızda bir top daha patladı, baliramızın diğer kanadını vurdu ve yaratık kontrolden çıkarak çılgınca yalpaladı. Birden altımda yağmur ve havadan başka hiçbir şey hissetmedim ve görebildiğim tek şey puslu bir deniz ve gökyüzü oldu. Afsu-ni'nin elini tutmak üzere körcesine uzandım ama onun nerede olduğunu bilmiyordum.

Sertçe okyanusa çakıldım. Buz gibi su soluğumu kesti ve çığlık atmak için ağzımı boş yere açtım. Ellerimle yüzeye ulaşmaya çalıştım. Toplar ve oklar karanlık suların üzerinden hızla geçip gitti, arkalarında baloncuklardan oluşan izler bıraktılar.

Patlamaların boğuk sesi, kemiklerime titreşimler gönderiyordu. Ciğerlerim çığlıklar attı. Burası Ölüler Diyarıydı ve ben şafak vakti tanrılarla buluşacaktım, içimde kapana kısılmış korku özgür kaldı ve güçlerim kontrolden çıktı. Bir an kazığa bağlanmış halde, yanan odunlarda, ölümden birkaç santim ötede

durmanın nasıl bir his olduğunu hatırladım. Gücümün şiddetlendiğini hissettim ve fısıltılar zihnimde yanıp tutuştular. .

Ardından yukarıda, titrek bir alev ve ışık gördüm ve yüzümü o tarafa çevirdim. Elimden geldiğince kuvvetle ayaklarımı çırptım. Gökyüzü giderek yaklaştı.

Su yüzeyine çıktım. Etrafımdaki boğuk sesler kulakları sağır edici seslere dönüştü. Yüzümü gökyüzüne çevirdiğimde, fırtınalı geceye resmettiğim dehşet verici illüzyona tanık oldum. Okyanus ve fırtınadan meydana gelen korkunç bir canavar büyüyor, engin gökyüzünün neredeyse tamamını kaplıyor, kızıl gözleri yanıyordu, sivri dişli ağzı o kadar genişti ki yüzünün bir ucundan diğerine uzanıyordu. Canavar yeri göğü sarsan bir çığlık attı. Bu çağrıyı kemiklerimin derinliklerinde duydum. En yakınımdaki gemilerin güvertelerinde, Engizisyoncular ve Beldain askerlerine benzeyen askerler dizleri üzerine çökerek dehşetle yüzlerini korudular.

Bir anda bir rüzgâr dalgası beni suyun içinden çekip çıkardı. ***Lucent?*** Hayır, etrafıma sarılmış güçlü kuvvetli bir kol vardı. Bu, Lucent'in gücünü taklit eden Afsuniydi. Etrafta önce ahşap enkazı, ardından devasa bir gemi gövdesi gördüm. Kraliçenin gemisi. Afsuni bizi dalgalar arasında geminin kenarına dek götürdü. Kolunu sıkıca belime dolamıştı.

Küpeşteye doğru yükseldik ve sertçe güverteye indik. Bu darbe beni yere serdi. Birkaç kez yuvarlandım, sonra durdum. Hemen ayağa kalkmaya çalıştım. Soluk almaya çalıştım. Yakınlarda bir yerde Afsuni elleri ve dizleri üzerinde doğruldu, ardından ayağa fırladı. Askerler ve denizciler her yerdeydiler, topların başına adam yerleştiriyor ve Kenettra gemilerinin bulunduğu yönlere doğru uçları alevli oklar atıyorlardı. Enzoyla aramızdaki bağ titreşti. Enzo burada, geminin güvertesine çömelmişti. Michel gemi armasının oradaydı ve Raffaele de bize bakarak geminin baş kısmında ayakta duruyordu.

Tepemizde bir başka balira daha uçuyordu. Bir an sonra Teren beyaz zırhı ve uçuşan cüppesiyle indi, Engizisyon pelerini sırılsıklam olmuştu. Gözleri çılgınlığın ışığıyla parlıyor, onu daha önce hiç görmediğim kadar delirmiş gibi gösteriyordu.

Üzerimize bir dalga geldi ve baktığımda, Maeve'in balira-sından geminin güvertesine zarif bir hareketle atladığını gördüm. Lucent de bir rüzgâr perdesiyle atlayarak onu takip etti.

“Teslim olun,” diye bağırdı Teren, Maeve’e. “Ve donanmanıza geri çekilme emri verin.” Engizisyonun bizimle aynı safta durduğunu görmek ilginç bir manzaraydı. Yağmur suları Teren’in çenesinden aşağı damlıyordu. “Yoksa bu körfez, mezarınız olur, Majesteleri.”

Maeve güldü. Başıyla okyanusu, Beldain savaş gemilerinin istikrarlı bir şekilde ilerlemeye devam ettiği yeri işaret etti. “Bu, sana teslim olmamız gerekiyormuş gibi mi geldi, Üstat Santoro?” diye bağırdı, kaba ve sert sesiyle. “Öğle olmadan tahtınıza oturacağız.” Maeve daha sonra en küçük kardeşine işaret edince Tristan ileri atıldı. Tristan dehşet verici bir hızda hareket ediyordu. Bir an çektiği kılıcıyla bize doğru koşuyordu, hemen sonrasında Teren’in yanına ulaşıp kılıcıyla ona saldırdı. Birden aklıma, ilk öldürdüğüm kişi olan Örümcek Dante geldi ve bu anı içimdeki enerjiyi harekete geçirdi. ***Tereni ikiye ayıracak***.

Fakat Teren hiç vakit kaybetmedi. Kemerinden iki hançer çekti, başım eğdi ve Tristana gülümsedi. Prensin saldırısını engelleyince birbirine çarpan metallerin sesi etrafta yankılandı.

Afsuni yanımda döndü ve havaya fırladı. Saç örgüleri ıslanmıştı, okyanus suyuyla parlıyordu ve rüzgârda geriye doğru uçuştu. O an karşımda bir ölümlüyü değil de zevk meleğini gördüm, vahşi coşkunluğu etrafındaki her şeye yayılıyor, gücü her şeye galip geliyordu. Onun derin bir nefes aldığını görebiliyordum. Etrafı Elitlerle sarılmıştı. Gücü doruğuna ulaşmıştı.

Maeve e doğru son sürat şiddetli bir rüzgâr gönderdi. Rüzgâr, Maeve m ayaklarını yerden kesti. Afsuni aynı anda, ona doğru hızla ilerleyen bir ateş sütunu gönderdi. Lucent tam vaktinde harekete geçmeyi başardı, Maevei de bir başka rüzgâr perdesiyle tehlikenin içinden aldı fakat bunu zar zor yapabildi. Afsuni hançerlerini çekerek onlara doğru atıldı ve hançerlerinden birini Maeve e fırlattı.

Hançer ona ulaşamadan havada çözülüverdi. Silah, Michelm elinde belirdi.

Bir diğer hançeri Raffaele nin bulunduğu yöne doğru fırlattı. Bu seferki neredeyse Raffaele nin tam boğazına isabet etti. Bu kez onu kurtaran Enzo oldu, aşırı hızıyla bulanık bir şekilde görülen prens onun yoluna atıldı ve kendi kılıcıyla, hançerin yönünü değiştirdi. Afsuniye ölümcül bir bakış attı. Aynı anda Raffaele bana doğru, karanlıkta parıldayan bir şey fırlattı. Küçük bir cam şişe. Şişe ayaklarımın dibinde parçalandı.

Cam kırıkları arasından bir yaratık çıkarken geriye sıçradım. Yaratık minicik bir şeydi. Krem rengiydi, sanki yüzlerce ayağı vardı. Ayaklarıma atıldı. Minik canavar üstüme gelince bir kez daha sıçradım.

Yaratık beni üçüncü kez ısırmaya çalışınca çizmemin topuğuyla sertçe üzerine bastım. Yaratığın arka yarısını yakalamayı başardım. Beni ısırmaya çalışarak kıvrandı fakat hançerimi çıkardım ve döşeme tahtalarının arasında bedenini ezerek hançerimi ona batırdım.

Enerjim kulaklarımda uğulduyordu. Etrafımızda sürüp giden savaş beni kontrol altına alamayacağım bir seviyeye dek beslemişti. Etrafımızda uzanan okyanusun rengi değişti, önce koyu griden parlak gümüşe, ardından iç kısımdan aydınlanan nefis bir turkuaz rengine dönüştü, tüm bu yanılsamalar içimde büyüyen gücümle besleniyordu.

Başımı kaldırıp baktığımda Michel'in, armanın dalgalandığı yerde olduğunu gördüm. Etrafına bir acı illüzyonu sardım. Michel bir an titredi fakat sonra onun kendi gücüyle bunu ittiğini gördüm. ***O bir ressam. Bana illüzyonları öğretti.*** Ve şimdi illüzyonlarımın ardındakini görebiliyordu.

“Seni ***canavar!”*** diye bağırdı bana. Sesindeki acı ifadeden, Gemmanın ölümünü haber aldığını anladım.

Afsuni dümenin yanında bir yere indi. Michel e bir hançer doğrulttu. Michel’in ucunda sallandığı arma halatı birden açıldı, ortadan kayboldu, güvertenin zemininde tekrar ortaya çıktı. Michel düşmeye başladı. Güverteye düşmek üzereyken Lucent onu son anda yakaladı.

Öfkeyle, tüm gücümle Lucente saldırdım. Bakışlarım incinmiş bileğine çevrildi, buna odaklanarak acısını on kat daha artıracak bir illüzyon dokudum. Lucent acı dolu bir çığlık atarak yere düştü.

Maeve tam ortamıza atladı ve dikkatim dağıldığından, yarattığım illüzyon bir an titreşti. Kraliçenin bakışları buz gibi ve hiddet doluydu. Kılıcını çekti ve bakışları derinleşti. ***“Bırak onu***,” dedi öfkeyle, ardından bana doğru atıldı.

Sergio’nun kılıcı beni kurtardı. Bir anda ortaya çıktı ve kılıcı, kraliçenin hamlesinin orta yerinde onunla buluştu. Sendeleyerek geriledim, ardından gökyüzüne baktım. Violetta orada, baliranın sırtında daireler çizmeye devam ediyordu. Bir an göz göze geldik.

Topların uzaklardan gelen gümbürtüsü hepimizin dikkatini dağıttı. Beldain savaş gemileri bize yaklaşmıştı ve Beldain askerleri etrafımızı sarmıştı. Maeve birden geriye sıçrayarak Sergio'dan uzaklaştı ve Teren e seslendi.

"Sayınız azaldı!" Bakışları üzerime sabidendi. "Beldain'liler garabet diye bir şeye inanmaz," dedi bana. "Biz Gökdiyarda ***mal-fettohs***^ saygı gösteririz. Sen bir Elitsin, tanrıların çocuğusun. Tıpkı benim gibi. Savaşmamıza gerek yok."

Uzun zaman önce olsa bunu dinlerdim. Garabet değil. Elit. Fakat ben Beyaz Kürt'tüm ve Beldain Kraliçesi nin sözlerinden etkilenmeyecek kadar güçlüydüm. Başımı kaldırıp ona baktım, bana uzattığı zeytin dalı bir anda midemi bulandırdı. Ne numaraydı ama. Maeve barış istemiyordu... beni neredeyse öldürüyordu. Kraliçe ***kazanmak*** istiyordu ve dostluk görünümü altında Kenettra'yı ele geçirecekti. Tüm Elitler aynı değildi. Tüm Elitler dost olamazdı.

Ona cevap vermedim. Başımı Enzo'nun bulunduğu tarafa doğru eğdim. "Enzo," diye bağırdım. Gücüm onunkiyle birlikte kabardı.

"O sana baş eğmeyecek, Beyaz Kurt," diye bağırdı Maeve. Yine de sesindeki kuşku ifadesini işitebiliyordum. "Gerçeği biliyor. O artık Hançerlerden biri, ***bizden*** biri."

Ben izin vermezsem olmaz, diye düşündüm, çenemi sımsıkı kenetleyerek. Enzoyla aramızdaki bağ vasıtasıyla enerji ipliklerimle onun kalbini aradım. ***Seni kontrol edeceğim.***

Enzo bana yaklaştı. İki eldivenli elinde de birer hançer vardı ve yüzü bir öfke maskesine dönüşmüştü. "Sen bir hainsin, Ade-lina," diye gürledi.

Enzo nun sözleri üzerine gücüm bir an sarsıldı. Kalbim -bağım, artık aradaki farkı anlayamıyordum- onun yakınlığı için çığlıklar atıyor, ona özlem duyuyordu. "Hayatta kalmaya çalıştım," diye seslendim onca karmaşanın arasından.

"Çok yalan söyledin," dedi Enzo öfkeyle.

Enzoyla aramdaki bağın enerjisi artık değişmişti, gücün dengesi de değişiyordu. Kısa bir süre önce Enzonun kalbine güvenli bir biçimde sarılmış enerjimin filizleri artık gevşemeye başlıyordu. Bir şey bunu geri itiyordu. Kontrolü ele geçirmeye çalıştım ama Enzonun enerjisi birden bana doğru gelerek ***benim***

kalbimi aradı. Enzo ilk kez yaşama döndüğünde, odada baş başa kaldığımızda ve onun enerjisi benimkine baskın geldiğinde hissettiğim enerjinin aynısıydı bu.

“Seni ***seviyorum***,” diye seslendim. “Düşman bir ülkenin seni çıkarı için kullandığını görmek istemiyorum. Tahtını senden alıyorlar, bunu göremiyor musun? Hançerlerin hain!”

Enzonun gücü bir kez daha beni vurduğunda durdum. Bu darbe acıyla iki büklüm olmama neden oldu. Enzo yumruklarını sıktı. Yüzünü acı dolu bir ifade kapladı. “Arenada Raffaeleyi neredeyse öldürüyordun,” diye bağırdı. “Gemmayı öldürdün. Sen diğerlerini kendi çıkarın için kullanmıyor musun peki? Yeni Elitlerini? Bu savaşı, tahtı ele geçirme hedeflerini? Beni?” Enzonun sesi bir an çatallaştı ve öfkesinin ardında derin bir acı belirdi. “Bunu nasıl yapabildin?”

Sözleri, zihnimdeki fısıltıları hareketlendirdi. Fısıltılar şimdi öfkeliydi, dolayısıyla ben de öfkelendim. “Peki, kimden öğrendim bunu?” diye çıkıştım. “***Diğerlerini kendi çıkarım için kullanmayı kim öğretti bana?”***

Enzonun gözleri yine doldu, içlerinde karanlık birikti. “Bir zamanlar seni sevmiştim,” diye bağırdı. “Ama arenada Raffaeleye neler yaptığını bilseydim, Gemmaya ne yaptığını bilseydim, fırsatını yakaladığımda seni öldürürdüm.”

Bu sözler bana bıçak gibi saplandı. Öfkem kalbime karşı çarpmaya devam ederken bile bir keder dalgası hissettim. Bana ne kadar da kolay yüz çeviriyordu. Kendi Hançerlerinin ihanetini ne kadar da çabuk affediyordu. Gözyaşlarımın arasından dişlerimi sıktım. “***Deneyebilirsin ancak!”***

Enzonun gözleri artık tamamen siyahtı. Enerjisinin benimkine üstün geldiğini, beni ısı dalgasıyla sardığını hissettim. Kollarımı ve bacaklarımı hareket ettirmeye çalıştım ama yapamadım. ***Hayır***,; Enzo üstüme atıldı.

İllüzyonlarımı Enzo’ya doğru fırlatarak onu bir ağın içine aldım. Enzo bir an geriye doğru sendeledi, parmaklarını yüzüne götürdü. Onu tam gözlerinden bıçaklayacak kadar akkor halinde bir kılıç olduğunu düşünüyordu. Fakat bir şekilde, aramızdaki bağ sayesinde hangi ipliklerin gerçek, hangilerinin illüzyon olduğunu anlayabildi. Bunu bir kenara itti. Ardından başını iki yana salladı, gözlerini tekrar bana çevirdi ve üzerime kavurucu bir ateş gönderdi.

EnzOy hayır. Ellerimi yukarı kaldırdım ve çığlık attım. Demek olup biten onca şeyin ardından bu şekilde ölecektim; diri diri yanarak, başından beri ölmem

gereken şekilde.

Alevler derimi kavurdu. Fakat bir an sonra buz gibi soğuk bir yağmur bastırdı ve ateşi söndürdü. Dalganın etkisi dizlerimin üstüne düşmeme neden oldu. Başımı kaldırıp baktığımda, Sergio'nun tam başlarımızın üzerinde uçan bir baliranın sırtına yapışmış olduğunu gördüm, yaratık spiraller çizerek uçarken devasa kanatları güverteye sular serpiştiriyordu.

Enzo da başını kaldırıp baktı. İhtiyaç duyduğum tek şey onun bir anlık dikkat dağınıklığıydı. Bağımızın içinden uzanıp enerji ipliklerimi ona doğru fırlatmak için bu fırsatı değerlendirdim. Kontrolü tekrar ellerime alırken Enzo yüzünü buruşturdu. İrkildi. Bir kez daha benimle mücadele etti ama sonra durdu. Güçlükle soluk alıp vererek güvertede dizlerimin üzerine düştüm. Yakınlarımda olan Enzo da tek dizi üzerinde çömeldi. Başı yere eğilmiş haldeydi. İkimiz de bitkin düşmüştük.

"Ben istediğim için hayattasın," diye tısladım, dişlerimi sıkarak. İçimdeki öfke büyüdü, bedenimin her köşesini kapladı. Artık bir zamanlar âşık olduğum delikanlıyı göremiyordum. Doğru düzgün hiçbir şey göremiyordum. Fısıltılar yönetimi ele geçirdiler, kendi üzerimdeki kontrolümü benden zorla aldılar. Sesim artık bana değil, onlara aitti. "Ve sana ***emrettiğim şeyleri yapacaksın***

Bir kere daha bağımızın içinden uzandım ve sertçe çektim.

Bu dünyayı ateşe ver> Enzo. İçindeki her şeyle birlikte.

Enzo başını gökyüzüne çevirdi. Derin, hırıltılı bir nefes aldı.

Raffaele ileri çıktı. "Hayır!" diye seslendi ama artık çok geçti.

Enzo'nun ellerinden ateşler çıktı.

Alevler gemimizin küpeştesinden yükselip dört bir yandan suyun üzerinde yayılmaya başladı. En yakınlardaki savaş gemisi çemberi hemen alev aldı. Gemilerden alevler saçılıyor, bir halkadan diğerine yayılıyor, petek biçiminde dizilmiş gemiler yanmaya başlıyordu, içinde bulunduğumuz geminin güvertesindeki her Elit, yangının yayılışını izleyerek donup kalmıştı. Yanan gemilerden yükselen çığlıklar etrafta yankılanıyordu.

Enzonun gücü bitmek bilmeksizin akıyor, önüne çıkan her şeyi içine çekiyordu.

Yangın, gemilerin güvertelerindeki toplara denk geldikçe yaşanan patlamalar kulaklarımızı sağır ediyordu. Patlamalar hepimizi dizlerimizin üzerine düşürdü. Sarsıntıyı güvertenin ahşabından bile hissedebiliyordum. Enzonun yangını daha da ilerilere sıçradı, sonunda tüm Beldain savaş gemileri alev aldı, göz alabildiğine uzanan ateş hatlarıyla birbirlerine bağlı gibi görünüyorlardı. Alevler gökyüzünü yalıyordu. Başımı kaldırdım ve yağmur damlalarının üzerime düşmesine izin verdim, Enzonun karanlığının yarattığı hissi içime çektim. Uzun zaman önce Bahar Aylarında yaşadığım, Hançerlerin Estenzia limanını ateşe verdikleri o geceye gittim.

Sonunda Enzo başını eğdi. Omuzları çöktü ve dizleri üzerine düştü. Bir inilti koyuverdi ve ona daha yakından baktığımda, her zaman ellerinde olan o korkunç yanıkların şimdi dirseklerine dek yayıldığını, derisinin harap olduğunu, kırışarak simsiyah kesildiğini fark ettim. Gözleri simsiyah havuzlar halinde kaldı, küçücük bir ateş halkası hâlâ etrafını çevreliyordu.

Dört bir yanımızda Beldain savaş gemileri yanıyordu. Maeve şaşkınlıkla afallamış, manzarayı seyrediyordu. İlk defa onu şaşkınlıkla sus pus olmuş görüyordum.

Teren, Engizisyoncularına ilerlemelerini işaret etti. Yüzünde muzaffer bir gülümseme vardı. Bir süre sonra, tüm bunları ***onun için*** yaptığımı düşünüyor olabileceğini fark ettim. “Onun kellesini istiyorum!” diye emretti kılıcını Maeve’e doğrultarak.

Fakat Beldain Kraliçesi çoktan harekete geçmişti. Lucent ona aceleyle bir bakış attı, ardından kraliçeyi havaya kaldırmak için bir rüzgâr perdesi yarattı. Kraliçenin kardeşlerinden biri yanından uçuyordu. Maeve’in koluna uzandı, kolunu yakaladı, ardından onu balirasının sırtına çekti.

Ancak ben Raffaele ye bakıyordum. Raffaele, Enzonun bulunduğu yere doğru yürüdü; prensin gözleri hâlâ saydam bir koyuluğa sahipti, yüzü öfkeyle donup kalmıştı, ateş halkası ayaklarının yanında yanıyordu. Neden Raffaele yi seyretmek için durduğumu bilmiyordum. Belki de her zaman böyle yaptığım, güzelliğinden bu kadar büyülendiğim içindi. Şimdi bile, bunca ölüm ve yıkımın ortasında, bu dünyaya ait olmayan birine ait bir zarafetle hareket ediyordu. Dikkati tamamen Enzoya odaklanmıştı. Bu manzara yüreğimi burktu ve içimdeki küçücük, kayıp bir parça bir an alev aldı.

Raffaele, Enzoya ulaştı. Alevler hâlâ Enzonun ellerinde yanıyordu ama her nedense saldırıya geçmek için bir hamlede bulunmadı. Raffaele elini ensesine doladı, alınları birbirine değecek şekilde onu kendine doğru çekti. Gözyaşları yüzünü yol yol yaptı. Birden bana sırt çevirdiği günkü bakışını, ona kalmak için yalvardığımda gözlerini kapayışını hatırladım. Şu anda yüzünde aynı ifade vardı.

Enzo gözlerini kıstı. Sanki yanan elleriyle Raffaele nin bileğini yakalayacakmış, onu içten dışa doğru diri diri yakıp kavuracakmış gibi bir hareket yaptı.

“Yapma,” diye fısıldadı Raffaele, Enzo ya. Ve Enzonun gözleri hâlâ kapkara olmasına karşın Raffaele ondan kaçmadı. Etrafı alevlerle kaplı halde, olduğu yerde kaldı.

Enzonun gözleri bir an titreşti. Raffaeleye bakarak gözlerini kırpıştırdı, sonra yüzünü ona doğru eğdi. Raffaele de öne doğru eğildi, gözlerini kapadı ve başını Enzonun omzuna dayadı. Raffaelenin enerjisinin şu an Enzonun içine aktığını, ona şifa verdiğini, onu yatıştırdığını, sakinleştirdiğini, kendi öfkesini ittiğini bilmem için onlara dokunmama gerek yoktu.

Raffaele bir an bana baktı. Mücevher rengi gözleri, alevlerin ışığında nefes kesici görünüyordu.

“Yapma,” dedi bir kez daha, bu sefer bana.

Teren hırladı. Raffaele nin üzerine atılmak için ileri çıktı.

“Violetta!” diye çığlık attım. Ve Violetta bana havadan cevap verdi. Uzanıp çekti.

Gücü ortadan kaybolur ve Violetta yönetimi ele geçirirken Teren çığlık attı. Acımasızca çektim. Karanlığın iplikleri Terenin etrafına sıkıca dolandı, sinirlerini boğdu ve çığlık atmalarına neden oldu. Elimden geldiğince sert çekip Danteye yaptığım şeyi tekrar yapmaya çalıştım. Ölmeyi hak eden birine yaptım bunu. Fısıltılar kontrolü ele geçirdi. “Bana emir veremezsiniz,” dedim öfkeyle. Savaş arkamızda tüm şiddetiyle devam ederken Teren geminin güvertesinde titredi.

Dikkatim bir an Raffaeleye yöneldi. Yapabileceklerim onu hiç korkutmuyordu. Ona arenada yaptığım eziyetlerden sonra bile. Ondan alabildiğim tek duygu hüzündü ve bunun ardında da kesin bir kararlılık vardı.

“Aradığın şey adaletse, Adelina,” dedi, “adaleti bu şekilde bulamayacaksın.”

Kararlılığımın bir an bocaladığını hissettim. Kalbimde diğer herkes için gerekli soğukluğu nasıl bulmuştum da bir türlü kendimi Raffaele ye karşı harekete geçmek için ikna edemiyordum? Diğer tüm Hançerlere karşı hareket edebilmeme karşın? Raffaele bana yaptığı onca şeyden sonra kalbimi nasıl yumuşatıyordu? Kendi gözlerimin de yaşlarla dolu olduğunu fark ettim ve gözyaşla-rımı silme zahmetine girmedim. Teren hemen yanımda, yerde kıvranırken Raffaele, Enzonun elini tuttu ve onu bir baliraya doğru götürdü. Uzanıp onları durdurmaya gücüm yoktu. Tek yapabildiğim şey öylece bakmaktı.

Teren güvertede ayağa kalkmaya çalıştı. Bakışlarımı Raffaele ve Enzo’dan ayırmak zorunda kaldım. Violetta, Teren'in gücünü tutmaya devam etti ama Teren yine de bana nefret dolu bir bakış atmayı başardı. “Seni paramparça edeceğim, küçük kurt,” diye hırladı.

Teren bana saldırdı. Kılıcından kurtulmayı güçlükle başardım, kıl payı omzumun yanından geçti, ardından havada dönerek kılıcı tekrar bana savurdu. Hemen kenara kaçtım. Ellerimi kenetleyerek yumruk yaptım ve güçlerim arttığı için tüm limana bir illüzyon yollayarak suyun sanki kaynıyormuş gibi köpürmesini sağladım. Ardından tekrar Terene baktım ve enerji ipliklerimi elimden geldiğince sert bir şekilde sıktım.

Böyle bir acı derecesinde, Dante çoktan hezeyanlar geçirmeye başlardı. Fakat Teren hâlâ bana bakabiliyordu. Gözlerimi kırptım, onun -güçleri bile elinde olmadan- bunca acıya dayanabilmesi beni bir an şaşırttı.

Engizisyoncularına, “Öldürün onu,” dedi boğuk bir sesle. ***“Hemen!”***

Engizisyoncular bana karşı kılıçlarını çektiler ama artık onlardan korkmuyordum. Artık hiçbiri işime yaramıyordu. Sergio öne çıkarak görevi devraldı. Kemerinden iki hançer çıkarıp korkunç bir hızla fırlattı. Hançerler askerlerin göğsüne saplandı. Afsuni, Enzo nun gücünü taklit ederek kocaman ateş sütunlarını bir düzine kadar askerin üzerine yolladı. Askerler, ateşe atılmış taze kav gibi hemen tutuştular. Zırhları alevlerle anında ısınarak onları diri diri yakan adamlar çığlıklar attılar. İntikamımın gerçekleşmesine izin vererek karşımdaki bu sahneyi izledim.

“Durun!” diye emrettim.

Ölü Engizisyoncuların bedenleri güverteye dağılmıştı. Hâlâ hayatta olanlar, ben onlara yaklaşırken korkuyla köşelere sindiler. Teren olduğu yerde kaldı. Violetta güçlerini çoktan serbest bırakmıştı ama Teren hâlâ etrafına dokuduğum acıdan kurtulmaya çalışıyordu. Öksürerek doğrulup oturmaya, kendini güçsüz bir şekilde yerden kaldırmaya çalışırken ona baktım. Ardından hayatta kalan Engizisyonculara göz gezdirdim.

“Peşime düştünüz ve bana işkenceler yaptınız,” dedim askerlere. “Şimdi neler yapabileceğimi gördünüz. Elitlerimin gücünü de gördünüz. Arkamda paralı askerlerim var, şu an sarayın yönetimine el koyuyorlar. Mağlup edemeyeceğiniz güçlerim var. Düşmanınız olabilir ve sizler ölürken durup seyredebilirim.” Onlara bakarak kollarımı kaldırdım. ***“Ya da hükümdarınız*** olabilir ve sizi asla hayal edemeyeceğiniz bir ihtişama kavuşturabilirim.”

Sessizlik. Engizisyoncular dikkatle bana bakıyordu ve ilk kez yüzlerindeki ifadeleri gördüm; yüreklere korku salan zırhları ve beyaz pelerinlerinin ardında hâlâ insan olduklarını, hâlâ korka-bildiklerini ve fethedilebildiklerini hatırlatan ifadelerini. Bunu fark ettiğimde şaşırarak gözlerimi kırptım. Tüm hayatımı, Engi-zisyoncuları birer ***nesne***, ruhsuz birer yaratık olduğunu düşünerek geçirmiştim. Fakat yalnızca insandılar, insanlar yönetilebilirdi ve bunu yapabilecek gücüm vardı.

“Şu an neden benimle savaşıyorsunuz?” dedim. “Baş Engi-zisyoncunuz öyle emrettiği için mi? Kendisi de bir garabetten fazlası değil.” Acı bir ifadeyle onlara gülümsedim. “Daha da önemlisi, o da sert kayaya çarptı.”

Engizisyoncular tereddüt ve korkuyla, bitkin bir şekilde kıpırdandılar.

“Benim peşimden gelin,” diye devam ettim sözlerime, “ben de sizi Beldain’e götüreyim. Ülkelerini ele geçirelim ve intikamımızı alalım. Güneşdiyar’daki Tamourayı ve çok daha ötesini ele geçirebiliriz, imparatorluğumuzu kimsenin hayal edemeyeceği şekillerde genişletelim. ***Malfettohsa.*** karşı yürütülen bu anlamsız kampanyayı bırakın. Güçlerimizden korkuyorsunuz. Ve ben sizin yaşamak istediğinizi biliyorum. Peşimden gelirseniz, sizi şimdiye dek arzu ettiğiniz şeylere boğarım.” ifadem sertleşti. “Ya bunu seçersiniz ya da ölümü. Fazla vaktiniz yok.” Afsuniye başımla işaret ettim ve Afsuni hançerini tek elinde döndürdü. “Pekâlâ. Tercihiniz ne olacak, sevgili Engizisyoncularım?”

Engizisyoncular bana karşı harekete geçmediler. Ve o an, cevabımı aldığımı

düşündüm.

Tereni işaret ettim. “Onu zincirle iyice bağlayın,” diye emrettim. “O artık sizin Baş Engizisyoncunuz değil. Kralınız değil.” Başımı kaldırdım. “Kralınız ***benim?***

Bir an beni önemsemeyeceklerini düşündüm. Buna o kadar alışmıştım ki.

Fakat harekete geçtiler. Engizisyon, beyaz pelerinler, tüm ***malfetto*** ların düşmanları bana itaat ettiler ve Terene karşı harekete geçtiler.

Teren karşısına çıkan ilk Engizisyoncunun pelerinini yumruk yaptığı eliyle kavradı ama hâlâ onu durduramayacak kadar güçsüzdü. Engizisyoncular, Teren in ellerini sertçe arkasına doğru çekiştirdiler. Askerler onu bağlarken, “Ne yapıyorsunuz?” dedi Teren tükürürcesine. “Sizi korkaklar, ona inanıyorsunuz... sizi ***aptallar*** Hırıldayarak onlara bir dizi küfür etti fakat askerler eski liderlerini duymazdan geliyorlardı. Bu manzara üzerine gülümsedim.

Korku insanı, aşk, tutku ya da zevkten daha çok motive eder. Korku, dünyadaki her şeyden daha güçlüdür. Seneler boyunca, aslında ihtiyaç duymadığım şeylerin -mesela aşkın, kabul görmenin- özlemini o kadar çekmiştim ki. Korkunun beraberinde getirdiği boyun eğmeden başka ihtiyaç duyduğum bir şey yoktu. Bunu öğrenmemin neden bu kadar zaman aldığını bilmiyordum.

Engizisyoncular Teren’i zorla ayağa kaldırdılar. Şimdi bile duyduğu acı, bitkinlik ve ağır zincirler arasında onları iterek kendini zorluyor, bacaklarına bağlı demir prangaların iyice gerilmesine neden oluyordu. İlginç bir şekilde, bana gülümsedi. Bu üzücü, acı dolu, yürek burkan bir gülümsemeydi. Teren’in yanakları gözyaşları ve yağmur damlalarıyla ıslanmıştı. Gözleri hâlâ delilikle parlıyordu ve şimdi, deliliğinin sebebinin Giuliet-ta’nın ölümü olduğunu fark ediyordum.

“Neden beni öldürmüyorsun, küçük kurdum?” dedi. Sesi tuhaf bir şekilde sakin, daha önce duymadığım bir keder ifadesiyle boğuk çıkıyordu.

“Evet, sanırım seni öldürebilirim.”

“Öyleyse öldür,” dedi öfkeyle. “Ve bir son ver buna.”

Teren i izlemekle yetindim. Neden ***yapmıyordum}*** Gözüm, sadece birkaç saniye önce Raffaele nin Enzonun yanında olduğu noktaya kaydı. Raffaele çoktan gitmişti. Diğer Hançerler de. Gökyüzünde onları aradım ama hiçbirini etrafta

göremiyordum. Hançerler de, Beldain donanmasından geriye kalanlarla geri çekiliyorlardı.

Terenin yanına gittim, eğildim, böylece göz göze geldik. Yağmur damlalarının yüzüne yağmasını izledim. Onun yüzünü ilk kez ne zaman görmüştüm? Elbette kazığa bağlandığım ve Terenin önümde eğilmeye geldiği zaman. O zamanlar yakışıklı, keskin hatlara sahip yüzü ve çılgınca bakan, nabız gibi atan gözleriyle ne kadar özgüvenliydi. Şimdi yer değiştirdiğimizi fark ederek gülümsedim.

Bir zamanlar onun bana yaptığı şekilde kulağına eğildim. “Hayır,” dedim. “Vazgeçmeyi ***seçeceğim*** güne kadar seni hayatta tutacağım. Benim için değerli olan her şeyi yok ettin, onlara zarar verdin. Ben de karşılığında, bunun nasıl bir his olduğunu bilmeni istiyorum. Seni öldürmeyeceğim. Seni hayatta tutacağım. Sana işkence edeceğim.” Sesim alçalarak fısıltıya dönüştü. “Ta ki ruhun ölüp gidene dek.”

Teren bana bakmakla yetindi. Gözlerindeki ifadeyi tarif edemezdim.

Mücadele gücü sonunda beni terk edip gitti. Güvertede du-rup yağmurun beni ıslatmasına izin verdim. Dört bir yanımızda, Beldain savaş gemileri fırtınalı sularda yanıyordu. Afsuni, Sergio ve Violetta sessizce beni izliyordu. Engizisyoncular kıpırdamadan durup bir sonraki hareketimi bekliyorlardı. Hançerler yenilmişti ve Teren esirim olmuştu.

Enzo tahtın vârisiydi. Giulietta asil kanma güvenmişti. Kraliçe Maeve, Beldaine hükmediyordu çünkü bunu yapmak için doğmuştu.

Fakat hükümdarlık doğuştan gelmez. Hükümdar olunur.

Zalim bir kraliçe, başarısız bir kraliçe demek değildir. Onun rehberliğinde Kenettra parıldayan bir mücevherden donuk bir taşa dönüştü ve imparatorluğu, diğerlerine hükmeden, güneşten denize, oradan gökyüzüne uzanan bir karanlık haline geldi.

-Kurt imparatorluğu, *çeviren Tarsa <JVlehani*

Adelina Amouteru

Engizisyoncuyla ilk kez karşılaştığımda, beni bir ahırdaki ^» samanların içinden sürükleyerek çıkarmış ve babamın ölümü için tutuklamıştı. Beni üç hafta boyunca zindanlarına kapamışlar, ardından demir bir kazığa zincirlemişlerdi. Sonrasında aylarca peşime düşmüş, sınırlar boyunca kovalamış, sevdiğim insanları öldürmüşlerdi.

Şimdi beni görmeleri ve kılıçlarını kınlarında saklamaları ne kadar tuhaftı. Yanımda Violettayla saray koridorlarında yürürken kenarda durup bakışlarını yere eğiyorlardı. Ben başımı dimdik tutuyordum ama yine de onca beyaz pelerin karşımdayken kaskatı kesiliyordum. Paralı askerlerim koridorlarda dolaşıyorlardı, bana duydukları bağlılıkla kılıçları çekilmişti. Afsuni ve Sergio arkamızdan geliyordu. Omzumun üzerinden baktığımda, Afsuni nin pencereden dışarı, yanan limana, uzaklara dalmış gözlerle baktığını gördüm. Sergio paralı askerlerden biriyle konuşmak üzere durdu. Çenemi sıktım ve kendime, yanımda müttefik olarak onlar varken Engizisyondan korktuğum kadar korkmamam gerektiğini anımsattım.

Kraliçeleri ölmüştü. Baş Engizisyoncuları zincirler içinde, bilinci kapalı haldeydi. Sarayları istila edilmişti ve hepsinden önemlisi, onlara yapabileceğim şeylerden korkuyorlardı. Kalplerindeki korkuyu hissedebiliyordum. Enzonun ellerini kaldırıp Beldain donanmasının tamamını nasıl ateşe verdiğine ilişkin söylentiler yayılmıştı. Şimdi bile kendi aralarında, Teren'i şiddetli acılar içinde nasıl yere düşürdüğümü fısıldaşıyorlardı. Güllerimin, balira üzerinde uçan bir Hançeri düşürdüğünü, bir yıldırımın onu öldürdüğünü.

Korkularını hissettim ve bunu, gücümü tekrar geliştirmek için kullandım.

Sarayın etrafında binlerce kişi toplanmıştı. Gün iyiden iyiye ışıldar, güneş ışınları küçücük yamalar halinde kara bulutların arasından geçip yağmurlu havayı aydınlatırken kraliyet odasına doğru ilerledik. Halkıma seslenmem ve bunun için uygun görünmem gerekiyordu. Başım dimdik balkona gidecek, küçük bir kızken babamın evinde kurduğum hayali gerçekleştirecektim.

Şu an bambaşka bir çağda yaşıyorsunuz. Bugünden itibaren, malfettoVtfra ***kötü muamelenin cezası ölüm olacak. Bu yönetime sadakat yemini edildiği sürece kimse korku içinde yaşamayacak. Kraliçeniz olacağım ve Kenettra nin ihtişamını yeniden tesis edeceğim.***

“Majesteleri,” dedi Afsuni, birlikte odaya girerken. Ona döndüğümde, aceleyle başını eğdi. Bakışları hâlâ mesafeliydi. “Sizi hazırlanmanız için yalnız bırakayım. Kraliyet odasının balkonunda bir hırsıza gerek yok.”

“Bundan böyle hırsızlık yapmana gerek yok,” dedim. Afsuni gülümsedi ve bir an o eski parıltı gözlerine geri döndü. Bana doğru bir adım attı. Uzanıp elimi tutmak istiyormuş gibi görünüyordu ama bunu yapmamaya karar verdi ve kolu tekrar yanına düştü. Bu hareketi içimde delici bir hayal kırıklığına neden oldu. “Müthiş bir zafer,” diye mırıldandı.

Gözlerinde, savaşın son anlarının yansımasını görebiliyor, sesinde Kraliçe Maeve’in gemisindeyken işittiğim bağırışların yankısını işitebiliyordum. Uzaklarda bir yerde Enzo aramızdaki bağın diğer ucundan bana sesleniyordu. Onun çekişiyle irkildim. Sanki beni geri çekebilecekmiş gibi, ben de Afsuninin eline uzanmak istiyordum.

Fakat bu düşünceler yerini hemen, Enzonun savaş sırasında bana ettiği son sözlere bıraktı. Kapkara gözlerine. ***Fırsatım yakaladığımda seni öldürürdüm.*** Elbette haklıydı. Ben de onun yerinde olsam farklı bir şey söylemezdim. Artık düşman olduğumuz su götürmez bir gerçekti. Kalbimin etrafına siperler çekiliyor ve tutkuyla uyumum titreşerek sönüyordu. Kendimi korumanın tek yolu buydu.

Bu yüzden Afsuninin eline uzanmadım.

“Yardımın olmadan yapamazdım,” dedim. “Ve Sergionun.” Afsuni yalnızca omuz silkti. Kısacık bir an beni inceledi. Ne görüyordu? Ardından küçük bir kahkaha attı. “Siz sadece bana kraliyet hâzinesinin yerini gösterin, Majesteleri,” dedi, elini havada sallayarak. Konuşurken diğer tarafa döndü fakat öncesinde yüzünde beliren hüznü yakaladım. “Ondan sonra beni her zaman nerede bulacağınızı bilirsiniz.”

Gülümsemesine, kendi acı tatlı gülümsememle cevap verdim. Ona hâzinenin yerini göstermesi için bir Engizisyoncuya başımla işaret ettim ve asker beni gergin bir şekilde başıyla selamladı. Afsuni askerin peşinden gitti fakat bir an başını çevirip bakmak üzere durdu. Tebessümü yüzünde titreşti.

“Adelina,” dedi. “Dikkatli ol.”

Ardından yanımızdan ayrıldı ve gider gitmez onu özledim.

Afsuni koridorda tamamen gözden kaybolduğunda, Violetta haricinde odadaki herkesi dışarı çıkardım ve kapıların kapatılmasını emrettim. Engizisyoncular emrim karşısında tereddüt etme cüretini gösteremediler. Bir şeyler söyleyip itaat ettiklerini görmek ne kadar tuhaftı. Neredeyse gülecektim. Odaya sessizlik çöktü ve artık duyabildiğimiz tek şey dışarıdaki insanların gürültüsü oldu.

Uzunca bir süre sessiz kaldık.

“Kendini nasıl hissediyorsun?” diye sordu sonunda Violetta, alçak bir sesle.

Ona ne söyleyebilirdim? Her şeyi hissediyordum. Tatmin. Boşluk. Kafamın karıştığını hissediyordum, an itibarıyla nerede olduğumdan ve buraya nasıl vardığımdan emin değildim. Titrek bir nefes aldım, “iyiyim,” diye cevap verdim.

“Seni önemsiyor.” Violetta başını bir an kapalı kapılara çevirdi. “Afsuni. Onu odanın önünde nöbet tutarken, bir başka kâbus ya da illüzyon görmediğinden emin olmaya çalışırken gördüm.”

Sözleri içime işledi ve ben de kendimi kapalı kapılara bakarken buldum. Keşke onu hazine odasına göndermeseydim. Ona, bana neden dikkatli olmamı söylediğini, bana baktığında neler gördüğünü sorabilirdim. Yüz ifadesinin neden bu kadar hüzünlü olduğunu sorabilirdim.

“Biliyorum,” dedim.

“Onu önemsiyor musun?”

“Bunu nasıl yapacağımı bilemiyorum,” diye yanıt verdim.

Violetta bana yan gözle baktı. Sesimde, Afsuninin benim için, açığa vurduğumdan daha fazlasını ifade ettiğinin kanıtını işitebildiğini biliyordum. İç geçirdi, ardından tahta çıkan basa-maklara doğru ilerlerken bana eliyle işaret etti. Ayak seslerimiz beraber yankılanıyordu. Violetta en alt basamağa oturdu, ben de ona katıldım.

“Ona izin ver,” dedi. “Onu kendinden uzaklaştırdığını biliyorum.” Taht odasının upuzun, bomboş kısmına baktı. “Onu yakınında tut. Onun aşkı ışık gibi ve şendeki ışığa sesleniyor.” Kardeşimin bakışları üzerimdeydi.

Zihnimin gerilerinde bir şeyler rahatsız bir şekilde fısılda-şarak bu tavsiyeye

karşı çıktı. “Onu sevdiğimi düşündüğün için mi söylüyorsun bunu?”

“Bunu, seni sakinleştirdiği için söylüyorum,” dedi, ses tonu ona özgü olmayan bir şekilde keskin ve iğneleyici çıkmıştı. “Buna ihtiyacın olacak.”

“Neden?”

Violetta daha fazla bir şey söylemedi. Ufak tefek hareketlerini izledim; gözlerinin etrafındaki derinin gerilmesini, ellerini kucağında birleştirip sıkmasını. Kesinlikle bana söylemediği bir şey vardı. Kafamdaki fısıltılar bir kez daha hoşnutsuzluklarını mırıldandılar.

“Sorun nedir?” dedim, bu kez daha sert bir ifadeyle.

Violetta’nın kıpırdanan elleri birbirinden ayrıldı. Ellerinden biri, eteğinin ceplerinden birine girdi. Yutkundu, ardından bana döndü. “Kraliçe Maevem gemisinde bir şey buldum,” diye başladı söze. “Bunu sana daha sonra, yalnız kalabileceğimiz bir zaman söylemenin daha doğru olacağını düşündüm.”

“Neymiş o?”

“Bu... sanırım Raffaele’den.” Violetta bir an tereddüt etti. “Bak.” Eteğinin ceplerine uzandı, içinden kırışık bir parşömen çıkardı. Açtı ve önünde tuttu. Başlarımız öne eğildi. Gördüğüm şeyi anlamlandırmaya çalışarak gözlerimi kıstım. Bu, bazı şeyler hakkında ufak tefek bilgiler veren; aralara Raffaele nin, başka kimseninkiyle karıştırılamayacak güzellikteki elyazısıyla sözcükler yazılmış bir taslaktı.

“Evet,” diye katıldım, parşömeni Violettadan alarak. “Bu onun yazısı.”

“Evet,” diye yineledi Violetta.

Elimi parşömen üzerinde gezdirip Raffaele’nin marifetli kaleminin kâğıdın yüzeyinde gezdiğini hayal ettim. Onun Fortunata Sarayında Elitler hakkında sayfalarca not yazışını, eğitimimde gördüğü her şeyi kaydedişini hatırladım. Sonuçta o Elçiydi; görevi, bizi ve güçlerimizi yazarak ebedileştirmekti. Parşömende yazanları okumaya başladım.

“Lucent’ten bahsediyor,” dedi Violetta. “Arenada, Lucent’in bileğini kırdığını hatırlıyor musun?”

Başımı onaylarcasına salladım. Raffaelenin notlarını okudukça ellerim titremeye başladı.

“Raffaele... onun bileğinin mücadele yüzünden kırılmadığını söylüyor. Güçleri yüzünden kırılmış... rüzgârı kontrol edebilme, havayı hareket ettirebilme yeteneğiyle...” Violetta derin bir nefes aldı. “Adelina, Lucent’in bileği, güçleri onu yavaş yavaş tüketmeye başladığı için kırılmış. Rüzgâr kemiklerinin içini oyuyormuş. Görünüşe göre ne kadar güçlenirsek bedenlerimiz de o kadar hızla harap oluyor.”

Bunu anlamak istemeyerek başımı iki yana salladım. “Önerin nedir? Yani biz..

“Yani birkaç sene içinde, Lucent bu sebepten ölecek.”

Kaşlarımı çattım. Bu doğru olamazdı. Bir an durdum ve en üstten tekrar okumaya başladım. Raffaele nin çizimlerini inceliyor, yazılarını okuyor, neyi gözden kaçırdığımı merak ediyordum. Violetta bunu yanlış yorumluyor olmalıydı. Raffaele’nin çizdiği havadaki enerji iplikleri, Lucent hakkındaki gözlemler üzerinde durdum.

Rüzgâr kemiklerinin içini oyuyordu. ***Lucent bu sebepten ölecek***.

Ama bunun anlamı... Yazının gerisini okudum, parşömenin alt kısmında Michel hakkında alınmış kısacık bir nota baktım. Ne kadar hızla okursam bahsedilenleri o kadar iyi anlıyordum. Raffaele günün birinde Michel’in, bedeninin havanın içinden çekerek aldığı nesneler yüzünden kanama geçireceği için öleceğini yazmıştı. Maeve m, Ölüler Diyarının zehirlerine yenik düşeceğini. Sergio nun bedeninin suyu tutamadığı için açlıktan tükeneceğini. Afsuninin, diğer güçleri taklit etmekten delireceğini.

“Bu imkânsız,” diye fısıldadım.

Violettanın sesi titredi. “Raffaele hepimizin, ***tüm*** Elitlerin tehlikede olduğunu söylüyor.”

Sonsuza dek genç kalmaya mahkûm edildiğimizi.

Sessiz kaldım. Ardından başımı iki yana salladım. Parşömenin uçları ellerimde buruştu. “Hayır. Ama bu çok mantıksız,” dedim sırtımı Violettaya dönüp pencerelerin yanına giderek. Buradan, aşağıda yaşanan kargaşayı görebiliyor,

hiçbirinin, bir Elit'in hükümdarlığının nasıl olacağını bilemediği binlerce tereddütlü ve tedirgin ***malfetto nun*** sesini işitebiliyorduk. "Güçlerimiz ***kuvvetimiz*** demek. Raffaele tek bir kırık bilekten yola çıkarak böyle bir şeyi nasıl bilebilir?"

"Aslında mantıklı. Hiçbirimizin vücudu, bu tür güçleri kullanabilmeye uygun değil. Tanrıların çocukları olabiliriz ama tanrı değiliz. Anlamıyor musun? Kanlı humma bizi narin, ölümlü bedenlerimizin uyum sağlayamayacağı bir ölümsüz enerjiye bağladı." Violetta konuşurken, sesinin tonu değişti. Bana annemin sesini fazlasıyla anımsatan o tatlı ton, sırtımın ürpermesine neden olan ürkütücü, tiz seslere dönüştü, ihtiyatla geriye yaslandım. Kafamdaki fısıltılar, bir anıyı bana doğru ittiler ve kız kardeşimle bir odada yalnız kalışımızı, onun gücünü bana karşı kullanışını hatırladım.

Enzonun yanık ellerini düşündüm. Ardından kendi kontrolsüz illüzyonlarımı. Halüsinasyonlarımı ve öfke patlamalarımı. Etrafımdaki tanıdık yüzleri hatırlamada duyduğum sıkıntıları, onları yabancılarla karıştırmamı. Bunun doğru olduğunu, tüyler ürpertici bir kesinlikle biliyordum. İllüzyon yeteneğim de, Lucent m gücünün kemiklerini kırması gibi aklımı harap ediyordu.

Hayır,; diye tısladı zihnimde bir ses. Tıslama giderek daha aceleci bir hal aldı, fısıltılar normale göre daha telaşlı konuşuyorlardı. ***Sana yalan söylüyor. Senden bir şey istiyor.***

"Hepimiz öleceğiz," dedi Violetta yine, o yeni, korkunç seslerden oluşan koroyla. Bu ses, içime korku saldı. Neden Violettanın sesi böyle çıkıyordu? "Hiçbir zaman böyle olmamamız gerekiyordu." "Bu tüm Elitlerin başına geliyor olamaz," diye mırıldandım. Bakışlarım tekrar ona yöneldi. "Peki ya sen? Sen hiçbir etki hissetmedin."

Violetta başını salladı. "Ben güçlü değilim, Adelina," diye cevap verdi. Dişleri parladı. Bunu gerçekten görmüş müydüm?

Bir an bana sivri dişleri varmış gibi geldi. "Senin, Lucent'in ya da Enzonunki gibi bir şey değil. Ben güçleri alıyorum, işaretim bile yok. Ama ben de günün birinde bir emare gösterebilirim. Bu kaçınılmaz bir durum."

Ondan uzaklaştım. ***O tehlikeli***, dedi kafamdaki fısıltılar daha yüksek sesle. ***Ondan uzak dur.*** "Hayır. Bir yolunu bulacağız," diye fısıldadım. "Tanrılar tarafından seçildik. Bir yolu ***olmalı***." "Bunu düşündüm. Tek yolu, güçlerimizi

kalıcı bir şekilde ortadan kaldırmak," dedi Violetta.

Sözleri üzerine zihnimdeki fısıltılar kulakları sağır edici bir şekilde uludular. Omurgam boyunca hissettiğim korku, bir sızıntıdan bir nehre dönüştü, içimde uğuldadı.

Hayat neye benzer; dedi fısıltılar, ***güçler olmadan?***

Gerçekliği değiştirme yeteneğim olmadan dünyanın neye benzeyeceğini hayal etmeye çalıştım. Karanlık ve öfkenin bende bağımlılık yapan o hissi; isteğim şekilde, istediğim anda her türlü şeyi yaratabilmenin o katıksız gücü olmadan. Bunlar olmadan nasıl yaşayabilirdim? Gözlerimi kırptım ve illüzyonlarım bir an kıvılcımlanarak kontrolden çıktı, hayatımın önceki haline ait bir görüntü oluşturdu: Babam parmağımı elleri arasına alıp incecik bir dal gibi kırdığı zaman hissettiğim savunmasızlık; kilitli kapıma güçsüzce vurarak yiyecek ve su için yalvarışım. Kanlı yumruklarıyla yumruklamak için babamın beni yakalayıp çığlıklar attırarak dışarı sürükleyene dek korkudan yatağımın altına sinip hıçkırarak ağlamam.

Güçlerin olmadan hayat işte buna benzer; diye hatırlattı fısıltılar. "Hayır," dedim Violettaya. "Başka bir yolu olmalı."

Violettanın bana baktığını bir süre sonra fark ettim. Yüzü bir anda beni dehşete düşürdü. Basamaklardan kalktım ve ondan uzaklaştım. "Bana dokunma," diye fısıldadım.

"Adelina, son birkaç ay içinde durumunun kötüleştiğini gördüm." Violetta şimdi, gözlerinde yaşlarla konuşuyordu. Neden gözyaşlarına kan karışmış gibi görünüyordu? Gözlerimi kırpıştırdım. ***İllüzyonlarım. Yine kontrolsüzce içimden çıkmış olmalılar***;.. Fakat zihnimdeki fısıltılar, düşüncelerimi zorla uzaklaştırıp aklımı kendi korkularımla biraz daha doldurdular. "Defalarca kendimi tuttum, söylemek istediklerimin hepsini söyleyemedim ve tüm bunların sebebi, bana kızmanı istememem. Güçlerinin çılgınca kontrolden çıktığını, senin de gerçekte orada olmayan illüzyonlarla dehşete kapıldığını gördüm." Violetta, odanın duvarlarından birine, sütunların altın renginin görüntülerimizi yansıttığı duvara baktı. "Sadece şuraya ***bak***, Adelinetta'm," diye fısıldadı. "Kendini görebiliyor musun?"

Sütundan bana bakan kızı güçlükle tanıdım. Yüzünün yaralı kısmı öfkeliydi. Sağlam gözünün altında mosmor halkalar vardı. Yüz ifadesinde, daha önce orada

olduğunu hatırlamadığım bir yabanilik, bir sertlik vardı. Arkamda hayaletler, parlayan gözleriyle sivri dişli yaratıklar havada süzülüyordu. Bunların, kafamın içindeki fısıltılar olduklarını hemen anladım. Sütundaki yansımaya üşüşüyor, sonunda pençeleriyle yansımanın içinden çıkarak yere taşıyorlardı. Başımı çevirip Violettaya baktım. Kardeşimin gözleri hâlâ kanlıydı.

“O anlar gelip geçici,” diye çıkıştım, aramızdaki mesafeyi açarak. ***Buradan çıkmak zorundayım.*** “Daha fazlası değil. Her seferinde kendime geldim. Raffaele nin öğrendiği şey bir hata.”

“Hata ***değil***,” diye karşılık verdi Violetta. “Bu gerçek ama kabul etmek istemiyorsun.”

“Yalan söylüyor!” diye bağırarak kafamın içinde gürlemeye dönüşen fısıltıları susturmaya çalıştım. Sivri dişli yaratıklar bize doğru sürünmeye devam ettiler. Onları zihnimle silmeye çalıştım ama bunu yapamıyordum. “O ***her zaman*** bizi çıkarları için kullandı!”

“Ya öyle değilse?” diye karşılık verdi Violetta, ellerini kaldırarak. “O zaman ne olacak? Hepimiz öylece durup birbirimizin dağılıp gidişini mi seyredeceğiz?”

Yüzümü diğer tarafa çevirdim, ardından arkamı döndüm. O ***senin kardeşin***, diye hırıldadı fısıltılar. ***Nasıl olur da seni anlamaz?*** “Gücümün benim için ne anlama geldiğinin farkında mısın? O benim ***hayatım.*** Benim için gücümden daha önemli ***hiçbir şey*** yok. Tüm bunları o verdi.” Etrafımızdaki gösterişli odayı, altın süslü mermerleri, şık perdeleri işaret ettim. İntikamımın ödülünü. “Yani sen, bunu benden almak istediğini mi söylemeye çalışıyorsun? Birbirimize verdiğimiz sözü unuttun mu?”

“Sözümüz, ***her zaman*** birbirimizi korumaktı,” dedi Violetta. “Sen beni illüzyonlarınla koruyorsun. Gök gürlediği zaman sakinleştiriyorsun, savaşın dehşetlerinden korumak için etrafıma illüzyonlar örüyorsun. Sözümüz, güçlerimizi asla birbirimize ***karşı*** kullanmamamızda” Violetta bana doğru bir adım attı. Kanlı gözyaşları, yanaklarından aşağı akıyordu. “Ben sana karşı değilim!” “Uzak dur benden,” dedim sıktığım dişlerimin arasından, titreyen elimi önüme uzatarak.

“Sen ***kazandın***, Adelina!” diye çıkıştı Violetta. Öfkesi yüzünden yüzü, kâbus görüyormuş gibi çarpılmıştı. Belki de bu bir kâbustu. Neden her şey bu kadar puslu görünüyordu? “Şuraya bak! Artık her şeyin var. Prensini kontrol

ediyorsun, Teren'i kontrol ediyorsun, Güllerini ve paralı askerlerini kontrol ediyorsun, Engizisyon ordusunun tamamını kontrol ediyorsun. Bir ülkeye hükmediyorsun."

Soluklarım hızlandı. "Güçlerim nedeniyle peşimden geliyorlar." "Senin peşinden geliyorlar çünkü senden ***korkuyorlar***:" Violetta dudaklarını gerdi. "Diğer krallar ve kraliçeler de insan. Onlar ülkelerini korku ve inayetle yönetiyorlar. Sen de bunu yapabilirsin. Bu ülkeye önderlik etmek için gücüne ihtiyacın yok."

Hayır. Bundan fazlasını istiyordum. Korkumun ardında gerçek bir ağırlık olmasını istiyordum, endişelerimi gidermek istiyordum...

"insanlara acı çektirebilme yeteneğini korumak istiyorsun, değil mi?" dedi Violetta birden. "Gücünü istiyorsun çünkü diğerlerine yaptığın şey seni eğlendiriyor."

Ses tonu ürpermeme neden oldu. Fısıltılar içime ve zemine doluştular. Odanın köşelerinde karaltılar belirdi. "Öyle mi, Violetta?" diye sataştım. Kelimeler dudaklarımın arasından kendiliklerinden, kontrol edemeyeceğim, hırçın bir şekilde çıktılar. "Diğerlerine ne yaptığımı söyle."

Violettanın ifadesi sertleşti. O an nazik, güzel kız kardeşim tanınmaz bir hale geldi. "İnsanları yok ediyorsun."

Görüyor musun? Kafamdaki fısıltılar kükrüyordu. ***Sana sırt çevirdi. Her zaman sana ihanet etme planları yapıyordu.***

"Peki ***sen*** ne yapıyorsun?" diye bağırdım. Fısıltılar sözcüklerimi ele geçirdiler. Sanki kendi kendimi konuşurken seyrediyormuş gibiydim. ***"Sen,*** benim ***adil*** kız kardeşim? Babama tek başıma katlanmam için beni yapayalnız bıraktın. Ben kanlar içinde yerde yatarken babamın yan odada seni giysilere boğması benim için ne demekti, biliyor musun? Babamızın beni öldürmek için tehdit etmesi, karşılığında onu öldürmem ne demekti, biliyor musun? Hayır, ***bilmiyorsun***. Sen bir kenarda durup pis işlerini yapmamı bekledin. Senin uğruna ***acı çekmem*** için gölgelerin arasında saklandın. İnsanları öldürdüğümde o merhamet dolu bakışlarınla baktın bana ama beni durdurmadın. Ve şimdi beni bunun için mi yargılıyorsun?"

Violetta'nın gözlerinden kızıl renkli yaşlar dökülüyordu. "Korkağım," dedi. "Hayatım boyunca hep korkak oldum ve bunun için üzgünüm. Bizim için

yaptığın onca şeyden sonra seni durdurmaya hakkım olduğunu hiçbir zaman düşünmedim. Bizi babamdan kurtardığın için."

"Babamdan ***asla kurtulamadık***" dedim ona öfkeyle, daha doğrusu bunu kafamdaki fısıltılar söylemişti. "Şimdi bile, gözucuyla da olsa hayalini görebildiğimi biliyor muydun? Orada, tırabzanların arkasında." Parmağımı, babamın kasvetli bir gülümsemeyle dudaklarını kıvırarak bizi izlediği yere doğru çevirdim. Babam sanki her yere üşüşen yaratıkların bize yaklaşmalarını sağlamak için ellerini uzattı.

"O zaman bırak da seni kurtarayım!" diye bağırdı Violetta. Sesi tiz bir çığlık gibi çıktı. Kulaklarımı kapadım.

"Güçlerimi benden almana izin vereceğime ***ölürüm*** daha iyi," diye tersledim onu.

"Böyle giderse ***öleceksin***!"

Çık git buradan! Tehlikedesin! diye bağırdı fısıltılar. Ona sırtımı döndüm.

Daha sonra hissettim. Violetta enerji ipliklerime uzanmıştı. Onları benden, ellerimin arasından çekip aldı. Bir an soluk alamadım. Parmaklarımı etrafımdaki havaya uzattım, iplikleri yakalamaya çalıştım ama iplikler çoktan ulaşamayacağım yerlere gitmişlerdi. Violettaya bakmak için sendeleyerek döndüm. Hayır. Bunu yapamazdı.

Sözümüz vardı.

Violetta şimdi ciddi olarak ağlıyordu. Gözyaşları, yerde bir kan birikintisi oluşturuyordu. "Bunu yapmaya devam etmene izin veremem," dedi. "Çok insan öldürdün, Adelina ve gücün seni yok ediyor. Daha kötüye gidişini seyredemem."

Görüyor musun? dedi fısıltılar. Yerde sürüklenen yaratıklar sonunda bana yetişti ve ben onları iterek uzaklaştıramadan üzerime atılıp zihnime girdiler. Onların düşünceleri benimkilerin yerini aldı. İrkildim.

Evet, elbette.

Şimdi bunu neden yaptığını biliyordum. Violetta yerimi almak istiyordu. Tahtı ***o*** istiyordu, bunu başından beri istemiş olmalıydı. Sahip olduğu güçle istediği

Elit'i kontrol edebilir, onlara dilediği her şeyi yaptırabilirdi. Violettanın bana bu şekilde sırt çevireceğini her zaman biliyordum ve şimdi tüm işi onun için yaptıktan, ellerimi kan ve kederle kirlettikten sonra, artık nöbeti o devralacaktı. Hepsinden önemlisi de, ***aramızdaki sözü bozmuştu.*** Güçlerimizi asla, hiçbir zaman birbirimize karşı kullanmayacaktık.

Bunu nasıl yapabilirdi? ***Nasıl yapabilirdi?***

Daha fazla düşünemedim. Öfke, aklımın tüm yarıklarını doldurdu. Güçlerim olmadan bile fısıltıların gücünün beni çağırdığını hissedebiliyordum. Kemerimden hançerimi çıkardım ve Violettanın üzerine atıldım.

Violetta bileğimi yakalamayı başardı ama darbem ayaklarını yerden kesti ve kardeşim boğuk bir sesle yere düştü. Ciğerlerindeki hava söndü. Gözleri iri iri açıldı ve bir an, hava alabilmek için yutkunarak sudan çıkmış balık gibi çırpındı. Bir yanım durmam için çığlık çığlığa seslenirken bile hançerimi başımın üzerine kaldırdım ve yere indirdim.

Violetta yana doğru kaçtı. Bir şekilde, narin kardeşim beni üzerinden atmayı başardı fakat yine de güçlükle ayağa kalkıp ona saldırdım. Saçlarını yumruk yaptığım elimle yakaladım. Onu saçlarından çekerken çığlık attı. Gücümün yokluğu paniklememe neden olmaya başlamıştı. Doğru düzgün göremiyordum. Etrafımızdaki her şey yerle bir olmuştu. Kardeşimi kendime doğru çekerek hançeri boğazına dayadım.

"Sözün hiçbir şey ifade etmiyormuş... sen... sana güvenmiştim! Sen ***tek*** varlığımdın!" diye bağırdım. "Gücümü ***geri*** ver! ***Benim o***/"

Violetta can havliyle hıçkırıyordu. "Adelina, ***lütfen***!" Duygularını hissedebilseydim, daha önce hiç hissetmediğim bir dehşet dalgasına tanık olacağımı biliyordum. Fakat o an, Violetta kız kardeşim değildi. Bir diğer düşmanımdı. ***Bir hain***$_{y}$ diye anımsattı fısıltılar. Ve onları dinledim.

"Gücümü geri ver," dedim kardeşimin kulağına. Hançerimi boğazına, kesebileceği kadar bastırdım. "Yoksa tüm tanrılar üzerine yemin ederim ki burada boğazını keserim."

"Al öyleyse," diye tısladı Violetta bir anda. "Ve gücünün ***seni*** esir almasına izin ver." Gücümün bir karanlık seli halinde geri geldiğini, o tanıdık, zehirli rahatlığıyla kalbimin ve beynimin bomboş oyuklarını doldurduğunu hissettim.

Hançeri yere düşürdüm ve Violetta'yı serbest bıraktım. Geri devrilip gözümü kapadım ve yerde tortop olarak yakınımdaki iplikleri sıkıca tuttum.

Güçlükle soluk alıyordum. Dünyam hızla dönüyordu. Öfkem içimde kabardı, nabız gibi attı, sönümlendi.

Violettanın çoktan sendeleyerek ayağa kalktığını ve kapıya doğru koştuğunu bir süre sonra fark edebildim. Şimdi bile benden çok uzaktaymış gibi görünüyordu.

"Nereye gidiyorsun?" diye çıkıştım ama Violetta kapıyı açmıştı bile. Geri dönüp bakmadı.

"Violetta!" diye seslendim, olduğum yerden. "Bekle!"

Neler olmuştu? Ona ne yapmıştım? Gözümü sıkıca yumarak başımı iki yana salladım. Kafamın içinde susmaya başlayan fısıltılar dönüp duruyordu. Oda tekrar sessizliğe bürünmeye başladı. Gözümü tekrar açtığımda etraf artık dönmüyordu. Yerde, kanlı gözyaşlarından oluşan bir havuz yoktu. Yerlere doluşan sivri dişli yaratıklar yoktu. Kız kardeşim odada değildi, güçlerimi benden almıyordu.

Üzerime çöken pus, yavaş yavaş açılıyordu. Az önce olanlar küçük parçalar halinde aklıma gelirken olduğum yerde kaldım. Hançer. Violettanın saçları. Boğazı. Titreyen, ağlayan bedeni.

Midem düğümlendi.

"Violetta!" diye seslendim tekrar. "Violetta, bekle. Geri gel!"

Cevap yoktu. Odada yalnızdım.

Tekrar, bu kez çılgına dönmüş halde bağırdım. "Violetta!" diye yineledim. İllüzyonlarım nasıl kontrolümden çıkabiliyordu? "Üzgünüm! Böyle yapmak istememiştim, sana asla zarar vermezdim! Geri gel!"

Fakat Violetta çoktan gitmişti.

Ellerimi mermer zemine dayadım ve başımı eğdim. Kardeşimin saçlarını, babamın öldüğü gece benimkileri çektiği şiddetle çekmiştim. Hançerim aşağı doğru hızla hareket etmişti; onu hedef almış, ona zarar vermeye, onu ***öldürmeye***

niyetlenmiştim. Görüşüm öylesine pusluydu, öylesine kızıla çalıyordu. Nasıl olmuştu da kendimi durduramamıştım?

“Violetta, Violetta,” diye bağırdım, sesim boğuk, onun duyamayacağı kadar kısık çıktı. “Geri gel. Üzgünüm. Yaptığım hataydı. Beni burada bırakma.”

Sessizlik.

Sen her şeyimsin. Lütfen beni burada bırakma.

Bağırdıkça bağırdım, sonunda Engizisyoncular beni kontrol etmeye geldiler. Ağladığımı fark ettim. Görüşümü buğulandıran gözyaşları arasından Afsuninin kaygı dolu, Sergio’nun şaşkın yüzünü gördüm. Bana çok iyi anımsadığım bir ihtiyatla baktı. Gemma ölmeden önce bana bu şekilde bakmıştı. Beni aralarından uzaklaştırmadan önce, Hançerler de böyle bakmışlardı.

“Çıkın dışarı!” diye bağırdım, hepsi etrafıma toplanınca. Bir an durdular, ardından gölgeleri geri çekildi. Arkalarını döndüler ve beni odada yalnız bıraktılar. Hıçkırıklara boğuldum. Kırık parmağım mermer zemin üzerinde bir ileri bir geri gidip geldi. Hançerim, onu attığım yerde duruyordu, ucunda kardeşimin kanından nokta şeklinde minik bir leke vardı. Kan lekesi illüzyon değildi; bu gerçekti.

Lütfen beni bırakma*, *beni bırakma. Fikrimi değiştirdim*, *al bu gücü benden, fısıltılar susmayacak.

Pencerelerden içeri giren güneş ışığı değişti. Yerde öylece kaldım.

Aradan ne kadar vakit geçtiği hakkında hiçbir fikrim yoktu. Ya da ne kadar ağladığım hakkında. Violettanın nereye gittiğini bilmiyordum. Afsuninin nereye gittiğini ya da ne düşündüğünü bilmiyordum. Aradan biraz zaman geçtikten sonra, nihayet her şeyi ağlayarak içimden attım ve göz pınarlarımda daha fazla gözyaşı kalmadı. Yerde kaldım. Pencerelerden süzülerek yere vuran kafes şeklindeki gölgelerin zeminde yavaşça hareket edişlerini seyrettim. Işık değişti, altın rengine dönüştü. Gölgeler ve parıltılar bana uzanana dek uzadılar, her yanımı ışıklarla yıkadılar. Güneşin sıcaklığı bile karnımdaki karanlığı geçiremiyordu.

Düşüncelerim giderek değişmeye başladı. Ve yavaş yavaş... fısıltılar geri gelmeye başladı. Zihnimi kucaklıyorlardı.

Hayır,; Adelırıa, bu çok daha iyi.

Onun gidişine üzülmene gerek yok. Aşk ve kabul görmenin, korkunun gücünden çok daha önemsiz olduğunu hâlâ öğrenemedin mi? Tanıyıp bildiğin insanlar üzerindeki kontrol duygusunun daha önemli olduğunu?

Bu düşüncenin beni güçlendirmesine izin vererek başımı salladım. Ayakta durabilmek için kız kardeşime yaslanmama gerek yoktu. Bunu kendi başıma yapabilirdim. Kimseye ihtiyaç duymadan.

Yavaşça ayağa kalktım, yüzümü giysimin koluyla sildim ve titreyen parmaklarımı yüzümün korkunç, gözsüz kısmında gezdirdim. Yüz ifadem hissiz ve sert bir hal aldı. Basamakların tepesindeki tahta bakmak üzere döndüm, illüzyonlarım tekrar alevlendi ve karanlık, görüş açımın köşelerini bulandırınca görebildiğim tek şey taht oldu.

Basamaklardan tahta çıktım. Etrafımda, bir zamanlar tanıdığım, ardımda bıraktığım insanların hayaletleri bir belirip bir kayboluyordu. Beni terk edenlerin hayaletleri. Her adımda tahta biraz daha yaklaşıyordum. Kafamdaki fısıltılar gürlüyor; zihnimdeki her bir oyuğu dolduruyor, ışığı kenara iterek içini karanlığın doldurmasına izin veriyorlardı.

Bu güzel, Adelina. En iyi yol bu.

Canımı yakan herkesten intikamımı almıştım. Bana her gün eziyet eden babamdan: Göğsünü ve kalbini parçalamıştım. Hasta, sapkın ve çılgın Terenden: Sevdiği kadını, tıpkı sevdiğim adamı benden aldığı gibi ondan almıştım. Bana ihanet eden ve beni kandıran Raffaele'den: âşık olduğu prensin kontrolünü elime almış ve prensinin benim adıma gerçekleştirdiği büyük yıkımları seyrettiğinden emin olmuştum.

Ve sevgili Violettadan; kendisine en çok ihtiyaç olduğum zamanda bana sırt çeviren ***canım*** kardeşimden. Onu yanımdan uzaklaştırmışım. Sonunda ona söylemek istediğim her şeyi söylemiştim.

Ben de onların canını yakmıştım.

Sen kazandın, Adelina, dedi fısıltılar.

Tahta ulaştım. Bu altın, gümüş ve taşlardan yapılmış, oldukça güzel ve gösterişli

bir tahttı. Tahtın minderinin ortasında, üzeri ağır taşlarla süslü, Giuliettanın eski tacı duruyordu. Eğilip tacı aldım, üzerine dizilmiş, ışıkta göz kırpan mücevherlere hayranlıkla baktım, parmaklarımı sert yüzeylerinde gezdirdim. Tacı elimde tutarak tahtın etrafında bir kez dolandım. ***Bu benim.*** Tacı başıma götürdüm, ardından taktım. Taç oldukça ağırdı. Sonunda oturdum, arkama yaslanıp kollarımı kenarlara yasladım.

Eski evimde, merdiven korkuluklarının yanında çömelirken böyle bir taç takıp kendi tahtımda insanlara tepeden bakacağım günün hayalini kuralı ne kadar olmuştu? Başımı dimdik tuttum ve taht odasına baktım. Oda bomboştu.

Uğruna onca savaş verdiğim, onca şeyi feda ettiğim ve kan akıttığım şey buydu. Tek istediğim şey buydu: Bana yaptıkları için düşmanlarımdan intikam almak. Ve başarmıştım. İntikamım alınmıştı.

Yüzüme zoraki bir gülümseme yerleştirdim. Sessizlikte, tahtımda bir başıma oturarak sabırla, tatmin ve zafer hissinin içime dolmasını bekledim. Bekledim, bekledim, bekledim.

Ama o his bir türlü gelmedi.

Teşekkür

Gül Cemiyeti, şimdiye dek yazdığım en karanlık kitap. Adelinayı, acısının yalnızca kendisini değil, diğerlerini de tükettiği bir yere götürmem gerekiyordu fakat bu aynı zamanda duygusal anlamda güç bir işti. Aylar boyunca kötücül bir karakterin kafasının içinde olmak, tüm bu negatif etkiyi dengeleyebilmek için çevremdeki en güzel yürekleri aramam gerekti. Bu sebeple:

Adelina'nın hikâyesinin özünü ***kavrayan***, her zaman tam olarak ne söyleyeceğini bilen ve ben kendime inanmadığım zamanlarda bile bana inanan editörüm Jen Bessera teşekkürler. Arkadaşlığın ve tavsiyelerin olmasaydı ne yapardım bilemiyorum.

Temsilcim, arkadaşım ve destekçim Kristin Nelson a teşekkürler. Hem ziyadesiyle zorlu hem de inanılmaz derecede nazik birisin. Ne olursa olsun, bizi her zaman doğru yöne götürüyorsun.

Putnam Ekibi ve Penguenler: Bu sanki şimdiye dek kurulmuş en iyi indie müzik grubu ismi gibi geliyor kulağa. Hepiniz mükemmelsiniz! Her zaman beni

desteklediğiniz, bu kitaplara inandığınız ve tam anlamıyla harika insanlar olduğunuz için teşekkürler.

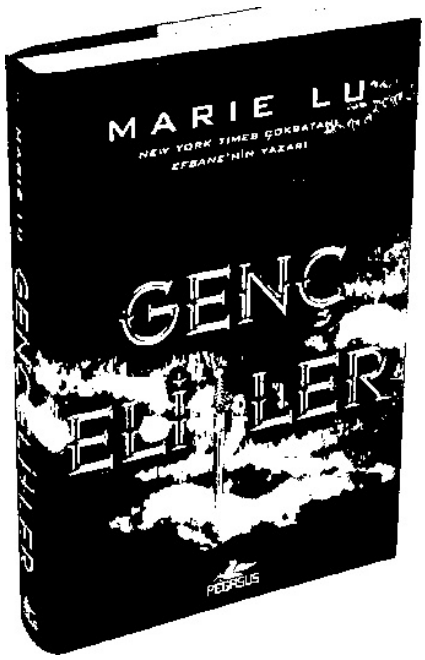
Harika film temsilcim Kassie Evashevski'ye, ***Genç Elitlere*** kol kanat gerdiğin ve ona harika bir yuva bulduğun için teşekkür ederim. Kelimenin tam anlamıyla inanılmazsın. Isaac ve Wyck, ***Genç Elitler*** sizden başkasının ellerinde olmadığı için çok memnunum. Düşünceleriniz, cesaretlendirmeniz ve arkadaşlığınız bana çok şey ifade ediyor.

Amie, gerçekten de Yağ E-postaların ve olağanüstü, zeki varlığın olmasa ben ne yapardım? Beni yolun bir kısmında sürükleyerek uzaklaştırman gerekse de, bu kitabın etkisinden kurtulmama yardım ettin. JJ, beni her zaman dinlediğin ve her şey hakkında konuşabildiğimiz için teşekkürler. Leigh, inanılmaz bir ince zekâya sahipsin. Beni sakinleştirdiğin, desteklediğin ve işin içine her zaman kek de kattığın için teşekkür ederim. Jess, Andrea ve Beth, tekrar bir araya geleceğimiz zamanı sabırsızlıkla bekliyorum çünkü bu dillere destan bir şey olacak. Jess ve Morgan, öğleden sonra çaylarımız sonsuza dek sürecek!!! Tahereh ve Ransom, En İyi İnsanlar Ölçeğinde en üst seviyeye çıktınız. Margie, Kami, Mel ve Veronica, dünyanın sizin gibi birçok insana ihtiyacı var. Bana ilham kaynağı olduğunuz için teşekkürler.

Aileme ve en yakın arkadaşlarıma, gece ya da gündüz yaptığınız upuzun sohbetler, sınırsız eğlenceniz, sevgi ve neşeniz için teşekkür ederim. Hepsinden önemlisi, en yakın arkadaşım ve desteğim Primo ya teşekkürler. Sana sahip olduğum için her gün şükrediyorum.

□ NLAR HAYATTA KALANLAR, LİDERLER, SAVAŞÇILAR.

□ NLAR GENÇ ELİTLER.

“Bu kitabı eline alanlar büyülenmeye hazır olsun... Tabii bir de serinin devamına.”

Booklist